TÜRK DİL KURUMU YAYINLARI

TARAMA SÖZLÜĞÜ

VII

EKLER

TARAMA SÖZLÜĞÜ

EKLER

TÜRK DİL KURUMU YAYINLARI—SAYI: 212/7

XIII. YÜZYILDAN BERİ TÜRKİYE TÜRKÇESİYLE
YAZILMIŞ KİTAPLARDAN TOPLANAN
TANIKLARIYLE

TARAMA SÖZLÜĞÜ

Sevortyan

VII

EKLER

TÜRK TARİH KURUMU BASIMEVİ—ANKARA, 1974

AÇIKLAMALAR

Bu cilt, **Tarama Sözlüğü**'nün bundan önceki 6 cildinde geçen sözcüklerin bugün kullanılmaktan düşmüş olan ya da başka bir görevle kullanılan eklerini kapsamaktadır.

Cilt düzenlenirken şu ilkeler göz önünde bulundurulmuştur :

1. Ekler alfabe düzenine göre sıralanmıştır.

2. Madde başı olan her ekin değişik görevleri **1, 2, 3...** diye numaralanarak gösterilmiştir.

3. Ekler, yapım ve çekim ekleri olmalarına göre **I, II, III...** diye numaralanmıştır.

4. Eklerin kalın sıradan olan biçimi esas alınmış, öteki biçimler ayraç içinde gösterilmiştir. Bununla birlikte ayraç içindeki biçimlerden her biri, alfabe sırasına göre kitapta yerini almış, ancak bir ok işaretiyle esas biçime gönderilmiştir.

5. Madde başı olan her ek en az bir tanığa dayanmaktadır. Tanıksız madde yoktur.

6. Madde başı olan ek, tanık içinde hangi görevle kullanılmışsa kitaba o anlam geçirilmiştir.

7. Madde başı olan eklerde ñ, ḫ işaretleri kullanılmış, bu ekleri taşıyan tanıkların eski harfle yazılış biçimleri de gösterilmiştir.

8. Her tanığın sonunda, hangi eserden alınmış olduğu kısaltmalarla gösterilmiştir. Bu kısaltmalar LXVII – LXXII. sayfalar arasında görülecektir.

9. Her tanığın hangi yüzyıl eserinden alındığı kısaltmalardan sonra Romen rakamlarıyle belirtilmiştir.

10. Romen rakamlarından sonraki sayılar, kaynak eserin sayfa numaralarıdır.

11. 8, 9, 10 numaralı notlardaki bilgiler bir arada ve ayraç içinde şöylece verilmektedir :

(Muham. XV. 198). Bu, üstteki tanığın XV. yüzyılda yazılan Muhammediyye adlı eserin 198. sayfasından alındığını gösterir.

12. Kimi eserlerde sayfa numarası değil yaprak numarası vardır. O zaman, Romen rakamından sonra yazılan yaprak sayısına çizgi ile bağlanan 1 veya 2 rakamı da eklenmiştir. *(Deş. XVI. 114-1)* ve *(Deş. XVI. 232-2)* gibi ki 114. yaprağın birinci sayfası ve 232. yaprağın 2. sayfası demektir.

13. Taranan kimi eserler birkaç cilttir Bunların sayfa numaralarından önce, bir virgülle ayrılarak cilt numarası gösterilmiştir : *(Bab. XVI. 2, 189)* gibi ki ikinci cildin 189. sayfası demektir.

14. Tanıklar en eskilerinden başlanarak yenilerine doğru sıra ile dizilmiştir.

15. Arapça ve Farsça'dan Türkçe'ye sözcüklerden alınan tanıklarda Arapça sözcüklerden sonra [*Ar.*], Farsça sözcüklerden sonra [*Fa.*] işaretleri konulmuştur.

16. Manzum tanıklardan kolayca ayırt edilebilmesi için mensur tanıkların başına § işareti konulmuştur.

* * *

Tarama Sözlüğü'nün ilk altı cildi gibi bu cildi de –tarama fişlerinden yararlanarak– Türk Dil Kurumu'nun Derleme ve Tarama Kolu Başkanı Ömer Asım Aksoy ile Kurum uzmanlarından Dehri Dilçin hazırlamışlardır. Cem Dilçin de kendilerine yardım etmiştir.

T. D. K.

SÖZLÜĞÜN İMLÂSI

Bu sözlükteki imlânın ana hatları, İmlâ Kılavuzu'ndaki kurallardır. Başlıcaları şunlardır :

● Sözcük sonlarında bulunan eski harflerin, b,c,d'si burada p,ç,t ile gösterilmiştir. Yalnız lûgat kitaplarının Arapça ve Farsça olan madde başlarında ve dilimizde yaygın olmayan sözcüklerde harfin aslı değiştirilmemiştir.

● Sert sessiz harflerle biten sözcüklere bitişik eklerin ilk harfleri c,d,g ise bunlar da ç,t,k ile yazılmıştır. Ancak madde başı olarak alınan sözcüklerde harfler asıllarında olduğu gibi bırakılmıştır.

● Farsça ve Arapça terkiplerin yazılışında, vezin için bazı işaretler konulmasında da İmlâ Kılavuzu'nun "Eski metinlerin yazılışı özellikleri" başlığı altında koyduğu kurallar göz önünde bulundurulmuştur.

● "oldu", "gördü", "yurdu" gibi sözcükler, çok vakıt eskiden yazıldıkları "oldı", "gördi", "yurdı" şekillerinde değil, söylenişlerine göre yazılmışlardır.

● Metinlerdeki sözcükler bir zaruret olmadıkça, daha ziyade bugünkü telâffuza yakın bir imlâ ile sözlüğe geçirilmiştir. Bununla beraber metin içinde birkaç şekliyle geçen sözcüklerin madde başlarında bütün şekilleri gösterilmiştir. Özelliği telâffuz ayrılığından ibaret olan sözcüklerin sesleri, olduğu gibi yazılmıştır : Kemük (kemik), büre (pire), demür (demir) ... gibi.

BU KİTAPTAKİ TANIKLARIN KAYNAKLARI

Aşağıda, bu kitaptaki tanıkların kaynakları olan 227 eser hakkında kısa bilgiler veriyoruz. Eserler, adlarına göre alfabe sırasına konulmuştur. Eser adlarının altında, parantez içinde, bunların kısaltmaları ve meydana getirildikleri yüzyıl yazılıdır.

Yüzyılları sırasıyle bu eserlerin ikinci bir listesi de daha sonra verilmiştir.

آبدالنامه

ABDALNAME
(Ab. Na. XVI.)

XVI. yüzyıl Hurufî, Bâtınî şairlerinden Muhyeddin Abdal'ın hece vezniyle yazılmış divanıdır. İçinde 203 parça manzume vardır. Edebiyat öğretmenlerinden Sadettin Nüzhet Ergun, özel kitapları arasında bulunan nüshayı taramıştır.

عجائب المخلوقات

ACAİB-ül-MAHLÛKAT
(Ac. XV.)

Envar-ül-Âşıkîn Müellifi Yazıcıoğlu Ahmet Bîcan'ın Arapçadan dilimize çevirdiği bir eserdir. Yer, gök ve denizlerdeki garabetlerden bahseder. Aralarında hurafe mahiyetinde şeyler de vardır. Murat Molla kitaplığının Saliha Hatun bölümünde 115 numara ile kayıtlı bulunan 63 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

اعجب العجائب

A'CEB-ül-ACAİB
(Ac. A. XV.)

II. Murat çağı bilginlerinden olup Edirne'de müderris iken ölen Manyas'lı Mahmut'un eseridir. Türlü kitaplardan toplanmış dine, hekimliğe ait birtakım bahislerle bazı olayları içinde toplayan bu eserin, Hekimoğlu Ali Paşa kitaplığında 522 numara ile kayıtlı bulunan 84 yapraklı yazma nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Murat Uraz'dır.

عدنی دیوانی

ADNİ DİVANI
(Adni. XV.)

Fatih Sultan Mehmet'in vezirlerinden Adni Mahmut Paşa'nın divanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığının Türkçe yazmalar bölümünde

1962 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Halit Fahri Ozansoy'dur.

احمد پاشا دیوانی
AHMET PAŞA DİVANI
(Ah. Pş. XV.)

Divan edebiyatının başta gelen şairlerinden Bursa'lı Ahmet Paşa'nın divanıdır. Süleymaniye kitaplığının Reis-ül-Küttap Mustafa Ef. bölümünde 959 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

اختریٔ کبیر
AHTERİ-i KEBİR
Ah. XVI.)

Afyonkarahisar'lı Mustafa Ahteri'nin 1545 (952) te düzenlediği Arapçadan Türkçeye sözlüktür. Arapça kelimeleri karşılamak için kullanılan Türkçe sözler bakımından oldukça önemlidir. Birçok yazma nüshaları da bulunan bu eser defalarca basılmıştır. 1905 (1323) yılında Istanbul'da Arif Ef. matbaasında basılan nüsha taranmış, gerektikçe başka basımlarına da bakılmıştır. Tarayan Türk Dil Kurumu uzmanlarından İshak Refet Işıtman'dır.

اقربادین ترجمه‌سی
AKRABADİN TERCÜMESİ
(Akr. XV.)

14 yıl Amasya Dâr-üş-Şifa'sı hekimliğinde bulunmuş olan Amasya'lı Sabuncuoğlu Şerefüddin'in 1446 (850) yılında Farsçadan çevirdiği hekimlik kitabıdır. İlâçların bileşiminden ve yapılışından bahseden bu eserin Farsça aslı Harizmşahi'nindir. Çevirinin 1676 (1085) yılında Siyavuş bin Abdullah tarafından yazılan ve şimdi Fatih kitaplığında 3536 numara ile kayıtlı bulunan 557 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

اقصی الارب
AKS-el-İREB
(Aks. XVII - XVIII.)

XII. yüzyılda yaşamış olan büyük Türk bilgini Zemahşeri'nin Mukaddimet-ül-Edeb adıyle yazdığı Arapçadan Farsçaya sözlüğün Aydın'lı İshak - Hocası Ahmet Ef. tarafından yapılan Türkçe çevirisidir. Çevirmen ilk tahsilini memleketinde yapmış ve Şirvan'da tahsilini bitirdik-

ten sonra Bursa'da yerleşerek müderrislikle meşgul olmuş ve 1708 (1120) yılında orada ölmüştür. Kendisinin el yazısı olan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 3180 numara ile kayıtlı bulunan 1096 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Türk Dil Kurumu uzmanlarından İshak Refet Işıtman'dır.

ALÂEDDİN KAYGUSUZ DİVANI
(Alâ. XVI.)

Melâmî şeyhlerinden Vize'li Alâeddin Kaygusuz'un divanıdır. Şairin, Yunus tarzında kuvvetli şiirleri vardır. Hece vezniyle yazdıkları, aruzla yazdıklarından daha samimî ve güzeldir. Bunlar Abdülbaki Gölpınarlı tarafından toplanıp 1932 yılında yayımlanmıştır. Tarama bu kitaptan yapılmıştır. Tarayan Üsküdar kitaplığı müdürü Remzi Akyürek'tir.

عالی دیوانی
ÂLÎ DİVANI
(Âli. XVI.)

Cidde Mutasarrıfı iken 1599 (1008) yılında ölen Gelibolu'lu Mustafa Âli'nin 1584 (992) te düzenlenen divanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığının yazma eserler bölümünde 651 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

عناصر اربعه
ANASIR-ı ERBAA
(Anasır. XV.)

XV. yüzyılın ilk yarısında yaşadığı sanılan Boyacıoğlu'nun manzum eseridir. İnsanın anasır-ı erbaa (toprak, su, hava, ateş) dan yaradıldığını ve bu dört maddenin vasıflarını anlatır. 223 beyit olan bu mesnevinin Ragıp Paşa kitaplığının Yahya Ef. bölümünde 189 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

عنتر نامه
ANTERNAME
(Anter. XIV.)

VII. yüzyılda yaşayan ünlü Arap şair ve kahramanlarından Anter bin Şeddad'ın sonsuz aşk macerasını ve bazı Arap kabilelerine ve İran, Rum ordularına karşı yaptığı başarılı çetin savaşları anlatan Arapça eserin çevirisidir. Dil ve üslûbuna göre XIV. yüzyıl bilginlerinden Erzu-

rum'lu Yusufoğlu Mustafa Darir tarafından yapıldığı kuvvetle sanılan bu çevirinin Topkapı Sarayında Enderun kitaplığının III. Ahmet bölümünde 3114 numara ile kayıtlı bulunan 863 sayfalı ikinci cildi taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

ÂŞIK DİVANI
(Ak. XVII.)

Sadettin Nüzhet Ergun'un 1932 yılında yayımladığı bu kitapta Âşık'ın koşmaları, semaileri, türküleri, varsağıları vardır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Refet Bengü'dür.

عاشق پاشا زاده تاریخی
ÂŞIK PAŞAZADE TARİHİ
(Âş. XVI.)

Asıl adı Tevarih-i Âl-i Osman olan ve Âşık Paşazade Derviş Ahmet Âşıkî bin Yahya tarafından, yer yer manzumelerle de süslenerek meydana getirilen bu eser, Osmanlı saltanatının kuruluşundan II. Bayezit çağının yarısına kadar olan zamanı kapsamaktadır. Bu kitabın Tarih-i Osmani Encümenince 1916 (1332) da yayımlanan nüshasını Türk Dil Kurumu uzmanlarından Şakir Ülkütaşır; Alman müsteşrıklarından Prof. Fricdrich Guise tarafından 1929 'da Leipzig'de yayımlanan nüshasını da Avni Aktuç taramıştır.

عشقی دیوانی
AŞKİ DİVANI
(Aşki. XVI.)

1551 (958) de Istanbul'da ölen Üsküdar'lı Selim Beyoğlu Ali Aşki'nin divanıdır. Millet kitaplığının Ali Emiri-manzum eserler bölümünde 397 numara ile kayıtlı bulunan 300 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

عطائی دیوانی
ATAİ DİVANI
(Atai. XVII.)

1634 (1044) yılında Istanbul'da ölen şair Nev'izade Atai'nin divanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 1772 numara ile kayıtlı bulunan 75 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

آتالر سوزی
ATALAR SÖZÜ
(Ata. XV.)

XV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılan bu eser, Fatih kitaplığında 3443 numara ile kayıtlı bulunan Mevlâna Şemseddin'in hekimliğe ait Teshil adlı yazma kitabının sonuna eklenmiş olarak

1934'te bulunmuştur. Toplayan belli değildir. İçinde 699 atasözü vardır. Kurumumuz bu önemli eserin tıpkıbasımını, Velet İzbudak'ın açıklamalarıyle birlikte 1936'da yayımlamıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

بابوس الواسط
BABUS-ül-VÂSIT
(Bab. XVI.)

XVI. yüzyıl bilginlerinden olup, 1555 (963) te ölen Musa Merkez Ef. oğlu Mehmet Ef. 'nin iki cilt üzerine düzenlediği Arapçadan Türkçeye sözlüktür. Eser, meşhur Kamus esas tutularak meydana getirilmiştir. Istanbul kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. Üsküdar'da Selimağa kitaplığında 1224, 1225 numaralarla kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

باقی دیوانی
BAKİ DİVANI
(Baki. XVI.)

Divan edebiyatının en büyük üstatlarından olan Baki'nin 1844 (1260) te litoğrafya ile basılmış olan divanıdır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

بطال غازی
BATTAL GAZİ
(Battal. XVIII.)

815 (200) yılında Malatya'da doğduğu söylenen Battal Gazi' (Ca'fer) nin Bizanslılara karşı yaptığı savaşları anlatan manzum dâstandır. Yazan Darende'li Kâtipzade Bakayi'dir. Yazar, 7000 beyti bulan bu eserini 1769 (1183) da bitirerek Sadrazam Silâhdar Mehmet Paşa'ya sunmuştur. Menkıbenin mensuru XIX. yüzyıl ortalarından beri Istanbul'da birkaç defa basılmış ise de, manzumu basılmamıştır. Sözlüğümüz için, Türk Dil Kurumu uzmanlarından Dehri Dilçin, özel kitapları arasında bulunan nesihle yazılmış harekeli nüshayı taramıştır.

بشارتنامه
BEŞARETNAME
(Beş. XV.)

XV. yüzyıl şairlerinden Refii'nin Hurufiliği telkin maksadıyle kaleme aldığı eserdir. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 960 numara ile kayıtlı bulunan 110 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

برهان قاطع ترجمه‌سی
BÜRHAN-ı KATI'
TERCÜMESİ
(Bürh. XVIII-XIX.)

Tebriz'li Hüseyin bin Halef'in Farsçadan Farsçaya yazdığı Bürhan-ı Katı' adlı sözlüğün Mütercim Asım tarafından Tibyan-ı Nâfi' der-Terceme-i Bürhan-ı Katı' adıyle yapılan Türkçe çevirisidir. Farsça kelimeler için gösterilen Türkçe karşılıklar bakımından zengin bir dil hazinesidir. Asım, bu eserini, Kamus'tan daha önce ve 6 yılda tercüme ederek III. Selim'e sunmuş ve hükümdardan mükâfat görmüştür. Bu değerli çeviri Istanbul'da birkaç defa basılmıştır. 1835 (1251) basımı taranmıştır. Tarayan Ragıp Paşa kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

جاماسبنامه
CAMASBNAME
(Cam. XV.)

Abdi adlı bir zatın 1429 (833) yılında Farsçadan dilimize çevirerek II. Murat'a sunduğu bu manzum eser, Danyâl'in oğlu Camasb'ın hayalî iklimlerde hayalî yaratıklar arasında geçen macerasını anlatır. Eserin Ankara Genel kitaplığında 3086 numara ile kayıtlı bulunan 216 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kitaplıklar Genel Müdürü Hasan Fehmi Turgal'dır. Aynı eser, yine XV. yüzyıl şairlerinden Ahmet Dâi tarafından da dilimize çevrilmiştir. Bu manzum çevirinin 1952 yılında Prof. İsmail Hikmet Ertaylan tarafından, şairin manzum, mensur bazı eserlerinden alınan örnek parçalarla birlikte, tıpkıbasım olarak yayımlanan 8 sayfadan ibaret eksik nüshasını Dehri Dilçin taramıştır. Bu çeviriden alınan tanıklar da (Cam. D.) kısaltmasıyle sözlüğümüze alınmıştır.

جامع الفارس
CÂMİ-ül-FARİS
(Cam. Fa. XVII.)

Adı bilinemeyen bir zat tarafından I. Ahmet adına düzenlenen Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Eserin "esma, efâl, masadır, esma-i şühur, kavaid-i şi'riyye" olmak üzere beş bölüm üzerine düzenlendiği önsözde bildirilmekte ise de, "kavaid-i şi'riyye" bölümü görülmemektedir. Bu sözlüğün Ankara Genel kitaplığında 1687 numara ile kayıtlı bulunan 277 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan bu kitaplığın müdür muavini Remzi Akyürek'tir.

جامع الفرس
CÂMİ-ül-FÜRS
(Caf. XVI.)

İnegöl'lü Mustafa bin Mehmet bin Yusuf'un Farsçadan Türkçeye düzenlediği sözlüktür. Eser üç bölüm üzerine düzenlenmiştir. Birinci bölüm isimlerden, ikinci bölüm mastarlardan, üçüncü bölüm de Farsça kurallardan bahsetmektedir. Istanbul'lu Abdürrahman adlı bir zat tarafından 1563 (971) te Bağdat'ta yazılan ve şimdi Köprülü kitaplığında 1540 numara ile kayıtlı bulunan 216 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Istanbul Lisesi edebiyat öğretmeni Tahir Nejat Gencan'dır.

جامع النصايح
CÂMİ-ün-NASAYİH
(Câm. Na. XVI.)

1533 (940) yılında ölen büyük Türk bilgini Kemâl Paşazade Ahmet Şemsüddin' (İbni Kemâl) in öğüt verici küçük hikâyelerden meydana getirdiği eserdir. Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 1781 numara ile kayıtlı bulunan 114 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

جم ديوانى
CEM DİVANI
(Cem. XV.)

XV. yüzyılda Anadolu Türkçesiyle yazan Divan şairleri arasında özel bir yeri bulunan şahzade Cem'in divanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığının Yıldız bölümü kitapları arasında 128 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Atıf Tüzüner'dir.

جواهر الاخبار
CEVAHİR-ül-AHBAR
(Cev. Ah. XV-XVI.)

XV - XVI. yüzyıl sofi ve bilginlerinden Antakya'lı Şeyh İsa oğlu Şeyh Kasım'ın din ve ahlâk bilgileri veren eseridir. Müellif bu eserini, Antakya'da bulunduğu sıralarda 1496 (902) yılında 32 bölüm üzerine Arapça olarak yazmış; Antakya'dan Bursa'ya göçtükten sonra da (manevî bir işaretle) Türkçeye çevirmiştir. Bu değerli çevirinin Radoscuk'lu Hüseyin bin Hacı tarafından 1701 (1113) de yazılan ve Nuruosmaniye kitaplığında 2357 numara ile kayıtlı bulunan 900 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

جواهر الاصداف
CEVAHİR-ül-ESDAF
(Cev. Es. XV.)

1392 (795) den 1439 (843) yılına kadar Kastamonu'da beylik süren Candaroğullarından İsfendiyar Bey'in buyruğu üzerine, oğlu İbrahim Bey için, adı bilinmeyen bir zat tarafından meydana getirilmiş Türkçe Kur'an tefsiridir. Bu tefsirin Nuruosmaniye kitaplığında 278 numara ile kayıtlı bulunan birinci cildi taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

جواهر الكلمات
CEVAHİR-ül-KELİMAT
(Cev. Ke. XVII.)

Şemsi adlı bir zatın Arapçadan Türkçeye düzenlediği sözlüktür. 1666 (1077) da istinsah edilen ve şimdi Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 182 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

جهانما
CİHANNÜMA
(Cihan. XVII.)

Değerli bilgin Kâtip Çelebi (Hacı Halife) nin 1654 (1065) te kaleme aldığı Asya coğrafyasıdır. 1723 (1145) yılında İbrahim Müteferrika'nın himmetiyle basılmış olan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

جنان الجنان
CİNAN-ül-CENAN
(Cinan. XV.)

XV. yüzyıl bilginlerinden Müfessir Hacı Ivazoğlu Mehmet adlı bir zatın va'z ve nasihat konusunda kaleme aldığı eserdir. Eserin 1493 (899) yılında İlyas bin Resûl tarafından nesihle ve harekeli olarak yazılan ve şimdi Ragıp Paşa kitaplığının Yahya Ef. bölümünde 189 numara ile kayıtlı bulunan 160 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

جنان الجناس
CİNAN-ül-CİNAS
(Cinas. XVI.)

Akhisar'lı Münşi Mehmet Bedrüddin'in 1584 (992) yılında yazdığı Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Bir adı da "Ravzat-ül-Cinas" olan bu eser, daha çok Farsça cinaslı kelimeleri içinde toplamıştır. Süleymaniye kitaplığının Şehit Ali Paşa bölümünde 2617 numara ile kayıtlı bulunan 170 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Atıf Tüzüner'dir.

چنکنامه
ÇENGNAME
(Çeng. XV.)

XV. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Germiyan'lı Ahmet Dâi'nin, Yıldırım Bayezit'in oğlu Süleyman Çelebi adına kaleme aldığı manzum eserdir. Bu güzel mesnevinin Burdur kitaplığında bulunan 106 sayfalı nüshası Prof. İsmail Hikmet Ertaylan tarafından, şairin, manzum, mensur bazı eserlerinden alınan parçalar arasında, divanı ile birlikte 1952 yılında tıpkıbasım olarak yayımlanmıştır. Tarama işi bu baskı üzerinden yapılmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

داعی دیوانی
DÂÎ DİVANI
(Dâi. XV.)

XV. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Germiyan'lı Ahmet Dâi'nin divanıdır. Bu divanın Burdur kitaplığında bulunan 144 sayfalı nüshası Prof. İsmail Hikmet Ertaylan tarafından 1952 yılında tıpkıbasım olarak yayımlanmıştır. Tarama bu baskı üzerinden yapılmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Nurettin Koç'tur.

DÂSTAN-ı AHMET HARAMÎ
(Dah. XIV.)

Dil bakımından değerli manzum bir hikâyedir. Müellifi belli değildir. XIV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılan bu eserin biricik yazma nüshasını, Çankırı'lı Talat Onay bir önsöz ekleyerek 1933'te Çankırı'da bastırmıştır. Basılı nüsha taranmıştır. Tarayan Süleyman Himran'dır.

دده قورقود کتابی
DEDE KORKUT KİTABI
(Dede. XIV.)

Halk edebiyatının güzel bir örneği olan bu önemli eser, Oğuzname'den alınmış hikâyelerdir. Tarama işi, önce Kurum uzmanlarından Şakir Ülkütaşır tarafından Dresden kitaplığındaki nüshasının fotoğrafisinden yapılmış; sonra da eserin Vatikan'da bulunan başka bir nüshası, Dresden nüshasıyle karşılaştırılmak yoluyle Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili asistanı Dr. Muharrem Ergin tarafından taranmıştır. İlk taramanın kısaltması (Dede.), ikinci taramanın kısaltması (Dede. E.) olarak gösterilmiştir.

دقایق الحقایق
DEKAYIK-ül-HAKAYIK
(Deka. XVI.)

1533 (940) te ölen büyük Türk bilgini Kemâl Paşazade Ahmet Şemsüddin' (İbni Kemal) in, Farsça bazı kelimelerin benzerleri ve anlamdaş-

ları arasındaki kök ve yapı farklarını ve anlam inceliklerini gereği gibi irdeleyen çok önemli bir eserdir. Kitaplıklarda birçok nüshalarına rastlanır. Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 3104 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

دليل العباد
DELİL-ül-İBAD
(Delil. XV.)

Mehmet bin Sinanüddin adlı bir zatın 1481 (886) yılında manzum-mensur olarak kaleme aldığı dinî bir eserdir. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 179 numara ile kayıtlı bulunan 350 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

ديوان تركى بسيط
DİVAN-ı TÜRKİ-i
BASİT
(D. B. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Edirne'li Nazmi Mehmet Bey'in 45-50 bin beyitlik divanındaki münacat, na't, kaside, mersiye ve gazelleri arasına öz Türkçeyle yazıp serpiştirdiği ve "Türki-i Basit" adını verdiği manzumelerdir. Prof. Fuat Köprülü tarafından toplanıp "Millî Edebiyat Cereyanının İlk Mübeşşirleri ve Divan-ı Türki-i Basit" adı altında 1928 yılında Devlet matbaasında bastırılmış olan bu parçalar taranırken, divanın Istanbul Üniversitesi kitaplığının Türkçe yazmalar bölümünde 1636 numara ile kayıtlı bulunan aslı da göz önünde bulundurulmuştur. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

دستورنامهٔ انورى
DÜSTURNAME-i
ENVERİ
(Enveri. XV.)

Enveri adlı bir zat tarafından Nizam-üt-Tevarih'ten Türkçeye çevrilerek Fatih'in vezirlerinden Adni Mahmut Paşa'ya sunulan manzum tarih kitabıdır. Selçuklulardan, Hârizmşahlardan, Moğollardan, Aydınoğullarından ve Osmanlılardan bahseder. Bu eserin Paris Millî kütüphanesindeki nüshasından Prof. Mükrimin Halil Yınanç eliyle istinsah edilen kısmı Türk Tarih Encümeni külliyatının 15 numaralı kitabı olarak 1928 yılında Devlet matbaasında basılmıştır. Tarayan Türk Dil Kurumu uzmanlarından Dehri Dilçin'dir.

Eserin basılmamış olan kısmını da, İzmir genel kitaplığında 22/401 numara ile kayıtlı bulunan nüshadan Mahmut Nedim Bozkurt taramıştır. Bu kısımdan alınanların kısaltması (Enveri. B.) olarak gösterilmiştir.

ابامسلمنامه

EBAMÜSLİMNAME
(Müslim. XV.)

Horasan'lı Ebamüslim'in Abbasî hanedanı için Emevîlerle yapmış olduğu savaşları abartarak anlatan mensur bir eserdir. Yazanın adı belli değildir. Yazıldığı çağın XV. yüzyıl olduğu sanılmaktadır. Ebamüslimname; Hamzaname, Battal Gazi ve benzeri cenk kitapları gibi, savaş meydanlarında tek nefer kalıncaya kadar çarpışmak ve hiç bir suretle düşmandan yüz çevirmemek gerektiğini aşılayan bir kahramanlık dâstanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığında bulunan 9 cilt ile Millet kitaplığının Ali Emiri bölümündeki 19 cilt taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

ادویهٔ مفرده

EDVİYE-i MÜFREDE
(Edviye. XIV.)

XIV. yüzyılda yetişen Türk hekimlerinden Gerede'li İshak bin Murat'ın 1389 (792) da Timurtaş Paşaoğlu Umur Bey adına yazdığı hekimliğe dair eserdir. Birinci bölümü bitkilerden, ikinci bölümü ameliyattan bahseder. Dil bakımından büyük bir önemi olan bu eserin Topkapı müzesi Revan köşkü kitapları arasında 1693 numara ile kayıtlı bulunan 170 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Amasya Tarihi müellifi Hüsamettin Yasar'dır.

انفس الجواهر

ENFES-ül-CEVAHİR
(Enfes. XIV-XV.)

1429 (833) yılında memleketinde ölen değerli bilgin İznık'lı Musa bin Hacı Hüseyin'in yaptığı "Tefsir-i Hâzinî" çevirisidir. Bu eserin Bursa'da Ulucami kitaplığında (63-397, 64-398) numaralarla kayıtlı bulunan 2 ciltlik nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

انیس العارفین

ENİS-ül-ÂRİFİN
(Ârifin. XVI.)

XVI. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Azmi Pîr Mehmet bin Pîr Ahmet'in 1566 (994) yılında Farsçadan Türkçeye çevirerek II. Selim'e sunduğu

mensur-manzum eserdir. Farsça aslı olan (Ahlâk-ı Muhsini) adlı kitap değerli bilgin ve şair Hüseyin Vâız (Hüseyin Kâşifi) tarafından 1484 (900) te Sultan Hüseyin Baykara'nın oğlu Mirza Muhsin adına kaleme alınmıştır. Enis-ül-Ârifîn'in İstanbul kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. 1602 (1011) yılında Mehmet bin Yusuf kalemiyle yazılan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Şehit Ali Paşa bölümünde 1531 numara ile kayıtlı bulunan 411 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

انيس الغزاة

ENİS-ül-GUZAT

(Enis. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Hüseyin Fütuhi tarafından yazılan manzum fetihnamedir. Kanuni Sultan Süleyman'ın 1526 (933) da yaptığı Macaristan seferini anlatır. Ayasofya kitaplığında 3785 numara ile kayıtlı bulunan 128 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Bayezit Genel kitaplığı müdürü Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

انوار العاشقين

ENVÂR-ül-ÂŞIKÎN

(Envar. XV.)

XV. yüzyıl sofi ve bilginlerinden Yazıcıoğlu Ahmet Bîcan'ın; büyük kardeşi (Muhammediyye sahibi) Yazıcıoğlu Mehmet Ef.'nin Meğarîb-üz-Zaman adlı Arapça eserinden de faydalanmak suretiyle meydana getirdiği din, ahlak ve tasavvuftan bahseden mensur eserdir. Her bakımdan büyük bir önem taşıyan ve birkaç defa basılmış olan bu eserin 1888 (1306) yılında Matbaa-i Osmaniye'de basılan 459 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan İstanbul Erkek Lisesi türkçe öğretmeni Mithat Sadullah Sander'dir.

ERZURUM'lu EMRAH

(Emrah. XIX.)

Anadolu'nun birçok yerlerinde yıllarca saz çalıp dolaştıktan sonra Niksar'da ölen Emrah, oldukça tahsil görmüş değerli bir halk şairidir. Prof. Fuat Köprülü'nün 1929 yılında basılan "XIX uncu asır saz şairlerinden Erzurum'lu Emrah" adlı kitabındaki şiirleri taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Refet Avni Aras'tır.

اشرف اوغلی دیوانی
EŞREFOĞLU DİVANI
(Eşrefoğlu XV.)

1469 (874) yılında memleketinde ölen değerli bilgin ve sofi İznik'li Eşrefoğlu Abdullah (Eşref Rumî) ın aruz ve hece vezinleriyle yazmış olduğu ilâhileri içinde toplayan divanıdır. Bu divanın 1887 (1305) de Muhip matbaasında basılan 59 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Türk Dil kurumu uzmanlarından Cenap Muhittin Kozanoğlu'dur.

التحفة السنية
Et-TUHFET-üs-SENİYYE
(Deş. XVI.)

Amasya'lı Deşişî Mehmet Ef.'nin 1580 (988) yılında Mısır Beylerbeyi Hasan Paşa adına düzenlediği Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Asıl adı "Et-Tuhfet-üs-Seniyye ilâ Hazret-il-Haseniyye" olan bu sözlüğün, Süleymaniye kitaplığının Damat İbrahim Paşa bölümünde 118 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Tahir Nejat Gencan'dır.

اولیا چلبی سیاحتنامه سی
EVLİYA ÇELEBİ SEYAHATNAMESİ
(Ev. XVII.)

Istanbul'da doğup büyümüş olan Evliya Çelebi, orduda hizmet, yurt içinde ve dışında memuriyet gibi vesilelerle Anadolu, Suriye, Irak, Mısır, İran, Macaristan, Lehistan, Almanya, Felemenk, Danimarka, İsveç, Rusya ve Kırım'a seyahat etmiş ve gezdiği yerleri birçok bakımlardan inceleyerek eserinde faydalı bilgiler vermiştir. XVII. yüzyılın yabancı sözlerle dolu nesir ve nazım dili arasında Evliya Çelebi'nin üslûbu oldukça tabiî ve dili haylı sadedir. Bu Seyahatname, her biri 500-1000 sayfalı olan on cilt olarak basılmıştır. Basım işi 1898 (1314) de başlamış, 1938 de bitmiştir. Tarama, basılmış kitap üzerinden yapılmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

فاتح قانوننامه سی
FATİH KANUNNAMESİ
(Fatih. Ka. XV.)

Fatih Sultan Mehmet'in buyruğu üzerine Tevkiî Leys-zade Mehmet bin Mustafa tarafından, herkesin anlayabileceği sade bir dille kaleme alınan 22 sayfalık kanunnamedir. Aslı Viyana impara-

torluk kitaplığında bulunan bu Kanunnamenin Mehmet Arif Bey himmetiyle 1911 (1330) yılında Ahmet İhsan matbaasında basılan kopyası taranmıştır. Tarayan Nuri Gökçe'dir.

فضائل مكه و مدينه و بيت المقدس
FAZAİL-i MEKKE ve MEDİNE ve BEYT-ül-MAKDİS
(Faz. XV.)

XV. yüzyıl bilginlerinden Mehmet Yemenî adlı bir zat tarafından 1452 (856) yılında yazılan eserdir. Bir adı da Tuhfet-ül-Âşıkîn olan bu eser, Mekke'deki Mescid-i Haram, Medine'deki Mescid-i Nebevî ve Kudüs'teki Mescid-i Aksa'nın faziletlerini âyetler, hadisler ve hikâyelerle anlatmaktadır. Dil bakımından pek değerli olan bu eserin Ayasofya kitaplığında 3341 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Amasya Tarihi müellifi Hüsamettin Yasar'dır.

فاضل كلياتى
FAZIL KÜLLİYATI
(Fazıl. XVIII-XIX.)

Enderundan yetişmiş olan Hüseyin Fazıl Bey, Divan şiirinin son şairlerindendir. XVIII. yüzyılın ortalarında doğmuş, 1810 (1225) da Istanbul'da ölmüştür. 1842 (1258) de Mısır'da Bulak matbaasında basılmış olan divanı ile Süleymaniye kitaplığının Bağdat'lı Vehbi Ef. bölümünde 1618 numara ile kayıtlı bulunan yazma Hubanname, Zenanname, Çengiyanname adlı mesnevileri de taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

فضيلتنامه
FAZİLETNAME
(Fazilet. XVI.)

Hafız oğlu Mehmet Yemini adlı bir zatın 1519 (925) yılında, *Hazreti Muhammed'in* ve Hazreti Ali'nin üstün vasıflarını, özel olarak Hazreti Ali'nin kerametlerini bazı hikâyelerle kaynaştırarak kaleme aldığı bir mesnevidir. Bu eseriyle iyi bir şair olduğunu gösteren Yemini hakkında, eldeki kaynaklarda hiç bir bilgiye rastlanmamaktadır. Faziletname'nin, Hasköy'lü Derviş Hüseyin kalemiyle aslından istinsah edilen 358 sayfalı nüshası Manisa Lisesi tarih öğretmeni İbrahim Gökçen'in özel kitapları arasındadır. Tarayan İbrahim Gökçen'dir.

فرج بعد الشدة
FEREC BA'D-eş-ŞİDDE
(Ferec. XV.)

Kitabın adından da anlaşılacağı üzere, hayatta çekilen sıkıntı ve karşılaşılan güçlüklerden sonra ferahlığa kavuşmanın da mümkün olduğunu anlatmak düşüncesiyle kaleme alınmış kırk hikâyedir. IX., X. yüzyıllarda Arap yazarları tarafından (Ferec Ba'd-eş-Şidde) adı altında yazılmış eserler vardır. Bunlardan bazıları yine (Ferec Ba'd-eş-Şidde) ve (Câmi-ül-Hikâyat)... gibi adlarla dilimize çevrilmiştir. Tokat'lı Molla Lutfi (Sarı Lutfi) tarafından çevirildiği sanılan bu eserin Türk Dil Kurumu kitaplığında 5777/-432 numara ile kayıtlı bulunan 546 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

فرهنکنامهٔ سعدی ترجمهسی
FERHENGNAME-i SA'Dİ TERCÜMESİ
(Ferh. XIV.)

XIV. yüzyıl bilginlerinden Hoca Mesut'un, Şiraz'lı Şeyh Sa'di'nin Bustan'ından seçerek dilimize çevirdiği manzum bir eserdir. Dil bakımından pek büyük bir önem taşımaktadır. Kilisli Rıfat Bilge'nin Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 300 numara ile kayıtlı bulunan nüshadan kopya ettiği ve çıkıntılar eklediği bu eser 1924 'te Maarif Vekâleti tarafından yayımlanmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

فرشتة اوغلی لغتی
FERİŞTEOĞLU LÛGATI
(Fer. XIV.)

1394 (797) yılında memleketinde ölen Tire'li Ferişteoğlu Abdüllatif' (İbni Ferişte, İbni Melek)-in 1392 (795) de yazdığı kabul olunan Arapçadan Türkçeye manzum sözlüktür. Müellif, yirmi sekiz bölüm üzerine düzenlediği bu eserini, torunu Abdürrahman'ın lûgat öğrenmesini kolaylaştırmak düşüncesiyle yazmıştır. Bu manzum sözlüğün kitaplıklarda yazma nüshaları vardır. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 1276 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

فتحنامهٔ بودین
FETİHNAME-i BUDIN
(Budın. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Pirijdine (Piriştine) li Bahari'nin, Türk orduları tarafından Budın şehrinin alınışını anlatan manzum eseridir. Ba-

hari bu eserini Budın'ın fetih tarihi olan 1526 (932) yılında yazmış ve Kanuni Sultan Süleyman'a sunmuştur. 31 sayfalı olan bu küçük fakat değerli eserin, Yahya Ef. kitaplığının Hacı Mahmut Ef. bölümünde 5345 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

فغانی دیوانی
FİGANİ DİVANI
(Figani. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Trabzon'lu Figani'nin divançesidir. Istanbul Üniversitesi kitaplığının Rıza Paşa bölümünde 2500 numara ile kayıtlı bulunan 10 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

فضولی کلیاتی
FUZULİ KÜLLİYATI
(Fuzuli. XVI.)

Türk şiirinin en büyük üstatlarından olan Fuzuli'nin külliyatıdır. İçinde kasideler, gazeller, terci-i bentler, musammatlar, kıtalar, Şikâyetname, Beng ü Bade, Leylâ ve Mecnun dâstanı vardır. 1913 (1329) te Istanbul'da basılmış olan külliyat taramaya esas olmuş, gerektikçe başka nüshalara ve Kurumumuz uzmanlarından Dehri Dilçin'in özel kitapları arasında bulunan yazma nüshaya da baş vurulmuştur. Tarayanlar Sadettin Nüzhet Ergun ve İhsan Giray'dır.

فتوح الشام ترجمه‌سی
FÜTUH-üş-ŞAM
TERCÜMESİ
(Fütuh. XIV.)

Suriye'nin müslümanlar tarafından fethini anlatan bu eser, Arap tarihçilerinden Mehmet bin Ömer Vâkıdî'nin "Fütuh-üş-Şam" adlı kitabının Erzurum'lu Mustafa Darir bin Yusuf tarafından yapılan çevirisidir. Darir, çeviri işini 1388-1392 (790-795) yılları arasında Mısır'da bitirmiş ve eserini, 1392 (795) de Halep'e gittiği zaman, Halep hükümdarı Melik Çulpan'a sunmuştur. Fütuh-üş-Şam çevirisinin bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Fatih kitaplığında 4286 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

غریبنامه
GARİBNAME
(Ga. XIV.)

Âşık Paşa'nın tasavvufla ilgili manzum eseridir. Dil bakımından bir hazine olan bu eserin Süleymaniye kitaplığının Lâleli bölümünde 1752

numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

GEDAİ
(Ged. XIX.)

Sadettin Nüzhet Ergun tarafından (Beşiktaşlı Gedai) adıyle yayımlanan bu eser değerli saz şairimizin aruz ve heceyle yazdığı şiirleri içine almış bulunmaktadır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Refet Bengü'dür.

كنج لآل
GENC-i LEÂL
(Genc. XVII.)

Gencî Pîr Mehmet adlı bir zat tarafından 1631 (1041) de yazılan manzum sözlüktür. Eser iki bölümdür. Birinci bölüm Arapçadan Türkçeye, ikinci bölüm Farsçadan Türkçeyedir. Yahya bin Yakup adlı bir hattat kalemiyle 1638 (1048) yılında yazılmış olan bu nüsha Kurumumuz uzmanlarından Dehri Dilçin'in özel kitapları arasında bulunmaktadır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

گلستان ترجمەسی
GÜLİSTAN TERCÜMESİ
(Güls. XV.)

İran'ın ünlü şairi Şeyh Sa'di'nin Gülistan adlı meşhur kitabının Manyas'lı Mahmut tarafından 1429 (833) yılında yapılan çevirisidir. Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 1648 numara ile kayıtlı bulunan 79 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

گلشنی دیوانی
GÜLŞENİ DİVANI
(Gülşeni. XVI.)

Halvetî tarikatının Gülşenî kolunu kuran Diyarbakır'lı İbrahim Gülşeni'nin divanıdır. Bu büyük sofi, uzunca bir müddet İran ve Azerbaycan'ı dolaştıktan sonra Mısır'a giderek orada yerleşmiş, 1533 (940) yılında orada ölmüştür. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 379 numara ile kayıtlı bulunan 154 sayfalı divanı taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

گلشن راز ترجمەسی
GÜLŞEN-i RAZ
TERCÜMESİ
(G. Ra. XV.)

Şeyh Mahmut Şebüsteri'nin, Farsça olarak yazdığı manzum tasavvufî eserin Şeyh Elvan Şirazî adlı bir zat tarafından yapılan Türkçe çevirisidir. Açık bir dille yapılmış olan bu çeviri II. Murat'a sunulmuştur. Eserin, Türkiyat Enstitüsü kitap-

lığının yazmaları arasında 24 numara ile kayıtlı bulunan 232 sayfalı nüshası taranmış, gerektikçe İstanbul kitaplıklarındaki başka nüshalara da bakılmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

كلزار تنورى
GÜLZAR-ı TENNURİ
(Tennuri. XV.)

1482 (887) de Kayseri'de ölen Sofi şair Amasya'lı Tennuri İbrahim Ef.'nin, Muhammediyye tarzında kaleme aldığı dinî manzum eserdir. Yazma nüshaları Nuruosmaniye ve Esat Ef. kitaplıklarındadır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

حديقة السعدا
HADİKAT-üs-SÜADA
(Hadika. XVI.)

Hüseyin Vâiz'ın Farsça "Ravzat-üş-Şüheda" adlı eserini göz önünde bulundurarak, Fuzuli'nin yarı çeviri, yarı telif niteliğinde kaleme aldığı mensur eserdir. Yer yer şiirlerle de süslenmiştir. Kitap, Kerbelâ fâciasını anlatır. Bir defa İstanbul'da basılmıştır. Süleymaniye kitaplığının Halet Ef. bölümünde 195 numara ile kayıtlı bulunan 368 sayfalı yazma nüsha taranmıştır. Tarayan Ragıp Paşa kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

حديقة السعدا
HADİKAT-üs-SÜADA
(Raufi. XVI.)

Hüseyin Vâiz'ın "Ravzat-üş-Şüheda" adlı ünlü eserinin Fuzuli'den sonra Burdur'lu Mahmut Raufi tarafından yapılan çevirisidir. Raufi, aslında bulunup, Fuzuli'nin almadığı parçaları da almıştır. Bir adı da "Kerbelâname" olan bu eserin 1573 (981) te çevirmen tarafından yazılan ve şimdi Millet kitaplığının tarih bölümünde 232 numara ile kayıtlı bulunan 609 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

حافظ شرحى
HAFIZ ŞERHİ
(Ha. Ş. XVI.)

Ünlü İran şairi Hafız Şirazî'nin divanının Bosna'lı Sûdi tarafından yapılan Türkçe şerhidir. Eser, Mısır'da Bulak matbaasında üç cilt olarak basılmıştır. Tarayan Velet İzbudak'tır.

حالتى ديوانى
HÂLETİ DİVANI
(Hâleti. XVII.)

Divan şairleri arasında daha çok rubaileriyle ün almış olan Azmizade Mustafa Hâleti'nin divanıdır. 1630 (1041) yılında İstanbul'da ölen

bu değerli bilgin şairin divanının Istanbul kitaplıklarında çeşitli nüshaları vardır. Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 2703 numara ile kayıtlı bulunan 621 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

خلق شاعرلری

HALK ŞAİRLERİ

(Hal. Şa. XVIII-XX.)

Sadettin Nüzhet Ergun tarafından 1926'da yayımlanan bu kitapta XVIII-XX. yüzyılları arasında yaşamış 19 halk şairinin şiirleri vardır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Meliha Sanver'dir.

خمسهٔ عطائی

HAMSE-İ ATAİ

(Atai. Ha. XVII.)

XVII. yüzyıl şairlerinden Nev'izade Atai'nin Nefhat-ül-Ezhar, Sohbet-ül-Ebkâr, Hefthân, Sâkiname (Âlemnüma) adlarıyle kaleme aldığı dört mesneviyi içinde toplayan 491 sayfalı manzum eserdir. Şairin, görülebilen Hamse'lerinin hemen hepsi bu dört mesneviden ibaret olduğu için, beşinci mesneviyi yazmağa muvaffak olamadığı sanılır. Eserin Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 1002 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

حمزه نامه

HAMZANAME

(Hamza. XIV-XV.)

Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in amcası Hamza'ya ve oğullarına isnat olunan efsane halinde bir takım savaşları ve bu savaşlarda gösterilen kahramanlıkları anlatan mensur eserdir. Müellifi, XIV-XV. yüzyıl bilginlerinden şair Ahmedi'nin kardeşi olup, bu muhteşem eseri meydana getirmesi dolayısıyle (Hamzavî) diye ün kazandığı kuvvetle sanılan zattır. Bu kahramanlık dâstanı; Yeniçeri ocaklarında okunarak, savaş meydanlarında tek er kalıncaya kadar çarpışmak ve hiç bir suretle düşmandan yüz çevirmemek gerektiğini iyice aşılamak için o çağın diliyle ve güzel bir üslûp ile yazılmıştır. Her cildi 80-120 sayfa arasında olarak 72 cilt üzerine düzenlenen bu büyük eserin Istanbul Üniversitesi kitaplığında 1142/1-1142/19 numaralarla kayıtlı bulunan 18 cildi taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

خیالی دیوانی
HAYALİ DİVANI
(Hayali. XVI.)

Kanuni Sultan Süleyman'ın mukarreplerinden olup 1556 (964) yılında Edirne'de ölen Vardar Yenice'li Hayali Mehmet Bey'in divanıdır. Murat Molla kitaplığında 442 numara ile kayıtlı bulunan 167 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

حیاة الحیوان ترجمهسی
HAYAT-ül-HAYVAN TERCÜMESİ
(Hay. XV.)

Mehmet bin Süleyman adlı bir zatın 1427 (831) yılında Arapçadan çevirdiği bu eser, hayvanların hayatı hakkında bilgi vermektedir. Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 2565 numara ile kayıtlı bulunan 211 sayfalı yazma nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

خزائن السعادات
HAZAİN-üs-SAÂDÂT
(Hazain. XV.)

XV. yüzyıl içerisinde yaşadığı sanılan değerli Türk bilginlerinden Mehmet oğlu Eşref'in, okuyanların kolaylıkla anlayabilmelerini sağlamak için o çağın konuşma diliyle kaleme aldığı hekimlik üzerine bir eserdir. Dil bakımından büyük bir önem taşıyan bu kitabın İne Hoca oğlu Ali adlı bir zat tarafından 1460 (864) yılında 72 yaprak halinde yazılmış olan (bugün için) biricik nüshası Topkapı Sarayı kitaplığı III. Ahmet bölümünde 557 numara ile kayıtlı bulunmaktadır. Eserin, Istanbul Üniversitesi tıp tarihi ve deontoloji doçenti Dr. Bedi N. Şehsuvaroğlu tarafından yeni yazıya çevrilen metniyle birlikte Türk Tarih Kurumunca 1961 yılında yayımlanan tıpkıbasımı taranmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

HENGÂMİ
(Hengâmi. XIX.)

Halk şairlerinden Bektaşi Hengâmi'nin hayatı ve eserleri hakkında Sadettin Nüzhet Ergun'un yayımladığı 53 sayfalı eserdir. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

حکمتنامه
HİKMETNAME
(Hikmet. XV.)

Antep'li İbrahim bin Bâli'nin, hilkattan, tabiattan, peygamberler tarihinden ve uzun müddet gezip dolaştığı memleketlerin tarih ve coğrafya-

sından kısa kısa; doğup büyüdüğü Antep ile Mısır tarihinden nisbeten daha geniş bahseden manzum eseridir. Müellif, 13,000 beyti bulan bu güzel mesnevisini 1487 (893) yılında memleketinde bitirmiştir. Istanbul Üniversitesi kitaplığının yazma eserler bölümünde 3290 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

خورشید و فرحشاد
HURŞİD ü FERAHŞAD
(Hurş. XIV.)

XIV. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Germiyan'lı Şeyhoğlu Mustafa Cemali'nin manzum eseridir. İran Şahı Siyavuş'un kızı Hurşid ile Mağrıp Sultanının oğlu Ferahşad arasında geçen aşk macerasını anlatır. Bu mesnevinin Süleymaniye kitaplığının Hamidiye bölümünde 550 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Amasya Tarihi müellifi Hüsamettin Yasar'dır.

حسن و عشق
HÜSN ü AŞK
(Hüs. Aşk. XVIII.)

1757 (1171) de Istanbul'da doğan ve Galata Mevlevihanesi şeyhi iken 1798 (1213) yılında ölen Şeyh Galip Esat Dede'nin Leylâ ve Mecnun tarzında kaleme aldığı tasavvufî manzum eserdir. Şairin, 26 yaşında meydana getirdiği bu içli eser, divanıyle birlikte 1837 (1252) de Mısır'da Bulak matbaasında basılmakla beraber sonradan Istanbul'da divanından ayrı olarak da basılmıştır. Taranan Bulak basımıdır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

حسن و دل
HÜSN ü DİL
(Hüs. Dil. XVI.)

XV. yüzyıl İran şairlerinden Nisabur'lu Fettahi'nin, Meşrık padişahı Aşk'ın kızı Hüsn ile Mağrıp sultanı Akl'ın oğlu Dil arasında geçen aşk macerasını ve bu yüzden iki hükümdar arasında vuku bulan çarpışmalardan sonra uzlaşıp barıştıklarını anlatan eserinin, Bursa'lı Lâmii Çelebi tarafından yapılan manzum çevirisidir. Lâmii, Yavuz Sultan Selim'e sunduğu eserinin mensur önsözünde özet olarak "Osmanlı ülkesinde yaşayan bilginler hâlâ eserlerini Arapça ve Farsça yazıyorlar. Dili Türkçe olan bu devlet,

öbür devletlerden nasıl üstün ise, Türk Dilinin de öbür dillerden daha üstün durumda olması gerekir. Bundan dolayı Osmanlı yazarları Türkçeye önem vermelidirler" diyor. Hüsn ü Dil çevirisinin 1564 (972) te ta'lik ile yazılan ve Yahya Ef. kitaplığının Hacı Mahmut Ef. bölümünde 5396 numara ile kayıtlı bulunan 231 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir

عشق نامه
IŞKNAME
(Işk. XIV)

XIV. yüzyılda yaşayan Mehmet adlı bir şairin 1398 (800) yılında kaleme alarak Yıldırım Bayezit'in oğlu Süleyman Çelebi'ye sunduğu manzum hikâyedir. 8702 beyti bulan bu güzel mesnevi Hüma ile Ferruh arasında geçen sevişme olaylarını anlatır. Tarama işi; eserin, Paris Milli kitaplığının Türkçe yazmalar bölümünde 604 numara ile kayıtlı bulunan biricik nüshasının fotoğrafı üzerinden yapılmıştır. Tarayan Doç. Sedit Yüksel'dir.

ابراهيم بك كلياتى
İBRAHİM BEY KÜLLİYATI
(İbrahim. XV.)

XV. yüzyılda yaşadığı kabul olunan İbrahim Bey adlı değerli bir şairin manzumelerini içinde toplayan külliyattır. Külliyat iki bölümdür. Birinci bölüm münacat, na't, Mevlâna hakkında medhiye ve Gencname adlı uzunca bir mesnevi ile Mevlâna'nın Mesnevi'sinden nazmen çevirilmiş 14 parça hikâyeyi içine almış bulunuyor. İkinci bölüm Musammatlar, gazeller ve rubailerdir. Külliyatın XV. yüzyıl içerisinde ta'lik ile ve harekeli olarak yazılmış olan 153 yapraklı biricik nüshası Selim Ağa kitaplığının Kemankeş bölümünde 250 numara ile kayıtlı bulunmaktadır. Tarayan Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

اخلاص تفسيرى
İHLÂS TEFSİRİ
(İhlâs. XIV.)

Ankara'lı Mustafa bin Mehmet adlı bir zatın, 1361 (763) yılında ölen Denizli hükümdarı Murat Arslan bin İnanç Bey adına meydana getirdiği tefsirdir. Güzel bir dil ve üslûpla yazılmış olan bu tefsirin Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kitaplığında 910 numara ile kayıtlı bulunan

323 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

ارشاد المريد الى المراد
İRŞAD-ül-MÜRİD İL-el-MURAD
(İrşad. XV.)

Afyonkarahisar'lı Şeyh Kasım bin Mahmut'un 1421 (825) yılında meydana getirerek II. Murat'a sunduğu Mirsad-ül-İbad min-el-Mebde-i v-el-Maad çevirisidir. Eserin aslı XIII. yüzyılın büyük sofilerinden Necmüddin Dâye tarafından Farsça olarak Sıvas'ta yazılmış, Selçuk Hükümdarı Alâüddin Keykubad'a sunulmuştur. Ahlak ve tasavvuftan, memleket idaresinden, cemiyet hayatından bahseder. Çevirinin, İstanbul kitaplıklarında çeşitli nüshaları vardır. 1427 (831) yılında istinsah olunup şimdi Fatih kitaplığında 2576 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmış; gerektikçe Yahya Ef. kitaplığının Hacı Mahmut Ef. bölümündeki 2235 numaralı nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

اسكندر كتابى
İSKENDER KİTABI
(İs. H. XIV-XV.)

Ahmedi'nin kardeşi olup Hamzaname'nin müelifi olduğu cihetle Hamzavî sanıyle tanılan zatın eseri olduğu sanılmaktadır. Konu bakımından Ahmedi'nin İskendername'sinden ibaret isede bu mensur eserin daha ziyade halk için yazıldığı anlaşılmaktadır. Gerek anlatıştaki kuvvet ve canlılık, gerekse kelime ve tabirleri bakımından pek değerli olan bu eserin, Türk Dil Kurumu kitaplığında 3421/6066 numara ile kayıtlı bulunan 882 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Velet İzbudak'tır.

اسكندرنامه
İSKENDERNAME
(İs. XIV-XV.)

Şair Ahmedi'nin 1389 (792) yılında kaleme aldığı manzum eserdir. Bu pek ünlü mesnevide Filip'in oğlu İskender'in hayatı, seferleri anlatılmış, sonra Hazreti Muhammed'in zuhuru, hayat ve gazâları, halifeler devri yazılmış, bundan sonra da Osmanlı tarihine geçilmiş ve nihayet yine İskender'den bahsedilmiştir. Eserin, 1459 (864) yılında Edirne'de Ataullah bin Abdullah tarafından yazılan ve şimdi Konya müzesinde 141-97 numa-

ra ile kayıtlı bulunan 615 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Hicri Göncel'dir.

عزت ملا دیوانی
İZZET MOLLA DİVANI
(Molla. XIX.)

1829 (1245) yılında sürgün olarak bulunduğu Sıvas'ta ölen değerli şair Keçecizade İzzet Molla'nın iki divanı vardır. 1825 (1241) yılına kadar yazdığı şiirleri "Bahar-ı Efkâr", bu tarihten 1829 (1245) yılına kadar yazdıklarını da "Hazan-ı Âsar" adları altında toplamıştır. 1839 (1255) da Mısır'da Bulak matbaasında basılan 466 sayfalı "Bahar-ı Efkâr" taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

قابوسنامه ترجمه‌سی
KABUSNAME
TERCÜMESİ
(Kab. XV.)

Mercimek Ahmet tarafından Farsça'dan dilimize çevrilen bu mensur eser, Kabus'un, torunu Kûhistan hükümdarı Keykâvus'un oğlu Geylan Şah'a verdiği öğütlerdir. 44 bölüm olan bu kitabın her bölümünde ayrı bir konuyle ilgili öğütler vardır: Yatmak, dinlenmek, yiyip içmek, hamama girmek, çevgân oynamak, mal artırmak, oğul ve kız terbiye etmek, ilim istemek usûl ve âdabı gibi. Dil ve üslûp bakımından büyük bir değer taşıyan eserin Ankara Genel kitaplığında 1011-61 numara ile kayıtlı bulunan 478 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kitaplıklar müdürü Hasan Fehmi Turgal'dır.

قاضی برهان‌الدین دیوانی
KADI BURHANETTİN
DİVANI
(Kadı. XIV.)

Bilgin bir hükümdar olan Kadı Burhanettin'in bu divanı dil bakımından çok zengin ve özelliklerle doludur. 1394 (796) te Halil bin Ahmet tarafından yazılan biricik nüshası Biritiş müzesinde bulunmakftadır. Türk Dil Kurumu, 608 sayfa olan bu eserin fotoğrafisini aldırmış ve bir kitap halinde yayımlamıştır. Tarama fotoğrafi üzerinden yapılmıştır. Tarayan Istanbul Üniversitesi metin şerhi Profesörü Doktor Ali Nihat Tarlan'dır.

قاموس عثمانی
KAMUS-ı OSMANİ
(Kam. Os. XIX.)

Mehmet Salâhi'nin 1895 (1313) te basılan Arapça, Farsça ve başka dillerden Türkçeye sözlüğüdür. İzahlardaki Türkçe kelimeler bakımından taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Mehmet Oğuz'dur.

قاموس ترجمەسی
KAMUS TERCÜMESİ
(Kam. XVIII-XIX.)

XIV-XV. yüzyıl bilginlerinden Mecdüddin Firuzâbâdi'nin telif ettiği meşhur Arapça Kamus'un Antep'li Ahmet Asım tarafından yapılan Türkçe çevirisidir. Asım'a "Mütercim" lâkabını kazandırmış bulunan bu eser, en büyük ve en sağlam dil kaynaklarımızdan biridir. İncelemelerinin derinliği ve doğruluğu bakımından olduğu kadar Arapça kelimeleri karşılamak ve açıklamak için kullandığı öz Türkçe kelimeler bakımından da gayet değerli bir dil hazinesi olan bu çeviriyi Asım beş yılda başarıp II. Mahmut'a sunmuş ve hükümdar bu eseri beğenerek Mütercim'i mükâfatlandırmıştır. Kamus çevirisi Mısır'da ve Istanbul'da birkaç defa üç cilt olarak, bir defa da Istanbul'da dört cilt halinde basılmıştır. Tarama üç cilt olarak basılmış olan nüshalar üzerinden yapılmıştır. Birinci cildi tarayan Maarif Matbaası musahhihi Avni Aktuç, ikinci ve üçüncü ciltleri tarayan Velet İzbudak'tır.

قانونامهٔ آل عثمان
KANUNNAME-i ÂL-i OSMAN
(Kanun. Os. XVI.)

Prof. Dr. E. Kraelitz ve Dr. P. Wittek'in önsözleriyle ve Almanca çevirisi ile birlikte 1921'de yayımlanan kanunnamedir. Metin üç kısma ayrılmıştır. İlk sayfada Fatih Sultan Mehmet Kanunnamesi diye yazılı ise de buna II. Bayezit ve I. Selim zamanlarında çıkan kanunların da eklendiği anlaşılmaktadır. Tarayan Nuri Gökçe'dir.

قانون الادب ترجمەسی
KANUN-ül-EDEB TERCÜMESİ
(Kdeb. XVIII.)

Eserin aslı olan Kanun-ül-Edeb fi-Zabt-ı Kelimat-il-Arab, XV. yüzyılda yaşadığı sanılan Ebülfazl Hubeyş-üt-Tiflisi'nin Arapçadan Farsçaya düzenlediği sözlüktür. Bu eserin 1456 (861) da Mustafa bin Şemseddin adlı bir zat

tarafından yazılan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Vehbi Ef. bölümünde 1968 numara ile kayıtlı bulunan nüshasını, 1787 (1202) yılında ölen Müstakımzade Süleyman Sadüddin Ef. "Terceme-i Kanun-ül-Edeb" adıyle Türkçeye çevirmiş ve çevirinin başlama tarihi olan 1769 (1183) u ebced hesabıyle belirtmek üzere de eserine السنة ثلاثه Elsine-i Selâse diye ikinci bir ad vermiştir. Büyük kıtada 2186 sayfayı bulan çevirinin Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 3182 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

KARACAOĞLAN
(Kara. XVII.)

Anadolu'nun güneyinden çıkmış ve Adana, Antep, Maraş, Urfa, Halep, Şam taraflarında dolaşarak güzel şiirler söylemiş olan bu değerli halk şairinin şiirleri birçok kimseler tarafından toplanmış ve yayımlanmıştır. Bunlar arasında Sadettin Nüzhet Ergun'un 1933 'te yayımladığı "Karacaoğlan" adlı kitap taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Meliha Sanver'dir.

KÂTİBİ
(Kâtibi. XVII.)

IV. Murat zamanında yaşayan Kâtibi, XVII. yüzyılın ilk yarısındaki saz şairlerinin ileri gelenlerindendir. Sadettin Nüzhet'in yayımladığı şiirleri taranmıştır. Tarayan Kabataş Lisesi Türkçe öğretmeni Nurettin'dir.

KAYIKÇI KUL MUSTAFA
(Kayıkçı. XVII.)

XVII. yüzyılın ilk yarısında büyük bir ün kazanan bu şair IV. Murat'ın ordu saz şairlerindendir. Sade dili, tabiî üslûbuyle halk şiirinin pek güzel örneklerini vermiştir. Prof. Fuad Köprülü'nün 1930 'da yayımladığı "Kayıkçı Kul Mustafa ve Genç Osman hikâyesi" adlı broşür taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Behice Köprülü'dür.

كليله و دمنه
KELİLE ve DİMNE
(Kel. XIV.)

Aslı, Hint filozofu Bidpay tarafından Sanskritçe olarak yazılmış olan bu eser, ibret verici hikâyelerden ve maceralardan ibarettir. Olaylar hayvanlar arasında geçmektedir. "Kelile" ve

"Dimne" birinci bölümdeki hikâyelerin kahramanlarından iki çakalın adıdır. Bu kitap önce İran hükümdarı Nuşirevan'ın buyruğuyle Pehleviceye, daha sonra Arapça'ya, Arapçasından da birçok dillere çevirilmiştir. XIV. yüzyılın değerli bilgin ve şairlerinden Kul Mesut da Aydınoğlu Umur Bey, 1309-1347 (709-748), adına bu eseri Türkçeye çevirmiştir. Dil bakımından büyük bir önem taşıyan bu çeviri iki önsöz, bir zeyl ve 16 bölüme ayrılmış yüz kadar hikâyeden ibarettir. İsmail bin Kılağuz tarafından 1489 (895) yılında Enez'de güzel nesihle ve harekeli olarak yazılan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Lâleli bölümünde 1897 numara ile kayıtlı bulunan 464 sayfalı biricik nüshasının fotoğrafisi taranmıştır. Tarayan Türk Dil Kurumu uzmanlarından Dehri Dilçin'dir.

كمال امى ديوانى
KEMAL ÜMMİ DİVANI
(K. Ü. XV.)

XV. yüzyıl şairlerinden Karaman'lı Kemal Ümmi'nin divanıdır. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 53 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüsha taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden İhsan Mahvi Balgır'dır.

قصص انبيا
KISAS-ı ENBİYA
(Enb. XIV.)

Aydınoğlu Mehmet Bey adına Arapçadan çevrilmiş olan bu önemli eser, XIV. yüzyıl Anadolu Türkçesinin sade ve güzel bir örneğidir. Çeviren belli değildir. Kitabın konusu, yaradılış öncesi, yaradılış ve peygamberlerin menkıbeleridir. Eserin, Türk Dil Kurumu kitaplığında 1776/6037 numara ile kayıtlı bulunan 950 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Kemal Edip Kürkçüoğlu'dur.

كتاب بحريه
KİTAB-ı BAHRİYE
(K. B. XVI.)

Büyük Türk denizcisi Pîrî Reis'in denizciliğe, coğrafyaya, birçok deniz ve memleketlere dair değerli bilgiler veren bu eseri 1935 'te Türk Tarih Kurumu tarafından tıpkıbasım olarak yayımlanmıştır. Tarayan Müverrih Ahmet Refik Altınay'dır.

كتاب كزيده
KİTAB-ı GÜZİDE
(Güzide. XV.)

Bu kitabın aslı XI. yüzyıl içerisinde Doğuda yetişen büyük Türk bilginlerinden İmam Serahsî (Ebu-Nasr bin Tahir bin Mehmet) tarafından Türk Ulusunun din bilgisini geliştirmek, genişletmek amacıyla Türkmen-Kıpçak ağzıyla (الغابلغی ibaretince) yazılmıştır. XV. yüzyılda yaşadığı sanılan Mehmet bin Bâli adlı bir bilgin bu eseri (... fasih ve ruşen Türkiye dönderem) diyerek yaşadığı çağın Anadolu ağzına çevirmiştir. Her bakımdan büyük önem taşıyan bu çevirinin bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Millet kitaplığının Ali Emiri-Şer'iye bölümünde 379 numara ile kayıtlı bulunan 177 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

قوچی بك رساله‌سی
KOÇU BEY RİSALESİ
(Koçu. XVII.)

Enderundan yetişmiş ve IV. Murat'ın musahipliğinde bulunmuş değerli idareci ve ileri görüşlü siyaset adamlarımızdan Göriçe'li Koçu (Mustafa) Bey'in, ordunun ve devlet işlerinin düzene konulması maksadıyle 1631 (1041) de kaleme alıp IV. Murat'a sunduğu tasarıdır. Zamanına göre sade bir dille ve külfetsizce yazılmış olan bu tasarı, önce Avrupada, sonra da iki defa Istanbul'da basılmıştır. 1885 (1303) te Istanbul'da Ebüzziya matbaasında basılan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

قدوسی دیوانی
KUDDUSİ DİVANI
(Kuddusi. XIX.)

Kadirî Tarikatı şeyhlerinden Bor'lu Mer'aşîzade Ahmet Kuddusi'nin sofiyane şiirlerinden meydana gelmiş olan divandır. Şair 1769 (1183) da doğmuş, 1848 (1265) yılında ölmüştür. Divanı iki defa basılmıştır. 1874 (1291) te basılan taş basması nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

KULOĞLU
(Kuloğlu. XVII.)

Bu halk şairinin şiirlerini Sadettin Nüzhet Ergun "Kuloğlu" adını verdiği kitapta toplamıştır. Tarayan Kabataş Lisesi Türkçe öğretmenlerinden Nurettin'dir.

لامعی دیوانی
LÂMİÎ DİVANI
(Lâmii. XVI.)

XVI. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Bursa'lı Lâmii Mahmut Çelebi'nin divanıdır. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 671 numara ile kayıtlı bulunan 226 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Süleymaniye kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

لیلا و مجنون
LEYLÂ ve MECNUN
(Ley. XV.)

XV. yüzyıl şairlerinden Karıştıran'lı Süleyman Bey oğlu Bihişti Ahmet Sinan Çelebi'nin Hamse'sini teşkil eden beş mesneviden biridir. Bu güzel eserin Istanbul Üniversitesi kitaplığının edebiyat bölümünde 216 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Abdülbaki Fevzi'dir.

لیلا و مجنون
LEYLÂ ve MECNUN
(Lârendi. XVI.)

Lârende' (Karaman) li Hamdi'nin 1543 (950) te yazıp o yıllarda Karaman Valisi bulunan Şahzade Selim'e sunduğu manzum eserdir. Şairin, (Hayretname, Tahayyürname) gibi adlar da verdiği bu mesnevinin Fatih kitaplığında 3740 numara ile kayıtlı bulunan 375 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

لغت نعمة الله
LÛGAT-i NİʻMETULLAH
(Niʻmeti. XVI.)

1561 (969) de Istanbul'da ölen Nakşibendî şeyhlerinden Sofya'lı Niʻmetullah Ef.'nin 1540 (947) yılında düzenlediği Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Bu eserin Türk Dil Kurumu kitaplığında 6075 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmış, gerektikçe 451 numara ile kayıtlı başka bir nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Kurumumuz uzmanlarından Dehri Dilçin'dir.

لغت شهنامه
LÛGAT-i ŞEHNAME
(Lû. Şeh. XVIII.)

Bağdat'lı Ömer oğlu Abdülkadir adlı bir zatın 1721 (1133) yılında, Şehname'de geçen kelimeler üzerine düzenlediği Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Bu eserin Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 61 numara ile kayıtlı bulunan 96 yapraklı nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

معارفنامه
MAÂRİFNAME
(Maârif. XV.)

1486 (891) yılında Istanbul'da ölen Hızır Bey oğlu Sinan Paşa'nın ahlak ve nasihate dair eseridir. Çağının oldukça sade bir üslûbuyle yazılmış olan bu eserin, Afyonkarahisar'lı Abdullah oğlu Ca'fer adlı bir zat tarafından 1570 (978) de yazılan ve Süleymaniye kitaplığının Lala İsmail bölümünde 212 numara ile kayıtlı bulunan 295 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

منطق الطير
MANTIK-ut-TAYR
(Man. Tayr. XIV.)

Gülşehri'nin 1317 (717) yılında meydana getirdiği 4408 beyitten ibaret mesnevidir. Dilimiz bakımından büyük önemi bulunan bu eserin bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Bunlardan, kitapçı Raif Yelkenci'de bulunan nüsha, Agâh Sırrı Levend'in önsözüyle birlikte tıpkıbasım olarak 1957'de Türk Dil Kurumu yayınları arasında yayımlanmıştır. Tarama bu baskıdan yapılmıştır. Tarayan Dr. Müjgân Cumbur'dur.

مجمع اللطائف
MECMA-ül-LETAİF
(Letaif. XVI.)

Bursa'lı Lâmii Çelebi'nin güldürücü ve öğütleyici küçük küçük hikâyeleri bir arada toplamak suretiyle meydana getirdiği mensur-manzum eserdir. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 870 numara ile kayıtlı bulunan 93 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

ملحمهٔ شمسیه
MELHAME-i ŞEMSİYYE
(Melhame. XIV-XV.)

XV. yüzyılın değerli bilgin ve sofilerinden Yazıcıoğlu Mehmet ve Ahmet Bican'ın babaları Yazıcı Salâhüddin Ef.'nin 1408 (811) yılında Farsçadan çevirdiği manzum eserdir. Yıldızlardan ve havanın günlük olaylarından bahseden bu eserin 1576 (984) da Ferruhi adlı bir zat tarafından yazılan ve şimdi Nuruosmaniye kitaplığında 2809 numara ile kayıtlı bulunan 173 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

مناظم الجواهر
MENAZIM-ül-CEVAHİR
(Men. Cev. XVII.)

Tire'li Mustafa Hâki'nin 1632 (1042) de yazdığı Türkçe - Arapça - Farsça manzum sözlüktür. Eserin Bayezit kitaplığında 6901 numara ile kayıtlı bulunan 67 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

مناظر العوالم
MENAZIR-ül-AVALİM
(Men. Av. XVI.)

XVI. yüzyıl sonlarında yetişen tarihçi ve bilginlerimizden Trabzon'lu Âşık Mehmet bin Hafız Ömer'in 1597 (1006) de kaleme aldığı eserdir. Rumeli ve Anadolu şehirlerine dair bilgi verir. Süleymaniye kitaplığının Halet Ef. bölümünde 616 numara ile kayıtlı bulunan 690 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Ragıp Paşa kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

مسیحی دیوانی
MESİHİ DİVANI
(Mesihi. XV.)

1512 (918) de ölen Mesihi'nin divanıdır. Bu divanın bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 899 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Istanbul Erkek Öğretmen Okulu edebiyat öğretmeni Sedat Öksal'dır.

مواهب الخلاق
في مراتب الاخلاق
MEVAHİB-ül-HALLAK
Fİ
MERATİB-il-AHLAK
(Mevahib. XVI.)

Uzun yıllar Kanuni Sultan Süleyman'ın Nişancılık hizmetinde bulunduğu için (Koca Nişancı) sanıyle tanılan Tosya'lı Celâlzade Nişani Mustafa Çelebi'nin 1556 (964) yılında kaleme alarak Kanuni'ye sunduğu siyaset ve ahlaktan bahseden mensur eserdir. 55 bölüm üzerine düzenlenmiştir. Eserin Nuruosmaniye kitaplığında 2629 numara ile kayıtlı bulunan nesihle yazılmış 726 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

مولد
MEVLİD
(Mevlid. XV.)

Süleyman Çelebi'nin bu ünlü eserinin Ayasofya kitaplığında 3485 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

مفتاح الجنة
MİFTAH-ül-CENNE
(Cennet. XV.)

XV. yüzyıl şair ve bilginlerinden Ahmet Dâi'nin Arapçadan dilimize çevirdiği bu eser, İslâmın şartlarından. bazı ay ve günlerde yapılan ibadetlerin faziletlerinden, cennetin ni'metlerinden, cehennemin korkunç azabından bahsetmektedir. Eserin bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Türk Dil Kurumu uzmanlarından Dehri Dilçin, özel kitapları arasında bulunan 488 sayfalı nüshayı taramıştır.

مفتاح اللغة
MİFTAH-ül-LÛGA
(Miftah. XV.)

Amasya'lı Şeyh Mahmut bin İbrahim'in II. Bayezit adına düzenlediği Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Bu sözlük, bir önsöz ve iki bölüm üzerine düzenlenmiştir. Önsöz, Fars dilinin kurallarından bahseder. Birinci bölüm mastarlar, ikinci bölüm de isimlerdir. Eserin Türk Dil Kurumu kitaplığında 6157 numara ile kayıtlı bulunan 146 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

محنتکشان
MİHNETKEŞAN
(Mihnet. XIX.)

Keçecizade İzzet Molla'nın manzum eseridir. 1822 (1238) yılında Keşan'a sürülen ve orada bir yıl kalan şairin duyuş ve hatıralarını kapsar. 1879 (1296) da Ceride-i Havadis matbaasında basılan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

مهری دیوانی
MİHRİ DİVANI
(Mihri. XV.)

XV. yüzyılda yaşamış olan kadın şairimiz Mihri'nin, Istanbul Üniversitesi kitaplığının Rıza Paşa bölümünde 3203 numara ile kayıtlı bulunan mecmua içerisindeki 86 yapraklı divanı taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Ali Sedat'tır.

مهر و مشتری
MİHR ü MÜŞTERİ
(Mih. XV.)

1520 (927) yılında Sofya'da ölen Amasya'lı şair Münir İbrahim Çelebi'nin 1486 (891) da Farsçadan Türkçeye çevirdiği manzum hikâyedir. Istahr Padişahının oğlu Mihr ile vezirinin

kızı Müşteri arasında geçen aşk macerasını anlatır. Eserin 5120 beyit olan Farsça aslı 1381 (783) de ölen Tebriz'li Şeyh Assar'ındır. Aslı da, çevirisi de bazı kitaplıklarda vardır. Çevirinin, Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 1185 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

مهر و مشتری
MİHR ü MÜŞTERİ
(Miri. XVI.)

1599 (1008) yılında Istanbul'da ölen Nakib-ül-Eşref Kiçi Mîrzade Mîri Yahya'nın Farsçadan Türkçeye çevirerek III. Murat'a sunduğu manzum hikâyedir. Mîri'den başka iki şairimiz tarafından da dilimize çevrilmiş olan Mihr ü Müşteri'nin 5120 beyitli Farsça aslı 1381 (783) de ölen Tebriz'li Şeyh Assar'ındır. Istahr Padişahının oğlu Mihr ile vezirinin kızı Müşteri arasında geçen aşk macerasını anlatır. Çevirinin Istanbul Üniversitesi kitaplığının Halis Ef. bölümünde 3520 numara ile kayıtlı bulunan, Mîri'nin el yazısı 344 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

محمدیه
MUHAMMEDİYYE
(Muham. XV.)

XV. yüzyıl bilgin ve sofilerinden Gelibolu'lu Yazıcıoğlu Mehmet Ef.'nin 1449 (853) da yazdığı tasavvufî manzum eserdir. Istanbul'da birkaç defa basılmıştır. Girit'li Ali bin Mehmet tarafından 1751 (1165) yılında müellif nüshasından istinsah edilen ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Lâleli bölümünde 1491 numara ile kayıtlı bulunan 560 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

محبی دیوانی
MUHİBBİ DİVANI
(Muhibbi. XVI.)

Muhibbi, Kanuni Sultan Süleyman'ın manzumelerinde kullandığı mahlastır. Divan basılıdır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Tahir Nadi'dir.

مجربنامه
MÜCERREBNAME
(M. Na. XV.)

XV. yüzyılda yetişen değerli bilgin ve hekimlerimizden Amasya'lı Sabuncuoğlu Şerefüddin bin Ali'nin 1468 (873) de yazdığı hekimliğe dair

eserdir. Istanbul kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. Ayasofya kitaplığında 3729 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Zahir Hasırcıoğlu'dur.

مفردات ابن بيطار ترجمهسى
MÜFREDAT-ı İBNİ BAYTAR TERCÜMESİ
(M. Bay. XIV.)

1248 (646) yılında ölen ve İbni Baytar sanıyle anılan ünlü hekim Zıyaüddin Abdullah bin Ahmet'in birtakım ilâçların hangi hastalıklar için faydalı olduklarını anlatan Arapça eserinin çevirisidir. Umur Bey'in isteği üzerine yapılmış olan bu değerli çevirinin kimin tarafından yapıldığı bilinmemektedir. 1495 (901) yılında yazılan ve şimdi Fatih kitaplığında 3635 numara ile kayıtlı bulunan 940 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

منبه الراقدين
MÜNEBBİH-ür-RÂKIDİN
(Müneb. XIV-XV.)

XIV-XV. yüzyıl bilginlerinden 1429 (833) da memleketinde ölen İznik'li Hacı Hüseyin oğlu Musa'nın, insanların yedi azasıyle işleyebileceği iyilik ve kötülükleri irdeleyen değerli eseridir. Nuruosmaniye kitaplığında 2611 numara ile kayıtlı bulunan 312 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Kıvamettin Burslan'dır.

منشأت و مكتوبات كانى
MÜNŞEAT ve MEKTUBAT-ı KÂNİ
(Kâni. XVII-XVIII.)

1791 (1206) yılında Istanbul'da ölen Tokat'lı Ebubekir Kâni'nin mensur yazılarıyle bazı dostlarına yazdığı mektupları içinde toplayan mecmuadır. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 396 numara ile kayıtlı bulunan 488 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

منتهى
MÜNTEHA
(Münteha. XV.)

Yazıcıoğlu Ahmet Bîcan'ın bu, dinî, tasavvufî mensur eserinin Istanbul Üniversitesi kitaplığının Halis Ef. bölümünde 3324 numara ile kayıtlı bulunan 198 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

منتخب اللغة
MÜNTEHAB-ül-LÛGA
(Müntehab. XVII.)

Arapçadan Türkçeye düzenlenmiş küçük bir sözlüktür. Müellifi bilinmeyen bu sözlüğün XVII. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılmaktadır. Nuruosmaniye kitaplığında 4885 numara ile kayıtlı bulunan 218 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

منتخب الشفاء
MÜNTEHAB-üş-ŞİFA'
(Mü. Şi. XIV.)

Anadolu'da yetişen büyük Türk bilginlerinden, Konya'da doğmuş, Aydın'da yerleşmiş olan Hacı Paşa' (Celâlüddin Hızır) nın hekimliğe ait eseridir. Müellif bir ara hastalanmış ve kendisini tedavi etmek maksadıyle hekimlik tahsil etmiştir. Müntehab-üş-Şifa'yı, yine kendisinin Arapça olarak yazdığı "Şifa-ül-Eskam" adlı büyük kitaptan özetleyip Türkçeye çevirerek Aydınoğlu Mehmet Bey'e sunmuştur. Yaşadığı çağın Anadolu Türkçesi için değerli bir kaynaktır. Topkapı Sarayı kitaplığında 545 numara ile kayıtlı bulunan 540 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Abdülbaki Gölpınarlı'dır.

مزكى النفوس
MÜZEKK-in-NÜFUS
(Müz. XV.)

Hacı Bayram Veli'nin damadı olup Kadirî tarikatının Eşrefiyye kolunu kuran İzmik'li Eşrefoğlu Abdullah' (Eşref Rumî, Şeyh Abdullah Rumî) ın nefsi terbiye etme yollarını öğreten mensur eseridir. Birkaç defa basılmış olan bu önemli eserin Konya Âsarıatika müzesi kitapları arasında 5471 numara ile kayıtlı bulunan 494 sayfalı yazma nüshası taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Hicri Göncel'dir.

نابى ديوانى
NABİ DİVANI
(Nabi. XVII-XVIII.)

Ünlü şairimiz Urfa'lı Nabi'nin divanıdır. 1875 (1292) yılında Istanbul'da Yahya Ef. matbaasında basılan nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Mesut Saydam'dır.

نعيما تاريخى
NAİMA TARİHİ
(Naima. XVII-XVIII.)

Osmanlı tarihleri arasında hükümlerinin doğruluğu, kaynaklarının sağlamlığı bakımından güvenilir olan bu eser dil yönünden de önemlidir.

1591 (1000) ile 1659 (1070) yılları arasında geçen olàyları anlatır. Istanbul'da altı cilt halinde basılmış olan nüsha taranmıştır. Tarayan Devlet Matbaası musahhihi Avni Aktuç'tur.

نصايح الملوك
NASAYİH-ül-MÜLÛK
(Nasayih. XVII.)

1639 (1049) yılında Istanbul'da ölen sofi ve bilginlerimizden Sıvas'lı Abdülmecit Şeyhi'nin, I. Ahmet'in buyruğu üzerine, 57 eserden seçerek meydana getirdiği dinden, ahlaktan ve memleket idaresinden bahseden eserdir. Süleymaniye kitaplığının Lâleli bölümünde 1613 numara ile kayıtlı bulunan 286 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

نظم الجواهر
NAZM-ül-CEVAHİR
(Naz. Cev. XVIII-XIX.)

Bâbıâli hocası ve Mümeyyiz-üş-Şuara Antep'li Hasan Ayni'nin Arapça-Farsça-Türkçe manzum sözlüğüdür. Eserin adı, ebced hesabıyle te'lif tarihi olan 1821 (1236) yı göstermektedir. Sözlüğün 13 beyitlik her sayfası ayrı bir kıtadır. Eser 100 sayfa yani 1300 beyittir. İçinde 5000 kavramın Arapçası, Farsçası, Türkçesi birbirinin karşılığı olarak verilmiştir. Şair eserini önce Dürr-ün-nızam adıyle yazmıştır. Bu ad ebced hesabıyle te'lif tarihi olan 1811 (1226) yı bildirmektedir. Bundan on yıl sonra meydana getirdiği Nazm-ül-Cevahir, Dürr-ün-Nızam'ın bazı yerleri değiştirilmiş şeklidir. Dürr-ün-Nızam'ın güzel bir nüshası, Istanbul Üniversitesi kitaplığının Türkçe yazmalar bölümünde eski 2816-65, yeni 5493 numara ile kayıtlıdır. Yazma bir nüshası da Türk Dil Kurumu Derleme - Tarama Kolu Başkanı Ömer Asım Aksoy'un özel kitapları arasındadır. Aksoy Nazm-ül-Cevahir ve Dürr-ün-Nızam üzerine birer inceleme yayımlamıştır. Hasan Ayni 1837 (1253) de Istanbul'da ölmüştür. Nazm-ül-Cevahir 1826 (1241) da müellifin nezareti altında bastırılmıştır. Tarama basılı nüsha üzerinden yapılmıştır. Tarayan Ömer Asım Aksoy'dur.

نظم اللآل
NAZM-ül-LEÂL
(Naz. Le. XVII.)

Mütercim Asım'ın altı göbek öncesi dedesi Antep'li (Çarpın köylü) Şeyh Ahmet'in yazdığı Arapça-Türkçe manzum sözlüktür. Eserin adı, ebced hesabıyle te'lif tarihi olan 1641 (1051)i gösterir. Müellif Antep'te ölmüştür. Nazm-ül-Leâl, 1515 (921) te yazılmış Farsça-Türkçe bir sözlük olan Şahidi Tuhfesi'ne, nazire olarak meydana getirilmiştir. Eserin bir nüshası Çorum Genel kitaplığında 1880/2 numara ile kayıtlı bulunmaktadır. Türk Dil Kurumu Derleme - Tarama Kolu Başkanı Ömer Asım Aksoy'da da biri tam, biri eksik iki nüsha vardır. Aksoy bu eser üzerinde inceleme yayımlamış ve kendisinde bulunan tam nüshayı taramıştır.

ندیم دیوانی
NEDİM DİVANI
(Nedim. XVIII.)

Değerli şairimiz Nedim'in, Halil Nihat Boztepe tarafından yayımlanan divanı taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Mesut Saydam'dır.

نسیمی دیوانی
NESİMİ DİVANI
(Nesimi. XIV.)

Ünlü sofi şair Nesimi'nin divanıdır. Divanın basılmış nüshaları eksik olduğundan Bayezit kitaplığında 3353 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmeni Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

نگارستان ترجمه‌سی
NİGÂRİSTAN TERCÜMESİ
(Nigâ. Ter. XVII.)

İçinde ibret verici hikâyeler bulunan Nigâristan, büyük Türk bilgini Şeyhülislâm Kemal Paşazade' (İbni Kemal) nin Farsça olarak yazdığı bir eserdir. Bu eseri, 1643 (1053) yılında ölen Şeyhülislâm Yahya Ef. I. Ahmet'in isteği üzerine Türkçeye çevirmiştir. Bu güzel çevirinin Süleymaniye kitaplığının Halet Ef. bölümünde 373 numara ile kayıtlı bulunan 307 yapraklı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

نهانی دیوانی
NİHANİ DİVANI
(Nihani. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Kastamonu'lu Nihani'nin divanıdır. Şair bazı illerde kadılık hizmetinde bulunmuştur. Divanın 1551 (959) de Recep bin

Hoca Mehmet kalemiyle yazılan ve şimdi Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 473 numara ile kayıtlı bulunan 102 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

نیازی دیوانی
NİYAZİ DİVANI
(Niyazi. XVII.)

XVII. yüzyılın bilgin ve sofi şairlerinden Malatya'lı olup, Mısır'da tahsil eden ve Halvetiyye tarikatının Mısriyye şubesini kurmuş olan Şeyh Niyazi' (Niyazi-i Mısrî) nin divanıdır. Şair, 1693 (1094) te sürgün olarak bulunduğu Limni'de ölmüştür. Din ve tasavvuf konularında, bir kısmı basılı olmak üzere, 13 kadar eseri vardır. Divanın, Istanbul Üniversitesi kitaplığında 352 numara ile kayıtlı bulunan 107 sayfalı nüshası taranmış, gerektikçe basma ve başka yazma nüshalara da bakılmıştır. Tarayan Zahir Hasırcıoğlu'dur.

نظامی دیوانی
NİZAMİ DİVANI
(Nizami. XV.)

XV. yüzyıl şairlerinden Karaman'lı Veliyüddin oğlu Nizami'nin divanıdır. Henüz 18-20 yaş arasında bulunduğu bir çağda Fatih Sultan Mehmet'in daveti üzerine Karaman'dan Istanbul'a giderken yolda öldüğü söylenen şairin, Millet kitaplığının Ali Emiri-manzum eserler bölümünde 451 numara ile kayıtlı bulunan divanı taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

نخبهٔ وهبی
NUHBE-i VEHBİ
(Nuhbe. XVIII-XIX.)
و شرحی
ve ŞERHİ
(Nuhbe. Ş. XVIII-XIX.)

Maraş'lı Sünbülzade Vehbi'nin "Nuhbe-i Vehbi" adlı Arapçadan Türkçeye manzum sözlüğü ve ona, -Kırkağaç'lı olup sonradan Manisa'nın Yayaköy'üne göç etmiş olan- Ahmet Reşit Ef. tarafından yazılan şerhtir. Basılmış olan nüsha taranmıştır. Metinden tanık alındığı zaman kısaltma (Nuhbe.) olarak, şerhten tanık alındığı zaman (Nuhbe. Ş.) olarak gösterilmiştir. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

نخبة التحفه
NUHBET-üt-TUHFE
(Nuh. Tuh. XVII.)

XVII. yüzyıl bilginlerinden Ahmet bin Ali bin Ahmet adlı bir zatın 1649 (1059) yılında Farsçadan Türkçeye düzenlediği sözlüktür. Eserin 1687 (1099) de Abdullah Lutfi bin Abdullah kalemiyle yazılan ve Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 3283 numara ile kayıtlı bulunan 448 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

عثمانلی قانوننامه‌لری
OSMANLI
KANUNNAMELERİ
(Os. Kanun. XVII.)

Tevkiî Abdürrahman Ef. tarafından 1676 (1087) yılında yazılan ve Istanbul Üniversitesi kitaplığının Rıza Paşa bölümünde 906 numara ile kayıtlı bulunan kanunnamedir. Bu kanunnamenin Millî Tetebbu'lar mecmuası III. sayısında yayımlanan kopyası taranmıştır. Tarayan Nuri Gökçe'dir.

پندنامهٔ کواهی
PENDNAME-i GÜVAHİ
(Güvahi. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Geyve'li Güvahi Mehmet bin Abdullah'ın 1525 (933) yılında yazdığı, atasözleriyle öğüt veren manzum eserdir. Bu pek değerli mesnevide sık sık kullanılan atasözleri mümkün olduğu kadar aslı bozulmadan vezne sokulmağa çalışılmıştır. Pendname'nin Istanbul ve Ankara kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. Yahya Ef. kitaplığının Hacı Mahmut Ef. bölümünde 3760 numara ile kayıtlı bulunan 121 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

PİR SULTAN ABDAL
(P.S.A. XVI-XVII.)

Kitap, bu bektaşi-kızılbaş şairin hep hece vezniyle yazılmış olan 105 nefesini içinde toplamıştır. Yeni harflerle basılmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Tahir Nejat Gencan'dır.

راحة الارواح
RAHAT-ül-ERVAH
(Rahat. XVI.)

XVI. yüzyıl bilginlerinden Burdur'lu Şeyh Mahmut Raufi bin A'mâ Vâiz Murat'ın İslâm ahlâkından ve dinin âdap ve erkânından bahseden mensur kitabıdır. Müellif, "Melâz-ül-Müttakîn"

adlı eserinin önsözünde kitabını 1566 (974) yılında yazdığını söylüyor. Buna göre Rahat-ül-Ervah'ın bu tarihten sonra yazılmış olması gerekir. Eserin, Millet kitaplığının Reşit Ef. bölümünde 379 numara ile kayıtlı bulunan 573 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

روضة الاخبار ترجمەسی
RAVZAT-ül-AHBAR TERCÜMESİ
(Rav. Ah. XVI.)

1571 (979) yılında kadı olarak bulunduğu Üsküp'te ölen, Meşâir-üş-Şuara sahibi Bursa'lı Âşık Mehmet Çelebi'nin Arapçadan dilimize çevirerek II. Selim'e sunduğu, terbiye ve ahlak kitabıdır. Eserin Arapça aslı, 1533 (940) te Istanbul'da ölen Amasya'lı Hatip Kasımoğlu Muhyeddin Mehmet Ef.'nin, Zemahşeri'nin "Rebi-ül-Ebrar" adlı eserini kısaltarak (Ravzat-ül-Ahbar) adıyle meydana getirdiği eserdir. Çevirinin 1652 (1063) yılında Mustafa Bevvap kalemiyle yazılan ve şimdi Istanbul Üniversitesi kitaplığının Rıza Paşa bölümünde 1548 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmış, gerektikçe Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 747 numara ile kayıtlı bulunan nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

روضة الانوار
RAVZAT-ül-ENVAR
(Ravza. XV.)

Değerli bilgin ve şairlerimizden İznik'li Ahmet Hayali'nin ahlak ve tasavvuftan bahseden manzum eseridir. Şair bu mesneviyi 1449 (853) yılında yazmış ve Fatih Sultan Mehmet'e sunmuştur. Ravzat-ül-Envar'ın biricik nüshası, Fatih Sultan Mehmet'in vakfı olarak Fatih kitaplığında 2633 numara ile kayıtlı bulunmaktadır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

روانی دیوانی
REVANİ DİVANI
(Revani. XVI.)

1523 (930) yılında Istanbul'da ölen şair ve asker Edirneli Revani İlyas Çelebi'nin divanıdır. Şairin ölümünden bir yıl önce Kayseri'li Şeyh İbrahimoğlu Derviş Mustafa kalemiyle yazılan ve Millet kitaplığının Ali Emiri-manzum eserler bölümünde 178 numara ile kayıtlı bulunan 198 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

روحی دیوانی
RUHİ DİVANI
(Ruhi. XVI.)

XVI. yüzyılın ünlü şairi Bağdat'lı Ruhi'nin divanıdır. 1870 (1287) te basılan nüsha taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Salâhattin'dir.

روشنی دیوانی
RUŞENİ DİVANI
(Ruşeni. XV.)

Aydın'lı Dede Ömer Ruşeni'nin divanıdır. Ruşeni, Halvetî Tarikati Pîri Seyyit Yahya'nın halifesidir. 1486 (892) da Tebriz'de ölmüştür. Ruşeni'nin tasavvufî gazellerinden ve ilâhilerinden başka "Miskinname" ve "Çobanname" adlı mesnevilerini de içine alan bu divanın Istanbul Üniversitesi kitaplığında 795 numara ile kayıtlı bulunan 314 sayfalı nüshası taranmış, gerektikçe aynı kitaplıktaki başka nüshalara da bakılmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Abdülbaki Fevzi'dir.

سعادتنامه
SAADETNAME
(Saadet. XV-XVI.)

İran'lı Hüseyin Vâız'ın Kerbelâ fâciasını anlatan "Ravzat-üş-Şüheda" adlı eserinin çevirisidir. Çeviren 1505 (911) te Istanbul'da ölen Balıkesir'li Câmi Mehmet Muhyeddin'dir. Saadetname'nin Nuruosmaniye kitaplığında 3938 numara ile kayıtlı bulunan 436 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Haydarpaşa Lisesi edebiyat öğretmeni Abdülbaki Gölpınarlı'dır.

سعادتنامه
SAADETNAME
(Saa. Pend. XVI.)

XVI. yüzyıl şair ve bilginlerinden Pirizren'li Şem'i'nin III. Murat'ın yakınlarından Zeyrek Ağa adına Feridüddin Attar'ın Pendname'si üzerine yaptığı Türkçe şerhtir. Eserin, Kılıç Ali Paşa kitaplığında 793 numara ile kayıtlı bulunan 127 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

ساعتنامه
SAATNAME
(Saat. XV.)

XV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılan bu eser Hibetullah bin İbrahim bin İsmail adlı bir bilgin tarafından va'z kitabı olarak yazılmıştır. Eserin bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Süleymaniye

kitaplığının Lâleli bölümünde 1378 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan bu kitaplık müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

ثابت ديوانى
SABİT DİVANI
(Sabit. XVII-XVIII.)

Şairin kaside ve gazellerinden başka küçük mesnevilerini de içinde toplayan ve Istanbul Üniversitesi kitaplığının Halis Ef. bölümünde 2901 numara ile kayıtlı bulunan divanı taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

سلاطيننامه
SALÂTİNNAME
(Salâtin. XV.)

Bergama'lı Sarıca Kemal'in 1489 (895) yılında kaleme aldığı 3600 beyitli manzum Osmanlı tarihidir. Bir adı da "Tevarih-i Âl-i Osman" olan bu eserin Istanbul Üniversitesi kitaplığının Türkçe yazmalar bölümünde 331 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

صاريجه كمال ديوانى
SARICA KEMAL
DİVANI
(Sarıca. XV.)

XV.yüzyıl şairlerinden Bergama'lı Sarıca Kemal'in divanıdır. Bu bilgin şair, Fatih'in vezirlerinden Adni Mahmut Paşa'nın Edirne Hasköy'ünde yaptırdığı medresenin müderrisliğinde bulunmuştur. Divanın Istanbul Üniversitesi kitaplığında 759 numara ile kayıtlı bulunan 50 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

سلامان و ابسال ترجمەسى
SELÂMAN ve EBSÂL
TERCÜMESİ
(Selâman. XVI.)

Bursa'lı Lâmii Çelebi'nin Farsçadan dilimize çevirdiği manzum eserdir. Eserin Farsça aslı Molla Câmi'nindir. Bu güzel mesnevi, Yunan Hükümdarlarından birinin oğlu Selâman ile sütninesi Ebsâl arasında geçen ve Ebsâl'in ölümü ile neticelenen garip aşk macerasını anlatmaktadır. Çevirinin Istanbul Üniversitesi kitaplığında 3088 numara ile kayıtlı bulunan 166 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

سلیمنامه
SELİMNAME
(Selim. XVI.)

Yavuz Sultan Selim'in sırkâtibi Amasya'lı Keşfi Mehmet Çelebi'nin, kendisinin de katıldığı İran ve Mısır seferlerini, yer yer manzumelerle de süsleyerek canlı bir şekilde anlatan kitabıdır. Müellif, asıl adı "Bağ-ı Firdevs-i Guzat ve Ravza-i Ehl-i Cihad" olan bu eserini 1514 (920) yılında yazmağa başlamış, 1520 (927) de bitirmiş, ayrıca bir de özet yapmıştır. Eserin, Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 2147 numara ile kayıtlı bulunan 276 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

سید وهبی دیوانی
SEYYİT VEHBİ
DİVANI
(S. Vehbi. XVIII.)

1736 (1149) yılında Istanbul'da ölen değerli şairlerimizden Seyyit Hüseyin Vehbi'nin divanıdır. Bu divanın, hattat Baharizade Mehmet Sait tarafından ta'lik ile yazılan ve Istanbul Üniversitesi kitaplığının Yıldız bölümünde 5506 numara ile kayıtlı bulunan 398 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

صحاح العجمی فی اللغة
SIHAH-ül-ACEMÎ
Fi-l-LÛGA
(Sıh. Ac. XV.)

Ankara'lı Yusuf oğlu Pîr Mehmet'in 1472 (877) yılında Farsçadan Arapça ve Türkçeye düzenlediği sözlüktür. Eserin Ayasofya kitaplığında 4697 numara ile kayıtlı bulunan 214 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Atıf Tüzüner'dir.

سرالا سرار ومطلع الانوار
SIRR-ül-ESRAR ve
MATLA-ül-ENVAR
(Sır. XVI.)

Hurufî şairlerden Istanbul'lu Mürekkepçi Enveri'nin eseridir. 1000 beyitlik 150 manzume ile bunların sonlarına eklenmiş öz Türkçe nesirlerdir. Bu nesirlerde telâffuz ve ahenk bakımından birbirine yakın olan kelimeler bir araya getirilmeğe çalışılmıştır. Bu sebeple ifade ve anlam bazan zaif kalmıştır. Selim Ağa kitaplığının Kemankeş bölümünde bulunan nesihle yazılmış 167 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

سیر ضریر
SİYER-i DARİR
(Si. Da. XIV.)

Erzurum'lu Mustafa Darir bin Yusuf'un 1388 (790) yılında Mısır Hükümdarı Berkuk adına, Eb-ül-Hasan-ül-Bekrî ile Abdülmelik bin Hişam'ın Siyer kitaplarından, birbirini tamamlar şekilde seçerek dilimize çevirdiği mensur Siyer-i Nebevî'dir. Bu değerli eserin, Süleymaniye kitaplığının Çelebi Abdullah Ef. bölümünde 251 numara ile kayıtlı bulunan 5 cilt halinde 1622 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan bu kitaplık müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

صولاق زاده تاریخی
SOLAKZADE TARİHİ
(Solak. XVII.)

1657 (1068) de ölen Mehmet Hemdemi Çelebi'nin Osmanlı saltanatının kuruluşundan 1644 (1054) yılına kadar geçen olayları anlatan eseridir. Vaktiyle Istanbul'da basılmış olan bu eserin Nuruosmaniye kitaplığında 3137 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüshası taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

سلطان ولد دیوانی
SULTAN VELET
DİVANI
(Velet. XIII-XIV.)

Mevlâna Celâlüddin Rumi'nin oğlu olup, Anadolu Türkçesinin yazılı şiir dilindeki ilk örneklerini veren Sultan Velet'in eseridir. Velet İzbudak'la Kilisli Rifat Bilge tarafından 1925 (1341) te İstanbul'da bastırılmıştır. Tarayan Velet İzbudak'tır.

سورنامه
SÛRNAME
(Sûr. XVIII.)

III. Ahmet'in, oğulları için 1719 (1132) yılında tertip ettiği tantanalı sünnet düğününü tasvir maksadıyle Seyyit Vehbi tarafından kaleme alınan eserdir. Vaktiyle, taş basması olarak eksik bir halde basılmış olan bu eserin, ta'lik yazı üstatlarından Mehmet Nazif Ef. kalemiyle 1754 (1168) de yazılan ve şimdi Istanbul Üniversitesi kitaplığının yazma eserler bölümünde 1607 numara ile kayıtlı bulunan 271 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

سهیل و نوبهار
SÜHEYL ü NEVBAHAR
(Süh. XIV.)

Ferhengname-i Sa'di çevirisi ile XIV. yüzyıl Anadolu Türkçesinin şiir dilindeki ilk güzel örneklerini vermiş olan Hoca Mesut'un Farsçadan çevirdiği manzum hikâyedir. Çin hükümdarının kızı Nevbahar'a, bir nakkaşın yaptığı resimden âşık olan Yemen hükümdarının oğlu Süheyl'in Nakkaş ile birlikte Çin'e seyahatını ve birçok maceradan sonra sevdiğine kavuşmasını anlatır. Bu çeviri dil bakımından gayet zengin ve önemlidir. Eserin biricik yazma nüshası Berlin Kitaplığında bulunuyordu. Bu nüsha 1925'te Prof. Mortman tarafından Berlin'de bastırılmıştır. Bundan bir yıl sonra Çankırı'da minyatürlü bir nüsha daha bulunmuştur. Tarama, şimdi Kurum uzmanlarından Dehri Dilçin'in elinde bulunan bu nüsha üzerinden yapılmış, gerektikçe basılı nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

شاه و گدا
ŞAH ü GEDA
(Ş. G. XVI.)

Şair Taşlıca'lı Yahya Bey'in mesnevisidir. Konya Âsarıatika Müzesi kitapları arasında 2335 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüsha taranmıştır. Tarayan Türkçe öğretmenlerinden Hicri Göncel'dir.

شامل اللغة
ŞAMİL-ül-LÛGA
(Şamil. XVI.)

1540 (947) yılında memleketinde ölen değerli bilgin Afyonkarahisar'lı Hasan bin Hüseyin İmadüddin'in 1505 (911) te büyük bir himmetle düzenlediği Farsçadan Türkçeye sözlüktür. Eser başlıca iki bölüme ayrılmıştır: Birinci bölüm isimler, ikinci bölüm mastarlardır. İkinci bölümde manzum, mensur Farsça gramer kuralları gösterilmiş, çekim örnekleri de verilmiştir. Büyük bir özenle ortaya konulmuş olan bu değerli eserin, Afyonkarahisar Memleket kitaplığında 589 numara ile kayıtlı bulunan 673 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Türk Dil Kurumu uzmanlarından Dehri Dilçin'dir.

شهنامه ترجمه‌سی
ŞEHNAME TERCÜMESİ
(Şeh. Ş. XVI.)

İran şairi Firdevsi'nin ünlü Şehname'sinin Diyarbakırlı Şerifi tarafından yapılan manzum çevirisidir. Şerifi, elli sekiz bin beyit olan bu çeviriyi Mısır Hükümdarı Kansu Gavri'ye sunduğu zaman her beyit için bir dinar atıyyeye nail olmuştur. Bu değerli mesnevinin Süleymaniye kitaplığının Damat İbrahim Paşa bölümünde 983 numara ile kayıtlı bulunan 1172 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

شرف الانسان
ŞEREF-ül-İNSAN
(Şeref. XVI.)

Bursa'lı Lâmii Çelebi'nin Kanuni Sultan Süleyman adına kaleme aldığı eserdir. İnsanların yaradılışta hayvanlardan üstün olduklarını belirtmek için yazılmıştır. Lâmii'nin oğlu Derviş Mehmet tarafından 1537 (944) de Bursa'da yazılan ve şimdi Fatih kitaplığında 3999 numara ile kayıtlı bulunan 439 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

شرعیه سجللری
ŞER'İYYE SİCİLLERİ
(Sic. A. XVI.)

Şer'iyye sicilleri, Osmanlı İmparatorluğunun son çağlarına kadar devam eden ve bugünkü hukuk mahkemeleri yerinde olan Şer'iyye mahkemelerinin gördüğü davalara ait tutanaklarla hüccet, berat, ferman... suretleri ve mahkemece el konulan miras eşyasının yazıldığı ana defterler, kütüklerdir. Bunlardan:
Ankara Şer'iyye mahkemesince tutulan XVI. yüzyıla ait defterlerden Ankara Etnoğrafya Müzesinde 1-5 numaralarla kayıtlı 5 defter taranmıştır. Tarayan Ankara Etnoğrafya Müzesi dahiliye müdürü Halit Ongan'dır.

شرعیه سجللری
ŞER'İYYE SİCİLLERİ
(Sic. B. XV-XVI.)

Nitelikleri yukarıda açıklanan Şer'iyye sicillerinden Bursa Şer'iyye mahkemesince tutulan XV., XVI. yüzyıllara ait defterlerden Bursa müzesinde 1-12 numaralarla kayıtlı 12 defter taranmıştır. Tarayan Ankara Etnoğrafya Müzesi dahiliye müdürlüğünden emekli Halit Ongan'dır.

شرعیه سجلری
ŞER'İYYE SİCİLLERİ
(Sic. E. XVI.)

Nitelikleri yukarıda açıklanan Şer'iyye sicillerinden Edirne Şer'iyye mahkemesince 1545 (952) yılından sonra tutulan defterlerden şimdi Topkapı Sarayı Müzesinde 479 numara ile kayıtlı 2 numaralı defter taranmış, öbür defterlerden de faydalanılmıştır. Tarayan ressam Murtaza Elker'dir.

شرعیه سجلری
ŞER'İYYE SİCİLLERİ
(Sic. K. XV-XVI.)

Nitelikleri yukarıda açıklanan Şer'iyye sicillerinden Kayseri Şer'iyye mahkemesince tutulan XV., XVI. yüzyıllara ait defterlerden Ankara Etnoğrafya Müzesinde 1-8 numaralarla kayıtlı bulunan 8 defter taranmıştır. Tarayan Halit Ongan'dır.

شواهد النبوة ترجمهسی
ŞEVAHİD-ün-NÜBÜVVE TERCÜMESİ
(Şevahid. XVI.)

Bursa'lı Lâmii Çelebi'nin 1509 (915) yılında II. Bayezit adına Farsçadan dilimize çevirdiği ve birçok ilâveler yaptığı eserdir. Eserin Farsça aslı Molla Câmi'nindir. Hazreti Muhammed'in hak peygamber olduğuna tanık olarak gösterilen tarihe geçmiş olaylarla bazı islâm büyüklerinin olağanüstü hallerini anlatır. 1876 (1293) da Matbaa-i Âmire'de basılmış olan bu çevirinin Fatih kitaplığında 4276 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

شیخ غالب دیوانی
ŞEYH GALİP DİVANI
(Ş. Galip. XVIII.)

Divan Edebiyatının ünlü şairlerinden Galata Mevlevihanesi postnişini Şeyh Galip Esat Dede'nin 1836 (1252) yılında Mısır'da Bulak matbaasında basılan divanıdır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

شیخی دیوانی
ŞEYHİ DİVANI
(Şeyhi. XV.)

XV. yüzyıl şairlerimizden Germiyan'lı Şeyhi Yusuf Sinan'ın divanıdır. Millet kitaplığının divan bölümünde 238 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmış ve Kurumumuzca bu nüshanın tıpkıbasımı da yayımlanmıştır. Tarayan Prof. Ali Nihat Tarlan'dır.

تاج الادب
TAC-ül-EDEB
(T. E. XV.)

Amasya'lı Ali Alâüddin bin Hüseyin'in 1453 (857) yılında yazdığı ahlak ve âdaptan bahseden eserdir. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 89 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan bu kitaplık işyarlarından Süut Yavsı'dır.

تعريفنامهٔ استانبول
TA'RİFNAME-i ISTANBUL
(Tar. Is. XVI.)

Tezkire-i Şuara sahibi Kastamonu'lu Lâtifi'nin eseridir. Müellif, 1582 (990) de bir seyahatı sırasında bindiği geminin batmasıyle ölmüştür. Ta'rifname'nin Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 2272 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Ragıp Paşa kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

تاريخ آل عثمان
TARİH-i ÂL-i OSMAN
(Hadidi. XVI.)

Firecik'li Hadidi'nin 1523 (930) yılında yazdığı manzum Osmanlı tarihidir. Hadidi, yaşadığı çağdan önceki olayları Âşık Paşazade tarihinden almış, yaşadığı çağı ise gördüğü, bildiği, duyduğu gibi yazmıştır. Eserin, Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 152/3444 numara ile kayıtlı bulunan 933 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تاريخ آل سلجوق ترجمهسی
TARİH-i ÂL-i SELÇUK TERCÜMESİ
(Ta. Sel. XV.)

İran, Kerman ve Anadolu Selçukluları hakkında Farsça olarak yazılmış olan tarih kitabının yazıcıoğlu Ali adlı bir zat tarafından 1436 (840) da yapılan çevirisidir. Çevirmen bu eserini II. Murat'a sunmuştur. Topkapı Sarayı kitaplığının Enderun bölümünde 1436 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تاريخ ابن كثير ترجمهسی
TARİH-i İBNİ KESİR TERCÜMESİ
(Kesir. XV.)

XIV. yüzyılda Şam'lı İmadüddin İsmail bin Ömer'in Arapça olarak yazdığı tarih kitabının 1438 (842) de Hızır bin Celâlüddin tarafından Türkçeye yapılan çevirisidir. Dil bakımından pek önemli olan bu eserin Süleymaniye kitaplığın-

da 896 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

تاریخ شاهی
TARİH-i ŞAHİ
(Ta Şahi. XVI.)

XVI. yüzyıl bilginlerinden, İbrahim adlı bir zat tarafından 1572 (980) de yazılmış tarih kitabıdır. Asıl adı (Tevarih-i Şahi fi-l-Ehadis-il-İlâhi) olan bu değerli eser, yaradılıştan Hud Peygamberin Tanrı tarafından Âd kavmine gönderildiği zamana kadar geçen olayları anlatmaktadır. Eserin, Süleymaniye kitaplığının Hamidiye bölümünde 306 numara ile kayıtlı bulunan 127 yapraklı birinci cildi taranmıştır.Tarayan Kıvamettin Burslan'dır.

تضرعنامه
TAZARRU'NAME
(Tazarru. XV.)

1480 (891) yılında Hızır Beyoğlu Sinan Paşa'nın Tanrı'ya yakarılarını ve Peygamber'le bazı din ululanını öğüşlerini içine alan mensur-manzum eserdir. Vaktıyle Ebuzziya külliyatı arasında "Tazarruat-ı Sinan Paşa" adıyle birkaç forması basılmıştır. Istanbul Üniversitesi kitaplığında 1818 numara ile kayıtlı bulunan 318 sayfalı yazma nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تبارك تفسیری
TEBAREKE TEFSİRİ
(Tebareke. XIV.)

Ankara'lı Mustafa bin Mehmet adlı bir zatın Orhan Gazi oğlu Süleyman Paşa adına 1330 (731) yılında açık bir Türkçeyle yazdığı tefsirdir. Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kitaplığında 45 numara ile kayıtlı bulunan 135 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تفسیر ابی اللیث ترجمه‌سی
TEFSİR-i EBİLLEYS TERCÜMESİ
(Leys. Ar. XV.)

997 (387) yılında ölen Semerkant'lı Ebülleys Nasır bin İbrahim'in yazdığı Arapça Kur'an tefsirinin çevirisidir. Çeviren 1450 (854) de ölen ünlü Türk bilgini İbni Arapşah Ahmet'tir. Çevirinin Istanbul kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 73 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan emekli öğretmen Atıf Tüzüner'dir.

تفسیر ابی اللیث ترجمه‌سی
TEFSİR-i EBİLLEYS TERCÜMESİ
(Leys. Mu. XIV-XV.)

1429 (833) yılında memleketinde ölen değerli bilginlerimizden İznik'li Musa bin Hacı Hüseyin'in çevirisidir. Eserin Arapça aslı 997 (387) de ölen Semerkant'lı Ebülleys Nasır bin İbrahim'indir. Sade bir dille yapılmış olan bu önemli çevirinin, Topkapı Sarayı kitaplığının Revan köşkü bölümünde 118 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Kıvamettin Burslan'dır.

تفسیر ابی‌اللیث ترجمه‌سی
TEFSİR-i EBİLLEYS TERCÜMESİ
(Leys. Dâi. XV.)

XV. yüzyıl şair ve bilginlerinden Germiyan'lı Ahmet Dâi tarafından yapılan çeviridir. Eserin Arapça aslı 997 (387) de ölen Semerkant'lı Ebülleys Nasır bin İbrahim'indir. Çevirinin Nuruosmaniye kitaplığında 138-191 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Sadettin Nüzhet Ergun'dur.

ترجمان
TERCEMAN
(Terceman. XV.)

XV. yüzyılın dil ve din bilginlerinden Ankara'lı Pîr Mehmet bin Yusuf tarafından 28 bölüm üzerine 3 cilt olarak düzenlenen Arapçadan Türkçeye sözlüktür. Sözlüğün Ali Paşa kitaplığında 2604 numara ile kayıtlı bulunan nüshası taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

(Osmanlı Müellifleri, müellifin ölüm yılını 1461 (866) olarak gösteriyorsa da Pîr Mehmet "Sıhahül-Acemî fi-l-Lûga" adlı eserini 1472 (877) de düzenlediğine göre ölüm tarihinin daha sonra olması gerekir.)

ترجمان بداية
TERCEMAN-ı BİDAYE
(Ter. Kurt. XVI.)

1588 (996) yılında ölen bilgin ve sofilerimizden Kurt Dede sanıyle tanılan Tatar Pazarcık'lı Şeyh Mehmet bin Ömer Ef.'nin eseridir. Başta (Bidaye) olmak üzere (Fıkh-ı Ekber, Vikaye, Hidaye...) gibi temel din kitaplarından faydalanılarak meydana getirilmiş olan bu çevirinin İstanbul kitaplıklarından bazılarında nüshaları vardır. Fatih kitaplığında 1532 numara ile kayıtlı

bulunan 549 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تسهيل
TESHİL
(Teshil. XIV.)

Ünlü bilgin ve hekimlerimizden Konya'lı Hacı Paşa (Celâlüddin Hızır)nın hekimliğe dair yazdığı eserlerdendir. Bayezit kitaplığının Veliyüddin Ef. bölümünde 2490 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmış, gerektikçe Süleymaniye kitaplığındaki nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تواريخ آل عثمان
TEVARİH-i ÂL-i OSMAN
(T. Oruç. XV.)

Kuruluşundan XV. yüzyıl ortalarına kadar olan Osmanlı tarihidir. Müellifi Oruç Bey'dir. Eser, 1925 yılında Hanover'de basılmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

تذكرة الاولیا
ترجمهسی
TEZKİRET-ül-EVLİYA TERCÜMESİ
(Tez. Ba. XV.)

İran'ın ünlü bilgin ve sofilerinden 1239 (637) yılında ölen Feridüddin Attar'ın Tezkiret-ül-Evliya adlı eserinin çevirisidir. Çevirmeni bilinmeyen bu değerli eserin XV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılmaktadır. 16 zatın haltercümesinden bahseden ve 215 sayfa olan bu çeviri Bayezit kitaplığında 3286 numara ile kayıtlı bulunmaktadır. Tarayan Istanbul Lisesi Türkçe öğretmeni Tahir Nejat Gencan'dır.

تذكرة الاولیا
ترجمهسی
TEZKİRET-ül-EVLİYA TERCÜMESİ
(Tez. Lâ. XV.)

Feridüddin Attar'ın Tezkiret-ül-Evliya adlı eserinin çevirisidir. Çeviren belli değildir. Dil ve üslûp bakımından XV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılan bu çevirinin Derviş Mehmet adlı bir zat tarafından yazılan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Lâleli bölümünde 2031 numara ile kayıtlı bulunan 807 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Haydarpaşa Lisesi edebiyat öğretmeni Etem Kutsan'dır.

تذكرة الاولیا ترجمەسی

TEZKİRET-ül-EVLİYA TERCÜMESİ

(Tez. Ün. XV.)

Feridüddin Attar'ın Tezkiret-ül-Evliya adlı eserinin çevirisidir. Çeviren belli değildir. 1527 (934) yılında Mehmet bin Şeyh Ali adlı bir zat tarafından yazılan ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kitaplığında 177 numara ile kayıtlı bulunan 269 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Hasan Ortekin'dir.

تبر مسبوك ترجمەسی

TİBR-i MESBÛK TERCÜMESİ

(Tibr. XVI.)

1571 (979) de kadılık göreviyle bulunduğu Üsküp'te ölen Bursa'lı Âşık Mehmet Çelebi'nin Kanuni Sultan Süleyman adına Farsçadan çevirdiği eseridir. (Dökme altun) gibi güzel öğütleri içinde toplayan bu olgun eserin (Et-Tibr-ül-Mesbûk fi-Nasayih-il-Mülûk) adındaki Farsça aslı XI. yüzyılda yaşayan eşsiz bilgin İmam Gazali tarafından İran Selçuklularından Melikşah'ın oğlu Sultan Mehmet için yazılmıştır. Çağının oldukça arı dili ve güzel üslûbuyle yapılmış olan çevirinin, Süleymaniye kitaplığının Lala İsmail bölümünde 254 numara ile kayıtlı bulunan 232 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تحفهٔ عاصم

TUHFE-i ASIM

(Asım. XVIII-XIX.)

Antep'li Mütercim Ahmet Asım'ın Arapçadan Türkçeye manzum sözlüğüdür. 1839 (1234) da Mısır'da Bulak matbaasında basılan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تحفهٔ وهبی

TUHFE-i VEHBİ

(Tuhfe. XVIII-XIX.)

و شرحی

ve ŞERHİ

(Tuhfe. Ş. XVIII-XIX.)

Maraş'lı Sünbülzade Vehbi'nin Tuhfe-i Vehbi adlı Farsçadan Türkçeye manzum sözlüğü ve ona Elbistan'lı Seyyit Ahmet Hayati tarafından yapılan şerhtir. Basılmış olan nüsha taranmıştır. Metinden tanık alındığı zaman kısaltma (Tuhfe.) olarak, şerhten tanık alındığı zaman (Tuhfe. Ş.) olarak gösterilmiştir. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تحفة الكبار فى اسفار البحار
TUHFET-ül-KİBAR fi ESFAR-il-BİHAR
(Tuh. Ki. XVII.)

Değerli bilgin Kâtip Çelebi'nin denizciliğe dair eseridir. İbrahim Müteferrika tarafından 1728 (1141) de basılmış olan küçük kıtada 149 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

تحفة اللطائف
TUHFET-ül-LETAİF
(Tuh. Le. XV.)

XV. yüzyıl bilginlerinden Abdülcebbaroğlu Ahmet adlı bir zatın eseridir. Konusu ahlak ve mev'ızadır. 1493 (899) te İlyas bin Resûl tarafından yazılan ve şimdi Ragıp Paşa kitaplığının Yahya Ef. bölümünde 189 numara ile kayıtlı bulunan küçük kıtada 394 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

TÜRK SAZ ŞAİRLERİ ANTOLOJİSİ
(Saz. XVI-XIX.)

Prof. Fuat Köprülü tarafından iki cilt halinde 1940'ta yayımlanmış olan bu değerli kitapta XVI. yüzyıldan bugüne kadar yurdumuzda yetişen saz şairlerinden pek çoğunun şiirleri toplanmış bulunmaktadır. Bu eserden taranan kelime ve tanıklar hangi şaire ait ise "Saz." kısaltmasının yanına o şairin adı ve yaşadığı yüzyıl yazılmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Şükrü Kurgan'dır.

اعجوبة الغرائب
U'CÛBET-ül-GARAİB
(Uc. Gar. XV.)

XV. yüzyıl bilgin ve şairlerinden Malkara'lı Bahaüddin'in, 1423 (827) yılında müderris olarak bulunduğu Ayasluğ'da kaleme aldığı Arapça ve Farsçadan Türkçeye 400 beyitlik manzum sözlüktür. Asıl adı (U'cûbet-ül-Garaib fi-Nazm-il-Cevahir-il-Acaib)tir. Bu küçük sözlüğün bazı kitaplıklarda nüshaları vardır. Bayezit kitaplığında 948 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Behçet Yazar'dır.

وحدتنامه
VAHDETNAME
(Vahdet. XV.)

XV. yüzyıl bilgin ve sofilerinden Afyonkarahisar'lı Abdürrahim Ef.'nin 1460 (865) da yazdığı tasavvufî manzum eserdir. Istanbul Üniversitesi kitaplığının edebiyat bölümünde 808 numara ile kayıtlı bulunan 170 yapraklı nüsha taranmıştır.

Tarayan Süleymaniye kitaplığı müdürü Zahir Hasırcıoğlu'dur.

واصف ديوانى
VASIF DİVANI
(Vasıf. XIX.)

1824 (1240) yılında ölen Enderunlu Vasıf Osman Bey'in divanıdır. 1841 (1257)de Takvim-i Vakayi' matbaasında basılan nüsha taranmıştır. Tarayan Devlet Matbaası musahhihlerinden Avni Aktuç'tur.

ولايتنامهٔ حاجى بكتاش
VELÂYETNAME-i HACI BEKTAŞ
(Bektaş. XV.)

XV. yüzyıl ürünlerinden olduğu sanılan bu eser, Halep'te Sultan Baba tekkesinde adı bilinmeyen bir derviş tarafından yazılmıştır. Kitap, adından da anlaşılacağı üzere Hacı Bektaş Veli'nin ve Halifelerinden bazılarının haltercümelerinden ve kerametlerinden bahsetmektedir. 1844 (1260) te Istanbul'da Hüseyin Tevfik adlı bir zat tarafından yazılan ve şimdi Muhtar Dağlı'nın özel kitapları arasında bulunan 465 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Başvekâlet Arşiv dairesi memurlarından Murtaza Dede'dir.

ويسه و رامين
VEYSE ve RAMİN
(Veyse. XVI.)

Bursa'lı Lâmii Çelebi'nin, Kanuni Sultan Süleyman'ın buyruğu üzerine Farsçadan dilimize çevirdiği manzum eserdir. Farsça aslı Cürcan'lı Fahrüddin'in olan bu güzel mesnevi, İran şahının kızı Veyse ile Turan hakanının oğlu Ramin arasında geçen aşk macerasını anlatır. Çevirinin 1532 (939) de hattat Yahya bin Bâli kalemiyle yazılan ve şimdi Süleymaniye kitaplığının Esat Ef. bölümünde 2853 numara ile kayıtlı bulunan 207 yapraklı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

يادكار ابن شريف
YADİGÂR-ı İBNİ ŞERİF
(Yadigâr. XIV.)

XIV. yüzyıl hekimlerinden Ali Çelebi bin Şerif'in Timurtaş Paşaoğlu Umur Bey adına yazdığı hekimliğe dair eserdir. Âşir Ef. kitaplığında 734 numara ile kayıtlı bulunan 768 yapraklı nüsha taranmış, gerektikçe Istanbul Üniversitesi kitaplığında 989 numara ile kayıtlı bulunan nüshaya

da bakılmıştır. Tarayan Türkiyat Enstitüsü asistanlarından Kıvamettin Burslan'dır.

يحيى بك ديوانى
YAHYA BEY DİVANI
(Yahya Bey. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Dokakinzade Yahya Bey'in divanıdır. Bu divanın, Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 516 ve 517 numaralarla kayıtlı iki nüshası bulunmaktadır. 517 numaralı nüsha taranmış, gerektikçe 516 numaralı nüshaya da bakılmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

يونس امره ديوانى
YUNUS EMRE DİVANI
(Yunus. XIII-XIV.)

İçli duygularında, lirizminde, tasavvufî, ahlâkî telâkkilerinde öz Türkçe kelimelerle çok sade ve samimi bir dil kullanmış olan bu heyecanlı derviş şairin divanı ve "Risalet-ün-Nushiyye"si Abdülbaki Gölpınarlı'nın birçok nüshalardan faydalanmak suretiyle meydana getirdiği nüsha taranmıştır. Tarayan Abdülbaki Gölpınarlı'dır.

يوسف و زليخا
YUSUF ve ZELİHA
(Yuz. Şeyd. XIII.)

XIII. yüzyıl şairlerinden Şeyyat Hamza'nın manzum eseridir. Batı Türk edebiyatının ilk ürünlerindendir. O çağın, derli toplu olarak bize kadar gelebilen bu biricik yadigârı Dehri Dilçin tarafından basıma hazırlanmış, Kurumumuzca da tıpkıbasımıyle birlikte 1946 yılında yayımlanmıştır. Tarayan Dehri Dilçin'dir.

يوسف و زليخا
YUSUF ve ZELİHA
(Yuz. Da. XIV.)

XIV. yüzyıl bilginlerinden Erzurum'lu Darir'in mensur eseridir. Dil bakımından büyük önemi olan bu kitabın Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kitaplığında 862 numara ile kayıtlı bulunan 53 sayfalı yazma nüshası taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Süreyya Kula'dır.

يوسف و زليخا
YUSUF ve ZELİHA
(Yuz. Hamdi. XV.)

1508 (914) de Göynük'te ölen Akşemseddinoğlu Ahmet Hamdi'nin 1491 (897) yılında yazdığı manzum eserdir. Istanbul Üniversitesi kitaplığı-

nın Halis Ef. bölümünde 3812 numara ile kayıtlı bulunan 179 yapraklı nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Mehmet Boğaç'tır.

يوسف و زليخا
YUSUF ve ZELİHA
(Yuz. Şems. XVI.)

Büyük Türk bilgini Kemalpaşazade Ahmet Şemsüddin Ef.' (İbni Kemal) nin 7777 beyit olarak kaleme alıp II. Bayezit'e sunduğu manzum hikâyedir. Konusu Kur'andan alınmış olduğu için, müellif mümkün olduğu kadar bu çerçeveden dışarı çıkmamağa çalışmıştır. Millet kitaplığının Ali Emiri bölümünde 1171 numara ile kayıtlı bulunan 407 sayfalı nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

يوز حديث ترجمهسي
YÜZ HADİS TERCÜMESİ
(Yüz. Ha. XIV.)

XIV. yüzyıl bilginlerinden Erzurum'lu Yusuf oğlu Mustafa Darir'in eseridir. Darir, Peygamberin özlü sözlerini gereğince anlatabilmek için eserine yer yer dinî ve ahlâkî hikâyeler de katmıştır. Bu eserin, Millet kitaplığının Ali Emiri-Şer'iyye bölümünde 1154/133 numara ile kayıtlı bulunan 140 yapraklı nüshası taranmıştır. Tarayan bu kitaplık işyarlarından Süut Yavsı'dır.

زادالعباد ترجمهسي
ZAD-ül-İBAD TERCÜMESİ
(Zad. XVI.)

"İhya-i Ülûm, Fazail-i A'mâl, Zehret-ür-Rıyaz, Tenbih-ül-Gafilîn, Şir'at-ül-İslâm Sema' Risalesi, Münyet-ül-Fukaha, Acaib-ül-Mahlûkat, Mealim-üt-Tenzil, Keşşaf..." gibi temel din ve tasavvuf kitaplarından seçilerek meydana getirilmiş olan Arapça Zad-ül-İbad adlı eserin çevirisidir. Arapça aslının ne zaman ve kim tarafından yazıldığı bilinmediği gibi çevirmenin de kim olduğu bilinmemektedir. Çevirinin, bazı bakımlardan, XVI. yüzyıl ürünlerinden olduğunu kabul etmek mümkündür. Fatih kitaplığında 2580 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

ذاتی کلیاتی
ZATİ KÜLLİYATI
(Zati. XVI.)

XVI. yüzyıl şairlerinden Balıkesir'li Zati'nin kaside, gazel ve kıt'alarıyle mensur, manzum lâtifelerini, Şem'ü Pervane'sini içinde toplayan külliyatıdır. Murat Molla kitaplığında 443 numara ile kayıtlı bulunan nüsha taranmıştır. Tarayan edebiyat öğretmenlerinden Tahir Nejat Gencan'dır.

زهر الکمام ترجمه‌سی
ZEHR-ül-KİMAM TERCÜMESİ
(Zehr. XVI.)

Koca Nişancı sanıyle tanılan Tosya'lı Celâlzade Nişani Mustafa Çelebi'nin 1560 (968) yılında, kendi zevkına göre bazı değişiklikler yapmak suretiyle Arapçadan Türkçeye çevirerek II. Selim'e sunduğu mensur-manzum eserdir. Konusu Hazreti Yusuf kıssasıdır. Asıl adı (Cevahir-ül-Ahbar fi-Hasail-il-Ahyar) olan çevirinin Nuruosmaniye kitaplığında 2356 numara ile kayıtlı bulunan 345 sayfalı nüshası taranmıştır. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir.

BU KİTABIN KAYNAĞI OLAN 227 ESERİN YAZILDIĞI YÜZYILLAR SIRASIYLE ADLARI VE KISALTMALARI

XIII. Yuz. Şeyd.	Yusuf ve Zeliha
XIII - XIV. Velet.	Sultan Velet Divanı
XIII - XIV. Yunus.	Yunus Emre Divanı
XIV. Anter.	Antername
XIV. Dah.	Dâstan-ı Ahmet Harami
XIV. Dede.	Dede Korkut Kitabı
XIV. Edviye.	Edviye-i Müfrede
XIV. Enb.	Kısas-ı Enbiya
XIV. Fer.	Ferişteoğlu Lûgati
XIV. Ferh.	Ferhengname-i Sa'di Tercümesi
XIV. Fütuh.	Fütuh-üş-Şam Tercümesi
XIV. Ga.	Garibname
XIV. Hurş.	Hurşid ü Ferahşad
XIV. Işk.	Işkname
XIV. İhlâs.	İhlâs Tefsiri
XIV. Kadı.	Kadı Burhanettin Divanı
XIV. Kel.	Kelile ve Dimne
XIV. Man. Tayr.	Mantık-ut-Tayr
XIV. M. Bay.	Müfredat-ı İbni Baytar Tercümesi
XIV. Mü. Şi.	Müntehab-üş-Şifa
XIV. Nesimi.	Nesimi Divanı
XIV. Si. Da.	Siyer-i Darir
XIV. Süh.	Süheyl ü Nevbahar
XIV. Tebareke.	Tebareke Tefsiri
XIV. Teshil.	Teshil
XIV. Yadigâr.	Yadigâr-ı İbni Şerif
XIV. Yuz. Da.	Yusuf ve Zeliha
XIV. Yüz. H.	Yüz Hadis Tercümesi
XIV - XV. Enfes.	Enfes-ül-Cevahir
XIV - XV. Hamza.	Hamzaname
XIV - XV. İs.	İskendername
XIV - XV. İs. H.	İskender Kitabı
XIV - XV. Leys. Mu.	Tefsir-i Ebilleys Tercümesi

XIV - XV. Melhame.	Melhame-i Şemsiyye
XIV - XV. Müneb.	Münebbih-ür-Râkıdîn
XV. Ac.	Acaib-ül-Mahlûkat
XV. Ac. A.	A'ceb-ül-Acaib
XV. Adni.	Adni Divanı
XV. Ah. Pş.	Ahmet Paşa Divanı
XV. Akr.	Akrabadin Tercümesi
XV. Anasır.	Anasır-ı Erbaa
XV. Ata.	Atalar Sözü
XV. Bektaş.	Velâyetname-i Hacı Bektaş
XV. Beş.	Beşaretname
XV. Cam.	Camasbname
XV. Cem.	Cem Divanı
XV. Cennet.	Miftah-ül-Cenne
XV. Cev. Es.	Cevahir-ül-Esdaf
XV. Cinan.	Cinan-ül-Cenan
XV. Çeng.	Çengname
XV. Dâi.	Dâi Divanı
XV. Delil.	Delil-ül-İbad
XV. Envar.	Envar-ül-Âşıkîn
XV. Enveri.	Düsturname-i Enveri
XV. Eşrefoğlu.	Eşrefoğlu Divanı
XV. Fatih. Ka.	Fatih Kanunnamesi
XV. Faz.	Fazail-i Mekke ve Medine ve Beyt-ül-Makdis
XV. Ferec.	Ferec Ba'd-eş-Şidde
XV. G. Ra.	Gülşen-i Raz Tercümesi
XV. Güls.	Gülistan Tercümesi
XV. Güzide.	Kitab-ı Güzide
XV. Hay.	Hayat-ül-Hayvan Tercümesi
XV. Hazain.	Hazain-üs-Saâdat
XV. Hikmet.	Hikmetname
XV. İbrahim.	İbrahim Bey Külliyatı
XV. İrşad.	İrşad-ül-Mürid il-el-Murad
XV. Kab.	Kabusname Tercümesi
XV. Kesir.	Tarih-i İbni Kesir Tercümesi
XV. K. Ü.	Kemal Ümmi Divanı
XV. Ley.	Leylâ ve Mecnun
XV. Leys. Ar.	Tefsir-i Ebilleys Tercümesi
XV. Leys. Dâi.	Tefsir-i Ebilleys Tercümesi
XV. Maârif.	Maârifname
XV. Mesihi.	Mesihi Divanı
XV. Mevlid.	Mevlid
XV. Miftah.	Miftah-ül-Lûga

XV. Mih.	Mihr ü Müşteri
XV. Mihri.	Mihri Divanı
XV. M. Na.	Mücerrebname
XV. Muham.	Muhammediyye
XV. Münteha.	Münteha
XV. Müslim.	Ebamüslimname
XV. Müz.	Müzekk-in-Nüfus
XV. Nizami.	Nizami Divanı
XV. Ravza.	Ravzat-ül-Envar
XV. Ruşeni.	Ruşeni Divanı
XV. Saat.	Saatname
XV. Salâtin.	Salâtinname
XV. Sarıca.	Sarıca Kemal Divanı
XV. Sıh. Ac.	Sıhah-ül-Acemî fi-l-Lûga
XV. Şeyhi.	Şeyhi Divanı
XV. Ta. Sel.	Tarih-i Âl-i Selçuk Tercümesi
XV. Tazarru.	Tazarru'name
XV. T. E.	Tac-ül-Edeb
XV. Tennuri	Gülzar-ı Tennuri
XV. Terceman.	Terceman
XV. Tez. Ba.	Tezkiret-ül-E
XV. Tez. La.	Tezkiret-ül-Evliya Tercümeümvliya Tercissi
XV. Tez. Ün.	Tezkiret-ül-Evliya Tercümesi
XV. T. Oruç.	Tevarih-i Âl-i Osman
XV. Tuh. Le.	Tufet-ül-Letaif
XV. Uc. Gar.	U'cûbet-ül-Garaib
XV. Vahdet.	Vahdetname
XV. Yuz. Hamdi.	Yusuf ve Zeliha
XV - XVI. Cev. Ah.	Cevahir-ül-Ahbar
XV - XVI. Saadet.	Saadetname
XV - XVI. Sic. B.	Şer'iyye Sicilleri
XV - XVI. Sic. K.	Şer'iyye Sicilleri
XVI. Ab. Na.	Abdalname
XVI. Ah.	Ahteri-i Kebir
XVI. Alâ.	Alâeddin Kaygusuz Divanı
XVI. Âli.	Âli Divanı
XVI. Ârifîn.	Enis-ül-Ârifîn
XVI. Âş.	Âşık Paşazade Tarihi
XVI. Aşki.	Aşki Divanı
XVI. Bab.	Babus-ül-Vâsıt
XVI. Baki.	Baki Divanı
XVI. Budın.	Fetihname-i Budın

XVI. Caf.	Câmi-ül-Fürs
XVI. Câm. Na.	Câmi-ün-Nasayih
XVI. Cinas.	Cinan-ül-Cinas
XVI. D. B.	Divan-ı Türki-i Basit
XVI. Deka.	Dekayık-ül-Hakayık
XVI. Deş.	Et-Tuhfet-üs-Seniyye
XVI. Enis.	Enis-ül-Guzat
XVI. Fazilet.	Faziletname
XVI. Figani.	Figani Divanı
XVI. Fuzuli.	Fuzuli Külliyatı
XVI. Gülşeni.	Gülşeni Divanı
XVI. Güvahi.	Pendname-i Güvahi
XVI. Hadidi.	Tarih-i Âl-i Osman
XVI. Hadika.	Hadikat-üs-Süada
XVI. Ha. Ş.	Hafız Şerhi
XVI. Hayali.	Hayali Divanı
XVI. Hüs. Dil.	Hüsn ü Dil
XVI. Kanun. Os.	Kanunname-i Âl-i Osman
XVI. K. B.	Kitab-ı Bahriye
XVI. Lâmii.	Lâmii Divanı
XVI. Lârendi.	Leylâ ve Mecnun
XVI. Letaif.	Mecma-ül-Letaif
XVI. Men. Av.	Menazır-ül-Avalim
XVI. Mevahib.	Mevahib-ül-Hallak fi-Meratib-il-Ahlak
XVI. Mîri.	Mihr ü Müşteri
XVI. Muhibbi.	Muhibbi Divanı
XVI. Nihani.	Nihani Divanı
XVI. Ni'meti.	Lûgat-i Ni'metullah
XVI. Rahat.	Rahat-ül-Ervah
XVI. Raufi.	Hadikat-üs-Süada
XVI. Rav. Ah.	Ravzat-ül-Ahbar Tercümesi
XVI. Revani.	Revani Divanı
XVI. Ruhi	Ruhi Divanı
XVI. Saa. Pend.	Saadetname
XVI. Selâman.	Selâman ve Ebsâl Tercümesi
XVI. Selim.	Selimname
XVI. Sır.	Sırr-ül-Esrar ve Matla-ül-Envar
XVI. Sic. A.	Şer'iyye Sicilleri
XVI. Sic. E.	Şer'iyye Sicilleri
XVI. Şamil.	Şamil-ül-Lûga
XVI. Şeh. Ş.	Şehname Tercümesi
XVI. Şeref.	Şeref-ül-İnsan
XVI. Şevahid.	Şevahid-ün-Nübüvve Tercümesi

XVI. Ş. G.	Şah ü Geda
XVI. Tar. Is.	Tarifname-i Istanbul
XVI. Ta. Şahi.	Tarih-i Şahi
XVI. Ter. Kurt.	Terceman-ı Bidaye
XVI. Tibr.	Tibr-i Mesbûk Tercümesi
XVI. Veyse.	Veyse ve Ramin
XVI. Yahya Bey.	Yahya Bey Divanı
XVI. Yuz. Şems.	Yusuf ve Zeliha
XVI. Zad.	Zad-ül-İbad Tercümesi
XVI. Zati.	Zati Külliyatı
XVI. Zehr.	Zehr-ül-Kimam Tercümesi
XVI - XVII. P.S.A.	Pir Sultan Abdal
XVI - XIX. Saz.	Türk Saz Şairleri Antolojisi
XVII. Ak.	Âşık Divanı
XVII. Atai.	Atai Divanı
XVII. Atai. Ha.	Hamse-i Atai
XVII. Cam. Fa.	Cami-ül-Faris
XVII. Cev. Ke.	Cevahir-ül-Kelimat
XVII. Cihan.	Cihannüma
XVII. Ev.	Evliya Çelebi Seyahatnamesi
XVII. Genc.	Genc-i Leâl
XVII. Hâleti.	Hâleti Divanı
XVII. Kara.	Karacaoğlan
XVII. Kâtibi.	Kâtibi
XVII. Kayıkçı.	Kayıkçı Kul Mustafa
XVII. Koçu.	Koçu Bey Risalesi
XVII. Kuloğlu.	Kuloğlu
XVII. Men. Cev.	Menazım-ül-Cevahir
XVII. Müntehab.	Müntehab-ül-Lûga
XVII. Nasayih.	Nasayih-ül-Mülûk
XVII. Naz. Le.	Nazm-ül-Leâl
XVII. Nigâ. Ter.	Nigâristan Tercümesi.
XVII. Niyazi.	Niyazi Divanı
XVII. Nuh. Tuh.	Nuhbe-üt-Tuhfe
XVII. Os. Kanun.	Osmanlı Kanunnameleri
XVII. Solak.	Solakzade Tarihi
XVII. Tuh. Ki.	Tuhfet-ül-Kibar fi-Esfar-il-Bihar
XVII - XVIII. Aks.	Aks-el-İreb
XVII - XVIII. Kâni.	Münşeat ve Mektubat-ı Kâni
XVII - XVIII. Nabi.	Nabi Divanı
XVII - XVIII. Naima.	Naima Tarihi
XVII - XVIII. Sabit.	Sabit Divanı
XVIII. Battal.	Battal Gazi

XVIII. Hüs. Aşk.	Hüsn ü Aşk
XVIII. Kdeb.	Kanun-ül-Edeb
XVIII. Lû. Şeh.	Lûgat-i Şehname
XVIII. Nedim.	Nedim Divanı
XVIII. Sûr.	Sûrname
XVIII. S. Vehbi.	Seyyit Vehbi Divanı
XVIII. Ş. Galip.	Şeyh Galip Divanı
XVIII - XIX. Asım.	Tuhfe-i Asım
XVIII - XIX. Bürh.	Bürhan-ı Katı' Tercümesi
XVIII - XIX. Fazıl.	Fazıl Külliyatı
XVIII - XIX. Hal. Şa.	Halk Şairleri
XVIII - XIX. Kam.	Kamus Tercümesi
XVIII - XIX. Naz. Cev.	Nazm-ül-Cevahir
XVIII - XIX. Nuhbe.	Nuhbe-i Vehbi
XVIII - XIX. Tuhfe.	Tuhfe-i Vehbi
XIX. Emrah.	Erzurum'lu Emrah
XIX. Ged.	Gedai
XIX. Hengâmi.	Hengâmi
XIX. Kam. Os.	Kamus-ı Osmani
XIX. Kuddusi.	Kuddusi Divanı
XIX. Mihnet.	Mihnetkeşan
XIX. Molla.	İzzet Molla Divanı
XIX. Vasıf.	Vasıf Divanı

A

-a (I), (-e) : 1. Ad durumu eki -ı değeriyle kullanılır.

Eğer atanı görmeğe كورمكه anasın
Ya öğler olur isen ol yanasın *(Süh. XIV. 286)*

§ Aklını yeyniser, bilüñe بلوكا inkâr eder. *(Anter. XIV. 298)*

§ Bu âlem işlerinin akıbetine عاقبتنه fikreyledim; bana ruşen oldu kim bu âlemin aydınlığı berk şulesi gibidir. *(Kel. XIV. 2-14)*

§ Tâki bunların berekâtında Hak Taâlâ bize بزه dahı, size سزه dahı yarlıgaya. *(Yüz. Ha. XIV. 40)*

Sıhhat-ı aşka nice inkâr edersin var iken
İki şahit-âdil ol kim hastalıktır dem'ü dem *(Ruşeni. XV.)*

§ Mecnun'un oturduğu yere vardı, Mecnun'un dört yanına يانه çiğrenir, kendüyi Mecnun'a gösterir. *(Müz. XV. 423)*

§ Ya'kup eyitti: Ey şehriyar-ı Çin, çün işini bitürmeğe بتورمكه boynuma aldım, ben dahı halimi sana şerhedeyim. *(Ferec. XV. 80)*

§ Hak Sübhanehu ve Taâlâ emretti Cebrail'e ol yakutu dünyada Âdem'e iltmekliğe التمكلكه. *(Delil. XV. 89)*

§ Zira her kim Muhammed'e محمده inkâr ider, andan intikam alurun. *(Cev. Es. XV. 13)*

Nevcüvanlar mihrine مهرنا sen arzu etme Kemâl
Sanmagıl bu aşk işin kim kâr-ı pîr-âmuzdur *(Sarıca. XV. 15)*

Sen meğer bu dine دينه inkâr eyledin
Dün ü gün zerk u riyâ kâr eyledin *(Vahdet. XV. 96-2)*

Kimse aybın gözleme urma lâkap
Kimse sırrın bilmeğe بلکه kılma talep *(Vahdet. XV. 162-2)*

§ Amma ol ba'se بئس inkâr edenlerün sözleri seni yeynicek kılup şol mertebe indürmesün ki ivmekle anlara yavuz duâ kılup... *(Leys. Ar. XV. 220)*

§ İbrahim Paşa ve Hacı İvaz Paşa Bayezit Paşa'yı hasetlerinden onamayup düşman ağzına atmağa آتمنه murad edindiler. *(Solak. XVII. 76-2)*

Mecnun gibi sahralara صحرالره ağlayı gezerken
Leylâ tağının lâlesinin alı göründü *(Niyazi. XVII. 94)*

2. Ad durumu eki –da değeriyle kullanılır.

§ ... Ay anın yüzüne rişk iletürdü ve güneş anın yanağı öñine اکنه secde kılurdu. *(Kel. XIV. 2-17)*

§ ... Dimne'yi zindana urdular ve ağır bent anın ayağına geçirdiler. Pes Kelile'ye کلیلهیه karındaşlık göynüğü ve sohbeti şefkati belirdi. *(Kel. XIV. 68)*

Bir bunun şekline شکلینه kişi görmedim
Buna benzer âdemîye irmedim *(Man. Tayr. XIV. 11)*

Atadan götürmezse oğul gücü
Peşiman ola işine son ucu *(Süh. XIV. 195)*

Benim hakkıma حقمه kimse söylerse söz
Koma nisbet anın derisini yüz *(Süh. XIV. 260)*

§ Kimi yayak, kimi arucak deve üzerine اوزرنه yol çeküp arıklamış geleler. *(Leys. Ar. XV. 60)*

Ah bülbül veş eder karşuña قرشوکه derd ile Kemâl
Söylemezsin ana ey gonca-dehan yıllar ile *(Sarıca. XV. 34)*

Yeridür bülbül veş karşuña قرشوکه ağlarsa Kemâl
Lâle haddin gibi çün bir gül-i handan yoğumuş
(Sarıca. XV. 20)

§ Teb-ḫâle تبخاله [*Fa.*] : Isıtma soñuna صوکنه tutakta çıkan uçuk. *(Miftah. XV. 65)*

§ ... Yerin garbisindedir, Hatt-ı istivadan anaru Cenup tarafınadır طرفنەدر. *(Kesir. XV. 15)*

§ Mürraşe مراشة [*Ar.*] : Biregü üzerine اوزرينه kalan azacık hak. *(Bab. XVI. 2, 303)*

§ Sevüp dileklerini bu varlık avlusu avlağısı içinde evcük yapan yüksekte yanan altun alavlı od ısıcağına اسيجاغنه aş bişirüp il ağırlayan. *(Sır. XVI. 2-63)*

3. ... ile.

§ ... Ve sirkeye سركيه mazmaza ederlerse argınmış dişleri berkidür. *(Edviye. XIV. 31)*

Bahadırlığa بهادرلغه çavlanuptu adı
Damağına sinmişti çalış dadı *(Süh. XIV. 340)*

§ ... Resûl Aleyhisselâm anı işitti. Kasdeyledi ki anların ilâhların aybetmeği terk ede, şol ümide اميده ki anların bir gönülleri yumşanup ana mütâbaat edeler. *(Leys. Ar. XV. 592)*

§ Biz mallarımıza مالريمزه , tavarlarımıza طوارلريمزه meşgul idik. *(Münteha. XV. 147)*

4. Ad durumu eki –dan değeriyle kullanılır.

§ Katuna getürdü sordu kim yerüñe يركا hoşnut musun? *(Yüz. Ha. XIV. 85)*

5. –a değin.

İğneden ipliğe ايپلكه âlemleri gözden geçirüp
Sırr-ı tecridi bilüp mahrem-i İsa'yız biz *(Âli. XVI. 101)*

–a (II), (–e) : 1. Eskiden, anlamı pekitmek için emir kipinin tekili sonuna eklenirdi. Bugün dilek-koşul kipinin 2. tekil ve çoğul kişisinin sonuna eklenen "a!, e!" karşılığıdır.

Ki şimdi döşeği yer, yastığı taş
Dahı hükmü geçer mi göre كوره kardaş *(Salâtin. XV. 105)*

Ey dil gele كله sen Kalenderî ol
Bu mihnet-i cismden berî ol *(Tazarru. XV. 77)*

Cihan halkı kılup başıma gavga
Göre كره yığnağa düştüm aşk elinden *(Gülşeni. XVI. 100)*

Hayâl-i kamet-i yâre seni emin etsek
Diye ديمه gönül nice sen istikamet itme misin
(Âli. XVI. 158)

Serir-i sinede bir mâh-paremiz yoktur
Koya قويه gönül koya قويه hergiz sitaremiz yoktur
(Âli. XVI. 87)

Rıyaz-ı cennete dönmüş Güzelhısar'ı göre كوره
Ya selsebil olup akan şu çeşmesârı göre *(Aşki. XVI. 258)*

Esb-i nâza gele كله çiğnetme bu üftadeleri
Şeh-süvarâ yürü bir pâre inânı çekerek *(Aşki. XVI. 204)*

Gele كله ey râfızî insafı berket
Hakikat söyle sâfi, lâfı terket *(Enis. XVI. 6-1)*

Acıma gürg-i tîz-dendana
Göre كوره acır mı gûsfendana *(Nigâ. Ter. XVII. 198-2)*

§ Baka بقه çavuşbaşı sen beni bu kadar divan halkı içre rüsvay-ı am ettin. *(Ev. XVII.)*

2. Geniş zaman eki –ar, –ır değeriyle kullanılır.

§ Eğer kurutsalar yumşak döğüp balla karıştırıp koz kadar dürtseler arık kişilere faide ide ايده. *(M. Bay. XIV. 142)*

§ ... Kaynatsa, suyun içse midesini arıda اردە. *(M. Bay. XIV. 5)*

§ Ya Lûsiya, bilir misin kim senin arkan üzere âdemiden ve ağaçtan ve dağdan neler vardurur, eğer bir kez silkinedin anı kamusını arkandan bırağayduñ رغيدك. *(Enb. XIV. 7)*

Niceler kendüzün uçmaklık sana صنا
Anda tamuda teni oda yana *(Man. Tayr. XIV. 134)*

§ Kim ki Tebareke'yi okursa Kadr gecesini diri dutmuşça sevap bula بوله. *(Tebareke. XIV. 4-2)*

§ Tamudan ün işideler ki andan çirkin ün eşek ünü ola اولە.
(Tebareke. XIV. 56-1)

Kapudan rüşvet gül gibi
Öyke bacadan çıka چقا bülbül gibi *(Man. Tayr. XIV. 148)*

Yidi hindi kılıç yidi güzel at
Yüğürse eyleye kırlangıcı mat *(Dah. XIV. 42)*

Mutîam sana ger suçlar isen uş
Ki senden ger cefa ger mihr ola اولا hoş *(Işk. XIV. 120-1)*

§ Kaynamış şarap böğrekte ve kavukta kum ve taş bitüre بتوره ola ki istiskaa getüre کتوره. *(Yadigâr. XIV. 11-6)*

Niçün ibret alınmaya geçenden
Kim ola اولە yeğ ede va'zı ölenden *(Tazarru. XV. 101)*

§ Bir gayriden irişen atâ ile kendüyi medhetmek nite reva ola اولە. *(Leys. Dâi. XV. 9-1)*

§ Ol lokmayı kim fil içün düzdünüz, karınca kursağına nice sığa صغا. *(Tez. Ün. XV. 17-2)*

§ Halife kullara buyurdu kim, kaçan Sadık içeri gire کیره, ben tacım başımdan götürem, derhal siz anı öldürün.
(Tez. Ba. XV. 6)

Bilümezlerdi nice ola اولە tedbir
Nişan nice iriştireler tir *(Ravza. XV. 37)*

§ Kuş ola etin yeyeler, kuş ola et yedireler. *(Ata. XV.)*

§ ...Ve eğer hat yazuğu dutarsan Tanrı'yı horlamış olasın اولاسن. *(Tez. Ün. XV. 13-2)*

§ Sen bize nâsıhsın, ne buyurursun, eğer sulh edersevüz nice ola اولا? *(Leys. Mu. XV. 154-1)*

§ Kabrinden kalkıcak şeytan ile bile cehenneme gire کیره.
(Saat. XV. 31)

§ Ben za'if kul ol kavmin sözlerin nice şerh ideydim ادیدم kim...
(Tez. Ün. XV. 3-1)

§ Külün göğe savurmayayım, ne gele کله benden dedi.
(Müslim. XV. 24, 5)

§ Şol kişiler kim tamuya girürler, öndin sona çıkan yedi bin yıl azap çekmiş ola اولا. *(Cennet. XV. 32)*

§ Can çekiştiği vaktın gözleri çerere چرره ve belere بلره, dikile ديكيله, eneği oynaya اوينيا, dudakları depsere دپسره.
(Cennet. XV. 134)

§ İlâhî ol dil kim Ramazan ayında sana zikr ü tesbih eyledi, anı oda mı yakasın يقاسن. *(Cennet. XV. 273)*

Güle كوله bak görsen yetimin yüzüne
Hatırın hoş et kulağ ur sözüne *(Vahdet. XV. 163-1)*

Tanrı vermeklik gerektir kişiye
Nuru olmayan nicesi ışıya ايشيه *(İbrahim. XV. 74-2)*

Umduğun kıymete bunu kim ala اله
Buncılayın meta'dan ne gele كله *(Yuz. Hamdi. XV. 47-1)*

Ben seni kim gül ile urmaz idim
İncine انجنه deyü iş buyurmaz idim *(Yuz. Hamdi. XV. 107-2)*

§ Hak Taâlâ günahın bağışlaya باغشليه eğer ağaçlar yaprağının sağışınca dahı olursa. *(Cev. Ah. XV-XVI. 742)*

Virane gönül kim bile yap yap şeneleydi شنليدى
Bu çarh-ı felek bu yıkılası yoğ imişse *(Âli. XVI. 187)*

§ ...Yalanı çok söyleye سويليه, işine gerekmez işleri işleye اشليه.
(Ta. Şahi. XVI. 12-1)

§ Türş-rû olmak avam huzurunda lâyık değil, melik huzurunda nite müvecceh görine كورينه. *(Câm. Na. XVI. 90)*

Kumru döksün göz yaşın bülbül benimçün inlesün
Banadır gerçi bugün yarın kimedir kim bile بله
(Şeref. XVI. 106)

Âşık oldur kendi maksudun sala صاله
Dost rızasın ihtiyar ede ala آله *(Nasayih. XVII. 57)*

Kâtibi der gönlümüzde yer arta
Yiğit olan kimse izini örte *(Kâtibi. XVII. 29)*

Bu gülşen içre eyler sehergeh gülleri hande
Gece kim irişe اریشه yaşlar dökülür çeşm-i nergisten
(Nigâ. Ter. XVII. 13-2)

3. Emir eki –sın değeriyle kullanılır.

Dâye eydür buyur üstatlar gele كله
Senin içün bir azim saray kıla قله *(Yuz. Şeyd. XIII. 31)*

Dedi, Yakut u Cevher lala, ey can
Durur kapuda ister gire ferman *(Dah. XIV.)*

§ Tâ bileler بلالر ki kamu peygamberlerden bilüsü artuktur.
(Tebareke. XIV. 56-2)

Kimin gönlü var ise bunda dura دورا
Ben anın ile neylediğim göre كوره *(Süh. XIV. 182)*

§ Şol kişiler kim kusmak ellerinden gelmeye, üç gün öndin, her gün on direm şırluğan ve on direm sırf şarap karışdura قرشدره içe اچه. *(Yadigâr. XIV. 18-1)*

§ Bu işin âhiri neye yetişir, ölmeyen göre كوره.
(Anter. XIV. 222)

§ Gücünüz yeterse bir yerde sâkin olasız oturasız ki ne halk bilesiz ve ne halk sizi bile بيله. *(Tez. Ba. XV. 124)*

§ Ol kimse ki andını sıya kefaret vire وره.
(Leys. Dâi. XV. 79-2)

§ İskender demiş: Er odur ki rical-i dünyaya galip ola اولا ol, değildir ki her avrat ana galip ola. *(Tibr. XVI. 104)*

İşitmez olur usandıkta sözün
Der azdıkça yuyucu göre كوره yüzün *(Güvahi. XVI. 108)*

Örü turdu ki gide كيده şad ü handan
Çekildi cübbe yini kaldı hayran *(Güvahi. XVI. 15)*

§ İki söğüt ve ortalarında olan koz ağacı ikimiz arasında müşterek olup metin sınur ola اوله dediler. *(Sic. B. XVI. 11, 80)*

Anladım zebh-i azîme bir işarettir bu koç
Hem beşarettir gele كله Yahya ile mihman bana
(Niyazi. XVII. 7)

Er midir dünyada aşkın gayretinden gam yiye
Eğnine şal ü abayı giymeye atlas giye *(Kâtibi. XVII. 64)*

4. Ulaç eki –arak ve –ıp değeriyle kullanılır.

Otuz bedre altun dahı getürür
Ki her bedre bir kul ala آلا götürür *(Süh. XIV. 58)*

Yine bindi ata vü girdi yola
Gehi ağlayu, gâhi saçın yola یولا *(Süh. XIV. 188)*

Üçüncü günü yola düştü yine
Yokuşlar aşa اشا vü inişler ine اینه *(Süh. XIV. 185)*

§ ... Amma hû darlığı: Hışım katı eylemek ve kavmi yüzün gere کره heybet göstermek ve cezayı katı vermek ve siyaseti oranından geçirmektir. *(Kel. XIV. 33)*

Çün benim yüğürdüğümü bilesin
Sen bu eve uça اوچه gelmiş olasın *(Man. Tayr. XIV. 238)*

§ Anlar her yüksek yirden ive ایو çıkarlar. *(Cev. Es. XV. 30)*

§ Yohsullukta ölmek yeğdür, nesne uma اوما kimesnenün katına varmaktan. *(Güls. XV. 1-33)*

Şikârım süre سوره bu sahraya çıktım
Avım iltmeğe ol sultana geldim *(Eşrefoğlu. XV. 14)*

§ Ol deve, kim kurban içün süre سوره giderlerdi, anın boynuna bir nesne asarlardı emin olmağ içün ki kimse olara arkuru çıkup ziyan değürmeyeler. *(Leys. Ar. XV. 292)*

§ Ol kavm gerü İsa'ya geldiler, bir anadan doğmuş gözsüzle bir teni ala tuta طوتا geldiler. *(Leys. Ar. XV. 174)*

§ ...Ve bir av kaça قچا gelüp Harem'e girse anı dahı avlamak haram olur. *(Leys. Ar. XV. 83)*

Heman dem bindi istikbâle çıktı
Çözüp sancak nakare çala چاله çıktı *(Yuz. Şems. XVI. 138)*

Güle کله baktığına gel yüzüne aldanma bugün
İrte bir gün yüzünü yere deper hâk eyler *(Nihani. XVI. 24)*

§ Mıḥsara محصرة [*Ar.*]: Asâ ve elde dayanacak nesne ve hatip hutbe okurken bile elinde tuta طوته çıktığı ağaç.
(Bab. XVI. 2, 240)

Cin da'vetine can ata اته geldi bölük bölük
Serkeşler idi her biri oldular etkıyâ *(Hadidi. XVI. 15)*

Encüm sıfat dökülse yere tan mı göz yaşı
Gözden dulundu göz göre کوره ol mah çare ne *(Aşki. XVI. 79)*

5. –arsa, –ırsa.

Şu resme ki her kim ala okuya اقیا
Eli varmaya kim ilinden koya قیا *(Ferh. XIV. 4)*

Zikr olunmasa evvel ism-i İlâh
Her ne başlana باشلانه âhir ola tebah *(Yuz. Hamdi. XV. 1-2)*

Ham iken coşa جوشه eğerçi humde mey
Puht'olandan sonra etmez hiç cûş *(Ruşeni. XV. 291)*

Kara göğsümde bu ak kılları her kim göre کوره dir
Biten otu boz olur hep ola اوله bir yer ki kıraç
(D. B. XVI. 65)

Sevdiğin kim gele گله odana sevinç eyle gönül
Çıkar ol şenliğe dülbendini götür göğe at *(D. B. XVI. 58)*

Şol yerde ki candan ide ایده avaz
Sır çengini Zühre-i tarab-sâz *(Hüs. Dil. XVI. 54)*

6. Ortaç eki –acak değeriyle kullanılır.

§ ...Kuyu içine baktı gördü kim kuyunun dibinde bir büyük ejdeha ağzın açıpdurur, muntazırdır kim ne vaktın düşe دوشه.
(Kel. XIV. 2-15)

Ne şeh işitirse severdi canı
Kaçan gele گله deyü iverdi anı *(Süh. XIV. 43)*

§ Hiç bir zıya gire کیره yeri yoktur, nolaydı bunun a'lâ bir revzeni olaydı. *(Bektaşi. XV. 133)*

§ Bilmezem bundan sonra başlarına ne gele گله.
(Saadet. XV-XVI. 58-1)

§ Yohsa kıyamet ola اوله sanmaz mısız.
(Saadet. XV-XVI. 185-2)

§ Maḫile مخيلة [*Ar.*]: Yağmur yağdura يغدوره deyi umulan mutlu bulut. *(Bab. XVI. 1, 300)*

Elimiz ermez ise bir eyü kürke Aşki
Kaçıra قچره gibi bizi çak Arabistan'a sovuk *(Aşki. XVI. 193)*

Atası söyler ol turup denerdi
Kaçan Mısr'ı aña اكا deyü önerdi *(Yuz. Şems. XVI. 127)*

7. Ulaç eki –ınca değeriyle kullanılır.

§ Hikâyetleri aşağa gele كله, zikrederüz inşâallah.
(Leys. Ar. XV. 24)

8. –mağa.

§ Yedi kişi Peygamber Hazretin göre كوره geldük.
(Yüz. Ha. XIV. 6)

Ben lebinden sora سوره vardım gözünün hastalığın
Canımın sayruluğunu ana sor diyimezem *(Kadı. XIV. 445)*

§ Ben Yusuf'um, bu yanımdağu karındaşımdır. Anlar utandılar... özür ide اده başladılar. *(Cennet. XV. 85)*

Hemin baltasını aldı eline
Ura اوره başladı başına beline *(Güvahi. XVI. 56)*

§ Ve lücce-i nehr-i keremden sıfât-ı melekût ve nuût-ı ceberut cedvelleri mecâri-i feyz-i sâlikte cereyan ide ايده başlar.
(Şeref. XVI. 423)

§ Nâgâh tayındı düştü ve kadir olmadı ayağı üstüne tura طوره.
(Şevahid. XVI. 308)

§ Meîde ميدة [*Ar.*] : Rucu' etmeklik ve hasta göre كوره varmaklık. *(Bab. XVI. 1-317)*

§ 'Aved عود [*Ar.*] : Hastayı göre كوره varmak ve gide geli muradına irişmek. *(Bab. XVI. 2, 469)*

§ ... Ol mahalde koyup âyende ve revende temaşâ ederler idi, etraf-ı âleme gördüklerin ve işittiklerin haber vire ويره giderler idi. *(Solak. XVII. 247-2)*

9. Dilek-koşul eki –sa değeriyle kullanılır.

Ey Nesimi sûr-ı i'caz-ı Mesiha'dır sözün
İstima'ından nola hayyolalar حی اولەلر men fi'l-kubur
(Nesimi. XIV. 1-27)

–abilin mi?, (–ebilin mi?) : –bilir misin?

Annacımdan gelen küçücük gelin
Bir saat karşımda durabilin mi? *(Kara. XVII. 37)*

–abilmemek, (–ebilmemek) : –amamak.

Gerçi medhin edebilmez Haktan özge hiç kes *(Ruşeni. XV.)*

Ara yerde bu kebuter nişedür
Bilebilmen بیلەبیلمن men bunu ne pişedür *(Ruşeni. XV. 208)*

§ Yel, bedrekasuz anda esebilmeye اسەبلمیە . *(Ta. Sel. XV. 2-249)*

Hem eyitti kim eğer halk-ı cihan
Cem' ola hüsnün idebilmez ایدابلمز beyan *(Beş. XV. 63)*

Şu yıl kim salmayalar Çin'e tartuk
Turabilmez طورابلمز dahı o yerde mahlûk *(Hikmet. XV. 204)*

Uçurdun hâb-ı nâzın nâleler avâzeler kıldın
Gül-i rengine ey bülbül ne verdin alabilmezsin الەبلمزسن
(Âli. XVI. 156)

Olabilmez اولەبیلمز çin-i zülfünden cüda göz merdümü
Câri olmuştur bu âdet turresiz olmaz medet
(Fuzuli. XVI. 138)

Çok arzu eyledim cemalin
Bir gün görebilmedim کورەبیلمدم visalin *(Fuzuli. XVI. 340)*

Her uzun boylu şecâat idebilmez ایدەبیلمز dâva
Her ağaç kim boy atar serv-i hıraman olmaz
(Fuzuli. XVI. 215)

Bir dem bakabilmedi باقەبیلمدی ol aya
Yer üzre döşendi misl-i saye
Leyli hem itürdü ihtiyarın
Bir dem görebilmedi کورەبیلمدی nigârın *(Fuzuli. XVI. 259)*

Aklımı başımdan aldı
Durabilmem ayağ üzre *(Saz. Âşık Ömer. XVII. 238)*

Ne dursun ağlasana gözlerim
Gitti kaşı kara görebilmezsin *(Saz. Emrah. XIX. 593)*

–abilse olmaz, (–ebilse olmaz) : –amaz.

§ Ol hazretün kemâl-i rütbetini ve ulüvv-i mertebetini kemâhüve hakkuhû idrâk idebilse olmaz ایده‌بلسه اولز.
(Şevahid. XVI. 16)

–adı, (–edi) : 1. –aydı, –saydı.

§ Eğer ben kendüzümde suç varını bilsedim hergiz sormağı ve katı irdemeği istemeyedüm ایسته‌میه‌دم. *(Kel. XIV. 2-65)*

Ne kim yazadı یازادی eyliğinden senin
Bir uludan ol bir ulu oladı اولادی *(Kel. XIV. 3)*

Kim urmuş olasın Süheyl'ime bent
Değürmemiş oladuñ اولادك ana gezent *(Süh. XIV. 178)*

İrişirdi zahm iredi ایرمدی vâkıa
Okundan anın tâyir-i vâkıa *(Süh. XIV. 291)*

§ Eğer bir kez silkinsedün dükeli arkandan döküledi دكلدی sen kurtuladun. *(Yüz. Ha. XIV. 10)*

Söz uzamasa dahı söyleyedüm سیلایدوم
Cümle ahvalin beyan eyleyedüm ایلایدوم
(Melhame. XIV-XV. 67-2)

Sanaduñ صاندك uçmağ idi dünya kamu
Cennet açıldı vü yapıldı tamu *(Melhame. XIV-XV. 172-2)*

§ Eğer nemmamlar olmayadı اولماد ki kov iletirler ve sağucular olmayadı kim nevha kılurlar... *(Müneb. XIV-XV. 85-2)*

§ İlâhî örü turdum hazretinde, iki dizin oturdum, yüzüm toprağa kodum. İlâhî dahı ayruksı aşaklık elimden gelürmisse anı dahı senin ta'ziminde işleyedüm اشلیدم.
(Tuh. Le. XV. 267)

Eğer olmayaduñ اولمايدك sen Şah-ı Levlâk
Ne yerler yaradılaydı ne eflâk *(İbrahim. XV. 15-1)*

§ Varayın İsmail'in anasın baştan çıkaradum چقردم ola mı.
(Tuh. Le. XV. 312)

Kastederdi hazretine varadı وارەدى
Ziyaret edüp cemalin göredi كورەدى *(Bektaş. XV. 433)*

Nesne bilmezem nolaydı biledüm بيلەدم
İş kılmazam nolaydı kıladum قيلادم *(Vahdet. XV. 149-1)*

Ger benimçün oladı اولدى sevdaları
Olmaz idi hergizin gavgaları *(Tazarru. XV. 200)*

Bir üyez kanadınca ni'metinden
Anın eksilmeyedi اكسلميادى dir katından *(Muham. XV. 45)*

Ağzı yarı toprağa düşse eğer
Oladı اولدى cümle nebat andan şeker *(Enveri. XV. 74)*

§ Ve dahı deveden, ki köşekinin köşeki binüye yarayadı يريدى.
(Enfes. XV. 75)

Her nice ezgi dir isen çaladum چالەدم
Ola ki bir gönlün ele aladum آلەدم *(Ruşeni. XV. 87)*

Dimesen "fezkürûni" yâ İlâhî
Kim añabiledi بيلەدى آكا sen padişahı *(Ruşeni. XV. 6)*

2. –ardı, –ırdı.

Kim anın elinden aman buladı بولدى *(Ferh. XIV. 1)*

Eğer bir koğcuğaz şarktan irerse kavme, mağrıpta
Buların beynisin ısısı irüp kaynadadı قينادادى tihvâl
(Muham. XV. 379)

Âdem olmasa anı kim buladı بولادى
Kim adın anmağa kadir oladı *(Vahdet. XV. 25-1)*

§ İmdi eğer nefsinden yanadın ölmüş missedün bizim ile diri oladuñ اولدك. *(Tuh. Le. XV. 311)*

-adur, (-edür) : 1. -acaktır, -ar, -ır.

Çamurda sen Mısri'yi görürsen çok basma kim
Mazlûma sen kıyarsan Allah sana kıyadur قیادر
(Niyazi. XVII. 24)

2. -maktadır.

Uzun endiş' özüne ne revâdur
Ecel ökçeni basuban kovadur قوادر *(Salâtin. XV. 105)*

-adurmak, (-edurmak; -ıdurmak, -idurmak) : -mak, -makta olmak.

§ Sultan Mahmut eyitti ey sere, ben göretururdum کوره طوردم, sen anı bir dinara satın aldın. *(İhlâs. XIV. 70)*

Gözsüzü kara eve givürür
Bir mum ileyinde hoş yanadurur یانادرر
(Man. Tayr. XIV. 131)

§ Ancak bakıcak temam atası göredurur کوره‌دورر sanurdu. *(Yüz. Ha. XIV. 201)*

§ Bir gün ol kul Peyamberün devesin şeşedururken ششه دوررکن ansızda bir yandan bir ok geldi dokundu, ol kul öldü. *(Yüz. Ha. XIV. 35)*

§ Dahı gözler anın hakikatin ve keyfiyyetin idrâk etmez, hal budur kim o göredurur. *(Leys. Ar. XV. 381)*

§ Hazreti Hüseyin Kerbelâ sahrasında şehid olıtururken اولی طوررکن Hak Taâlâ'dan dileyip etmişti ki...
(Müslim. XV. 1, 3)

§ Bir gün Hazret-i Cibril Fir'avn'in kasrı ileyinden geçedururken کچه دررکن. *(Delil. XV. 15)*

§ ... Ne tursursun ineğin ağu yimiş öliturur اولی طورر dedikleri sebepten ineğimi görmeğe gittim. *(Sic. B. XV. 3, 311)*

§ Hacı Çavdar bize: Siz şunda turıduruñ طوری دورك benim bir pâre işim var deyüp biz dahı tevakkuf ettik.
(Sic. B. XV. 5, 313)

§ Kaçan ki ayı gördü toğatururken طوغه طوررکن .
(Cev. Es. XV. 194)

§ Şol kimseler kim bu kudretleri göredururken Hak Taâlâ'nın âyetlerine kâfir olsa... *(Leys. Ar. XV. 370)*

§ Üryan oldu gusletmek içün, saçın çözedururdu...
(Leys. Ar. XV. 4)

§ Gazâle غزالة [*Ar.*]: Güneş ya toğaturan طوغه طورن güneş ya yukarıya ağmış güneş. *(Bab. XVI. 1, 258)*

§ Bâriz بارز [*Ar.*]: Aşikâre görünituran کورنی طورن nesne.
(Bab. XVI. 2, 106)

§ Muhtazar محتظر [*Ar.*]: Mevte hazır olup can virituran جان ویری طورن kimse. *(Bab. XVI. 2, 84)*

-adüşmek, (-edüşmek): -ıvermek, -tırıvermek.

§ Şehm شهم [*Ar.*] : Arslan kapanı kapısına korlar bir taştır, içine arslan giriceğiz heman basadüşer بصه دوشر .
(Bab. XVI. 2, 458)

§ İḫtilâf اختلاف [*Ar.*] : Kimseyi gözleyip yabana gittikleyin heman halkı basadüşmek بصه دوشمك . *(Bab. XVI. 2, 283)*

§ Cezire karşudan görinedüşdi کورینه دوشدی gördüler ki bir kûh-i bülend... *(Solak. XVII. 152-1)*

-agelmek, (-egelmek; -ıgelmek, -igelmek): 1. İlerden beri -mak, -dığı daima görülmek.

§ Bundan akdem çanak ve ıbrık ve sâirin mâbeynimizde, her birimizin haline ve malına göre taksim olunugelmiş اولنوکلمش iken... *(Sic. A. XVI. 1, 710)*

Dinle nasihatım hubların şâhı
Ağlayanlar bir gün gülegelmiştir *(Kâtibi. XVII. 34)*

Niçe sencileyin taze fidanın
Açılan gülleri solagelmiştir *(Kâtibi. XVII. 35)*

§ Ve her karye ve her şehr ve her şeker ve her zehrede olıgelen اولیکلان inayat-ı adîde... *(Kâni. XVII-XVIII. 25)*

2. –mağa başlamak.

Yine bu dertli gönlüm kaynadı taşageldi طاشه گلدی
Aşk denizinin mevci başımdan aşageldi آشه گلدی
(Eşrefoğlu. XV. 16)

–agörmek, (–egörmek; –ıgörmek, –igörmek) : 1. –mağa devam etmek.

§ Kovagördüler, gitmedi. *(Tebareke. XIV. 12-1)*

Usan olup kalman geri, menzil uzaktır ileri
İşbu uzak yollar içün yarağınız kılıgörüñ قیلی کورك
(Eşrefoğlu. XV. 58)

Varını ver dost derdinden alıgör آلی گور zerrece
Tâ ki sana da diyeler derdi var derman diler
(Eşrefoğlu. XV. 7)

Viregör وراکر hakkını bu bî-emanın
Iragör اراکر yükünü boynundan anın *(Ravza. XV. 101)*

§ Âdet-i kadimesince çığırup feryat idegörmüş ایده کورمش, asla bir kimesne gelmemiş. *(T. E. XV. 53)*

Kani' ol varından idegör ایده کور kerem *(Beş. XV. 90)*

Bahr-i vahdetten gönül mahvidegör ایده کور
Olmayasın tâ ki kâfir gibi kör *(Vahdet. XV. 132-2)*

Sa'y kıl cehdet definen açagör
Cevherin can âlemine saçagör *(Vahdet. XV. 14-2)*

Anca çektin gamı belâlarını
Demidir süregör سوره کور safalarını *(Yuz. Hamdi. XV. 110-2)*

Teşne-dildir la'line canâ Kemâl'e zinhar
Sunagör صونه کور zülfün bağından lûtfile her bâr bâr
(Sarıca. XV. 17)

§ Kişi cehdedüp Hak Taâlâ'ya yakın olıgörmek اولی کورمك gerek kim şeytan ana zafer bulmaya. *(Cev. Ah. XV-XVI. 39)*

Yâ kadüne eyle sirişkin kiriş
Tîri nişana iledigör الدی کور dürüş *(Şeref. XVI. 50)*

Ey dil gam-ı can yirsin cananeyi neylersin
Par par yanagör ینه کور şem'a pervaneyi neylersin
(Nihani. XVI. 75)

Anul anul alagör menzilini
Haramîden sakıngıl mahmilini *(Yuz. Şems. XVI. 21)*

Hil'at-ı marifet-ullaha liyakat bulagör بوله کور
Ana sa'y eyleme kim ola libasın mühmel *(Ruhi. XVI. 9)*

Eğer Padişah ol eğer kim geda
Edegör borcunu vaktinde eda *(Saz. Kâmil. XVII. 124)*

Karib ol kendüne vü cümleden dûr
Olıgör اولیکور sâye gibi peyrev-i nûr *(Nigâ. Ter. XVII. 93-1)*

2. –mağa çalışmak.

Tûl-i emelden el çekegör چکه کور irmedin ecel
Menzil uzakdurur yol igen katı korkuluk *(Nihani. XVI. 49)*

Göçür cehdeyle anı ya göçegör کوچه کور
Binip yüğrüğe yüzsüzden kaçagör قاچه کور *(Güvahi. XVI. 77)*

–ağan, (–eğen): "Bir eylemi çokça yapan" anlamında sıfat türeten ek.

§ Eflâtun dir : Kendü aybı olan biregü aybın arağan آراغن olur.
(Maarif. XV. 158)

§ ... Zira anın kulağı berk idi, Resûl katına gelicek katırak söyleyeğen سویلیه کن idi. *(Leys. Ar. XV. 501)*

§ Behhâs بحاث [*Ar.*] : Sorağan صورغن ve depredeğen er ve sorusu. *(Bab. XVI. 2, 366)*

§ El-a'meş الاعمش [*Ar.*] : Gözünün yaşı akağan آقه غان ve görmesi za'if kişi. *(Terceman. XVI. 98-1)*

-ak (I), (-ek) : İstek kipinin 1. çoğul kişi eki olan -alım değeriyle kullanılır.

§ Olar dediler ki eğerçi horluktur, hele anı kabûl idek ايدك. *(Leys. Ar. XV. 767)*

Sırrımı vermezsen ele âleme
Gel sarılak oğlan deli isen de *(Kara. XVII. 22)*

Sâlikâ bize haber ver azığın var mı görek كورك
(Kuddusi. XIX. 97)

Suzani der kime idek nazımız
Ayaklara toprak olsun yüzümüz *(Saz. Suzani. XX. 729)*

Bâd-i saba selâm söyle o yare
Ya gelsin ya gidek o diyara biz *(Saz. Zihni. XX. 471)*

-ak (II), (-ek) : -ıcı eki anlamıyle sıfat türeten ek.

Yel gimi gelip gezme direm talib-i aşka
Sabit-kadem ol talibi anın yilek يلك olmaz
(Gülşeni. XVI. 27)

-akomak, (-ekomak; -ukomak) : -ıvermek, -ıp bırakmak.

§ Bir kişinin kız kardaşı ölmüş, varmış akşamın gömekomış كومه قومش gerü gelmişler. *(Yüz. Ha. XIV. 182)*

§ Cebîre جبيره [*Ar.*] : Siyek ki kemük fansa üstüne sarakorlar صره قورلر. *(Caf. XVI. 39-2)*

§ Teşmis تشميس [*Ar.*] : Nesneyi güneşe yazakomak يازه قومق ve sermek. *(Bab. XVI. 1, 127)*

§ Rabt ربط [*Ar.*] : Avrat başına derinceğin sarakomak صاره قومق. *(Bab. XVI. 2, 216)*

§ Oğulları ve oğul oğulları cem' olmuşlar ve anı oturdukomışlar اوترد قومشار. *(Şevahid. XVI. 65)*

-aldan, (-elden) : -alıdan, -alıdan beri, -alı.

Yine esridi Yunus Taptuk yüzün görelden
Meğer anın gölünden bir cur'a şerbet içti
(Yunus. XIII-XIV.)

Yerde gökte ol dostun hikmetleri bî-payan
Hikmetine dalaldan uş beni haldan kodu
(Yunus. XIII-XIV.)

Bana gösterelden كوسترلدن beri ol cemal
Kalan gördüğüm kamu oldu hayal *(Ferh. XIV. 35)*

Emvac-ı hayaline düşelden دوشلدن
Sözüm dür ü hatırım yem oldu *(Nesimi. XIV. 2-83)*

§ Ve dünya yaradılaldan يرادلدن beri gökten yere ne denlü kar ve yağmur yağmıştır. *(Si. Da. XIV. 73)*

Göz göre eksiklik idüp öykünelden اويكنلدن yüzüne
Her ki göre bedri dir olmuş bunun işi temam
(Mesihi. XV. 78)

Sanevber kaddine serv öykünelden اويكنلدن
Güler kebk-i derî sahrada kah kah *(Sarıca. XV. 34)*

Seni sevelden سولدن behey kâfir sana budur sözüm
(Mihri. XV. 139)

Koparuptur bular suret yahısın
Alaldan الدن aşk derdinin kohusun *(G. Ra. XV. 190)*

Anunçün Yazıcıoğlu komuştur yoluna canı
Anunçün fâni olmuştur bilelden بلدن işbu irfanı
(Muham. XV. 484)

Toğuraldan طوغرلدن velet arûs-ı cihan
Sana benzer doğurmadı bir can *(Yuz. Hamdi. XV. 111-2)*

Devridelden دور ايدلدن cihanda çarh-ı felek
Kime yimek bitidi kime emek *(Yuz. Hamdi. XV. 88-2)*

§ ... Kırk yıldan ber iyeyügelmişlerdir, biz dahı câbi olaldan اوللدن beri yeyügeldik. *(Sic. B. XV. 7, 307)*

§ Ol evin sahiplerinin terazi vazʿ olaldan اولالدن beri hakk-ı sakiyleri var idi. *(Sic. B. XV. 7, 44)*

Nûş idelden نوش ايدلدن ol harabat-ı muğanın câmını
Aklım esrük canım esrük ne sorarsın esrüğe
(Eşrefoğlu. XV. 6)

Bağlanaldan بغلنلدن bana der-i vaslın
Virdim oldu hemişe yâ Fettah *(Cem. XV. 33)*

Düşelden دوشلدن Ruşeni'ye remzi gamze
Eder her lahza ayn-ı aşk gamze *(Ruşeni. XV. 167)*

Olaldan اولدن arpanın okuna amaç
Oluptur başı boynu kavs-i hallâç *(Saadet. XV-XVI. 174-2)*

Leyli-i aşkın meni Mecnun kılaldan ٹللدن ey sanem
Ka'be gimi yüzün oldu gözümün büt-hanesi
(Gülşeni. XVI. 70)

Dünye derdine düşelden دوشلدن berü bu çorlu gönül
Yakasın tasa elinden devinip kurtaramaz
(D.B. XVI. 93)

Gidelden كيدلدن Vâmık u Ferhad u Mecnun mülk-i âlemden
Diyar-ı aşkta ben bî-kese bir âşina yoktur
(Ruhi. XVI. 140)

Dane-i eşkine bakmaz dide-i gam-didenin
Hâl-i müşkini havasından uçaldan murg-ı hâb
(Ruhi. XVI.)

Tolaşaldan طولشلدن ruhu şem'ine dil-i ser-geşte
Yaktı pervane sıfat bâl ü peri döne döne
(Baki. XVI. 222)

Saklaram mihrin Zeliha veş derun-ı sinede
Beñzeyelden بكزەيلدن Yusuf-ı Ken'ana sen, zindana ben
(Âli. XVI. 159)

Sen gidelden كيدلدن dideden ey mâh, nur olmuştu dûr
Görücek mektubunu pür oldu aynım yine nur
(Zati. XVI. 165)

Görelden گورلدن lâlenin bağrında dağın
Ufattım kâse-i sabr ü sükûnum *(Figani. XVI. 3)*

Uraldan اورلدن şah-ı âlem adlden dem
Zamane fâriğ ü âsude âlem *(Yuz. Şems. XVI. 34)*

Çıkaldan چقلدن hüsnünün illerde çavı
Yakuptur âlemi aşkın alavı *(Yuz. Şems. XVI. 126)*

Güneş yüzün açalıdan آچاليدن nikabı
Cihan için yakuptur sûz-ı tâbı *(Yuz. Şems. XVI. 126)*

Aldadup gönlüm alaldan *(Kayıkçı. XVII. 59)*

Rahat oldu canım dostu görelden
Hâk-i pâye yüzümüzü sürelden
Kâtibi hûblara gönül verelden
Halk içinde adım delidir şimdi *(Kâtibi. XVII. 13)*

Be gaziler aşka düşelden beri
Câm-ı mihnet bana yar oldu gitti
(Saz. Âşık Ömer. XVII. 217)

Olaldan اولالدن bu saray-ı âbnûsî
Biri mâtem eder biri arusî *(Nigâ. Ter. XVII. 56-2)*

Diyar-ı aşka düşelden دوشلدن gariptir gönlüm
Bir aşinayı da görse garipser gönlüm
(Sabit. XVII-XVIII. 1-188)

Bozulaldan beri sultanım ile aracığım *(Hengâmi. XIX. 51)*

Dertli dertlerine düşelden beri
Gâhi geri gider gâhi ileri *(Saz. Dertli. XIX. 676)*

-alık, (-elik) : -alım.

Gidelik كيدەلك mey-kedeye men köle sen mîr gimi
İçelik ايچەلك mest اولەلق şöyle ki çağşır gimi
(Sûr. XVIII. 168)

-alım idi : -aydık.

Giderse gitsün idi mal ü ni'met
Tek olalım idi اولالم ايدى sağ u selâmet *(Mih. XV. 268)*

-am (I), (-em) : -ım, -um.

Ben üş bundaem بونده أم hazıram حضرم sağ esen
Keserven başın bulucak yol kesen *(Süh. XIV. 295)*

§ İlâhî, ben senin kuluñam قلوڭ, anam dahı karavaşındır... bize rahmet kılup yarlıgayasın. *(Müneb. XIV-XV. 8-2)*

Men neyem نیم dedi bitende her biten
Enbetallahu nebaten tayyiben *(Ruşeni. XV. 139)*

Mutribem مطربم ḫanendeem خواننده ام gûyendeem گوینده‌ام
Talibem طالبم pûyendeem پوینده‌ام cûyendeem جوینده ام
(Ruşeni. XV. 171)

Voyvoda dirdi Beni Asfer benem بنم
Gelse sultan uğrasa sanma dönem *(Enveri. XV. 104)*

Benem kim râhimînin erhamıem
Benem kim ekremînin ekremiem *(Muham. XV. 421)*

Elestü dip hıtap etti ki Rabbiniz değil miem دکلمی ام
Belâ dedi kamu ervah ki îcab ettiler iblâğ
(Muham. XV. 85)

§ Ben bu koyunlarun sahibinün ücret ile çobanıem چوبانی ام.
(Şevahid. XVI. 113)

Sünüğe sarılu etsiz deriyem دریم
Semizlikten halâvetten beriyem بریم *(Güvahi. XVI. 55)*

§ İlâhî Harem-i muharremün sükkânından ve Kâ'be-i muazzamın âyanından birinin dizarıyle müşerref olmak temennasındaem تمناسنده ام, müyesser et. *(Raufi. XVI. 193)*

Begayet teşneem تشنه ام cam-ı visale
Beni lutfundan irür ol zülâle *(Lârendi. XVI. 11)*

Ne mülk ü mâl bana çarh verse memnunem ممنونم
Ne mülk ü mâldan avare kılsa mahzunem محزونم
(Fuzuli. XVI. 205)

Dost elinden dolu iştim deliyem
Üstü kan köpüklü mişe seliyem *(P. S. Ab. XVI-XVII. 41)*

Gurbette şen değilem
Gelmesin bana bayram *(Saz. Zülâli. XIX. 539)*

-am (II), (-em) : 1. -ayım.

Ol ben sevdiğim nigâr nidem ol benden fariğ
Ne verip hoş görünem كورنم iki cihandan fariğ
(Yunus. XIII-XIV.)

§ ... Müzdvür akçasın diledi; bezirgân eyitti: Cevahir düzülmedi, nitekim var idi, durur; akçayı sana niçin virem ويرم.
(Kel. XIV. 2-13)

§ ... Anın korkusundan emin eyler isen senin ile bile varam وارام. *(Kel. XIV. 16)*

§ Yarın ol ağlamağı gülmeğe değşürem دكشورم.
(Tebareke. XIV. 17-2)

§ Çün evüme geldim ki yene bayağılayın tesbihim okuyam, namazım kılam. *(Yuz. Ha. XIV. 30)*

§ Eğer dilin tutulası olursa iman ile gittiğin nice bilem بلم.
(İhlâs. XIV. 214)

§ Bugün meydana ben girem, üzengi gerem كرم, turam طورم.
(Fütuh. XIV. 5)

§ Kavmine ısmarladı ki eğer basam بصم ve basılam باصلم siz fariğ olunuz, şer ü şûr koparmanuz. *(Si. Da. XIV. 392-2)*

Kanat ile yüzüre anı uram ارم
Kıynağım ile gözünü çıkaram چيقرم *(Man. Tayr. XIV. 70)*

Seninle giderem كيدرم kanda gidersen
Bile tadam طادم neyi kim sen tadarsan *(Işk. XIV. 204-2)*

Kimde bulam بولام tarik-i visalin mahabbetin
Men bî-nevaya olmasa ger senden ittifak
(Nesimi. XIV. 1-155)

Kahrına bel bağladum lûtfun görem كورم şayet deyü
(Nesimi. XIV. 2-172)

Eğer ben avadanlık ile varam وارام
Sana arpa yerine şeker virem ويرم *(Süh. XIV. 231)*

Yüreğime ol ansızın urdu dağ
Kuram قورام anı tutmağa ben dahı ağ *(Süh. XIV. 245)*

Ki varlığı ile deye ben varam ورم *(Ferh. XIV. 37)*

§ ...Buların gözlerin bağlayıp seni içlerinden kapam قپم, kanca vardığın bilmeyeler. *(Müneb. XIV-XV. 227-1)*

§ Dünya işine meşgul ola, üş turam طرم kılam قلم deyü vakıt geçire. *(Müneb. XIV-XV. 26-2)*

Ger diler misiz ki âzat eyleyem ايليم
Bu melâletten sizi şad eyleyem *(İbrahim. XV. 51-2)*

Her emrine can ile mutiim
Maktulün olam اولام deyü şefiim *(Ley. XV. 62)*

Vermeğe lâyık olam اولم deyü nişanın lebinin *(Adni. XV. 2)*

Dost kohusun alam الم deyü dolaşır çemeni *(Adni. XV. 1)*

Nice öğem اوكم bende şaha köyini
Medh edüptür Hak Taâlâ köyini *(Ruşeni. XV. 289)*

Hâkimem ger güldürem كولدورم ger ağladam آغلدم
Ney gimi ger yüreğini dağladam داغلدم *(Ruşeni. XV. 148)*

§ Başına ziynetî tac-ı fâhir ve gûş-ı hûşuna gûşvar zahir kılam قلم ki... *(T. E. XV. 1)*

Didi ben anda varam od yağduram يغدورم
Çün ağır gürzüm yukarı kalduram قلدورم *(Enveri. XV. 63)*

Kimisi hüznile dutruk olam اولم deyü cehennemde
Geçer ömrü çekip gussa, kimisi hoş feragatte *(Delil. XV. 41)*

§ İmdi ey pelit, ben de kızılın âşikâre idem ايدم deyüp...
(Müslim. XV. 4, 113)

§ Münkir ve Nekir suâl edicek ne cevap virem ورم.
(Cennet. XV. 131)

Heva-yi nefs ile dermande kaldım
Ne bilem بيلم nire varam وارم kanda kaldım
(Ravza. XV. 8)

Nişanından haber kime soram صورم ben
Yüzün görmüşü ola mı görem کورم ben *(Mih. XV. 225)*

§ Zâil olmazam اولمزم tâ yetişem یتشم Fâris deniziyle Rum denizi uğraştığı yire. *(Cev. Es. XV. 400)*

§ Ca'feri Sadık eydür: Ben kendi amelimle utanuram kim yarın kıyamet gününde dedemin yüzüne nice bakam بقام. *(Tez. Ba. XV. 8)*

§ Kasteyledim ki ebna-yi dünyadan munkati olup kesilem کسلم. *(Maârif. XV. 24)*

Diye eylese vâcip oldu sizi afvidem عفو ایدم
Beni göresiz edesiz şimdi uçmak lihaz *(Muham. XV. 352)*

§ İhlâs bınarın anun gönlünde akıdam اقدم ayruk riya yöresine yörenmeye. *(Tuh. Le. XV. 305)*

§ Evvel baş topraktan kalduran ben olam. *(Leys. Ar. XV. 170)*

Ger sifâl-i seg-i kûyünden içem اچم cur'a senin
Bakmayam Âb-ı hayat ile dolu câm-ı Cem'e *(Sarıca. XV. 36)*

Uram اورم aşk odunu cana, yanam یانم nite ki pervane
Olam اولام şöyle ki pervâ ne melâmet ihtiyar idem *(Eşrefoğlu. XV. 15)*

Kanı tali' ki gelesin dizimi yastanasın
Ben öpem اپم vü sen kendin uyura urasın *(Nizami. XV. 47)*

§ Kutnu binti Yunus nâm avratımı atası mezbur Yunus'tan ayırmayam, ben kanda gidersem gidem کیدم. *(Sic. B. XV. 4, 4)*

§ ... Eğer getiremezsem dahı mezkûr suda hakkım ve da'vam ve nizaım vardır dimeyem دیمیم. *(Sic. B. XV. 8, 68)*

§ ... Bana destur veresin, varam وارم, Ebülkasım'ı onatca öldürem اولدورم. *(Ferec. XV. 13)*

§ Mushafa ant içem ایچم ki dahı elma ağacın dikmeyem دیکمیم. *(Ferec. XV. 515)*

Dedi anun aslı balçık benim od
Çün yeğim andan niçün kılam قم sücud *(Vahdet. XV. 33-1)*

§ Yâ Rabbi, bana bir amel kulağuzla kim anın sebebiyle sana yakın olam اولم. *(Cev. Ah. XV-XVI. 275)*

§ Yumşak toprak buldum, isterem ki yuvalanam يوالنم.
(Letaif. XVI. 19)

§ Tarih-i sicilden kırk gün va'de alup temam olunca edâ idem ايدم. *(Sic. A. XVI. 4, 542)*

Bilirsin ey Süleyman-ı zamane
Salık ver varam وارم ol şah-ı cihana *(Fazilet. XVI. 208)*

Sorana dünya nedir, bunu direm
Ne bilem بيلم neydüğün hayretten özge
(Gülşeni. XVI. 67)

Kutlu günler doğuşundan seheri ruşendir
Balçığ ile günü örtem اورتم deyü var etme hayâl
(Letaif. XVI. 71)

§ Benüm ne evüm ve ne çadırum vardur ki sizi konduram ve hem ne südüm ve ne suyum vardur ki sizi kanduram.
(Şevahid. XVI. 61)

Kazayı gör ki ol kasıt dutulur
Oyunda çok utam اوتم diyen utulur *(Hadidi. XVI.)*

Kime varam وارم, ağlayup halim şikâyet eyleyem
Vay yüz min vay terk-i mahabbet kıldı yâr *(Aşki. XVI. 85)*

Yakam ياقم ah-ı ateşinimle sipihrin dâmenin
Dest-i mihnetten Figani ger alınmazsa yakam
(Figani. XVI. 3)

Başımda yazı imiş Nazmi ol kim
Güzeller sevgisi birle kocalam قوجالم *(D. B. XVI. 145)*

Var ümidim ki idem ايدم rûy-i dilârana nigâh
Mazhar et nur-ı tecellâna beni ya Allah *(Ruhi. XVI. 2)*

Tekarrübünle reva mı bana elem vere gayr
Ölem gidem اولم كيدم bu elemle yazık değil mi bana
(Ruhi. XVI. 93)

Horasanda ise şahı
Bulam dedi de yürüdü *(Saz. Bahşi. XVI. 59)*

İyd oldur bana devlet vere el destin öpem اوپم
(Zati. XVI. 16)

§ Evvel-i bahar olunca bu diyarda karar idem ايدم ba'dehu işaret-i aliyyeleri sudûr bulduğu mahalle dek gidem.
(Solak. XVII. 51-2)

Der Kuloğlu çekem derd ile kahrı
Yalan dünya bu ölümdür âhırı *(Kuloğlu. XVII. 29)*

Bir sırdaşım yoktur yare gönderem
(Kayıkçı. XVII. 68)

Çünki dostun bî-vefalığın bilem
Ana yalvarmayam vefasız kalam *(Kâtibi. XVII. 16)*

Bir düğme diktirem göğsün ağ ise
Etrafı da lâle sünbül bağ ise *(Kara. XVII. 68)*

Müft mansıp mı verir hiç o denî
Kim yavı kıldı ki ben bulam بولم anı
(Atai. Ha. XVII. 57)

Nice bir bu ten zemininde karar edüp kalam قالدم
Çıkayım göklerde devvar olayım şimden gerü
(Niyazi. XVII. 78)

İşidüp çünkü bu hali birez ağlaştı yaranlar
Dedi Seyyit ki ben gidem كيدم halâs idem ايدم inayetle
(Battal. XVIII. 60)

Başım alıp gidem hurşit menendi
Mah yüzlü dildarım dualar etti *(Saz. Şermi. XVIII. 364)*

Bir kâğıt, bir divit kalem getirdim
Söyle yazam kardeş alem getirdim *(Saz. Zülâli. XIX. 537)*

Binüben aşk atına doğruca Allah'a gidem
(Kuddusi. XIX. 123)

Eniştem efendide idi harem
Çocukları anda der idim görem كورم *(Mihnet. XIX. 11)*

2. -ım, -yım.

Siz varasız dümüğesiz oyuna
Korkaram kim Yusufuma kurt yöne
(Yuz. Şeyd. XIII. 4)

Âşık-ı divaneem geldüm Enelhak söylerem سويلرم
(Nesimi. XIV. 1-189)

Tih-i aşka düşmüşem ben seni dilerem seni
Yimek içmeği niderem menn-i selva urmuşam
(Kadı. XIV.)

Et yimeyüp kani' olayım direm درم
Anın içün günde bir sünük yirem يرم *(Man. Tayr. XIV. 63)*

§ Eğer ben anı işleyecek olursam bes hidayet yolun azmış oluram اولرم. *(Enfes. XV. 30)*

Voyvoda dirdi Beni-Asfer benem
Gelse sultan uğrasa sanma dönem دونم *(Enveri. XV. 104)*

§ ... Ben uyhumda beliñlerem بلكلرم, korkaram قورقرم dedi.
(Delil. XV. 12)

§ Anı tabuta koram قورم, değil ki ana tabut virem ويرم.
(Müslim. XV. 12, 22)

§ Ben eydürem yâ kulum günahlarını yarlıgadım, mülk issi benven direm ديرم. *(Cennet. XV. 7)*

Dedi bir merd-i hasa iriserem ايرسارم
Mübarek yüzün anın görüserem كورسارم *(Ravza. XV. 87)*

Tanukluk virürem ويرورم kim evvelin yok
Kamunun âhiri vardır senin yok *(Hikmet. XV. 3)*

§ Ben senin bendelerinden nasip aluram آلورم ki ben anı kendüzüme vâcip itmişimdir. *(Cev. Es. XV. 142)*

Gâh çıkaram چقرم bu göklere dönerem دونرم çarh ile bile
Gâh ay ile bedroluram اولورم gâh gün ile tulunuram طولنورم
(Eşrefoğlu. XV. 11)

Bilürem بلورم içimin murdarını ben
Ve liykin arıdamazam anı ben *(Tazarru. XV. 88)*

Seni ol sevdi sen dahı anı
Severem سوارم dir isen kanı nişanı *(İbrahim. XV. 15-2)*

§ ... On bin yalıncak tonatmışça sevap virürem ویرورم.
(Cev. Ah. XV-XVI. 156)

§ Yumşak toprak buldum, isterem استرم ki yuvalanam.
(Letaif. XVI. 19)

Hâba varsam hat-ı miskin görürem haddinde
Korkaram قورقرم ol kara düşten ki yakındır ecelim
(Revani. XVI. 93)

§ Eğer göklerin yerlerin ehli, dağlar denizler bana âsi olsalar yerlerini oddan kıluram قیلورم hergiz kayırmazam.
(Ta. Şahi. XVI. 62-1)

Ey Gülşeni dimezem adın o türk şûhun
Çün korḫaram قورخرم kahısa anın gibi yavaştan
(Gülşeni. XVI. 103)

§ Bu etmeği, ki sana virürem ویررم, uvacuğ eyle ve ol suya bırak, tâ ol balıklar yiyeler. *(Şevahid. XVI. 257)*

Düşeli firkatine halim oluptur yaramaz
Düşmüşem دوشمم ah ki bir derde ki canâ katı bed
(D. B. XVI. 74)

Gece gündüz çağırıram ya Rahim
Sen kılarsın âşıkına terahhüm *(Kuloğlu. XVII. 26)*

Dinlesünler gayret ile çığşadıram چغشدیرم kozumu
(Kuddusi. XIX. 191)

3. –arım, –ırım.

Sınıklıktan üşenme düşem دوشم sanıp
Bahadan nite iner altun sınıp *(Süh. XIV. 124)*

§ ...Bir kişiye, iki kişiye okutup komazsın, uğradığına gösterirsin, dirsin ki: Şayet ol okumadığı nesne var ola ben anı bilmeyem, sonra ol dostum katında utlu olam اولم dersin. *(Müneb. XIV-XV. 22-1)*

§ İblis eydür, Âdem oğlanlarının önünden gelem گلم ve ardından gelem ve sağından gelem ve solundan gelem azdıram. *(Cennet. XV. 6)*

§ Elbette anları umundurusaram اوموندورسرم ve elbette anları buyurusaram بيورسرم . *(Cev. Es. XV. 142)*

Burc ü bâru üstü kâfir toptoplu
Cümle taşra çıktı eyledi gulû
Yâni kim Paşaya heybet göstere
Korkıdam قورقدم sanırdı cür'et göstere *(Enveri. XV. 19)*

Bu fena yapusuna aldanma
Cevri çoktur vefa bulam بولم sanma *(İbrahim. XV. 106-2)*

Çekme gam sanma beni sinde kalam قالم
Çağırırsın her kaçan hazır olam اولم *(Bektaş. XV. 422)*

§ Ömür fülan sinne varıcak oñam اوكام gibi gelir, ol vakta varır yine hiç onmaz. *(Maârif. XV. 51)*

§ Şefâatım kabul olmayacak olursa, sizi kınamak isteyecek olursa, ben özümü sizin içün feda kılam قلم .
(Ta. Şahi. XVI. 88-2)

Mihnet beriyyesinde kalam قلم gibi ey dirig
Sa'y-i tavaf-ı Ka'be-i Ulyaya irmedin
(Hüs. Dil. XVI. 151)

Ayağı, üzre durd'olunca âhir
Hata idem ايدم deyü ditrerdi dir dir *(Enis. XVI. 50)*

Tali'imdir seni vefasız eden
Ben anı sanma kim sanam صنم senden
(Yuz. Şems. XVI. 267)

Ayağ altında kalam قالم deyü nâgâh
Önünden savulur bâd-i sehergâh *(Yuz. Şems. XVI. 150)*

4. –sam.

Erişmeyeli gûşime âvaz-ı müezzin
Her kanda bakam بقم gözde uçar sahn-ı musallâ
(Cem. XV. 11)

Kangı serve bakam باقم çü boyun anam
Nice boyun, kokam çü bûyun anam
(Yuz. Hamdi. XV. 38-2)

5. -ırsam.

Kaçan baş kalduram قالدورم yerden çü lâle
Akıtma eşkimi mânend-i jâle *(Saadet. XV-XVI. 219-1)*

-a mı?, (-e mi?) : -ar mı?, -ır mı?, -acak mı?, -abilir mi?

§ Eğer ben elli gün yimezsem müslüman ola mısın اولامسن ?
(İhlâs. XIV. 237)

§ Eydür, bir kez dahı şöyle deye misin دیامسن der. Ben eyittim demeyem, dedim. *(Yüz. Ha. XIV. 31)*

§ Elinden gele mi کلمی balta dartup şunca emek ile yaptuğun gerü yıka. *(Tuh. Le. XV. 195)*

Cismini ol ki yeğ sever candan
Canına âfet ire mi ایرمی andan *(Yuz. Hamdi. XV. 114-1)*

Nice rahat bulan bu hâr üzre
Ola mı dil huzûru nâr üzre *(Yuz. Hamdi. XV. 68-2)*

Pes sana düşe mi ki gaflet ile
Rûzgârın geçe bu sîret ile *(Tazarru. XV. 34)*

§ Senin dahı rızkın ol Rezzak'tandur ki ol Allah'dur. Ana inanup rızkın andan umasın, vere mi, vermeye mi deyüp yavuz gümanı koyup... *(Leys. Ar. XV. 3)*

§ ... Deyeler ki eğer Ma'bûdunuz göresi olursanız bile misiz? Dediler: Bilibilirüz. *(Leys. Ar. XV. 642)*

Varın sorun mürşitlere var mıdır bu derde çare
Hiç ola mı اولامی dosta ire düşman ile dost olucu
(Eşrefoğlu. XV. 17)

§ Etıbbaya hiç iltifat etmeyüb tecrübesiz ve ma'rifetsiz kendi nazarıyle muâlece ede mi ادی ? *(İrşad. XV. 250)*

Ola mı اولامی bir gönülde iki canân
Bir iklime sığışmaz iki sultan *(Hikmet. XV. 465)*

§ Bundan acep nesne ola mı اولای kim Hak Taâlâ bu halkı yarattı... Bunlar Hak Taâlâ'ya âsi olurlar.
(Cennet. XV. 111)

§ Her hasıyyet kim tiryâk-ı Farukta beyan etmişlerdir, bu tiryâkta buldum amma ef'i semmine mukavemet ide mi ایدەی deyü tefekkürde kalmıştım. *(M. Na. XV. 7)*

Gönül heva vü hevesten acep usana mısın اوصانەمسن
Gubar olacağını bâd önünce sana mısın *(Nihani. XVI. 67)*

Dürüst olmaz kişinin işi bî-yâr
Yalnız taş ola mı اولای hiç divar *(Ârifîn. XVI. 230)*

Eyle bir işi ki en son yatacak yer bula can
Yatacak yer bula mı şol işi gücü güç olan *(D.B. XVI. 3)*

Olmaya makdur-ı dil-i pür-melâl
Ala mı آلەی deryayı bu sınmış sifâl *(Atai. Ha. XVII. 17)*

Eylemez kimse seninçün keremi
Sen sana itmeyicek il ide mi ایدەی *(Atai. Ha. XVII. 108)*

Kâfir-i nefs eyleye mi ایلیەی hiç ziyan
Biz nice hünkâra kuluz gör heman *(Atai. Ha. XVII. 21)*

Nik ü bet âhir bulunur müşteri
Kimsenin evde kala mı قالەی duhteri *(Atai. Ha. XVII. 54)*

Ol rûz ki dervâze-i kûyuna varam ben
Maksut nasip ola mı اولەی olmaya mı اولمایەی bilmen
(Nigâ. Ter. XVII. 95-1)

Acep ol vakta kimesne ire mi ایرەی
Sahabeden ol yiğidi göre mi کورەی *(Battal. XVIII. 7)*

–am mı?, (–em mi?) : –ar mıyım?, –ır mıyım?, –abilir miyim?

Dünü güne ulayuban giderdi
Bulam mı kızı deyü fikrederdi *(Dah. XIV. 40)*

Gören anı dahı görem mi کورمی dedi
Görmeyen görmeğe irem mi ارمی dedi *(Yuz. Hamdi. XV. 59-1)*

Allah bilür bir dahı bu şehre gelem mi كلم ى
Gittim sefere âlem-i gurbette kalam mı قلم ى
(Yahya Bey. XVI. 111)

Şem' bir yalın ışık, niçün o maha benzedem
Billah ey Zati, geda ile görem mi كورمى şahı bir
(Zati. XVI. 172)

–amtık, (–ımtık, –imtık; –umtuk) : –ımsı, –ımtırak.

§ Persiyah پرسياه [*Fa.*] : Karayağız ve karamtık قرمتق esmer mânasına. *(Ni'meti. XVI. 137)*

§ Siyah-fâm سياه فام [*Fa.*] : Karamtık قرمتق.
(Caf. XVI. 87-1)

§ El-akheb الاقهب [*Ar.*] : Boz renk, yâni karamtık قرامتق dedikleri ak ki karaya mâildir. *(Kdeb. XVIII. 192-1)*

§ Cağne جغنه [*Fa.*] : Baykuş cinsinden sarı kebe ta'bir olunan kuştur. Rengi sarımtık صارمتق ve gözleri büyük olur.
(Bürh. XVIII-XIX. 203)

§ El-erbek الاربك [*Ar.*] : Bozumtuk بوزمتق siyah deveye denir.
(Kam. XVIII-XIX. 3, 89)

–añ, (–eñ; –uñ, –üñ; –en) : 1. –ayın, –ayınız.

§ Ta'zim ve tekrim eylen ايلن. *(Si. Da. XIV. 118-2)*

§ Ol kulumun altına cennet döşeklerinden döşek döşeñ دوشك.
(Rahat. XVI. 331)

2. –arsın, –ırsın.

Vezir eydür ey padişah-ı cihan
Tapunda benim bir sözüm var heman
Bilün kim bu şahzademiz giçiden
Eyi hulk gördü ulu kiçiden *(Süh. XIV. 33)*

Evlerinin önü solgan
Ağamı görürsen korkan *(Saz. Kara. XVII. 314)*

Karacoğlan eydür gelir yazları
Kuzum kime eden sen bu nazları *(Saz. Kara. XVII. 292)*

Tatlı aziz candan bezmeden ise
Ya ne durun beyim, vur öldür beni *(Saz. Sırrı. XVIII. 428)*

Kim bulunmaz sende bir para heman
Libasın virüñ ویرك ana ya pehlevan *(Battal. XVIII. 241)*

Ağlayup didi anası kanda giden كيدن bu gece
Didi ey mâder-i müşfik himmetin hem-zâd ola
(Battal. XVIII. 15)

Dedi kim benden ne isteñ استك ey dilîr
Gel aman ver sen bana ey nerre şîr *(Battal. XVIII. 361)*

–ancası, (–encesi) : Bütün –anı.

§ Mıklât مقلات [*Ar.*] : Toğancası طوغنجه‌سی ölüp hiç sağ veledi kalmıyan avrat. *(Bab. XVI. 2, 322)*

–anda, (–ende) : –dığında, –dığı vakit, –ınca.

§ Karanu akşam olanda اولنده kaygulu çoban, kar ile yağmur yağanda ياغنده çakmaklı çoban. *(Dede. XIV. 22)*

§ ...Çobanın üç yaşar dana derisinden sapanının ayası idi, üç geçi tüyünden sapanının kolları idi, bir geçi tüyünden çatlağuçuydu; her atanda اتانده on iki batman taş atardı.
(Dede. XIV. 30)

Nesimi şerh-i dehanın kılanda تلنده rûz-i ezel
(Nesimi. XIV. 2-96)

Düşende دوشنده yüzüne zülfü cihana saye düşer
Güneş buluta girende كيرنده nikabı aya düşer
(Nesimi. XIV. 2-103)

İlâhî Ruşeni'nin gönlün et nerm
Gele her cümbüş idende ايدنده ana şerm *(Ruşeni. XV. 46)*

Dedi kim ey Ali gidende كيدنده yola
Gidip aheste bakma sağa sola *(Ruşeni. XV. 44)*

Tanrı'ya gidende كيدنده düşeler öne
Kalmayalar, gidüben iller, sona *(Ruşeni. XV. 119)*

Acep mi ey peri yüzün görende کورنده
Güneş sararuban karara mehtap *(Gülşeni. XVI. 8)*

Men dâr-ı bekaya azmedende
Dünyaya vedâ edüp gidende *(Fuzuli. XVI.)*

Ma'ni çemeninde gül dikende
Söz riştesine güher çekende چکنده *(Fuzuli. XVI. 245)*

Hoşam ki hame-i takdir-i İzit-i müteâl
Vücut levhine tasvir edende suret-i hal *(Fuzuli. XVI.)*

Evvel bahar yaz ayları gelende
Lâle sünbül dallanacak zamandır *(Kara. XVII. 278)*

Düşüp gam-ı hicre berbad olanda
Bülbül gibi işim feryad olanda *(Saz. Dertli. XIX. 657)*

–ar, (–er) : 1. Geniş zaman ortacı eki –an değeriyle kullanılır.

§ Erkek şişek eti ve emer امر oğlak eti yimek gerek, eyü gıdâdır. *(Yadigâr. XIV. 9-1)*

§ Eğer uçar اوچر kuşlar, otlar اوتلر hayvanlar ölümü sizcileyin bilselerdi hergiz semüz et yimeyelerdi. *(Tebareke. XIV. 30-2)*

Eser اسر yelden umar zülfün havasın
Akar اقر suya okur dil mâcerasın *(Yuz. Şems. XVI. 157)*

Uğundu düştü attan Kayser-i Rum
Eridi yüreği san kim yanar ینر mum *(Fazilet. XVI. 129)*

§ Ol at seyr ü şitapta uçar اوچار kuş ya eser اسر yel idi. *(Mevahib. XVI. 389)*

§ Ehl-i kizbin kelâmı uçar اوچر serçe gibidir. *(Mevahib. XVI. 553)*

§ Gemi helâk olup halk denize döküldü amma bir tahta üzerinde bir hatun kişi bir süt emer امر oğlancık ile gark olmadı. *(Câm. Na. XVI. 68)*

2. Geniş zaman eki –ır, –ur değeriyle kullanılır.

Dâni ki men zi-âlem yalguz seni severmin
Ger der berem neyâi ender gamet ölermin الرمين

(Bilir misin ki ben bu âlem halkı içinden yalnız seni severim, eğer sen bana gelmezsen ben senin gamınla ölürüm.)
(Mevlâna. XIII. 103)

Her dem be-hışm gûyi bar git menin katımdın
Men rûy saht kerde nezdik-i tu gelermin كلرمين
(Her zaman hışm ile defol benim huzurumdan dersin, ben ise suratımı katılaştırarak yine yanına gelirim.)
(Mevlâna. XIII. 103)

Ki yüzün bize tuttuğun görerüz كورارز
Seni bir kıbleye pes döndürerüz دوندرارز *(Muham. XV. 169)*

Bindi Paşa Mündeniçe'ye irer ارر
Kal'adır sarp anı çün Paşa görer كورر *(Enveri. XV. 28)*

§ Derdar دردار [*Fa.*] : ... Türkîde kara ağaç derler. Ve derler ki kabarcıklar olup içinde püs gibi nesnecikleri olur... ve hem ol kabarcıklar içinde üyezler ve sivrisinekler durar دورر.
(Deş. XVI. 104-14)

3. Gelecek zaman ortacı eki –acak değeriyle kullanılır.

§ Şimdi yer yüzünde Anter'den yeğin ceng ider ادر kimse yoktur. *(Anter. XIV. 442)*

Dediler aşk cana hâkimdir
Mülkine gelse men' ider ايدر kimdir *(Yuz. Hamdi. XV. 136-2)*

4. Şimdiki zaman eki –ıyor değeriyle kullanılır.

§ Battal Gazi eydür, bir yazıda giderdim كيدردم, İncil boynumda ve burnus eğnımde. *(Rahat. XVI. 34)*

5. –ıcı sıfat eki değeriyle kullanılır.

Safayı kondurup hüznü göçürgil
Geçer كچر dünyayı bir dem hoş geçürgil
(Yuz. Şems. XVI. 76)

–ar olmak, (–er olmak; –ur olmak, –ür olmak) : –acak olmak, –mak, –ma halinde olmak.

Anı isteme kim değil sana kur
Ger ister olursan Çalap nite kor *(Süh. XIV. 267)*

Eğer atım düşer olursa دوشر اولرسه sığa
Suyumca durma gir koluna sığa *(Işk. XIV. 152-2)*

§ Kaçan anı Melik ol menzilete irürse öte dakı menzil ve mertebe ister olur ایستر اولور. *(Kel. XIV. 41)*

§ Eğer ben uyur olsam اویور اولسم sen beni gelip uykudan uyarımazsın. *(Anter. XIV. 61)*

§ Eğer akıl fodulluk eyleyüp ayağın kendi kiliminden taşra çıkarur olursa چقرر اولرسا. *(İhlâs. XIV. 65)*

§ Karşı yatan kara tağı sorar olsam yaylak kimin?
(Dede. E. XIV. 102)

Gitti çü rica-yı vasl-ı canan
Bedrût eder oldı ادر اولدی tendeki can *(Ley. XV. 91)*

§ Âhir melik mülk-i ademe sefer ider oldı ایدر اولدی oğlunu çağırtıp eyitti: Ey baba canı, göç vaktıdır göçerem.
(Ferec. XV. 134)

§ Suç etmezden ön kakırsın bir söz ile ve eğer suç ider olursam ادر الورسام neler edesin. *(Cennet. XV. 65)*

§ Anlar iman getürür olmadılar کتورر اولمدلر, o sebeple ki yalanlayu geldilerdi bundan ön. *(Cev. Es. XV. 289)*

Sâkin ol dedi bana kûyimde yar
Sâkin oldum der ki dur ol bî-karar
Ağla der, ger ağlar olsam der yine
Niçün ağlarsın de bana zâr zâr *(Ruşeni. XV.)*

§ Bir kişinin ki katında bir yüzü nurluca avrat ola, er anı sever ola سور اوله, üzerinde birkaç kumaşı da ola...
(Leys. Mu. XV. 54-2)

Semrimiş her bakar şu resme eğer
Çeker olsan kılını yağı tamar *(Yuz. Hamdi. XV. 147-1)*

Ve ger yatsun eder olsa ادر اولسه niyazı
Cemâatla kılur olsa قلور اولسه namazı *(Muham. XV. 530)*

§ Rahime Hatun eyitti: Yâ Nebiy-Allah, kalın döşekten sonra kül üzerine yatur olduñ ياتور اولدك. *(Cev. Ah. XV-XVI. 97)*

Rakibini sever oldum adâvet edemezin
Kilâb-ı kûyine hergiz hakaret edemezin
(Yahya Bey. XVI. 175)

Ölmedin dutun karasın dünyeye can verenin
Bu sebepten ağlar oldum اغلر اولدم görüben hursendine
(Gülşeni. XVI. 107)

Uluyu hasm edinen ahker olur
Ağır bastıkta yeyni kalkar olur تلقر اولور *(Güvahi. XVI. 25)*

Gül güle söyler oldı سويلر اولدى gülşende
Goncalar güft ü gûye açtı dehen *(Nihani. XVI. 12)*

Bana ölüm değil mi hattın irüp
Eneğin oḫşar oldı اوخشر اولدى berberler *(Aşki. XVI. 311)*

§ Bu taraflara gelür oldukça كلور اولدقجه peyâm-ı sıhhat ve âfiyetlerini müş'ir mektub-ı celilü'l-kulûblarıyle yâd ü dilşad buyurmaları. *(Kâni. XVII-XVIII. 164)*

-ası, (-esi) : 1. Gelecek zaman ortacı eki -acak değeriyle kullanılır.

Ne kapı vardır giresi كراسى ne nimet vardır yiyesi يياسى
Ne ışık vardır göresi كورسى dün olmuştur gündüzleri
(Yunus. XIII-XIV. 131)

İman aldaguçları çok vardurur bu yolda
Nefs öldürmüş er gerek, ol çeriyi kırası قيرمسى
(Yunus. XIII-XIV. 168)

Kime kim dost gerek ise aydayım ne kılasını قلاسنى
Terkeyleye kendisini hiç anmaya nolasını
(Yunus. XIII-XIV. 163)

Ayağın alıp kimseyi yıkmagıl
Yıkılasıñı يقيلاسكى angıl, ınıkmagıl *(Ferh. XIV. 12)*

Var mı kimse başımı bağlayası بغلايسى
Ölür isem üstüme ağlayası اغلايسى *(Ga. XIV. 396)*

Leyli'yi mektepten aldı atası
Mecnun oldu canın oda atası آتسی *(Ga. XIV. 79)*

§ Ol yelden bir yüzüğe sığası صغاسی yel havale eyledi, ol kavmi un gibi eyledi. *(Tebareke. XIV. 42-1)*

§ Sınamak bir kişiye gerek ki ol işlerin sonu ne olasın اولاسین bilmeye. *(Tebareke. XIV. 34-1)*

§ Bu gece su nevbeti senindür, eğer tutarsan yerin suvarılur, tutmazsan gelesi کلسی yıla değin kalur. *(Yüz. Ha. XIV. 183)*

§ Eydür yâ Ömer, bu özrü Tanrı senden kabûl eyleyesin ایلیسن bilmezdim. *(Yüz. Ha. XIV. 33)*

§ Ben varayın, andan haber alabilesi الابلسی olursam bellü bilin kim gerü gelmezem. *(İhlas. XIV. 276)*

§ Tanrı Taâlâ senin geçmiş günahını ve gelesi کلسی günahını yarlıgadı. *(İhlâs. XIV. 160)*

§ Ve anın doğası دغاسی zaman yavlak yakındır dediler, pes Fir'avn buyurdu kim Beni İsrail içinde nice oğlan doğar ise depeleyeler. *(Enb. XIV. 347)*

Çünkim ölesiñ اولاسك güne inanasın
Dirliği Gülşehri'den öğrenesin *(Man. Tayr. XIV. 111)*

Gönül ilini tutalı sen külli yanmışam
Yanmah budur ki kalmadı hiç bende yanası یانسی
(Kadı. XIV. 307)

Zamanın yitesi یيتسی gördüm cefasın
Savabın bulmadım buldum hatasın *(Işk. XIV. 85-2)*

§ Amma bilmezlik : Savaş eyleyesi ایلیهسی yere lûtf eylemek ve eylik eyleyesi ایلیهسی yere kahr ve ziyan eylemektir... *(Kel. XIV. 33)*

§ Benim ümmetimin padişahlığı şol gördüğüm yerlere değin iresidür ایرهسیدر. *(Kel. XIV. 1-2)*

§ ...Şenzebe eyitti: Savaşa başlayası değildim ve liykin kişi nefsin ve canın saklamak vaciptir. *(Kel. XIV.)*

Gözüm köşesine gelsin hayalin
Ki can bu gece size varasıdur واراسیدر *(Kadı. XIV. 274)*

§ Kaçan göçesi کوجسی vakıt oldu... *(Fütuh. XIV. 100)*

Ana lâyık olası ben değülem *(Dah. XIV.)*

Çü yavuzluğun tohmun ektin yere
Götüresi کتوراسی vaktin hem anı vire *(Ferh. XIV. 16)*

Öğüş katılık göresidür کورسیدر sonuç
Oğul kim atadan götürmeye güç *(Ferh. XIV. 64)*

Yarın sinde hem eyle olasısın الاسیسن
Ki karıncadan alu kalasısın قلاسیسن *(Ferh. XIV. 73)*

§ Yemin-i ma'kud oldur kim ant içe, ben fülan nesneyi işleyem deyü gelesi کلسی zamanda. *(Müneb. XIV-XV. 297-2)*

§ Hiç korkar mısın ki eğer ol od içinde turası طوراسی olursan ziyan değüre... *(Leys. Mu. XIV-XV. 28-1)*

Bulmadı kimse ecelden hiç aman
Bulası بولسی dahı değildir bî-güman *(İs. XIV-XV. 320)*

Mülk müdür ol k'anı koyup gideler
Ayruğa kalası قالاسی mülkü nideler *(İs. XIV-XV. 24)*

§ Ki bundağı olası اولسی faide... *(Kab. XV. 112)*

§ Yusuf etti, gelesi کلسی yıl ol kardaşımızı dahı bile getirin. *(Kesir. XV. 81)*

§ On bin akça dahı ödünç ver, gelesi yıla değin. *(Kesir. XV.)*

§ ...Çün, ok yaydan çıka, gerü gelesi کلسی değüldür. *(Güls. XV. 1-72)*

§ Eğer yar beni depelemeğe kast edesi ادسی olursa sen demegil ki ben can için gussalanam. *(Güls. XV. 2-6)*

§ Bî-hünerler hünermendi göresi کورسی gözü yoktur. *(Güls. XV. 1-73)*

§ İlâhî gelesi كلسى yazuktan saklamazsın, bâri geçmiş yazuğum yarlıgagıl. *(Tez. Ba. XV. 140)*

Ne tende yem su var yiyip içesi اچاسى
Ne canda kol kanat var kim uçası اوچاسى *(Tennuri. XV. 77)*

Hilâfet idesüñ de اداسكده anda yazılmış idi
Dahı kaç yıl eyleyesüñ de ايلايسكده ana iltizam
(Muham. XV. 279)

Düşte bilmek gerek nolasını نولاسينى
Kendüye vü ile ne gelesini كالآسنى *(Beş. XV. 99)*

§ Biz, anlar söyledükçe kalkup gidesi كدسى olursavuz...
(Enfes. XV. 37)

§ Eğer bular külli alâmetleri göresi كرسى olursa...
(Enfes. XV. 16)

Sonun dehrin bilür idi önünden
Dir idi yarın olasın اولاسن bu günden *(Ravza. XV. 12)*

§ Perâr پرار [*Fa.*] : Gelesi كلسى yıl. *(Miftah. XV. 57)*

§ Olar dahı razı oldular ki gelesi گلهسى yıl gele, umreyi kaza ede. *(Cev. Es. XV. 49)*

§ Ol vakıt ki kafile geri dönesi دونسى oldu, ümmetin kafâdarı olup artca geldi. *(İrşad. XV. 118)*

§ Evvel yoğudu, Hak Taâlâ yarattı, tâ ebed kalasıdur قلسيدر.
(İrşad. XV. 167)

§ Ol karyenin abes yere gavga ve galebeleri hiç eksik olmaz ve bundan böyle tâ kıyamete değin olmayasıdur اولميه سيدر.
(Bektaşi. XV. 123)

§ Eğer sultan sizi elbette kınamak isterse ben Ayas kendü canımı sizin içün fida kılam, size eyleyesin ايلياسن Ayas'a eylesün. *(Tuh. Le. XV. 202)*

§ Eğer Şeytan sana Hak Taâlâ vasıyyetin unutdurası اونتدرهسى olursa... *(Leys. Ar. XV. 368)*

§ Bu Kur'an'a benzer nesne getüremediler, gelesi كلسى zamanda dahı kıyamete değin getürecek değillerdir.
(Leys. Ar. XV. 43)

§ Sâl-i âyende سال آينده [*Fa.*] : Gelesi كلسى yıl.
(Ni'meti. XVI. 374)

Fakîrin rızk içün tutma yakasın
Tamudan od alıp kanda yakasın يقاسن
(Güvahi. XVI. 40)

Lâyık mı kâkülün gibi yanınca salına
Her asılası آصلاسى yüzü kara onmadık levent
(Revani. XVI. 17)

Kayırma ey gönül kahretse dilber
Çü lûtfedüp revan oḫşayasıdur اوخشايەسيدر
(Gülşeni. XVI. 16)

Gün gimi yüzüne bahup yandırır gönlüm evin
Mihrin ile çünkü yoktur andan özge yanası يانسى
(Gülşeni. XVI. 70)

Ne durasın bilir ne kaçasını قاچەسينى
Ne bir kimseye razı açasını آچەسينى *(Şeh. Ş. XVI. 85)*

§ Yemeği cennet zağferanı idi, içesi اچسى Âb-ı Kevser idi.
(Ta. Şahi. XVI. 56-2)

§ Ol orada kimse ile da'va idesi ايدەسى yüreğim yoktur.
(Ta. Şahi. XVI. 36-1)

§ Ol yıl ol mevsimde ayruk gemi varmaz idi tâ gelesi كلسى yıl olunca... *(Rahat. XVI. 421)*

Ben demez miydim ki bir gün ağlıyasıdur اغليەسيدر gülen
(Fuzuli. XVI. 208)

2. -acağı.

Gemi varası yola varmış ola
Anın işi bağlıdurur bu yele *(Süh. XIV.)*

§ ...Bunların hali ana benzer kim biregü oğlanlık halinden geçip akıl ve bülûğ âlemine girip mal kesbine meşgul olasın اولاسين vaktın bir hazine bula kim atası anın için komuş idi.
(Kel. XIV. 2-8)

§ İtin aḫsayası اخصايمى gelicek kervana uyar. *(Ata. XV. 38)*

§ Ve zarılığla ağlayıp eyde ki ey benim miskin cesedim dirliğin eyyamında böyle olasuñı اولاسكى anar mıdın?
(Delil. XV. 137)

Resûlullah eyitti kim, ol Allah hakkıçün k'anın
Elindedir benim nefsim diyeyim ne olasından اولاسندن
(Delil. XV. 141)

§ Ol habib varlık tonun geyicek durası درسى yer hazır olsun.
(Tuh. Le. XV. 170)

3. –asıca, –sın.

§ Erenlerin kahır sıfâtından bir tîr-endaz nefes geldi eyitti: Koltuğunda çıkıp kabar kabar olup şişip deşilip sarı sular akası اقسى. *(Bektaşi. XV. 150)*

Kor giresi كيرەسى boğazı içün çalışur müdâm
Döndü deve kuşuna bu cem'iyyet-i beşer
(Yahya Bey. XVI. 53)

4. Geniş zaman eki –ar, –ır değeriyle kullanılır.

Hayâl-i gayrden gönlün safa kıl
Ki sâfi gönüle dost konasıdur قونسيدر *(Eşrefoğlu. XV. 9)*

–ası gelmek, (–esi gelmek) : –mak istemek, –acağı gelmek.

§ Süci içen kişi kendüyi yenemez ne kadar acı ve yaramaz süci olursa içdükçe içesi gelür اچسى كلور.
(Yadigâr. XIV. 10-1)

Gönlümü yâre salasım صالەسم geldi
Bahrine aşkın talasım طالەسم geldi *(Kuddusi. XIX. 187)*

-ası olmamak, (-esi olmamak) : -mamak, -amamak.

§ Tap olsa ola mı dahı usanmadın mı, dahı üşenesi olmaduñ mı اشانسی اولمادکی ? *(Tuh. Le. XV. 173)*

-avuz, (-evüz) : 1. -alım, -yalım.

§ Aramızda kan olmadı, birbirimize ne için iş idevüz ادوز ki dört yana söylene. *(Anter. XIV. 320)*

§ Kisri'nin eyvanını ve od evlerini yıkavuz یقاوز. *(Anter. XIV. 751)*

§ Eğer sarhoş olmasavuz اولسوز bizim yöremize uğrayımazdınız. *(Anter. XIV. 36)*

§ ... Anı bu diyarlara yürümeğe yelteyevüz یلتیاوز. *(Anter. XIV. 767)*

Kim bu yola anın ile gidevüz کیدوز
Padişahsız nice bir sabr idevüz ایدوز
(Man. Tayr. XIV. 4)

§ Birkaç hadis yaz kim mutâlâa kılavuz قیلوز gönlümüz nûru arta. *(Yüz. Ha. XIV. 2)*

§ Ol gönülde ki biz olavuz اولاوز, zâhir bezeği anın ne işine gelür. *(İhlâs. XIV. 110)*

§ Mal-i ganimet ile evlerimize selâmet üzre varavuz واراووز. *(Si. Da. XIV. 108)*

Ki Çin iline varavuz واراووز gün ile
Her iş bite tedbir ü altun ile *(Süh. XIV. 30)*

Bir iş imdi edebiliriz anı
Kim atana kavuşduravuz قاووشدوراووز seni *(Süh. XIV. 250)*

§ Yeğreği budur ki bunda kırılavuz قریلاوز dediler. *(Dede. XIV. 138)*

§ Maslahat oldur kim uruşmayavuz اورشیاوز, el virevüz ویراوز, tutulavuz طوتولاوز. *(Fütuh. XIV. 363)*

Zülfüdür maksut çün müşk añavuz اكاوز
La'lidir sözüm çü gevherden geçer *(Kadı. XIV. 316)*

Senin haylin içinde bî-nevâvüz
Nice toprakta yatıp yil kovavuz قواوز *(Işk. XIV. 7-2)*

Nice gerek yalvaravuz ana biz *(Yuz. Da. XIV.)*

§ Ol tâifeden değiliz kim melikler ile keleci edip müşerref olavuz اولاووز, ya bizim sözümüz buların katında dinlene. *(Kel. XIV. 25)*

§ Eğer anda eğlenmek çok düşer ise ve dahı mala muhtaç olursan bize bildiresin kim viribiyevüz وريبياووز. *(Kel. XIV. 2-3)*

Çün kapudan gireler hissedevüz
Biz bu fülkeye binüben gidevüz كيدوز
(Melhame. XIV-XV. 6-2)

Hem katı âlet ola dir nidevüz نيدوز
Tevbeden yeğrek ne var kim idevüz ايداوز
(Melhame. XIV-XV. 71-2)

Hacet istemek bugün makbul değil
Ana niçün gidevüz كيدوز kim yol değil
(Melhame. XIV-XV. 167-2)

§ Kaçan dilesevüz دلساوز buları helâk idüp yerlerine bir kavm getürevüz كتوروز. *(Leys. Mu. XIV-XV. 440-1)*

Kuşlar anın geldiğini bildiler
Bulavuz بولوز deyü talep-kâr oldular *(İs. XIV-XV. 154)*

Hoş gele üstümüze evvel-bahar
Şaz olavuz اولاوز daima leyl ü nehar
(Melhame. XIV-XV. 60-2)

Kim amâlar bigi yol azmayavuz ازمياوز
İlâhî lutfunu eyle kulavuz *(Delil. XV. 4)*

§ ...İştirâk üzere meremmet ve ta'mir idevüz ايدوز.
(Sic. B. XV. 5, 320)

§ ...Ve kanâat verdi kendi rızası üzere olavuz اولاوز.
(Saat. XV. 2)

§ Biz bîçare miskin nidevüz ندوز. *(Tez. Ün. XV. 5-1)*

§ ...Eğer bizi dilersen, bir tecelli kılavuz قلوز şolok sâat iresin. *(Tez. Ba. XV. 93)*

Yâ İlâhî bilmezüz ne kılavuz قلوز
Niceye dek bu oda yakılavuz یاقیلوز *(Mevlit. XV. 90)*

Lûtfederse fazl anındır kahrederse adl anın
Biz za'ife ol değer kim bilevüz taksirimiz
(Şeyhi. XV. 112)

§ Ol iki cihan fahri ağlayıcak biz âsi günahkârlar niçin kan ağlamıyavuz اغلمیاوز. *(Müz. XV. 188)*

§ Bize vâcip oldu ki seni ziyanlu itmeyevüz ایتمیوز.
(Bektaşi. XV. 201)

§ Boynumuza oddan zencirler takılıp yüzleri üzere sürünüp gidenlerden olmayavuz اولمیوز. *(Saat. XV. 4)*

§ Sabır iki dürlüdür: Biri oldur kim, ol nesnelerden kim bizi yığdı sabır kılavuz قلاوز, işlemeyevüz اشلمیوز.
(Tez. Ba. XV. 56)

§ ...Ol şerbeti kim biz beyler için eylemişüzdür karıncalar kursağına sığmaz ve biz dahı nite virevüz وریوز.
(Tez. Ba. XV. 39)

Gözlerimizden döküp eşk-i niyaz
Diyevüz دیوز zâri kılup ey kârsaz *(Vahdet. XV. 6-1)*

Seni kurtaravuz oddan edüben cennete îsâl
Virevüz dirlik ölmeksiz kılıcak biz seni ihyâ
(Muham. XV. 217)

§ Muntazırlardı âhir zaman peygamberi gele iman getürevüz کتوروز diyü. *(Cev. Es. XV. 14)*

§ Bize gerekmez ki idinevüz ادنوز senden gayri dostları.
(Cev. Es. XV. 66)

§ Biz seni birleyip sana şâkirlerden olavuz الاوز.
(Enfes. XV. 34)

§ Emreyledi bize ki, anların tarikına ıktidâ kılavuz قلوز.
(Enfes. XV. 49)

§ Senin rahmetinden nevmid olucak kimden rahmet umavuz اماوز, sen kapından kovucak kimin kapısına varavuz.
(Cennet. XV. 92)

§ Ola ki Melik Kahir gelince Ahmed didükleri ışığı ele getirevüz كتورەوز dedi. *(Müslim. XV. 12, 34)*

§ Bize destur ver tâ ki varıp ehlimizi ve ayâlimizi ve kardaşlarımızı görevüz كوراوز diyeler. *(Delil. XV. 139)*

Dön çerine var, yarın biz tapuna
Pişkeşlerle varavuz واراوز kapuna *(Enveri. XV. 35)*

Suret-i ma'ni Rabb'ı bilevüz بيلوز *(Beş. XV. 56)*

§ Hiç kimesne bana iltifat itmedi tâ ki bir hizmette bulunavuz بولنوز. *(Güls. XV. 1-33)*

Pes gerek kim görmeğe cehdidevüz ايدەوز
Biz de görenler yoluna gidevüz كيدەوز *(Ruşeni. XV. 162)*

§ Biz bu gece Salih'i yattuğu yerde depeleyüp helâk idevüz ايدوز. *(Leys. Ar. XV. 164)*

Buna ne resm ile derman kılavuz
Bu şerri üstümüzden biz ıravuz اراوز *(Selâtin. XV. 89)*

§ İlâhî bizüm bilimüzün ne mertebesi var kim senün zâtını bilibilevüz بل بلوز. *(Tazarru. XV. 226)*

Gerektir yolda kılavuz ki sâlik menzil alavuz آلاوز.
(K. Ü. XV. 28)

Koma kim hicrin şebinde senden ayru olavuz اولوز
(Cem. XV. 146)

Çaresi budur ki ferman olavuz اولەوز
Küfrü koyup hep Müselman olavuz اولەوز *(Bektaş. XV. 83)*

§ Tâli' ve devlet yârimiz ve baht ü saâdet medetkârımız olursa hakkından gelevüz گلوز ve derd-i sinemiz ve kîne-i dîrînemiz alavuz الاوز. *(Saadet. XV-XVI. 36-1)*

Kastımız hot budur anı süreyüz
Bu değil kim döğevüz öldürevüz *(Yuz. Şems. XVI. 202-2)*

Kurtulavuz قورتلاوز cihan belâsından
Dil ola gayriden tek ü tenha *(Nihani. XVI. 5)*

Gele bir dem buluşavuz بولوشاوز mukabil
Yeğin erdir olan bu söze kail *(Fazilet. XVI. 270)*

§ Deñeyevüz دكايوز görevüz كورەوز kim kankısı ahsendir amel yönünden. *(Zad. XVI. 180)*

§ Üslûb-ı sâbık ve vaz'-ı kadim olugeldiği üzre sâkin olavuz اولاوز deyü ıkrar ve i'tiraf ettiklerinde...
(Sic. A. XVI. 3, 936)

Kalan kala gidenümüz gidevüz
Muradumuz nise eyle edevüz *(Hadidi. XVI. 355)*

Gülistanda kuravuz ayş otağın
Yakavuz يقاوز şevk ü şâdinin çırağın *(Zati. XVI. 180)*

§ Sâir meta'ları genince gine görevüz كوروز deyü bir araya cem' olup... *(Rahat. XVI. 397)*

Dedi bir gez bununla ceng edevüz جنك اداوز
Adem mülkine dek bir bir gidevüz كداوز
(Enis. XVI. 30-1)

Buyur şimdi nedir tedbir-i ma'kul
Olavuz اولاوز can ü dilden ana meşgûl *(Enis. XVI. 35)*

Lâyık oldu kim dua-yı hayre âğaz idevüz آغاز ايدەوز
Çünki yer kalmaz kelâma olıcak zahir misâl
(Ruhi. XVI. 25)

§ Bize divan-ı kazadan hükmolmuştur ki cefa gördükçe vefa arzidevüz عرض ايدەوز. *(Hadika. XVI. 51)*

§ ...Cefa gördükçe vefa arzedevüz, bîgânelik müşahede kıldıkça âşinalık kılavuz قلاوز. *(Hadika. XVI. 51)*

Sav üstümüzden ey şeh bu belâyı
K'ölünce kılavuz قیلەوز sana duayı *(Lârendi. XVI. 168)*

§ Kâfire süâl ettiler ki mümkin midir kâfir duymadın biz sizin hısarınıza girevüz. *(Solak. XVII. 13-1)*

Maslahat oldur ki geri gidevüz کیدەوز
Bir zaman bu savaşı terk idevüz ایدەوز *(Battal. XVIII. 46)*

2. –arız, –ırız, –acağız.

Kişinin ki gözü görür, bize can verürken eydür
Ne ki bu yola virevüz ورەوز yüz anun bigi alavuz آلاوز
(Velet. XIII-XIV. 20)

§ Her kaçan kim katı ıssıda havayı depredevüz دپرەدەوز havanın sovukluğunu buluruz. *(Yadigâr. XIV. 4-2)*

§ ...Hiç av görmedik, liykin bir vecih vardır, eğer melik ol işi sürer ise kamumuz ni'met ve gin bulavaz بولاووز.
(Kel. XIV. 2-48)

§ Canımızı anın zatına fida kılmazsavuz ispassuzluğa mensup olmuş olavuz اولاووز ve anın ni'meti şükründen kalmış olavuz. *(Kel. XIV. 49)*

§ Kanımızı kara toprağa karavuz قاراوز ve ulunuzu kiçinizi kıravuz قراوز. *(Anter. XIV. 758)*

Ra'd ola ger işbu ayda ey aziz
Yemiş öğüştür yiyevüz یياوز siz ü biz
(Melhame. XIV-XV. 63-1)

§ Meğer görsevüz bilmeyevüz belki bir fâsık-ı müdbir sanavuz صانەوز. *(Maârif. XV. 290)*

§ Seni eve gitmeğe komayavuz قومیەوز bir yaş göne kaplayıp Sultan Alâeddin huzuruna iletevüz ایلتەوز dediler.
(Bektaşi. XV. 143)

§ Erenler çile çıkarıcak bir cânibe sefer ederler, biz bunda mahrum kalavuz قالەوز. *(Bektaşi. XV. 134)*

§ Şehidlik mertebesinden yada kalavuz قلاوز deyü içmezüz.
(Tuh. Le. XV. 255)

Bu kâre kılalım ihtimamı
Bâşed seher edevüz ادەوز bu şamı *(Ley. XV. 118)*

§ Musa eyitti, çün öleceğim; dünyada kalmaktan ne faide idevüz ايدەوز. *(Cennet. XV. 380)*

§ Her ne amel kim idevüz اداوز ol mu ola, yohsa ezel kaleminde ne yazıldı ise... *(Cennet. XV. 119)*

§ Kaçan ki in'am idevüz ايدەوز âdem üzerine sağlığ ile baylığ ile... *(Cev. Es. XV. 387)*

§ Ol gün ki okuyavuz اوقويوز her tâifeyi imanlarıyle, serverleriyle din yolunda. *(Cev. Es. XV. 385)*

Eğer lûtfun bize olmazsa rehber
Kalavuz قلاوز zulmet içre dahı bedter *(Delil. XV. 19)*

§ Ol bize şirk getirenlere diyevüz دياوز ki ... *(Enfes. XV. 14)*

§ Bâşed ki bu zahmetten halâs bulavuz بولوز.
(M. Na. XV. 22)

Gün gibi Aşki diyar-ı şarka düştü râhımız
Görevüz كورەوز her ne müyesser kıldısa Allahımız
(Aşki. XVI. 53)

Saray-ı vahdete çün kim girevüz
Gide senlik ü benlik birükevüz *(Yuz. Şems. XVI. 108)*

§ ...İsmi ve resmi ile yazıp bildiresiz ba'de's-sübut hakkından gelevüz كلەوز. *(Sic. A. XVI. 3, 1105)*

Nazire denmez ise Âliyâ bu beş beyte
Fesahat erleri görsün ne pençeler buravuz بورەوز
(Âli. XVI. 99)

§ Ümid-vârız ki hengâm-ı hisabda müsâb olup musab olmayavuz اولميەوز. *(Nigâ. Ter. XVII. 28-1)*

-avuz mı?, (-evüz mi?) : ... mıyız?

Bu zulmetten bulavuz mı بولاوزی rehâyı
Gözümüz göre nûr-ı rûşenâyı *(Yuz. Şems. XVI. 241)*

-aydı, (-eydi) : -ardı, -ırdı.

§ Aşk, eğer bir bahadır kişi olaydı ben anın barmağın kesip sügüsün kılıcın elinden alaydım الیدم, illâ nideyin görünür kimse değil, üş beni helâk ider. *(Anter. XIV. 229)*

Kılıç salsa bin ere depineydi
Kağan aslan gibi kim çapınaydı *(Dah. XIV. 24)*

§ Eğer Hak Taâlâ dilese cebr ü kahr ile bulan İslâm üzere cem' idüp hidayet vereydi وریدی. *(Enfes. XV. 21)*

§ Ol sebepten anlara azap ineydi انیدی. *(Enfes. XV. 6)*

Eğer olmayadın sen Şah-ı Levlâk
Ne yerler yaradılaydı یاردیلیدی ne eflâk
(İbrahim. XV. 15-1)

§ Ulu didikleri sen misin? Kul eyde, ben hot ulu değilem; evet anlar eyle dediler; nolaydı نولیدی epsem olalar idi. *(Cennet. XV. 165)*

§ ... Zira Hak Taâlâ kuluna evvel başlasa niçün bunu böyle ettin deyü ol itâp ki heybetine anın yüreği döymeyeydi, helâk olaydı اولیدی. *(Leys. Ar. XV. 525)*

§ Eğer bir içim su bulaydı tereddüd cümle askere galip olaydı اولیدی. *(Saadet. XV-XVI. 177-2)*

Değül misseydi düşman kendüden yeğ
Niçün döneydi دونیدی düşmandan Ali Bey
(Hadidi. XVI. 337)

-ayız: → **-ayuz.**

-ayom, (-eyom) : -ıyorum.

§ Mezbur Sündek bana: Seni alayom الایوم deyüp yakınnık eyledi, andan hâmile oldum... *(Sic. K. XVI. 4, 90)*

–ayor, (–eyor) : –ıyor, –uyor.

§ Sizlerin gelmesine muntazır olup turayor طورەيور.
(Müslim. XV. 6, 31)

§ İşte diyarım elimden alıp beni daldan dala uçurayor اوچورە يور. *(Müslim. XV. 3, 39)*

–ayuz, (–eyüz; –ayız, –eyiz) : –alım.

Kastımız hot budur anı süreyüz سورەيوز
Bu değil kim döğevüz öldürevüz *(Yuz. Hamdi. XV. 20-2)*

Şükrünü bunun kaçan ettük ki biz
Dahı andan nesneler isteyeyiz ايستەيز *(Tazarru. XV. 173)*

§ Kim ola bizi seve biz dahı anı seveyiz سوەيز kim ola bizden dilek dileye biz ana dileğin vireyiz ويرەيز.
(Cev. Ah. XV-XVI. 628)

Bize bu gayret değil midir er iken adımız
Pîre-zen dünyanın ey dil alına aldanayuz آلدانەيوز
(Aşki. XVI. 173)

Şöyle ahdetmiş idik dahı güzel sevmeyeyüz سومەيوز
Nazeninler ne için bizi yalan eylediler *(Revani. XVI. 31)*

§ Şöyle ki Bünyamin ile ve babamızın selâmı ile varayuz وارەيوز, va'desi üzere bize ziyade ta'am ihsan eder dediler.
(Zehr. XVI. 291)

§ Ehl ü ıyaliniz ile cümle bizim ile olanlar Mısır'a varayuz وارەيوز. *(Zehr. XVI. 340)*

§ Ac olsayuz اولسەيوز ta'am verirsiz, teşne olsayuz su in'am idersiz. *(Zehr. XVI. 153)*

§ Hüzeyme : Şem'i uyar görelim nedir dedi Hatun eyitti : Şem'i yakmağa kudret yok, sabah göreyüz كورەيوز dedi.
(Mevahib. XVI. 521)

§ Şah, bâri sevab-ı haccile behremet olsayuz اولسەيوز deva ne ola dedi. *(Mevahib. XVI. 483)*

§ Fir'avn, aramızda bir gün ta'yin eyle sen ve biz anda cem' olayuz اولايوز dedi. *(Mevahib. XVI. 97)*

§ Ol nevahi müsafirlerinden bize kimse vasıl değildir ki ahbarını andan isti'lâm ideyüz ایدەیوز. *(Men. Av. XVI. 157)*

§ ... Kelle-i küffar galtan olunca küffarların akılları başlarından gidip sairleri bu hali görüp: Haşâ size hiyanet ideyiz ایدەیز. heman bizi azat edecek olun, görün size ne kadar mal-i ganayim... *(Ev. XVII.)*

§ Çünki yer altına gireyüz گیرەیز cümlemiz beraber oluruz. *(Nigâ. Ter. XVII. 19-2)*

§ Biz size doğrulup Tanrı müsafiri olayız اولایز. *(Ev. XVII. 270)*

Olayız اولایز pençe-i nâ-ehlde pamâl-i sitem *(Nabi. XVII-XVIII. 48)*

–ayorur, –(eyorur; –ıyorur, –iyorur; –uyorur, –üyorur) : –ıyor, –maktadır, –makta.

Çü Çin kavmi geldi elinden kaya
Dönüp kaçıyorur iken yakaya *(Süh. XIV. 291)*

§ Döndü evine geliyorurken گلیورورکن Azrail atının gözüne göründü. *(Dede. E. XIV. 159)*

§ ... Bu dediği Osman neslidir, işte sürülüp gideyorur گیدەیورور *(Dede. XIV. 2)*

§ Anların teşvişinden ölüyoruruz اولویورورز. *(Anter. XIV. 228)*

§ Müslümanlardan esir ittiği cemâatı sürüp geliyorurlar گلیورورلر. *(Fütuh. XIV. 242)*

§ Bir gün bir eski kaftanlu, gövdesi kirlü yahudi kadıya uğradı, başında bir tabak küsbe satayorurken صتەیورورکن, kadınun atı dizginin dutar. *(Yüz. Ha. XIV. 219)*

§ Denizde gideyorurken گیدەیورورکن gördük bir büyük canavar çıktı, katı korktuk. *(Yüz. Ha. XIV. 156)*

§ Ganimete müstağrak olup Hürrem şahın der-i devletine dua kılup geliyorurlar گلییورورلر. *(İs. H. XIV-XV.)*

§ Şamîler muharebe ve müdafaata bel bağlayup geliyorurlar كلىيورلر. *(Ta. Sel. XV. 195-2)*

§ Çokluk çerilerle geliyorurlar كلىيورلر. *(Ta. Sel. XV. 406-2)*

§ Ol kaleyi feth idiyorurken beyler arasında ihtilâf vâki oldu. *(Ta. Sel. XV.)*

§ Kefeli Rum Mortha'yı satu bazar edüp akçasın alıp gideyorurken كيدەيوركن gümüş arayıcılar ardınca varıp akçasın aradıklarında... *(Sic. B. XV. 7, 18)*

§ Sulı bin Bayrambeği, tahıl bazarında buğday satıp akçasın alıp gideyorurken كيدەيوركن gümüş arayıcılar akçasın aradıklarında yigirmi dört eski akçasın bulup almışlar. *(Sic. B. XV. 7, 14)*

§ Yüz elli bin Haricî üşde bu dağın ardında geliyorurlar كلىيورلر didiler. *(Müslim. XV. 6, 35)*

§ Şol kimsene Recep ayında gün tolunuyorurken طولنويوركن kırk kerre... *(Delil. XV. 85)*

§ Eğer sorsanız andan Kur'an ineyorurken انەيوركن, zâhir olur size dahı siz andan i'raz idersiz. *(Cev. Es. XV. 176)*

§ Gark ittük Fir'avn'in kavmini siz bakayorurken بقايوركن. *(Cev. Es. XV. 15)*

§ Pes yetiştiler gün toğayorurken طوغەيوركن Fir'avn leşkeri Musa çerisine. *(Cev. Es. XV. 76)*

§ Birkaç kimesne gümüş uvağı cem' idiyorurlar ايديورلر idi. *(Sic. B. XV. 4, 443)*

§ ... Sabah namazı vaktında gördük, mezbur Kemal yedüp Seydi dahı ardınca sürüp alıp gideyorurlardı كيدەيورلردى. *(Sic. B. XV. 8, 63)*

§ Gördü kim çulha Mekke'yi tavaf eylemiş, gine evine gidiyorur كديورر sağ esen. *(Müz. XV. 51)*

§ Rûzgâr bu hâl üzre ve ömrü bu minvâl üzre gideyorurken گدەيوركن. *(Tazarru. XV. 275)*

§ Ol kavm ile biy'at kıldım ki Muhammed'le ve ashabıyle muharebe kılalar. Üş benim izimce geliyorurlar كلىيورلر.
(Leys. Ar. XV. 475)

§ ... Şuna benzer kim bir uğru karanuda gelüp bir müslüman evin deliyorurdı دلىيورردى ki girüp anın varca metâın alup...
(Leys. Ar. XV. 469)

§ Musa işitti kim Sultan Mehmet kendüye geliyorur كلىيورر.
(Âş. XVI. 84)

Dediler Sam'a kim şeh karşılayu
Geleyorur كلهيورر sana leşker ulayu *(Şeh. Ş. XVI. 102)*

§ Meğer kim hakîm-i Türk meclise karip yerde otururdu ve rûbahın takrir ü beyanın ve taleb-i hüccet ü bürhanın istima' ideyorurdı ايدهيورردى. *(Şeref. XVI. 297)*

§ Üş şimdi kendü sahrada kerpiç keseyorur.
(Şevahid. XVI. 195)

C

–ca, (–ce; –ça, –çe) : 1. Kadar, gibi.

Bunu dedi vü urdu el kılıca
Eğer atası dutmasa, kılca قیلجه
Kalaydı, cühudun dökeydi kanın *(Süh. XIV. 203)*

§ Kalınlığı yedi kat yer ve yedi kat gökçe کوکچه.
(Yüz. Ha. XIV. 9)

Kime kim verdise arpaca ارپاجه devlet
Bıraktı hırmenine od u âfet *(Işk. XIV. 269-1)*

§ Kim ki Tebareke'yi okursa Kadr gecesini diri dutmışca دوتمشجه sevap bula. *(Tebareke. XIV. 4-2)*

Kuşca canım esir-i dâm oldu
Seyyid iken adım gulâm oldu *(Yuz. Hamdi. XV. 105-1)*

Can ü ten üstüne ditrersen müdâm
Himmetin olmaya bir çöpce چپجه temam
(Vahdet. XV. 136-1)

§ Hazreti Ebubekir hilâfette bir dirlik dirildi ki kılca قلجه bahane bulunmadı. *(Tazarru. XV. 277)*

Gelip ettiler bunca بونجه şûr u fiten
Gine gittiler kaldı âlem esen *(Ta. Sel. XV. 119)*

§ Sen her günde günahlar edersin her biri tağca طاغجه.
(Cennet. XV. 77)

§ Uçar kuşlar ve geyikler sağışınca صاغیشنجه ve ne kim canlı cansız vardır, on iki bin anlarcadır آنلرجه‌در çoklukta.
(Cennet. XV. 453)

Vaslını ümit ederken evvel
Var idi ramakca رمقجه can muhassal *(Ley. XV. 91)*

§ Üzerine gün toğan nesneleri fîsebilillâh tesadduk etmişce اتمشجه sevab ve ecr bula dedi. *(Delil. XV. 71)*

§ Eğer anın günahı denizler köpüğünce كپوكنجه ve ağaçlar yaprağı sağışınca ve dünya günleri sağışınca ساغشنجه ise dahı dedi. *(Delil. XV. 34)*

Deyen ey görmedüğüm Hak'ka tapman
Yolundan Tanrı'nın bir kılca قلجه sapman *(Ruşeni. XV. 41)*

Anda benlik kalmadı bir kılca قلجه pes
Anı derviş okur ehl-i menkibet *(Ruşeni. XV. 293)*

§ Bir doğan ya bir serçe olsa bu bağa koymazuz. Bu bağ nigârındır. Her pâremizi kulağımızca قولاغزجه eyler, dedi. *(Müslim. XV. 38, 23)*

§ On ikinci, ilimdir; gerek kim feraiz hakkın edâ idecekce ادجكجه ilim ola. *(İrşad. XV. 259)*

Kılca قلجه iyilik görmedim zülf-i dirazından senin *(Cem. XV. 124)*

Geda kim hâk-i payını nigârın tac-ı ser kıldı
Gözüne çöpçe görünmez bu taht ü bahtı sultanın *(Şeyhi. XV. 118)*

Hükmün katında olmıya bir zerre kehçe kûh
Lûtfun yüzünde gelmiye bir katra nemce yem *(Şeyhi. XV.)*

§ ... Bir giçirek sağrakla içeler, her iki kadehin arasında yarım sa'atce ساعتجه yakın geçe. *(Hazain. XV. 34-2)*

§ Dek duranın devece دوه‌جه assısı var. *(Ata. XV. 7)*

§ ...Genliği yedi bu yercedir يرجه‌در. *(Cev. Ah. XV-XVI. 552)*

§ Mercu'dur ki hânende kuşca قوشجه canım âram edecek bir âşiyane kadar yercüğez... *(Saadet. XV-XVI. 131-1)*

§ ...Ağırlığınca altun üleşdürmişçe اولشدرمشجه sevap bula.
(Cev. Ah. XV-XVI. 513)

§ ...On bin yalıncak tonatmışça طوناتمشجه sevap verürem.
(Cev. Ah. XV-XVI. 156)

Ne dirlik bana hey ömrüm ki hicrinde gıdadır gam
Cihanda ölmeyecekce اولمياجكجه heman bir zindegânidir
(Revani. XVI. 45)

Bir kılca قلجه meyanı ol da ma'dum
Bir nokta dehanı ol da mevhum *(Hüs. Dil. XVI. 26)*

Oyuncak sanmagıl Afrasyab'ı
Değil senin kıyasuñca قياسكجه hisabı *(Şeh. Ş. XVI. 191)*

El miyanına urup naz ile kılsa reftar
Bedenimde yüreğim kılca قلجه kalur can salınur
(Aşki. XVI. 161)

Açıldı bağda ol taze gonca
Ulaldı ahsen oldu ay ü günce كنجه *(Yuz. Şems. XVI. 64)*

Bir çöpçe چوبچه değildir bu cihan milki yanımda
Fakr içre şehâ gün geleli himmetim artar
(Lâmii. XVI. 70)

Zülfü kimi ayağın koymaz öpem nigârım
Yoktur anın yanında bir kılca قيلجه itibarım
(Fuzuli. XVI. 174)

§ Firakın ve hicranın bir günü, belki bir sa'atı bir yılcadır.
(H. Ş. XVI. 158)

Bunda şişkinliği ko ey ululuğu güvenen
Leş olucak çukurunda şişebildüğüñce شيشه‌بلدوكجه şiş
(D. B. XVI. 99)

Yüzüne bakmak senin bir dem bana bir yılcadur يلجه‌در
Geçdüğüñce كجدوكجه bî-vefa ömrüm gibi etme şitap
(Zati. XVI. 81)

Tûbaya nice benzedeyin kametini kim
Yanında senin çöpçe چوبچه görünmez bana Tûba
(Yahya Bey. XVI. 5)

Sana bu hırmen-i âlemde çöpçe جوپچه buğz edenin
Delik delik ola a'zası nite kim gırbâl *(Hayali. XVI. 15)*

Deme kim Şah-ı Kerbelâ elemi
Gam-ı Eyyub-ı dil-fikârcadur دلفكارجەدر
Sanma kim niş-i kirm-i za'if
Darb-ı şimşir-i âbdârcadur ابدارجەدر *(Hadika. XVI. 25)*

Firkat şebidir ol ki dükenmez dükenmedi
Rûz-ı visali düş gibice كبيجه bir hayâldir
(Ş. Galip. XVIII. 157)

Kuşca قوشجه canım o kühen lânede âsude idi
Âşiyan etti semenderlere şimdi devran
(S. Vehbi. XVIII. 186)

2. –da.

§ Ben dahı anınla güleş dutup inayet-i Hak ile bastığım takdirce تقديرجه şâyet ki yorulmuş idim, diye.
(Si. Da. XIV. 218-1)

§ Şebhun ettüğümüz takdirce تقديرجه Müslüman askeri mukabelemizden firar edecek olursa gece içre kanda arayu gidelim.
(Solak. XVIII. 287-2)

3. –dan.

Azm Paşa Boru'ya andan ider
İki tekfur iki yanında gider
Geçer iken yolca يولجا bunlar bî-günah
Boru'dan söğmüşler ana, yok sipah *(Enveri. XV. 50)*

§ El-ebs الابث [*Ar.*] : Gerüden gelmek ve ardca آردجه yürümektir. *(Kdeb. XVIII. 287-2)*

§ El-müteaḫḫir المتاخر [*Ar.*] : Ardca آردجه gelen ve gerü kalan kişi. *(Kdeb. XVIII. 472-2)*

4. –a uygun olarak.

§ Oğlancıklar fıtıkı içün tomalanı kurudalar, döğeler, eleyeler; balık yelimin ısladup kaynadalar, âdetce عادتجه karıştırup yaku ideler. *(Yadigâr. XIV.)*

§ Eğer gelmeye idin bunlar ile muradca مرادجه elleşemez idik dediler. *(Müslim. XV. 8, 134)*

5. Küçültme ve andırma anlatır.

§ ... Birkaç sağışluca صاغشلوجه azacuk günlerde yiyüp içüp tena'um kılsunlar. *(Leys. Ar. XV. 4)*

§ Eş'ar اشعر [*Ar.*]: Bakanaktağı meme gibice كبىجه nesne. *(Bab. XVI. 1, 10)*

§ Katr قتر [*Ar.*] : Bedende can tutacak kadarca قدرجه az gıdâ ve yiygü. *(Bab. XVI. 2, 76)*

6. İle.

O dilce دلجه ine idi halka Fürkan
O dilce okunaydı ilm ü Kur'an *(Muham. XV. 165)*

7. –cık.

Ol tıfl-ı nevreste, şûh-ı revanım
Hublar içre şimdi bir danecedir
(Saz. Âşık Ömer. XVII. 225)

8. ...olarak.

§ İstislâf استسلاف [*Ar.*] : Ödüncce اودنججه nesne istemek. *(Bab. XVI. 2, 285)*

Bütünce بترنجه kise-i iskatı vâiz indirdi
Derun-ı sineye hortumu ile fil gibi
(Sabit. XVII-XVIII. 173)

9. ...boyunca.

§ ...Bu hal ile yolca يولجه yoldaş olup gittiler. *(Anter. XIV. 49)*

§ Sultan Murat Han Gazi azm-i şikâr ederken Rum torlaklarından bir güruh-ı mekruh yolca يولجه karşı gelirler. *(Letaif. XVI. 21)*

10. –acak kadar.

§ Bir bartak sığarca صغارجه küp vaz' idüp ol sudan intifa' ide. *(Sic. B. XV. 8, 211)*

-cağı, (-ceği) : -ca, ...görünüşlü, ...gibi.

§ Rencur رنجور [*Fa.*] : Sayrucağı صایروجغی. *(Şamil. XVI. 610)*

-cağın, (-ceğin) : ... olarak.

Çü Salûk kamçı urup atına
Erişti geri ol dükân katına
Süheyli bulımadı vü tizceğin تیزجکین
Yine döndü seğirdü ana değin *(Süh. XIV. 158)*

-cak, (-cek) : 1. -ca, -cacık, ...olarak.

Kamusu anda ikin ikin olur
Bünyamin anda yaluñuzcak یلوکزجق kalur
(Yuz. Şeyd. XIII. 76)

Süheyl'e şah üşte yakıncak یاقینجق gelir
Süheyl anı anlar bakıncak bilir *(Süh. XIV. 56)*

Eğer tizcek تیزجك oğlumu getiresin
Geçip tahtım üstünde oturasın *(Süh. XIV. 36)*

§ Ömer bitiyi evvel arḫuncak ارخونجق okudu.
(Fütuh. XIV. 214)

§ ... Ev issi duydu, avratın uyandırdı arkuncak آرقونجق eyitti kim : Ey avrat uğru geldi... *(Kel. XIV. 12)*

§ Biz mest olmuşuz, kenizekler ile arḫuncak ارخونجق girip beni yerimden alır odasına iletir. *(Ferec. XV. 273)*

§ Hammamdan çıkarıcak kulakların añulcak آکولجق soralar.
(Hazain. XV. 10-1)

§ Kuyu kazsan kuyunun suyu tizcek تیزجك çıka.
(Ac. A. XV. 163)

§ Süleyman anı görüp aklı gitti, Azrail elini añılcak آکلجق anın göksüne kodu. *(Leys. Mu. XV. 165-2)*

Taşı añılcak آکیلجاق atar idi adû
Yok mecali oka kim göstere rû *(Enveri. XV. 214)*

2. Yer adı yapan –lık eki göreviyle kullanılır.

§ Yazlıcakdur یاز لیجاقدر haremimizdendir, ayalimiz gâhi bunda gelip bağı temaşa edip eğlenirler.
(Hamza. XIV-XV. 16, 180)

3. Zaman adı yapar.

§ Nan şîrin bûden نان شیرین بودن [*Fa.*] : Etmek tatlı olmak ki murat izzet ve nedret bulmasıdır; kaht seneye tatlıcak طتلیجق ta'biri bundan me'huzdur. *(Bürh. XVIII-XIX. 586)*

–cası, (–cesi) : –ın hepsi.

Bu günü irteye komaz gönlüm
Hep şaraba verir gelencesini کلنجه‌سنی *(Revani. XVI. 180)*

–ce : → **–ca.**

–ceği : → **–cağı.**

–ceğin : → **–cağın.**

–cek : → **–cak.**

–cesi : → **–cası.**

–cıl, (–cil; –cul, –cül) : **1.** –ımsı.

§ Fâm فام [*Fa.*] : Bir lâfızdır ki renklere delâlet eden kelimelerin âhirine lâhık olur, ol renge mâil olana delâlet eder. Kebud-fâm derler gökcül کوکجول mânasına, siyah-fâm derler karasağı mânasına. *(Miftah. XV. 111)*

§ Eyittiler ey şah, ol koç kuzu adamcıl آدمجیل oldu.
(Müslim. XV. 33)

§ Bunu işiten şahlar ne derler bak, Haccac'ın yaylağında bir kuzu adamcıl ادمجیل olmuş, bu kadar asker kırdırıp hakkından gelememiş, yazık. *(Müslim. XV. 54)*

–cılayın, (–cileyin) : ... gibi, ... kadar, ... türlü.

Bencileyin بنجلین gören kişi ben sevdiğimin yüzünü
Deli ola tağa düşe yavı kıla kendüzünü
(Yunus. XIII-XIV. 110)

Aşk öğretir edep kişiye ana kakıyıp
Bencileyin بنجيلين kimesne kulağını burmadı *(Süh. XIV. 82)*

§ Eğer uçar kuşlar, otlar hayvanlar ölümü sizcileyin سزجلين bilselerdi hergiz semüz et yimeyelerdi. *(Tebareke. XIV. 30-2)*

§ Bunlar dahı bizcileyin بزجلين namaz kılurlar, oruç dutarlar. *(Yüz. Ha. XIV. 194)*

§ Bir kişi gelür sencileyin سنجلين bana muştular ki Tanrı senden hoşnut değüldür, der. *(Yüz. Ha. XIV. 68)*

§ Ve şerha yağı dahı buncılayındur يونجلاين در. *(Mü. Şi. XIV-XV. 24)*

§ Bizcileyin بزجلين karındaşların terkedip bir bigâne herife uyup giderler. *(Hamza. XIV-XV. 26, 79)*

Âlemde zehi tali'-i ferhunde anın kim
Bir sencileyin سنجلين yüzü gün alnı kameri var *(Nizami. XV. 22)*

§ Ancılayın انجلين üründüler seni Tanrı'n ve öğretir sana düşler yormağı. *(Cev. Es. XV.)*

§ Olmayın şunlarcılayın شونلرجلين ki kâfir oldular. *(Cev. Es. XV. 109)*

Kamuya bencileyinseñ بنجلينسك diriğ kamulara
Yeğ ise âlemin ayruklar ile vah bana *(Ah. Pş. XV. 57)*

Bî-kararım hemîşe sencileyin سنجلين
Düşmesün derde kimse bencileyin بنجلين *(Yuz. Hamdi. XV. 72-1)*

Kemâl'in mezhebi yok deme zâhid
Anın da sencileyin سنجلاين mezhebi var *(Sarıca. XV. 9)*

Sencileyin سنجلين sana kim mahrem ola
Senden evlâ sana kim hem-dem ola *(Vahdet. XV. 44-1)*

Bu dünya varlığı şol düşe benzer
Ki ta'biri düş olmaz ancılayın انجلاين *(K. Ü. XV. 83)*

Ola mı sencileyin سنجلين bir dahı avare gönül *(K. Ü. XV. 20)*

Yarap bizi bu gaflet içinden sen uyandır
Hem şunları kim bizcileyin بزجلين nefse uyandır
(K. Ü. XV. 37)

§ Sen benim anama benzemezsin, hiç sencileyin سنجلين kimse bunda geldiği yok... Şahzade eyitti, sen dahı bencileyin بنجلين Âdem oğlusun. *(Ferec. XV. 443)*

Melek-sıfatsın i (ey) huri yerin çü cennettir
Beşerde sencileyin سنجيلين dutmayam sulâle düşer
(İbrahim. XV. 149-1)

§ Kendisine nice ziyan iderse ana dahı ancılayın انجلين ziyan eyler. *(Hazain. XV. 9-1)*

§ Andan ırak gidin... biz dahı ancılayın انجلين bed-baht olmayalım didiler. *(Tez. Ba. XV. 74)*

Bencileyin بنجلاين yokturur bahtı siyah *(Mihri. XV. 95)*

§ Size nice kim anlardan cerâhat irişti, elem çekersiz; sizden dahı olara irişti kim olar dahı sizcileyin سزجلين elem çeküp incinürler. *(Leys. Ar. XV. 267)*

§ Allahü Taâlâ mü'minlerin dâr-ı sevabı cennet idüğin bildirdi ise ancılayın انجلين melâike-i mukarrebinin dahı dâr-ı sevabını bildirdi. *(Si. Da. XV. 126-1)*

§ Bu dahı bizcileyin بزجلين imiş dedi. *(Tez. Lâ. XV. 138-1)*

Evsafı anın beyana gelmez
Bir ancılayın انجلين cihana gelmez *(Saadet. XV-XVI. 83-1)*

Naz eyle çünkü vardır eyâ serv-i gül-'izar
Gülzar-ı gamda bencileyin بنجلين bülbülün hezar
(Figani. XVI. 7)

Âfet-i devr-i zamansın sanemâ devr-i zaman
Sanmazam sencileyin سنجلين bir dahı âfet getüre
(Aşki. XVI. 258)

§ İnçünin اینچنین [*Fa.*] : Buncılayın بونجلاین.
(Ni'meti. XVI. 101)

Sen anı şöyle sanırsın
Sencileyin سنجیلین bir âdemdir
Evliyanın sırrı vardır
Gizli ayan elindedir *(Alâ. XVI. 63)*

Paşalar buncılayın بونجلاین tedbir etti
Veli ne kim olursa takdir etti *(Âş. XVI. 151)*

§ Vegad وغاد [*Ar.*] : Birisi ne işlerse ol dahı ancılayın işlemeklik.
(Bab. XVI. 2, 478)

§ Kâfirlerin evlâdında dahı anlarcılayın انلرجلین iman-ı fıtrî vardır. *(Ter. Kurt. XVI. 20)*

Günde bir gez ölüm istiyor bu dil
Sencileyin bir hercai yari var *(Saz. Gevheri. XVII. 143)*

Didi kim sencileyin سنجیلین bir ulu şah
Yok cihanda sana benzer bir penah *(Battal. XVIII. 213)*

Ben yandım yakıldım aşkınla yahu
Sen de bencileyin yan dolan böyle
(Saz. Tokatlı Nuri. XIX. 490)

–cılrak, (–cilrek) : –ımsı.

§ Âfir عافر [*Ar.*] : Levni akcılrak اقجلرق olan nesne.
(Bab. XVI. 2, 65)

–cil : → –cıl.

–cileyin : → –cılayın.

–cilrek : → –cılrak.

–cuğaz, (–cüğez) : –cağız anlamında küçültme eki.

§ ...Şol çuval sahibinin pulcuğazın پولجوغازین aldım, destur buyurun varayım ol kişinin hacetin bitireyim.
(Ferec. XV. 21)

§ ...Ve Ali nam kulcuğazlar قولجوغزلر İbrahim nam oğlumun mülkleridir. *(Sic. B. XV. 3, 347)*

Elinde taşcuğazlar طشجوغزلر söyler idi
Muhammed Hak resûlüdür der idi *(Ravza. XV. 12)*

Kulluğ edüp hakkı verilmeyenim
Bitcüğezi بتجوكزى hiç dirilmeyenim *(Ruşeni. XV. 95)*

Kimdür ol süt sağubanı verdüğün
Bitcüğezin بتجوكزين sirkecüğün derdüğün *(Ruşeni. XV. 88)*

Bitcüğezüñ بتجوكزك sirkecüğüñ سركەجكك öldürüp
Masharalık eyleyüben güldürüp *(Ruşeni. XV. 89)*

§ On iki veledin cümleten helâk olup bircüğezi برجوكزى halâs olmadı. *(Raufi. XVI. 71)*

–cul : → –cıl.

–cüğez : → –cuğaz.

–cül : → –cıl.

Ç

–ça : → –ca.

–çe : → –ca.

D

-da, (-de) : 1. Ad durumu eki -a değeriyle kullanılır.

§ ... Bûzine geldi, seğriyip ol ağaca ağdı kim dürgene öyküne, kaçan tahta üzerinde oturdu ve ol mıhı çıkardı...
(Kel. XIV.)

§ Bir inamlı kişini veliahd idüben yerüñde يروكده dikesin.
(Fütuh. XIV. 13)

§ Bir kafes içinde اچنده göğercin yavrucağı kodu. Birisi henüz çağa yavru, yumurtadan yenile çıkmış.
(Fütuh. XIV. 228)

§ Ol vakıt ki Musa Tur dağında başında باشنده keçe takya ve eğninde اكنده kilim giyerdi. *(Tebareke. XIV. 38-2)*

§ Bir kişi bir dânişmendi evinde اونده konukluğa kığırdı.
(Yüz. Ha. XIV. 228)

Sen dahı aç arkanı ta göreyim
Çak neremde urdun ise urayım *(Mevlit. XV.)*

Şimden gerü etme sen ana cebr
Halinde ko eyle firkate sabr *(Ley. XV.)*

§ Eflak bıçağıyle yüzünde sağ yañağında يكاغنده urup mecruh eyledim. *(Sic. B. XV. 5, 234)*

§ Hoca Veys beni soğluğ ile kolumda قولده urup mecruh eylemiş idi. *(Sic. B. XV. 5, 52)*

§ Salihler sözleri anıldığı yerde يرده rahmet yağar.
(Tez. Ün. XV. 4-1)

§ Bir evde koyalar kim karam ola, havası latif mu'tedil ola, yöresinde راسنده mersin yaprağı, elma, turunç koyalar.
(Hazain. XV. 10-1)

§ ... Anınla bir ejderha bile girdi bir dudağın suffenin altında التنده kodu ve bir dudağın üstünde اوستنده ve bana eyitti...
(Tez. Ba. XV. 7)

§ Zikrettiği vakıt ellerin uyluğu üzerinde اوزرنده koya.
(İrşad. XV. 274)

§ Bellerinde بلرنده kemer kuşak kuşattı, her birin bir yunta bindürdü. *(Leys. Ar. XV. 157)*

§ Ey kullarım, ileyünüzde ایلیوکزده bir gün kodum ki ana cezâ ve ıvaz günü derler. *(Leys. Ar. XV. 20)*

Eğer canında yazdınsa bu tahriri eyit yâhu
Gönül levhinde kazdınsa bu tasviri eyit yâhu
(Muham. XV. 526)

Bu kez Osman'ın adını yazup alnının üstünde
Eneğinde Ali adın yazup verdi lebinde dat
(Muham. XV. 439)

§ Eğer gevheri su eyleyüp uçmak altunun mürekkep, huriler alınların kâğıt eyleyüp gök mukarrepleri ol huriler alınlarında النلرنده yazarlar ise değir. *(Tuh. Le. XV. 394)*

§ İhlâs bınarın anun gönlüñde کوکلنده akıdam, ayruk riyâ yöresine yörenmeye. *(Tuh. Le. XV. 305)*

§ Bir dânişment ile çekişip göksinde کوکسنده bıcağ ile urdum.
(Sic. B. XV. 5, 221)

Komuşlardı başında باشنده munca tağı
Duruptur şöyle teprenmez ayağı *(Ruşeni. XV. 13)*

Koyup sağında صاغنده anın bir melek hoş
Kodu bir cin solunda صولنده tünd ü serkeş
(Ruşeni. XV. 50)

§ ...Yine tutaklaştık, yere urdum göksü üzerinde اوزرنده oturdum. *(Cev. Ah. XV-XVI. 352)*

§ ... Nâm kimesne değirmende benim sol dizimde دزمده keser ile vurup dizimin ağırşağı uvanup bana küllî hayf olmuştur. *(Sic. A. XVI. 3, 218)*

§ ... Ben dahı merkum Sefer'in elinden bıçağın aldum, kendi bıçağı ile mezkûr Sefer'in talısında طالیسنده vurdum. *(Sic. A. XVI. 3, 54)*

§ Beni Satılmış nam kimesne sağ kolumda قولده kürde ile urup mecruh eyledi. *(Sic. A. XVI. 6, 89)*

§ Haccac : Hâcibi kığırın deyüp, kığırup kisei öñünde ارکنده kodu. *(Câm. Na. XVI. 106)*

Kamer erüp ayağında ایاغنده kodu baş
Okudu bî-'adet tahsin ü şâbaş *(Lârendi. XVI. 25)*

§ Ağare اغاره [*Fa.*] : Sızu ki başmakçılar gön ile puştu arasında آراسنده korlar. *(Şamil. XVI. 214)*

§ Ey oğlanlarım, hiç gemiye bineli uykuya toymadım, dilerem kim genimce uyuyayım didi, başını Hâm'ın eteğinde اتەکنده kodu. *(Ta. Şahi. XVI. 124-2)*

§ Ve her kim ana karip geldiyse yüzünde یوزنده ve gözünde کوزنده soktular. *(Şevahid. XVI. 98)*

§ Âḫiz آخیز [*Fa.*] : Şol nesnedir ki balçığı kalıp keserler ve anınla divar yaparlar ve yahut kalıp içinde اچنده dökerler ana kerpiç derler. *(Ni'meti. XVI. 63)*

2. Ad durumu eki –dan değeriyle kullanılır.

§ Melik'in her vakit anın içün kaygusu artadurur ve gönlinde geçer kim bu işi yavlak bir gerçek tanık ve bir doğru hüccet çıkmadın işledi. *(Kel. XIV.)*

§ ... Ulu işlere tama' kılam ve yüksek dereceler hevesin hatırımda geçirem... *(Kel. XIV.)*

§ ... Yolda bin donuz ol avcıya dücihar urdu ve hamle kıldı, er ok darttı donuzu ölesi yerde urdu ol acıyle donuz dakı bir zahm ol avcıya urdu... *(Kel. XIV.)*

§ Nice yoksul kim benim hükmümde var, kığırın, tâ kim ol toprağı anın içinden darta taşıya ve içinde çıkan altun anın ola. *(Enb. XIV.)*

§ Çık kuzuda, köşekte, oğlakta, bızağuda zekât yoktur. *(Tuh. Le. XV. 346)*

§ İki gözinde کوزنده öptü ve yanına getirdi. *(Güls. XV. 10)*

§ ... Ya beni kadıya iletip asarlar mı deyü kendüyi boğazında بوغازنده bıçağ ile urmuş. *(Sic. B. XV. 8, 80)*

Yanılup bûseyi ahd ettüğünce
Kemâl ağzında اغزنده yâri öpmelüdür *(Sarıca. XV. 13)*

Kızım deyü depesinde دپاسنده bir öptü
Tevazû birle dönüben yer öptü *(Mih. XV. 50)*

Geldi İzmir'e Hızır Bey ser-firaz
Kardaşıyle görüşür ol kâr-saz
İki gözlerinde کوزلارنده Paşayı öper
Bağrına basuban arkasın yeper *(Enveri. XV. 24)*

Ulu toplar kodu derya yüzinde
Gemi ne, kebki ururlar gözinde کوزنده
(Hadidi. XVI. 263)

§ İctiba اجتباء *[Ar.]* : İnsan içinde ایچنده üründüleyüp birisini ihtiyar etmek ve nesne içinde üyürtleyüp eyüsünü almak. *(Bab. XVI. 1, 3)*

§ Ömer anı yüzinde یوزنده, gözinde کوزنده öptü. *(Şevahid. XVI. 7)*

3. –leyin, –ları,

§ ...Hiç gicede کیجده uyku uyumazın kuşkulanırın, yavlak za'if oldum. *(Müneb. XIV-XV. 309-1)*

Dilersen kim bitüre toprağın gül
Gecede ağlayup gündüzde کوندزده hoş gül *(Ruşeni. XV. 20)*

Eyâ gündüzde کوندزده hayranlar celisi
Gecede vâlih olanlar enisi *(Ruşeni. XV. 6)*

Saçında gönlümün avazı çıkmaz
Eğerçi gicede كيجده katı çıkar ün *(Nizami. XV. 41)*

Ettikçe gicede odlu ahı
Rûşen eder idi şah-rahı *(Ley. XV.)*

Gündüzde ediceğiz figanı
Dûd ile boyardı asümanı *(Ley. XV.)*

§ Tesbih idin deyü tañda طكده ve aḫşamda اخشامده.
(Cev. Es. XV. 2)

§ An Tanrı'nı nefsüñde belürüben ve gizlice tañda طكده ve aḫşamda اخشامده. *(Cev. Es. XV. 235)*

§ ... Kul gündüzün hocasına hizmet ederdi, gicede كيجده Allahü Taâlâ'ya ibadet ederdi. *(Cennet. XV. 13)*

§ Her kimsene gündüzde ne nesne ile meşgulse ekser vâkıasında anı göregen olur. *(Delil. XV. 126)*

Oduna yanardı dâim hem-çü şem'
Dünde دونده kayim günde كنده sâyim hem-çü şem'
(Vahdet. XV. 67-1)

§ Tâ ki gicede كيجده sâkin olup rahat olasız ve gündüzde كوندزده turup anda fazl ile atâ kıldığı rızıktan talep edesiz.
(Leys. Ar. XV. 187)

§ Sizi gicede كيجده uyutur ve gündüzün gerü uyarur turgurur.
(Leys. Ar. XV. 212)

Gicede كيجده mahvolur çün kim vücudu
Giceler oldu nuriyyet şühudu *(Enis. XVI. 17)*

4. ...ile, ...sebebiyle, ...yüzünden.

Hicrinde ederdim ah ü efgan
Efganım ile pür idi devran *(Ley. XV.)*

§ Depelenileler yâni kâfirlerin kılıcında تليجنده şehit olalar.
(Rahat. XVI. 28)

5. ... olarak, –ca, –lıkla.

Onulur ok u kılıç zahmi tizde تیزده
Veli dil zahmi onulmaz geñezde ککزده *(Delil. XV. 103)*

6. ...içinde.

Resûlullah'ı yun tonda طوندہ yalıncak eylemen dedi
Ki zira döyemez gözler yaşanur gözlere bedr ay
(Muham. XV. 254)

7. ...hakkında, –a ilişkin, ...üzerine.

§ Yirmi sekizinci bap şol marazlardadır مرضلردہدر kim erenlere mahsustur. *(Yadigâr. XIV. 3-2)*

–daçı : –acak, –an.

§ Peygamber Aleyhisselâm eyitti : Her doğdacı دغدج kim doğar, şeytan gelip ana doğduğu vaktın bir kez dutar pes şeytan kavramağından ol ağlar, illâ kim Meryem ve İsa, şeytan ol ikiyi dutmadı. *(Enb. XIV. 781)*

–dakiden, (–dekiden) : –dakinden, –kinden.

Gice, gündüzdekiden yeğ yürürdü
Karınca izini dünle görürdü *(Mih. XV. 213)*

–dan, (–den) : 1. Ad durumu eki –da değeriyle kullanılır.

§ Mü'min bir gez Allah diye pes iman nuru mü'min göñlinden کوکلندن balkıya. *(İhlâs. XIV. 203)*

Ne dir gör ol veliyy-i nâ-müselman
Yüzinden یوزندن berk urup hoş nur-ı iman
(Ruşeni. XV. 40)

§ Buçuk miskalin dört ülüden الردا bir ülüsün vere.
(Tuh. Le. XV. 342)

Geleydi karşına Cem ey şeh-i diyar-ı kerem
Yasavul ana der idi beğim ırakdan ارتدن dur
(Hayali. XVI. 2)

2. ...ile.

Nasayihten anı kıldım müzeyyen
Meşayih sözlerinden سوزلرندن hoş muayyen
(Ruşeni. XV. 80)

Doldu anlardan انلردن hısar u şehr ü köy
Her taraf çoğaldı oldu il ü boy *(Vahdet. XV. 36-2)*

§ Bezad بذاد [*Ar.*] : Biri birinden برى برندن evişmek, mübadere mânasına. *(Bab. XVI. 2, 491)*

3. ...tarafından.

§ Babadan بابادن Mızrab'a, anadan انادن Teberdar'a benzeyip ziyade dilâver oldu. *(Müslim. XV. 22,13)*

–dan berlü, (–den berlü) : –dan beri.

Görelden berlü برلو كورلدن gözüm Kaf-ı aşkı
Unuttum anmazam Deşt-i Dımışk'ı *(Ruşeni. XV. 164)*

Men andan berlü برلو آندن şad oldum ki gönlüm
Senin aşkın gamının hanesidir *(Ruşeni. XV. 241)*

–dan içün, (–den içün) : ... için, –dan dolayı.

Hem solar güllerden için ايچون كللردن bunca hârı neylerem
(Kuddusi. XIX. 122)

–dan ... ile, (–den ... ile) : –a ...

§ Hiras هراس [*Fa.*] : Lisan-ı Farîside şol hâletten ibarettir ki Türkî dilde andan آندن belin lâfzı ile ta'bir ederler.
(Deka. XVI. 132-1)

§ Ḫuday خداى [*Fa.*] : Mânası sahiptir. Lisan-ı Türkîde ondan اوندن issi ile ta'bir olunur. *(Deka. XVI. 36-2)*

§ Ḫas خس [*Fa.*] : Lisan-ı Farisîde bî-menfâat ota da ıtlak olunur, Türk dilinde ondan اوندن çöl ile ta'bir olunur.
(Deka. XVI. 134-1)

§ Hûş هوش [*Fa.*] : Şol hâletten ibarettir ki Türkîde andan اندن ök ile ta'bir ederler. *(Deka. XVI. 71-1)*

§ ...Korkunç nesneden ârız olan korkuya denir ki Türkîde ondan belin ile ta'bir olunur. *(Kam. XVIII-XIX.)*

§ El-levn اللون [*Ar.*] : Bir nesneyi âharden fasl ve temyiz eden şeye ve halete denir ve cesede muhtas olan heyet ve sıfata denir ki Farisîde bundan renk ve Türkîde tevir ve türlü ile ta'bir olunur. *(Kam. XVIII-XIX.)*

§ El-emel الامل [*Ar.*] : Ümit ve reca mânasındadır ki Türkîde bundan بوندن umu ile ايله ve umma ile ايله ta'bir olunur. *(Kam. XVIII-XIX. 3-135)*

–da olmak, (–de olmak) : –le uğraşmak.

§ Biz gafil olmayalım, yarağumuzda olalım يراغمزده اولهلم deyip... *(Si. Da. XIV. 181-2)*

–daş, (–deş; –taş) : Benzerlik ve eşitlik anlatır.

§ Benim üşbu işte senden artuk razdaşım yoktur. *(Kel. XIV.)*

Pirim yoldaş يولداش eyle bana
Sırrım sırdaş سرداش eyle bana
Dinin dindaş eyle bana
Derdini ver eyleneyim *(Alâ. XVI. 57)*

Gülleri kan ağlatan yaşındurur
Gamda bülbüller sabakdaşıñdurur سبقداشكدر
(Selâman. XVI. 116)

§ Hem-zebân همزبان [*Fa.*] : Dildeş دلدش.
(Cam. Fa. XVII. 2-77)

–de : → **–da.**

–dekiden : → **–dakiden.**

–den berlü : → –dan berlü.

–den içün : → –dan içün.

–den ... ile : → –dan... ile.

–de olmak : → –da olmak.

–deş : → –daş.

–dı, (–di) : ...idi.

Elinde güher bir duta çıkdıdı چیقدیدی
Gözetti vü çepçevre gey bakdıdı باقدیدی *(Süh. XIV. 222)*

Bu düşü görüp çünkü uyandıdı
Odasında iken oda yandıdı *(Süh. XIV.)*

Alıp şehre getirdi Ferruh'u ol
Saçudan dolu altun oldıdı اولدد yol *(Işk. XIV. 308-2)*

§ Anın odu bir oddur kim eğer bir iğne yurdusunca andan dünyaya zâhir olsaydı hiç bir yer yüzünde nesne kalmayadı قلمیاد göyneydi. *(Müneb. XIV-XV. 219-2)*

Denize irmese bu gözlerimin seyli benim
Sûznâk ah ile soğuldayadum سوغلدیدم deryayı
(İbrahim. XV. 137-2)

Bu gez ede dördüncüsü hastadum
İbadetten anındı dem-bestedüm *(Muham. XV. 361)*

Suret anı gerçi ırağ eyledi
Liyk ol ma'ni yönünden biledi بیلەدی *(Vahdet. XV. 91-2)*

§ İmdi eğer nefsinden yanadın ölmüşmissedün bizim ile diri oladun. *(Tuh. Le. XV. 311)*

§ Dünya kâfirlerine dünyada dizârını göster disedüñ دسدك ben senün sözün sımayadum. *(Tuh. Le. XV. 205)*

Ki zirâ oldudu mağrur-ı devlet
Helâk eyledi anı nâr-ı gayret *(Hadidi. XVI. 343)*

–dın, (–din) : –dan.

§ Andan Şam'dın yana gitti. *(Enb. XIV.)*

Yemiş buldu vü çevredin چورەدين yedi çok
Dedi çün karın tok ola kaygı yok *(Süh. XIV. 221)*

§ Sendin سندين yana yürüdüler. *(Fütuh. XIV. 64)*

–di : → **–dı.**

–din : → **–dın.**

–ducağı, (–düceği) : –dığı.

Giydüceği كيدوجكى çirk oluban yunmayan
Yiğrenüben kimse yemek sunmayan *(Ruşeni. XV. 95)*

§ Akan su ki kendü sarayın sulaya, bulducağın بولدوجاغن yuvalaya. *(Sır. XVI. 1-2)*

Benim öldüceğim şaha duyursun
Yaranlarım hayır dua buyursun *(Saz. Köroğlu. XVI. 52)*

Senin ile sürdüceğim devranı
Andıkça gözlerim dolar yaş ile *(Kâtibi. XVII. 7)*

Âşıka etticeği başa yamandır kakışın *(Ged. XIX.)*

–duğı, (–düği) : ...olduğu, ...idiği.

Ol bazirgân ant içer söylemeyem
Kimdüğüñi كيمدوكوكى halka faş eylemeyem
(Yuz. Şeyd. XIII. 27)

Meğer ol ki Katas ile oldıdı
Çü kız kardaşıduğını bildidi *(Süh. XIV. 228)*

§ Pes kitabete kesin anları, anlarda mal vardığın واردينن bilürseniz. *(Cev. Es. XV. 58)*

§ Allahü Taâlâ tamunun kapıcısına eyde, yâ Mâlik, cehennem dibinde kalan kulum çağırubilir misin, anın yeri kandadır;

Mâlik eydür, İlâhî yeğrek sen bilirsin anın kandaduğın قندادغن.
(Cennet. XV. 33)

§ Sen de mi bildin yüküm kozduğın. *(Ata. XV.)*

§ Kullarının aşk ve muhabbeti kendü hazretine vâsıl olmağa za'ifduğın ضعيف دغن bilir. *(Zad. XVI. 34)*

§ Çünkim benim Gafurduğum غفوردغم bildiler, siz tanık olun ki ben anların günahlarını yarlıgadım. *(Zad. XVI. 20)*

§ Gamus غموس [*Ar.*]: Yalanduğını يلاندوغنى bilürken yalan yere içilen anttır. *(Bab. XVI. 1, 143)*

§ Evde dahı taam cinsinden nesne varduğın واردوغين fehm etmezem. *(Şevahid. XVI. 163)*

Ya bileydin kim kapuda varduğın واردوغن yüz sürtünüp
Başın üzre gelüp edeydin sipâs-ı bîh-kıyas
(Nigâ. Ter. XVII. 79-1)

–duğında, (–düğinde) : –dığı, –dığı zaman.

Varup efrence tutsak olduğında اولدغنده
Nice yıllar orada kalduğında قالدوغنده *(Hikmet. XV. 138)*

Koyulduğında gaziler hısara
Tekürü eylediler pâre pâre *(Hadidi. XVI. 62)*

Kurulduğında قرولدوغنده söz topuna meydan
Sana sunuldu bu meydanda çevgân *(Yuz. Şems. XVI. 49)*

–duğından, (–düğinden) : 1. –dıktan.

§ Beni İsrail Bâbil yerinden gerü Beytü'l-Mukaddes iline gelip dölendüğinden ve işleri düzüldüğinden sonra yine yeni işler dürüttüler. *(Enb. XIV.)*

Han Mehemmet toğduğından طوغدوغندن sonra, şah
Vılk ilin, Lâz ilin eyledi tebah *(Enveri. XV. 92)*

§ Amma ne faide vakıt geçdüğinden كچدوكندن sora ve ne hasıl su baştan aşduğından آشدوغندن sonra... *(Maârif. XV. 76)*

§ Bina temam olduğından اولدوغندن sonra karaçavların bozarlar, eğerçi binadan evvel ne sa'yler ile düzerler.
(Maârif. XV. 83)

§ Sefer سفر [*Ar.*] : Güneş tulunduğından طولندغندن sonra kalan beyaz. *(Bab. XVI. 1, 53)*

Öğüş pendetdüğinden sonra Osman
Dedi ben olmadın hâk ile yeksan *(Hadidi. XVI. 59)*

2. –dığı.

§ Zekeriyya'nın kalemi su geldiğinden کلدی کندن yana aktı ve kalanının kalemi su uğruna aktı. *(Cev. Es. XV. 89)*

–duğınleyin, (–düğinleyin) : 1. –dığı, –dığı zaman, –dığında, –ır –ırmaz.

§ Fırına koyasın balık bişdüğinleyin çıkarasın. *(Ac. A. XV.)*

§ Kişi gazaba geldüğinleyin hilim talep ede, yâni kakıyan kişi birez vakıt sabrede. *(Müz. XV.)*

§ ... Va'de temam olduğınleyin اولدغنلين olar bulara bir gün geçmedin gelür. *(Leys. Ar. XV. 731)*

§ Sanduğun kapağın açtılar gördüler içinde bir oğlan ki hüsnü hûp, açuk yüzlü; Fir'avn gördüğinleyin ana muhabbeti düştü. *(Leys. Ar. XV. 19)*

§ Üzeyr anları gördü ki bayağı hâl üzerine koyduğınleyin turur. *(Leys. Ar. XV. 142)*

§ Hemen düşdüğinleyin دوشدوکنلين eti kemüklerinden ayrılıp rîze rîze oldu. *(Rahat. XVI. 46)*

§ Celed جلد [*Ar.*] : Toğurduğınleyin طغوردوغنلين kuzusu ölen koyun. *(Bab. XVI. 2, 455)*

2. –dığı gibi.

§ Şeytan aldamasun, atanız Âdem'i aldayıp uçmaktan çıkarduğınleyin چقردغنلين. *(Ta. Şahi. XVI. 58-1)*

–duğumca, (–düğümce) : –dığım, –dığım sürece, ben –dıkça.

Diri olduğumca hele dürüşem
Ola kim ana âkıbet erişem *(Süh. XIV.)*

Bu ne istiğna olur bu nice izz ü naz olur
Kim seni çok sevdüğümce سودکجه bana meylin az olur
(Mesihi. XV. 53)

Sorduğumca صوردوغمجه dehenin sırrın eder gonca sükût
(Sarıca. XV. 20)

Yalvarduğumca zahmime merhem ura deyü
Merhem yerine urdu yine yara âkıbet *(Sarıca. XV. 3)*

Kalmadı dide-i giryanda şehâ hûn-ı sirişk
Ağladuğumca اغلدوغمجه çıkar kanlu ciğer pâreleri
(Sarıca. XV. 42)

Bakduğumca بقدوغمجه nakş-i hicran gösterir devran bana
(Hayali. XVI. 14)

Bulmayup derya-yi vahdet içre yâr ü âşina
Garka vardım ah kim talbınduğumca طلبندوغمجه her yana
(Aşki. XVI. 99)

Sınar mir'at-ı tab'ım geçdüğümce کچدکجه taşlı yerlerden
Geçit vermez sular gördükce çok mihnet geçer serden
(Âli. XVI. 59)

Ah itdüğümce اتدوکجه âlemi yaradırdı hüsn-i dost
Yel estüğünce ateşin artar sirayeti *(Hüs. Dil. XVI. 62)*

–duğum mı..., (–düğüm mi...) : –dığıma mı...

§ Seni mi ağlayayın yohsa senden helallık dilemedüğüm mi دلدکمی ağlayayın. *(Tuh. Le. XV. 314)*

–duğumuzlar, (–düğümüzler) : –dıklarımız.

§ Ve dahı ol Nuh ile gemide götürdüğümüzlerüñ کتوردوکزلرك zürriyetlerindendir ki İbrahim'dir. *(Leys. Ar. XV. 8)*

–duğunca, (–düğünce) : –dığı sürece, –dıkça.

Ravzasına Resûl-i Yezda'nın
İrdüğünce ایردوکنجه tahiyyet ü salavat *(Nesimi. XIV. 2-155)*

Dilin dutduğunca دوتدوغنجه kişi dinç olur
Ve ger ni kamu halka gülünç olur *(Süh. XIV. 239)*

Kim ol varduğunca واردوغونجه yola il ü boy
Tavar ü kişi bula vü şar ü köy *(Süh. XIV. 228)*

Sebep bu ki gördüm satılmaz hüner
Dahı durduğunca دوردوغنجه bahadan iner *(Süh. XIV. 21)*

Ömrü yer turduğunca kaim ola
Bahtı gök döndüğünce dâim ola *(Şeyhi. XV.)*

Bulduğunca cihan sübut ü devam
Ana vü âline salât ü selâm *(Şeyhi. XV.)*

§ Bulduğunca kişi bunamamak gerek, yâni ele girdüğünce iş bu imiş dememek. *(Kab. XV.)*

Durduğunca zemin-i pir-i hamûl
Döndüğünce acuz-ı çarh-ı medar *(Kab. XV.)*

§ ...Bir yige kelp olur elindeki eti ısırır, sen kovduğuñca قودغکجه ol turur demür gibi. *(Maârif. XV. 194)*

Dem-â-dem çözdüğünce zülfünü bâd
Olur hoş bûy ile diller müşerref *(Sarıca. XV. 21)*

Bulduğunca nefs-i bed benden murad
Gussalu olur ferişte, div şâd *(Vahdet. XV. 5-1)*

Yusuf'un gördiğünce کوردیکنجه didârın
Dahı germ etti aşkı bazarın *(Yuz. Hamdi. XV. 94-1)*

§ Bâd-ref باد رف [*Fa.*] : Bir ağaçtır ki hoş koku verir yel esdüğünce اسدکنجه. *(Miftah. XV. 51)*

Nebi yâri, Nübi yoldaşı olsun
Cihan var olduğunca اولدغنجه yaşı olsun *(Ravza. XV. 134)*

Doldurur na'rayla âfakı guzat
Güm güm ider yer, yürüdüğünce يورو دوكنجه at
(Enveri. XV. 106)

Söz söylesen kişiye añladuğunca اكلادوغنجه söyle
Ulu kişi kelâmın söylemegil uşağa *(Ruşeni. XV. 269)*

Kemend-i zülfü can avladuğunca اولادغنجه
Ol ahu çeşme kim olmaya nahcir *(Cem. XV. 78)*

Añduğumca اكدوغمجه la'lini bu hasta dil bulur şifa
Kim leb-i can-bahşı her dem derde dermanındurur
(Cem. XV. 44)

Ya ver bana mihnetimde takat
Ya takatım oldığunca اولديغنجه mihnet *(Fuzuli. XVI. 325)*

Zindedir sanman beni çarhın kemanından bana
Tir-i gam dokunduğunca üstühanım deprenir *(Ş. G. XVI.)*

Elinden geldüğünce raz-ı aşkın dil nihan etti
Akup cûy-ı sirişk ol sırrı hayfa kim ıyan etti
(Baki. XVI.)

Ki dâim gördüğünce Yusuf anı
Yüreği oynaya talbına canı *(Yuz. Şems. XVI. 247)*

Ümit odur ki dura durduğunca tak-ı felek
(Nabi. XVII-XVIII.)

–duğuñuzdan, (–düğüñüzden) : Siz –dıktan.

§ Kaçan kim siz öldiğüñüzden اولديكزدن sonra çürüyüp sünükleriniz toprak olup gerü dirilüp... *(Leys. Ar. XV. 77)*

–dukda, (–dükde) : –dığı zaman.

Zahir oldukda yüzün mihrinden ey meh nurlar
Dağılır zülfün gibi ol dem şeb-i deycûrlar *(Adni. XV.)*

Sakın sanma yimez sofu soğanı
Kabın dahı komaz buldukda بولدقده anı *(Güvahi. XVI. 87)*

Cülûsundan safa buldukda âlem söyledim tarih
Cihânı şad edüp Sultan Muhammet pâdişah oldu
(Ruhi. XVI.)

§ Her kim Allah'ın gayrı için güzel koku ile kokulansa Allah için olmadukda اولدقده kıyamette cifeden dahı murdar koku ile gele. *(Nasayih. XVII. 36)*

§ ...Ferîd ve yektâ yiğit kopup iller zirâate meşgûl oldukda اولدقده mezbur tîr-endazlığa rağbet edüp...
(Solak. XVII. 292-1)

-dukdan, (-dükden) : -dıktan sonra.

Koyuldukdan قيولدقدن hısara bunca leşker
Hısar ehli bulara neyleyiser *(Hadidi. XVI. 344)*

-duklarıyle, (-dükleriyle) : -maları üzerine.

§ ...Zira evvelden tâ ol vakta dek ki kitaplarında sıfatların bulduklarıyle بولدقلريله iman getürmüşlerdi.
(Leys. Ar. XV. 583)

-dukleyin, (-dükleyin) : -dığı zaman, -dığı anda, -dığı gibi.

§ ...Eşitdükleyin اشتدكلين ol âşık-ı sadık canı fi'l-hal bedeninden çıka. *(Çinan. XV. 85)*

§ Dediler ki eğer bu kendü zu'm etdükleyin اتدكلين peygamberlermisse... *(Leys. Ar. XV. 676)*

§ İḫtilâf اختلاف *[Ar.]* : Kimseyi gözleyip yabana gitdükleyin كتدكلين heman halkı basadüşmek. *(Bab. XVI. 2, 283)*

-dur mı?, (-dür mi?) : ... -mıdır?

Bî-huş düşmüşem mütegayyir-mizac ile
Gafil ki leyldür mi geçen devr ya nehar *(Fuzuli. XVI.)*

Aht bünyadın mürüvvetdür mi viran ettiğin
Kanı ey zalim bizimle ahd ü peyman ettiğin *(Fuzuli. XVI.)*

durur, (turur) : -dır, -dur.

Ki söz yüce göklerden inmiş durur
Gönülden geçüp dilde dinmiş durur دنمشدرر *(Ferh. XIV. 3)*

Ol gün durur كوندر bu gün ki şehit oldu Şah-ı din
(Nesimi. XIV. 1-159)

Bunların tâatleri bundak turur
Hiç ziya yok işleri mutlak turur *(Ga. XIV.)*

§ Altıncı yer içinde Tamu ehlinin bitileri ve yavuz amelleri ve arısız canları var durur. *(Enb. XIV.)*

Anın ıldızı benden alçak durur دورور
Aramızda erlik hem ancak durur دورور *(Süh. XIV. 279)*

Şahın ili toptolu çeri durur چرى دورور
Ki her birisi ölüm eri durur آريدورور *(Süh. XIV.)*

Hele bir söz durur سوز درر kim söyleşürsüz
Yol azmış gibi yolu soylaşursuz *(Fütüh. XIV. 358)*

Sirbâl سربال [*Ar.*] ne: gönlek durur كوكلكدرر , bid'at بدعت [*Ar.*] : yeni iş durur ايشدرر
(Fer. XIV. 18)

Âlim olmayan kişi cahil durur جاهلدرر
Cahil ile söylemek müşkil durur مشكلدرر
(Man. Tayr. XIV. 123)

Bu il kangı ile yakın durur ياقندرر gör
Beği kimdir yeri adı nedir sor *(Işk. XIV. 308-1)*

Eydür idi din bana hasıl durur حاصلدرر
Yohsa ayruğu kamu bâtıl durur باطلدرر
(Man. Tayr. XIV. 6)

§ Bu gece su nevbeti senüñ durur سنكدرر .
(Yüz. Ha. XIV. 183)

Ot biçin ekin onat ola kamu
Cennet ucuzluk durur اوجزلقدرر kıtlık Tamu
(Melhame. XIV-XV. 79-2)

Eli üstün ola ol şahzadenin
Yarıcısı Hak durur حقدرر üftadenin
(Melhame. XIV-XV. 62-1)

Ol durur اولدرر devlet ol durur rahmet
Ol durur nûr ol durur hüccet *(İbrahim. XV. 3-1)*

Birdir ol birliğine şek yok turur
Gerçi yanlış söyliyenler çok turur *(Mevlit. XV.)*

Key genezdir işbu dilde söylemek
Söylemekte yok durur يوقدر cehd ü emek
(İbrahim. XV. 98-2)

Gözünle yüzüne âşık durur عاشقدر meğer jâle
Ki nergis ü güle durmaz yüzün sürer jâle
(Mesihi. XV. 18)

Eyü dimiş durur دمشدر dânâ-yi huşyar
Ki başka her işin bir kişisi var *(Mih. XV. 109)*

Aklım cem' et tefekkür kıl kamu ahvalini
Hem Hak'ın yerde vü gökte tolu durur طولودر hikmeti
(Delil. XV. 5)

Nideriz biz dü cihanı çünkü bulmuşuz anı
Andan artık can ü dilde yok durur يوقدر tekrarımız
(Eşrefoğlu. XV. 3)

Şehd bigi tatlu durur tatlu söz
Zehr bigi acı durur آجیدر yatlu söz *(Ruşeni. XV. 115)*

Sana ne gam ki benim gibi durur در cümle sana
Gam banadır ki senin gibi değil kimse bana *(Cem. XV. 19)*

§ Menfaatlerin tafsili bu durur بودر kim yüreğe kuvvet verir.
(M. Na. XV. 4)

§ Şimdi seni benüm adaklum idüp dururlar ایدوب دورلر.
(Ta. Sel. XV. 1-16)

Seni bunda kim getirdi söylegil
Ne durur ندر halin hikâyet eylegil *(Enveri. XV. 55)*

Diriltür öldürür Kadir durur قادر در ol
Öleni dirgürür Fâtır durur فاطردر ol *(Hikmet. XV. 460)*

Canâ bu naz ü gonca acep nolusar meâl
Dil hot senüñ durur سنكدرر dileğin can ise me al
(Nizami. XV. 34)

Ki benzemez bu yerlüye kamunuz
Yaman değil durur yahşi umunuz *(Salâtin. XV. 25)*

Delülerdir bunun ile koşan baş
Şu kim kâmil durur koşmaz buna baş *(Salâtin. XV. 148)*

Yıllar durur ki küştesiyem tığ-ı cevrinin
Bir gün dahı demedi miskin ne demdedir *(Sarıca. XV. 32)*

Ol sebepten durur ki eşk-i nücum
Kapladı suretini etti hücum *(Yuz. Hamdi. XV. 142-2)*

Akl-ı âdemde bu bazu yok durur يوقدرر
Sırr-ı âlemde terazu yok durur *(Vahdet. XV. 29-1)*

Zikr-i Hak'tan gayre depretme zeban
Pâkler hali bu durur her zaman *(Vahdet. XV. 154-1)*

Zat-ı pâkin durur sefine-i ilm *(Ş. G. XVI.)*

Kaygusuz eder ilâhi sana şükrüm bu durur
Hamdülillah aşk-ı Hak'tan gayrı varım kalmadı
(Alâ. XVI.)

Çevgân uruptur ana ezel dest-i himmetin
Ol dem bu dem durur ki döner gûy-ı asman *(Baki. XVI.)*

Esirgen âşık kişiyi
Şefâat imandan durur *(Saz. Ozan. XVI. 58)*

Bu durur بودرر ben bildiğim vallahü a'lem bi's-sevap
(Fuzuli. XVI. 128)

Anı nice şebih ideyim dest-i cûduna
Kim reşhası durur رشحەسیدرر kefinin lücce-i bihar
(Figani. XVI. 4)

Bir durur بردرر mertebe-i acze nazar mir ü nöker
Diyeyin pend işitirsen sana bir doğru haber *(Âli. XVI. 64)*

Değil durur دكلدرر güzafın böyle hazmin
Karanu dünde söyle kanda azmin *(Güvahi. XVI.)*

Sataştı bir herife key mücessem
Sanasın ol durur اولدر bir fil-i a'zam *(Güvahi. XVI. 64)*

Hem-demim sâyem durur سايەمدر ahşam olucak ol dahı
Okumazsam mum ile ey mah gelmez yanıma
(Ârifin. XVI. 203)

Asesler kim gezüp kol kol yürürler
Haramîler durur حراميلردر kim yol ururlar
(Letaif. XVI. 44)

Gülleri kan ağlatan yaşuñ durur ياشكدر
Gamda bülbüller sabakdaşuñ durur *(Selâman. XVI. 116)*

Hûb-rûlar çok durur چوقدر âlemde liykin dilberâ
Kanda bir senin gibi hüsn ü melâhat kânı var
(Nihani. XVI. 37)

Tûl-i emelden el çekegör irmedin ecel
Menzil uzak durur اوزقدر yol igen katı korkuluk
(Nihani. XVI. 49)

Kamunun sevdüğün bil hak turur hak
Hakikat Hak turur mahbub-ı mutlak
(Yuz. Şems. XVI. 46)

Ben za'if olup yükü boynumdan ırmak isterim
Hak bilür bâr-ı giran olmuş turur can üstüne
(Yahya Bey. XVI. 197)

Yalın kılıç aldıkça ele sanki havada
Bir berk durur برقدر askerinin cümle suvarı *(Zati. XVI. 4)*

Bir ızgarın yimekten yemeğini
Geçinmek yeğ durur يكدر bir kişi aç tok *(D. B. XVI. 119)*

Gamzedir kattâl olan çeşminle canâ nite kim
Ceyş-i Osmanî durur seyf ile savaş ocağı *(Aşki. XVI. 282)*

Bütün itmek durur: tekmil, uzatmaktır dahı: tatvil
(Cev. Ke. XVII. 58)

İnkârım yok turur severim seni *(Ak. XVII.)*

Cümle mevcudat ü ma'lumata aşk akdem durur اقدمدر
Zira aşkın evveline bulmadılar iptida *(Niyazi. XVII. 2)*

Ruz ile şeb tesbih durur işleri
Vird-i Hakk'ı okur daim kuşları *(Saz. Kâtibi. XVII.)*

Gayz ü hışm: öyke vü eyke: mişelik
Bîşe [*Fa.*] hem gayza [*Ar.*] durur غیضه درر : cem'i gıyaz
(Men. Cev. XVII. 30)

Hem şehirler hoş imaret birbirine gey yakın
Hûb durur خوبدرر âb ü havası uymaz ana bir diyar
(Battal. XVIII. 6)

Dostum zülüflerin eylemiş çengel
Sarılsak sevdiğim ne durur engel
(Saz. Deli Boran. XIX. 573)

–düceği : → –ducağı.

–düği : → –duğı.

–düğinde : → –duğında.

–düğinden : → –duğından.

–düğinleyin : → –duğınleyin.

–düğümce : → –duğumca.

–düğüm mi? : → –duğum mı?

–düğümüzler : → –duğumuzlar.

–düğünce : → –duğunca.

–düğüñüzden : → –duğuñuzdan.

–dükde : → –dukda.

–dükden : → –dukdan.

–dükleriyle : → –duklarıyle.

–dükleyin : → –dukleyin.

–dür mi? : → –dur mı?

E

-e (I) : → -a (I).

-e (II) : → -a (II).

-ebilin mi?: → -abilin mi?

-ebilmemek : → -abilmemek.

-ebilse olmaz : → -abilse olmaz.

-edi : → -adı.

-edurmak : → -adurmak.

-edür : → -adur.

-edüşmek : → -adüşmek.

-egelmek : → -agelmek.

-egörmek : → -agörmek.

-eğen : → -ağan.

-ek (I) : → -ak (I).

-ek (II) : → -ak (II).

-ekomak : → -akomak.

-elden : → -aldan.

-elik : → -alık.

-em (I) : → -am (I).

-em (II) : → -am (II).

-e mi? : → -a mı?

-em mi? : → -am mı?

-en : → -añ.

–eñ : → añ.

–encesi : → –ancası.

–ende : → –anda.

–er : → –ar.

–er olmak : → –ar olmak.

–esi : → –ası.

–esi gelmek : → –ası gelmek.

–esi olmamak : → –ası olmamak.

–evüz : → –avuz.

–evüz mi? : → –avuz mı?

–eydi : → –aydı.

–eyiz : → –ayuz.

–eyom : → –ayom.

–eyor : → –ayor.

–eyorur : → –ayorur.

–eyüz : → –ayuz.

G

-ga, (-ge) : -ya.

Müddei taneyleyip başıma kahar aşkını
Sinega سینغا vacip değildür munca atmağ daşlar
(Nesimi. XIV. 2-153)

-gaç, (-geç) : -ınca, -arak.

§ Böyle digeç دیکج kız Beyrek'i âşıklamışdı.
(Dede. XIV. 51)

Peri bîhut bolur adın eşitgeç اشتکج
Tapunu huri görgeç کورکج tapu kılgay *(Ruşeni. XV. 280)*

Bâde kılgaç ڤلقج şecaat ızharın
Germ edip zerk u laf bazarın *(Fuzuli. XVI. 84)*

Senden olgaç اولغج esir-i derd mizaç
Sıhhat için bana olur muhtaç *(Fuzuli. XVI. 95)*

Saki olgaç اولغج esir-i mey muztar
Ateş-i fitne çekti şûle-i ser *(Fuzuli. XVI. 85)*

Gönlüm açılır zülf-i perişanını görgeç کورکچ
Nutkum tutulur gonca-i handanını görgeç کورکچ
(Fuzuli. XVI. 134)

-gan, (-gen) : Bir eylemi çokça yapan anlamında sıfat ve ad türeten ek.

§ Sûzâ سوزا [*Fa.*] : ... Gayette sancısı çok ve acıtgan اجتغان yara. *(Deş. XVI. 16-2)*

§ El-eblehü الابله [*Ar.*] : Aldangan آلدانغان kişi ve kaykusu az kişi. *(Terceman. XVI. 7-2)*

§ Sûzâk سوزاك [*Fa.*] : Göyündürme dedikleri meşhur çıban. Gayette acığan اجيغان olur. Arapça hurka derler.
(Deş. XVI. 200-2)

§ Mimrağa مراغه [*Ar.*] : Ağnağan اغنغن tavar ve ağnayacak yer. *(Bab. XVI. 1, 330)*

-ge : → -ga.

-geç: → -gaç.

-gen : → -gan.

-gı, (-ğı; -kı) : -ki.

Yaraşmaz yiğitler ile oynamak
Tuluñumdağı طلوكدغى kara kıl oldu ak *(Ferh. XIV. 77)*

§ Deniz kırañındağı قراكندغى Kayseriyye şehrinde olurdu.
(Fütuh. XIV. 3)

§ Buyurur kim dükeli zamanlarun yeğreği benim zamanumdağıdur زمانم دغدر. *(Yüz. Ha. XIV. 91)*

§ Kapudağı قپودغ kişiler beni gördüler kim yünden cübbe giyerim, gülüştüler. *(Yüz. Ha. XIV. 151)*

§ Dükelinüz elinüz altındağınun çobanısuz, bekçisisüz.
(Yüz. Ha. XIV. 32)

§ Dükelinün mazlemesin yarınkı يارنڭى gün Hak benden sora.
(Yüz. Ha. XIV. 4)

Yerim nimetin, gussamı sen yedin
Zamirimdağı ضميرمداغى kaygı nakşin yudun *(Süh. XIV. 286)*

Buların okundan havadağı هوا دەغى kuş
Geçer olsa kurtulmaz idi öğüş *(Süh. XIV. 290)*

Canı kaygusun yedi derdi öğün
Çıkardı omuzundağı اومۇزونداغى gönleğin *(Süh. XIV. 264)*

Gâh ol koçtu anı vü gâh anı ol
Figan edüp ağlaştılar idi bol

Şu denlü ki andağı آنداغی ulu giçi
Görüp her birinin yakıldı içi *(Süh. XIV. 303)*

§ Ol evvelgı اولغی yavuz işlerine peşiman oldun.
(Fütuh. XIV. 18)

Genez biter dil ile söylenen iş
Ne düşvar olur ol sonrağı صوکراغی teşviş
(Fütuh. XIV. 358)

Utanır inci, dişi danesinden
Sadef, ağzındağı dürdanesinden *(Dah. XIV. 26-28)*

Ne tevbe kim yüzünü görücek pir
İkiyüz yılgı یلغی zâhit tevbeyi sır *(Hurş. XIV. 15)*

§ ...Eğer ol yavuz işli avrat ağu ile bir gafil ve uykudağı ایقدغی adama kast eylemesedi kendi şirin canın yele vermeyedi.
(Kel. XIV. 21)

§ ... Eskisi yenisi ulaşmış ve öndünkisi soñrağısına صکرغسنه karışmış. *(Kel. XIV. 81)*

§ Kaçan Süleyman ol kürsiye ağmak dilese ayağın en aşağağı اشغاغ basacak üzere kor idi. *(Enb. XIV. 635)*

El altındağılarıñı التندغیلارکی itme güç
Ki devran eli üstün olur sonuç *(Ferh. XIV. 45)*

Âşık imişse Yunus vuslat bulaydı bu gün
Aşk nice karar kılsun yarıngı vâde ile *(Şeyhi. XV.)*

§ Kanı ol sizünle bizüm aramızdağı bilişik ki dünyada varıdı.
(Leys. Ar. XV. 420)

§ Mü'minlerin alnındağı التندغی toprakta nur izi ola, sileler gitmez. Pes hitap gele kim ey ferişte lerim ol kullarımın alnındağı التندغی toprağı silmenüz. *(Cennet. XV. 26-27)*

Nice küffarı atı yere urur
Anın ardındağı اردنداغی ol hali görür *(Enveri. XV. 86)*

§ Eğer anul okusa ardındağılar اردندغلر işitmezlerdi.
(Enfes. XV. 627)

§ Biz ayruk olmazuz didi uçmakdağı اوچمقدەغی nökerlerine yoldaşlarına. *(Cev. Es. XV. 164)*

§ Kayurma ki tahkik Tanrı eyledi altın yanuñdağı یانکدەغی kuru çayı âb-ı revan. *(Cev. Es. XV. 3)*

§ Ebumüslim içeridağı اچردغی kavme hamle kıldı, sokak sokak edip kırmağa başladı. *(Müslim. XV. 1, 189)*

§ Burundağı برونده‌غی eski yaraları onultur. *(Akr. XV. 416)*

§ Dergale درغاله [*Fa.*] : Derbent ve dağ başındağı باشندغی yol.
(Miftah. XV. 82)

Atılmış penbedir san andağı اندغی cism *(Mesihi. XV. 32)*

§ Bu taşrağılara طشرغلره haber verdi. *(Enfes. XV. 167)*

Karcaşıp önündeki alay döner
Ardına, ardındağı اردندغی kolay döner *(Enveri. XV. 86)*

Muradım bu benüm olup binüm bir
Bana malûm ola âlemdağı عالمدەغی sır *(Ruşeni. XV. 53)*

Bu kasemiyat ü münacat içün
Ol denilen andağı آندەغی hacat içün *(Ruşeni. XV. 128)*

§ Eyle ki havadağı هوا دغی kuşlar mecmûu hurûş ettiler.
(Güls. XV. 8)

§ Ol göğercin ki ayruk yuvasın görecek değüldür, kaza anı duzakdağı دوزقدغی daneye iledür *(Güls. XV. 42)*

Şimdi kendü korkusundan dürüşüp handak kazar
Kandağı قندغی Rum u Medâyin kandağı arz ü semâ
(Muham. XV. 175)

§ ...Ben anlardan yarınkı یارنق ameli istemezem, anlar benden yarınkı یارنق rızkı niçin isterler.
(Cev. Ah. XV-XVI. 265)

§ ...Seyl ağzındağı اغزنده‌غی çaya benzer ki şeytan vesvesesi anı yazuk kumıyle ve yavuzluk taşıyle tolduruptur.
(Ta. Şahi. XVI. 85-2)

Yer üzre gerçi yürürse revandır
Yer altındağılar التنداغی‌لر gibi nihandır *(Lârendi. XVI. 215)*

§ Pârsâle پارساله [*Fa.*] : Bıldırgı بیلدرغی . *(Deş. XVI. 302-2)*

§ Parîne پارینه [*Fa.*] : Bıldırkı بلدرق . *(Deş. XVI. 303-1)*

§ Ferdayîne [*Fa.*] : Yarınkı demektir. *(Deş. XVI. 341-1)*

§ Yarınkı gün huzurunuza gelüp hâk-i pâyinize yüz sürse gerektir. *(Rahat. XVI. 405)*

§ Yarınkı یارنق gün içün kaygu çeken... *(Rahat. XVI. 316)*

§ Acaba kankımıza âlemi yarınkı یارنق gün Resûl Hazreti vere deyü çağnaşup fikre vardılar. *(Rahat. XVI. 438)*

§ Dîrîne دیرینه [*Fa.*] : Kadim ve köhne ve çokdankı چوقدنق demektir. *(Ni'meti. XVI. 314)*

§ Bîrûnî بیرونی [*Fa.*] : Taşrağı طشرغی . *(Ni'meti. XVI. 168)*

§ Pesin پسین [*Fa.*] : Soñrağı صکرغی ve ikindi vaktı.
(Ni'meti. XVI. 147)

Şu karşuğı قرشوغی kara dağdan geçem mi ebr veş ya Rab
Heva-yi zülf-i yar ile benim bunda kararım yok
(Zati. XVI. 295)

§ Münkaf منقف [*Ar.*] : Berk yer ile yumuşak yer arasındağı اراسنده‌غی an ve sınur. *(Bab. XVI. 2, 317)*

§ Nedî ندی [*Ar.*] : Gök kenarındağı کنارنده‌غی bulutta ahşama yakın görünen humret ve eleğimsağma.
(Bab. XVI. 2, 56)

§ Eş'ar اشعر [*Ar.*] : Bakanakdağı بقه‌نقدغی memece nesne...
(Bab. XVI. 1, 10)

Bulımazsam binmeğe ben bir gölük
Yeter ayağımdağı اياغمده‌غی eski kelik *(D. B. XVI. 128)*

§ Çeng-i mûze چنك موزه [*Fa.*] : Ediğin burnundağı بورنندغی sivridir. *(Caf. XVI. 422)*

§ Gunc غنج [*Fa.*] : Gülümsünmektir. Gül goncasının ağzındağı آغزندهغی hâleti ana teşbih edip gunc lâfzını anda istiâre etmişlerdir. *(Deka. XVI. 151-1)*

§ Kenizek كنيزك [*Fa.*] : Mürekkeptir. Âhirindağı آخرندغی kâf, kâf-ı tasgirdir, mânası kırnacuktur. *(Deka. XVI. 64-2)*

§ Kahkaha, ol gülmeğe dirler kim kendi işittiğinden gayri yanındağı یانندهغی kişi dahı işite. *(Ter. Kurt. XVI. 25)*

Eyleme her bâr elin altındağını pâymâl
Gafil olma ber-karar olmaz bu kâr-ı rûzgâr
(Yahya Bey. XVI. 134)

Görse Rıdvan andağı can suretin
Unudurdu huri gılman suretin *(Şeref. XVI. 185)*

§ Irmakdağı ارماقدهغی sular dahı ağacdağı yemişler...
(Zad. XVI. 105)

§ Bâz pesin باز پسين [*Fa.*] : Katı soñrağı صكراغی.
(Nuh. Tuh. XVII. 146-1)

Görürsün heman açılınca gubar
Ki at mıdır altındağı ya himar *(Nigâ. Ter. XVII. 95-1)*

-gıl, (-gil) : Eskiden emir kipine eklenirdi, görevi yalnız emir kipi takısı olmakla birlikte, anlama kimi zaman ivdirme ve pekitme katardı.

Niçün ırgadın başını söylegil سويلكل
Öğünden ne geçti ma'lum eylegil ايلكل
(Yuz. Şeyd. XIII. 48)

Gönüllerde iğ olmagıl اولمغل mahfillerde çiğ olmagıl اولمغل
Çiğ nesnenin ne dadı var, gel aşk oduna biş yürü
(Yunus. XIII-XIV. 121)

Çün arslan irürdü ana pençesin
Ne gücü kala añlagıl اكلغل ancasın *(Ferh. XIV. 36)*

Dutalım kim değildir şah uruğu
Âhir helva içün sevgil سوكل koruğu *(Işk. XIV. 70-1)*

Söyünmüş mum içün pervane olma
Kogıl قغل div işini divane olma *(Işk. XIV. 69-1)*

§ ...Yerinden uru turgıl طورغل. *(Dede. XIV. 9)*

Hüma eydür nazar kılgıl قلغيل i(y) dâye
Sürreya nicesi ulaştı aya *(Işk. XIV. 67-2)*

İylik idene yavuzluk kılmagıl قلمغيل
Tuti ile karga gibi olmagıl اولمغل *(Man. Tayr. XIV. 121)*

§ Bu mübarek yoldan kalmagıl قلمغل, melûl olup bana ilenç kılmagıl قلمغل, dedi. *(Fütuh. XIV. 27)*

§ Yâ Meysere turgıl طورغل taşra vargıl وارغل, tavar getürgil كتوركل toy içün dernek içün boğazlamağa savaş, hazır eylegil ايلكل. *(Si. Da. XIV. 272-2)*

§ Vargıl otlagıl, dedi. Devecük durdu gitti.
(Yüz. Ha. XIV. 264)

§ İlâhî fazlın birle padişahları zulümden ve âlimleri azmaktan saklagıl. *(Tebareke. XIV. 2-2)*

İşitgil اشتكل bu süali ol cevabı
Bu kanun üzre dinle ol kitabı *(G. Ra. XV. 12)*

Adniyâ şirin lebin algıl الغل dehanına müdam
Gerçi canın ağzına almak kişi âsan değil *(Adni. XV. 7)*

§ Ey talip, bilgil بلكل ve agâh olgıl اولغل kim müellif-i kitap Şerefeddin eydür. *(M. Na. XV. 22)*

§ Bilgil بلگل kim selâm vermek sünnettir. *(T. E. XV. 46)*

§ Ve eyitti kim anları hazır eylegil ايلەكل bu nesneden anlara sorgıl صورغيل dedi. *(Kesir. XV. 6)*

§ Bu dinden döngil دونغل, ol bir Tanrı'ya inangıl اننغل, ana kulluk kılgıl قلغل. *(Cennet. XV. 346)*

§ Ol karındaş kim, ol dost kim andan sana faide değmeye, anınla oturmagıl اوتورمغل. *(Tez. Ba. XV. 67)*

§ Kâfirin söziyle helâk etmek revâ değildir; bunu kogıl قوغل, senin uğrunda baş u can oynatsın. *(Bektaşi. XV. 364)*

§ ...Bir topra koz toldurgıl طولدرغل. *(Tez. Ün. XV. 81-1)*

§ ...Ve tayındurmagıl طيندرمغل doğru yoldan.
(Tez. Ün. XV. 30-1)

§ ...Bunu key saklagıl سقلغل yitürmegil يترمكل.
(Tez. Ün. XV. 84-2)

Hak'tan utan olma âsi gel ikrar eylegil ايلكل ere
Er didiğim Tanrı hası gel ikrar eylegil ايلكل ere
(Eşrefoğlu. XV. 29)

§ Ey Hak emrine muti' olup dölenmiş can, çıkgıl چقغل mekânından. *(Enfes. XV. 52)*

Fırsat eline girmiş iken imdi dürüşgil دورشغل
Şol işlere kim anda ola derdine derman *(Delil. XV. 140)*

§ Ey kayacık, Allahü Taâlâ hazretlerinin emriyle ol gelen erenlerden yana revane olgıl اولغل dedi. *(Bektaş. XV. 210)*

Seni bunda kim getürdü söylegil سيلكل
Nedurur halin hikâyet eylegil ايلكل *(Enveri. XV. 55)*

§ Ve yazgıl يازغل bizim içün bu dünyada hoşluk, âhirette dahı hoşluk yaz. *(Cev. Es. XV. 225)*

§ Vargıl وارغل fülandan bir katra yağ dilegil دلكل çırağı yanduralım. *(Tez. Ba. XV. 88)*

§ ...Ya ben nice yürüyeyin dedüm, İbrahim eyitti: Üş boynuma bingil بنكل. *(Tez. Ba. 145)*

§ Bu iki meblağı birbirine urgıl اورغل, katgıl قتغل, cem' eylegil جمع ايلكل. *(Ac. A. XV. 29)*

Koparup bu hılâli gel bana ver
Becit dut kılmagıl قلمغل bu işi te'hir *(Salâtin. XV. 197)*

İmaret eyle pes gönlüm harabın
İçürgil اچركل canıma hikmet şarabın *(Muham. XV. 459)*

§ Tanrı'nın kullarına aşaklık eylegil ایلکل . *(Tuh. Le. XV. 377)*

Sohbet-i has eylerem ben bu gece ol mah ile
Gel kerem kıl zâhidâ kogıl قوغل beni Allah ile
(Sarıca. XV. 37)

§ Eğer Şeytan sana Hak Taâlâ vasıyyetin unutturası olursa ki anlarunla oturasın, kaçan ki anasın, anduktan sonra oturmagıl, turgıl gitgil. *(Leys. Ar. XV. 368)*

Çek murad ü arzulardan özün
Ol yüce dergâha döndürgil دندرکل yüzün
(Vahdet. XV. 156-1)

Safayı kondurup hüznü göçürgil
Geçer dünyayı bir dem hoş geçürgil *(Yuz. Şems. XVI. 76)*

Geçmişi ko, gözetmegil کوزتمکل geleni
Gaflet'uyup tolanmagıl طولاتمغل beleni *(Âş. XVI. 274)*

Kamu cefalara sabreyleyüp dua kılgıl قلغل
(Fuzuli. XVI. 206)

Olur sakın bu söze tutmagıl طوتمغل şek
Kedi yüğrüklüğü samanlığa dek *(Güvahi. XVI. 36)*

§ ...Ve dahı bilgil بیلکل iki beş harf vardır Farisîde ki Arabîde yoktur. *(Deş. XVI. 4-1)*

Dilerim senden Hudayâ eyle tevfikin refik
Bir nefes gönlüm senin aşkından itmegil ایتمه‌کل cüda
(Niyazi. XVII. 2)

-gil : → -gıl.

-guç : -ıcı.

İman aldaguçları آلداغوچلری çok vardurur bu yolda
Nefs öldürmüş er gerek ol çeriyi kırası
(Yunus. XIII-XIV. 168)

Cihanın işi uçtan uca güçtür
Bezer kendüzünü bir aldaguçdur الدغچدر
(Işk. XIV. 94-1)

Ğ

–ğı : → –gı.

I

–ı (I), (–i; –u, –ü) : 1. –arak, –up, –mağa, –mak üzere anlamlarıyla kullanılan ulaç eki.

Yine döndü ağladı zari kılu قيلو
Gülmüş iken ilerü öndin ulu *(Yuz. Şeyd. XIII. 67)*

Tanıklık verdirdi Hak Tanrı anı
Dahı tevbe kılmadın mı sen sini سيني
(Yuz. Şeyd. XIII. 38)

Secdeden götürdü başın ağlayu اغليو
Anı gören hayran oldu tanlayu *(Yuz. Şeyd. XIII. 21)*

Evvel nişanı budurur yermeye cümle milleti
Yerenler kaldılar yerni يرنى nesne değmez yerenlere
(Yunus. XIII-XIV. 94)

Gitti Yusuf ağlayu ey dostan *(Yüz. Da. XIV.)*

Ol kişi kal'adan iner kakıyu قاقيو
Rüstem'e hey er değil misin deyü *(Man. Tayr. XIV. 79)*

Daş yanın toprak dutuptur kaplayu قپليو
Tendurur toprak bakarsan añlayu اكليو *(Ga. XIV. 275)*

Turak idiptiler bir sarp arayı
Oları kimse varmaya arayı *(Dah. XIV. 24-14)*

Şol il gibi gizlenü كيزلانو yol gidici *(Ferh. XIV. 33)*

Dolav bigi ağlayu اغلايو dönerler
İnileyüp ağarlar inerler *(Ferh. XIV. 38)*

§ Tanrı isteyü giderlerdi. *(Tebareke. XIV. 12-2)*

Sevini sevini güle oynayu
Kılıncı biri birisinden eyü *(Süh. XIV. 97)*

Cuhudun bular geldiğin bildiler
Teferrüçlenü karşı hep geldiler *(Süh. XIV.)*

Dürüştü vü çok dürlü renk ezdidi
Kim ol surete benzedü yazdıdı *(Süh. XIV.)*

Kız eydür alın bir leğençe bile
Atım dahı hem bile olsun hele
Çayır otlaya, tokuyasız kazuh
Duru duru hamlamış ola yazuh *(Süh. XIV. 213)*

Çağırmaktan oldu dimağı kuru
Topuğuna su indi duru duru *(Süh. XIV. 219)*

Bunu dedi vü açtı yüzün gerü
Cuhut oldu âşüfte görü görü *(Süh. XIV.)*

§ Avlayu آولیو, kuşlayu قشلیو çıktı. *(Fütuh. XIV. 123)*

§ Bunu okuyan evvelinden âhirine değin añlayu اکلیو fikrile okuya. *(İhlâs. XIV. 4)*

§ Nuh Peygamber Aleyhisselâm gemiye giricek İblis eşek ayağına sarmaşu صرمشو bile girdi. *(İhlâs. XIV. 269)*

§ Râhipler yüğrüşü یوکروشو aşağı indiler, kervana karşı yürüdüler. *(Si. Da. XIV. 251-1)*

Yüğürü یوکرو var yüğürü یوکرو gel yel gibi
Yoksa kanın akıduram sel gibi *(Man. Tayr. XIV. 237)*

§ Bir gece uykusundan çağıru چغرو durugeldi.
(Yüz. Ha. XIV. 50)

§ Üş ben miskin dilenci, kapuna dilenü دیلنو geldim.
(Yüz. Ha. XIV. 62)

§ Bir gün arslan av isteyü استیو yürüdü, bir esrük pil ana dücehar urdu, buların arasında katı savaş oldu, pes arslan başlu oldu mecruh ve iñleyü اکلیو gerü makamına geldi.
(Kel. XIV. 48)

§ Bir dün kaplan, arslan halvetine varmış idi. Kaçan keleciden fariğ oldular, kaplan gerü makamına giderken Kelile ve Dimne odasına uğrayu اغریو geçti. *(Kel. XIV. 61-2)*

§ Başmakçının avratı el duaya götürdü münacat kılu başladı. *(Kel. XIV. 19-2)*

§ Yakın zamanda Şenzebe'nin hali hoş oldu, yürüdü bir otlak isteyü استیو gitti. *(Kel. XIV. 23-2)*

§ Çün zahit tonun bulumadı. Bildi kim ol almıştır anı isteyü استیو yüz şehirden yana tuttu. *(Kel. XIV. 17)*

Şehe yükündü kodu yere zânu
Şehenşeh dürlü lutfile kıvanu قوانو *(Işk. XIV. 92-1)*

Seğirdü سکردو geldiler bunlara cümle
Gelen er Ferruh'a ön kıldı hamle *(Işk. XIV. 154-1)*

Zarılığ ile niyaz etti aru
Hazrete duttu yüzünü yalvaru یلوارو
(Melhame. XIV-XV. 157-2)

§ Eğer Hak Taâlâ adli birle sevabın hasmına verecek olursa ki andan dahı mahrum kalasın, ol sevinü سونو uçmağa gide, sen yerinü یرنو tamuya gidesin, hal nite olusar?
(Müneb. XIV-XV. 115-1)

§ ...Süzerek içesin, sömürü سمرو içmeyesin... yürek ağrısı suyu sömürü içmektedir. *(Müneb. XIV-XV. 169-1)*

§ Her ay umaram gelesi ay salâha gelem, böyle deyü دیو günüm geçti. *(Tazarru. XV. 89)*

§ Âciz ü dermande, bî-zer ü bî-direm canın sürüyü سوریو Bağdat'a geldi. *(Ferec. XV. 306)*

§ Ömür merkebi yorgalayı یورغالایی yürürken tursa gerek.
(Maârif. XV. 67)

§ Bir kuş şahin elinden kaçıp bir çalıya sığınır. İşte ben de size sığını صغینی geldim. *(Müslim. XV. 35, 172)*

Batıl isteyü haktan ayrıldım
Boynuz umdum kulaktan ayrıldım *(Şeyhi. XV. 69)*

§ Baş aşağa ayakları yukarı yüzü üstüne sürünü sürünü mahşer yerine gelip cehenneme gidenler şol akçasın asıya verenlerdir. *(Müz. XV. 178)*

§ Kaza görüni كورنى gelmez, karı bükülüp ölmez. *(Ata. XV. 32)*

Ağlayu آغلايو revane oldu ol yar
Kandaysa bula ki ol vefakâr *(Ley. XV. 200)*

§ Bu âyet, Cemile hakkında indi ki Sabit bin Kays'ın çifti idi, çekişi چكشى peygambere geldiler. *(Cev. Es. XV. 61)*

Cüda düşmüş diyarından garibim
Visalin isteyü استيو hicrana geldim *(Eşrefoğlu. XV. 14)*

§ Tavşan bir hurma buldu, dilkü elinden kaptı çekişi چكش sırtlana vardılar. *(Hay. XV. 9)*

Geldi bin dürlü edep birle o kul
Naz ü şîve eyleyü ايليو kaptı gönül *(Vahdet. XV. 55-1)*

Yapışu ياپشو destine dedi ey dost
Sana can vereler nedir ten ü post *(Yuz. Hamdi. XV. 123-2)*

§ Dediler ey bizim atamız biz av avlayu اوليو gittik. *(Leys. Ar. XV. 629)*

§ Çün gönleği kana boyadılar, ikindü vaktında ağlaşu آغلشو ataları katına geldiler. *(Leys. Ar. XV. 629)*

§ ...Çün temam haberin değürdüm, fâriğ oldum, bedenim üşüyü اوشويو başladı. *(Leys. Ar. XV. 248)*

Buyura zebânilere tutalar
Yüzün sürüyü سوريو odlara atalar *(Muham. XV. 354)*

§ ...Issı ağlayu ağlayu اغليو اغليو artlarınca gelürdü. *(Ta. Sel. XV. 69-2)*

Ağlayu آغليو geh inleyü ايكليو idüp figan
Sûz ile gezmekte iken nâgehan *(Ruşeni. XV. 96)*

Açtı baş, saç kesti Paşa ağlayu اغليو
Firkat odıyle yüreğin tağlayu طغليو *(Enveri. XV. 67)*

Olur küffarın anda başı kayu
Kırardı gaziler kılıç sınayu صنایو *(Salâtin. XV. 143)*

Bulmadım mülk-i vücud içre nişan ağzından
Giderem âhir anı isteyü استیو şehr-i ademe *(Sarıca. XV. 36)*

Hatın havasın eğerçi ki misk-i nâb eyler
Hataya salı صالی özün fikr-i nâ-savab eyler *(Sarıca. XV. 14)*

§ Kâ'be ile senin arana giremez, ıraktan göyner, göksün kütleyü کتلیو günü geçer. *(Tuh. Le. XV. 263)*

Ağlayu اغلیو secdeye urdu yüzünü
Mahvoluban yavı kıldı özünü *(İbrahim. XV. 89-2)*

§ ... Ayağın su üzre kodu, Dicle ırmağın yürüyü یوریو geçti. *(Tez. Ba. XV. 80)*

§ ... Ol kişi uyandı yüğürü یکورو Hasan kapısına vardı eyitti: Ey Müslümanlar imamı, satuma peşiman oldum, atım geri versen. *(Tez. Ba. XV. 50)*

§ Beni bunda görücek sizi talep etmezler ve sizin ardınıza düşüp arayı ارایی gitmezler. *(Saadet. XV-XVI. 154-1)*

Muhyeddin'im aynı Hak
Gözün aç añlayu آکلیو bak
Yer gök yazılmış kitap
Alana külli sabak *(Ab. Na. XVI. 70)*

Keff urı urı اوری اوری bad-ı saba rûy-ı biharı *(Zati. XVI. 5)*

Çekenler dest-i devrandan cefayı
Demişler görinü کورینو gelmez kazayı *(Zati. XVI. 241)*

Kuzu biryanları bişmiş kızaru قزارو
Olur her kim yimezse benzi saru *(Güvahi. XVI. 13)*

Hususâ kadıya tenha di halin
Ki tâ sığayu صیغایو çıkasın sakalın *(Güvahi. XVI. 12)*

Sürüsü otlayu اوتلیو ol müştehanın
Varır bir gün dibine bir kayanın *(Güvahi. XVI. 94)*

§ Kaçan kulum bana yürüyü يوريو gelse ben kuluma yele varurum. *(Zad. XVI. 14)*

Ayağın toprağına yüz sürüyü سوريو su gibi dil
Geldi dilcûluğ umar senden eyâ serv-i revan
(Hüs. Dil. XVI. 184)

§ ... Sıçrayu سچريو yerinden turdu. *(Hüs. Dil. XVI. 133)*

§ Gürâziden كرازيدن [*Fa.*] : Salını صالنى yürümek. *(Caf. XVI. 194-1)*

§ Mutayra مطيرى [*Ar.*] : Yağmur isteyü استيو oğlancıklar çığrışurlar. *(Bab. XVI. 2, 620)*

§ Tehadur تخاضر [*Ar.*] : İki kişi el ele alup gitmek ve yahut yanaşı يناشى yan yana yürümek. *(Bab. XVI. 2, 24)*

§ Sedih سدح [*Ar.*] : Kimseyi katletmek ve kaldırı قلدرى götürüp yere urmak. *(Bab. XVI. 2, 411)*

§ İhtirat اختراط [*Ar.*] : Kılıcı kınından sıyırı صيرى çıkarmak. *(Bab. XVI. 1, 207)*

§ Tesayyud تصيد [*Ar.*] : Av avlayı اولى çıkmak. *(Bab. XVI. 1, 451)*

§ Nâgâh bir asker üzerine çıkavardım, atlarını bağlayu بغليو koyup... *(Rahat. XVI. 42)*

İkisi dahı düşü korhusundan
Beliñleyü بلكلايو uyanur uyhusundan
(Yuz. Şems. XVI. 367)

Âb-ı hayvan içün Skender-vâr
Çâre arayu آرايو derd-nâk oluruz *(Âli. XVI. 407)*

§ Kudret el verdikçe halimiz ağlayu ve bağrımız dağlayu bu âstâneye geldik. *(Şeref. XVI. 147)*

§ Ölü اولو dirilü ديرلر bu mahşer-abâd-ı ah ü feryada irdim. *(Şeref. XVI. 131)*

§ Abdülmuttalip develerin isteyü استيو Ebrehe cânibine vardı. *(Şevahid. XVI. 42)*

Gel imdi böyle yatma hasta vü zâr
Sürinü سرينو gel hekime iste tîmar *(Hadidi. XVI. 9)*

§ Olmaya ki ağlayu ağlayu اغليو اغليو vücud-ı şerifine noksan gele. *(Raufi. XVI. 178)*

Sanur arayı arayı آراى آراى bulam ol dürr-i yektayı *(Baki. XVI. 36)*

Gözleyi gözleyi gözüm dört oldu *(P. S. Ab. XVI-XVII. 53)*

§ Gece içre kanda arayu gidelim. *(Solak. XVII. 25-1)*

Lâyıkım neyse buldum arayı
Ki uzattım kilimden pâyı *(Nigâ. Ter. XVII. 168-1)*

Özlerim, lütfunu göreyim deyü
Ağlayı ağlayı yola gelmiştir *(Kâtibi. XVII. 33)*

Hatâmı i'tiraf edüp atânı isteyü استيو geldim. *(Kuddusi. XIX. 4)*

Dedim kanlı zalim etme cefayı
Sürelim seninle zevk ü sefayı
Ağlayı ağlayı buldum belâyı
Evvelki ikrarda duraydın bari *(Saz. Silleli Figani. XIX. 522)*

2. –a değerinde ulaç eki.

§ Yusuf'a Allahü Taâlâ'dan selâm geldi, sevindi; kardaşları ağlaşu ağlaşu اغلشو اغلشو eve döndüler. *(İhlâs. XIV. 225)*

§ Ol oğlancık... gördüler kim yeni kaftanlar giymiş sevinü sevinü سونو سونو gelir. *(Cennet. XV. 266)*

§ Şol yer gibi ki ekilü ekilü اكلو اكلو kuvveti anın gider, nesne bitmez olur. *(Leys. Ar. XV. 678)*

§ Âb-ı revan gibi sürünü sürünü murg olduğu diraht semtine gitti. *(Saadet. XV-XVI. 197-1)*

§ Meclislerdir ki aczinizden acûzeler gibi bu ılki çeyneyü çeyneyü چينەيو چينەيو çürüttünüz. *(Şeref. XVI. 387)*

§ Kaçan ki bir gayri cânibe sürseler hoş seğirdü seğirdü ساكيردو ساكيردو revan giderdi. *(Şevahid. XVI. 42)*

§ Bezzazlar çarşusuna girip içinde olan bezzazlarun suretine ve şekline deñeyü deñeyü دكيو دكيو gezerek nâgâh gözüm bir pîrin cemaline düş oldu. *(Rahat. XVI. 127)*

§ Cehennem ehlinin yüzleri derileri kavrulup bir araya gelip dişleri sırıdı sırıdı صردى صردى kala. *(Rahat. XVI. 493)*

§ Seğirdi seğirdi سكردى سكردى Kâ'be'ye giderdi. *(Rahat. XVI. 24)*

§ Aved عود [*Ar.*] : Hastayı göre varmak ve gide geli كيده كل muradına irişmek. *(Bab. XVI. 2, 469)*

§ Ebz ابز [*Ar.*] : Geyik sıçramak ve yelerken atılı atılı اتلى اتلى gitmek. *(Bab. XVI. 1, 104)*

§ Rakkase رقاصه [*Ar.*] : Elin karsa karsa, belin iki tarafa sala sala, ayağın yere urı urı اورى اورى çalgu ile ya ırlamak ile oynayan cariye. *(Bab. XVI. 1, 200)*

–ı (II), (–i) : 1. Ad durumu eki –a değeriyle kullanılır.

§ Amma hu darlığı: Hışım katı eylemek ve kavmi قوم yüzün gere heybet göstermek ve cezayı katı vermek ve siyaseti oranından geçirmektir. *(Kel. XIV. 33)*

§ ...Şağal dahı bu faslı فصل ağaz kıldı: Melik bu gün gıda beni edinsin. *(Kel. XIV. 49-2)*

§ Ol gün ki beni بنى urdun, yalıncağ idim, arkam, karnım açuğudu. *(Yüz. Ha. XIV. 248)*

§ Ölüyi اولوى ağlamağa ölü issi yeğdir, demişler. *(Anter. XIV. 566)*

Ki şardan yana koptu gavga katı
Belinleyü durdu vü bindi atı
Dedi kim nolusar gerü kim bilir
Belâ kanda varsam ileri gelir *(Süh. XIV. 233)*

Huda verdi anı bize kılağuz
Ki doğru yolı يولى anunla varavuz *(Salâtin. XV. 5)*

§ Seni mi سنمی ağlayayın yohsa senden helallık dilemedüğüm mü ağlayayın. *(Tuh. Le. XV. 314)*

Bular şol kişiye mer'idurur Hak yolını اولنی vara
Kıla Hakk'a ibadâtı olup râh-ı hidayette *(Delil. XV. 41)*

§ Ayak tozıyle Ruhefza sarayına girdi gördü Ruhefza dâye ile sağu sağarlar, Rıdvan şahı شاهی ağlarlar.
(Ferec. XV. 76)

Yârden ayrı görüp ahımla gözüm yaşını
Hep denizler her bulut ağlar acır kamu beni بنی
(D. B. XVI. 194)

Beni بنی ağlar bu gözüm çok yaşasın
Andan özge dahı pes nem var nem *(D. B. XVI. 152)*

Öldüğümi اولدوکوی ağlamazdım o gül-i handan bana
Korkarın ne duâ ede ölür isem ne ilenç
(Yahya Bey. XVI. 127)

Ağlamazsa beni بنی bir dem acıyup didelerim
Göreyin tursun iki gözüne hûn-i ciğerim
(Figani. XVI. 3)

§ ...Ol bana hırsızsın didi. Ben dahı anı انی bir iki urdum.
(Sic. XVI. 4, 227)

Bizi بزی ağla, anı ağlamağı ko
Yavuz yağıdan erdi cana kaygu *(Şeh. Ş. XVI. 395)*

§ Her bâr ki bu ka'ideyi قاعدەیی riayet edesiz.
(Nigâ. Ter. XVII. 60-2)

2. Ad durumu eki –da değeriyle kullanılır.

Görme misin sen anı ey bî-haber
İki geyik bir yeri یری otlar gezer *(Ruşeni. XV. 119)*

3. –ni.

§ Vermekte mümsik olmagıl şol eli boynuna gibi, dahı bi'l-külliyye eliñdekii الکدەکی dahı vermegil.
(Leys. Ar. XV. 753)

4. –ini.

§ Öyle ıssısında ve sabah sovuğunda kendüleri کندولری saklayalar. *(Yadigâr. XIV. 5-1)*

§ Her biri kâfirler üzre fahredüp kendüleri کندولری medhettiler Hamza dedi ki, İben Esedullah'ın. Ali dedi ki, anam bana Mişe arslanı deyü ad vermiştir. *(Leys. Ar. XV. 477)*

5. –lığınca, –lığı kadar.

§ Anları kurtarmağa âdem gelüp Mığaloğlu'na ve ba'zı kapudanlara ağırı آغری gümüş kıymet arzettiler. *(Tuh. Ki. XVII. 37)*

§ Yetmiş, seksen kulaç sırça barmak yoğunı یوغونی sicim ucuna kantar topu gibi... *(Tuh. Ki. XVII. 142)*

–ıbilmek, (–ibilmek; –ubilmek, –übilmek) : –abilmek.

§ Dimne eyitti : Nite selâmet olubile الوبله şol kişi kim kendi nefsine malik olubilmeye الوبلمیه, ayruk kişiler fermanının esiri ola. *(Kel. XIV. 44)*

Ne mal alıbildim ne sim ü ne zer
Yanımda bulundu bu birkaç güher *(Süh. XIV. 234)*

§ İlâhî bizim bilimüzün ne mertebesi var kim senin zâtını bilibilevüz بل بلوز. *(Tazarru. XV. 226)*

§ Nevâhiden yığlınup ve anın sünnetlerini riayet etmekle sa'yedüp ümmet olıbilmek اولی بلمك gerekdür. *(Delil. XV. 59)*

§ İmdi âdem olıbilmek اولی بلمك gerek, Hak Taâlâ'nın lûtfu delimdür, hususâ ki ümmet-i Muhammed'e. *(Delil. XV.)*

§ Kişi hiç nesneye gönül bağlamak gerekmez ki gönülü gerü alıbilmek آلی بلمك müşkildür. *(Güls. XV. 55-2)*

Öldürmeğe rakıbi neler fikreder gönül
İllâ ki varıbilmeğe واری بلمکه yok zehre yanına *(Letaif. XVI. 86)*

§ Bu beş tâifeden ırağ olucak ümittir ki bâkisinden kendüzünü sakınıbile صاقنی بله. *(Câm. Na. XVI. 71)*

–ıcağaz : → –ıcağız.

–ıcağız, (–iceğiz; –ucağız, –üceğiz; –ıcağaz, –iceğez; –ıcağzın, –iceğzin; –ıncağaz; –ıncağız; –ıncağzın) : –ınca değeriyle kullanılan ulaç eki.

Niteme muhkem ise tahtaları geminin
Mevc urucağız اورجاغز deniz anı oynatasıdır
(Yunus. XIII-XIV. 347)

Öğer anın kadırlığın her bir işe hazırlığın
İllâ ömür kasırlığın añıcağız اكجغز rengi döner
(Yunus. XIII-XIV. 308)

Atama erişiceğiz ben bilem
Kim iyliğine nice işlik kılam *(Süh. XIV. 196)*

İşiticeğiz şah öğüş ağladı
Ki gayret odu yüreğin dağladı *(Süh. XIV. 180)*

Dedi kim sana bu gerekli ola
Sen ol şara irişiceğzin hele
Sat u harcet ü kendüzünü tonat
Getürür olur ise Tanrı onat *(Süh. XIV. 252)*

Yatağında kaplan söze aldanır
İte etmek atıncağaz yaldanır *(Süh. XIV.)*

Veli Tanrı'dan iriceğez sebep
Olur gussaların sonucu tarep *(Süh. XIV. 274)*

Kişi kulluk ediceğez beğlere
Gerek kim ne usana vü ne ıra *(Süh. XIV.)*

Bunu iltceğez belli Fağfur şah
Bana il ü gün verir ü bârgâh *(Süh. XIV.)*

Süci gerçi gayguları dağıtır
Başa çıkıcağaz ayak bağıdır *(Süh. XIV. 288)*

Tan atıcağaz yine görmüş idi
Kim ol kamusu suya girmiş idi *(Süh. XIV. 190)*

Heman lâhza ol periyi okudu
Kim uçucağız sanasın ok idi *(Süh. XIV.)*

Göze görnü gelür kaşı hilâli
Baḫıcağaz بخجاغز ayaka can içinden *(Kadı. XIV. 98)*

Diler idi girüceğiz bulara
Urayidi şoluk dem zahm ü yara *(Dah. XIV. 101)*

Kınarlar ki sâlûsluktur işi
Kaçar div gibi göriceğez كورجاكز kişi *(Ferh. XIV. 68)*

§ Çün gecenin bir bahşi geçiceğzin كاچيجكزن.
(Fütuh. XIV. 7)

§ Bu zulmü, bu cevri görüceğzin كورجكزن kendüler dahı fisk ü fücûra meşgul oldular. *(Fütuh. XIV. 5)*

§ İrte oluncağzın اولنجاغزين Müslümanlık çerisi namaz kıldılar.
(Fütuh. XIV. 19)

Şarap içiliceğiz اچيلجاكز bilesince içile câm
(Fütuh. XIV. 118)

Öldürürlerdi doğanlardan eri
Korlar idi kız doğuncağaz دوغنجاغر diri *(İs. XIV-XV. 366)*

Cenksiz hasıl olıcağaz اوليجاغز murat
Niçün edeler anı k'oldur fesat *(İs. XIV-XV. 124)*

Yel esiceğez اسيجاكز denesi tok olur
Aç olucak az, tok olsa çok olur *(Anasır. XV. 411)*

Veli ol seyr kim evvelde etti
Gidinceğez كدنجاكز anın aksine gitti *(Ga. Ra. XV. 50)*

Ölmelü oluncağaz اولنجغاز hem ol yiğit
Güldü ol vaktta katı sen gey işit *(Mevlit. XV. 27)*

Gündüz de idiceğiz ايديجكز figanı
Dût ile boyardı asmanı *(Ley. XV. 86)*

Ben kim olam seni sevem ya yoluna canım verem
Sevenleri göriceğiz كوريجكز ben de bir boynun eğici
(Eşrefoğlu. XV. 17)

Uslanmağa sana medet ben dahı bildim
Sine varıcağaz ورجاغز meğer uslanasın ey dil
(Nihani XVI. 60)

Bahasın bulucağaz بولجاغز bir kumaşı
Hemin satmaktır aslı olma nâşi *(Lârendi. XVI. 122)*

Akça yağmur gibi hengâmeye yağmayıcağız ياغمايجغز
Kâse-bazın dahı seylâbe gözü yaşı döner *(Zati. XVI. 236)*

Anıcağız sevdiğimin halini
Arkam sensin kalem sensin dağlar hey
(Saz. Köroğlu. XVI. 51)

–ıcağzın : → –ıcağız.

–ıcak, (–icek; –ucak, –ücek; –ıncak, –incek) : 1. –ınca, –dığı vakit.

Musi geldi lâine dedi Hakk'ın buyruğun
Secdeyi işidicek اشدجك döndü inkâr eyledi
(Yunus. XIII-XIV. 119)

İsrafil sûr urıcak اوريجق mahluk yine turıcak طوريجق
Senin ününden artık kulağım işitmiye *(Yunus. XIII-XIV.)*

§ Susayıcak صوسايجق Kur'an ohuruz, susalığımız geçer.

§ ...Dağıldılar evlerine gittiler, irte olıcak اوليجق Ebucehil...
(Si. Da. XIV. 175-1)

Gelin bir varalım görelim kanı
Hikâyet biline görücek anı *(Süh. XIV. 193)*

Pes iyilik bulucak ne âdem ola
Ki yırtıcı hayvandan alu kala *(Süh. XIV. 15)*

Nâr-ı aşkında yanıcaḳ يانيجق ah ü zarım hoş mudur
(Nesimi. XIV. 133-1)

Acıcak آجيجق Leyli idi ni'met ana
Susasa Leyli idi şerbet ana *(Ga. XIV. 80-2)*

Yeni avrat al, yaz biticek بتجك çiçek
Ki takvim işe gelmez eskiyicek اسكى يجك *(Ferh. XIV. 63)*

§ ...Kaynatup kefin alup mumundan ayırtılıcak ايرتلجق ishâl eder. *(Edviye. XIV. 13)*

§ Müzdüvür bir iki gün geçincek كچنجك melûl oldu. Şenzebe'yi anda koyup gitti. *(Kel. XIV. 23-2)*

Döşekten kopuban havaya düğer
Yukarı çıkıncak boşanır meğer *(Süh. XIV. 43)*

Yanlışlığı ben kendüzüme yanılıp ettim
Doğrusunu aydıcı gelincek söze benven *(Süh. XIV. 187)*

§ Pes kullar gönlü dahı Tanrı deniziyle suvarmayıncak صورمينجق kurur, heman oda yandırmak gerek. *(Yüz. Ha. XIV. 54)*

Atası gidicek, arturdu derdin *(Dah. XIV. 53)*

§ Her birimiz bin atlıdan kalırımız yoktur, evet, genince olıcak اوليجق. *(Anter. XIV. 482)*

§ ...Söyleyenin ol sözde şol anın eylikleri ve in'amı hakkın ödemekten ve öğütleşmek hakkın yerine getirmekten artık hiç faidesi olmaya. Böyle olıcak şol kerahiyet gelesi sözü dimeklik reva olur. *(Kel. XIV. 34)*

§ ...Madem ki kiçidir beşiğin şeşmeği ve bağlamağı zahmetinden hali değil, ulalıcak اوللجق ilim ve edep kesbi mihnetinde ve bülûğ haline değicek دكجك sefer ve hazar ve mal cem' eylemek... *(Kel. XIV. 14-2)*

§ Bu sözü işidicek اشدجك kadı cerrahtan el tarttı. *(Kel. XIV. 20-2)*

§ Gerektir kim tutucak طوتجق tizcek öldüreler şöyle ki ıztırap ettürmeyeler. *(Yadigâr. XIV. 62)*

Ki varıncak وارنجق anı kabûl edesiz beyliğe
Berâtı alup bu kişi sürdü Mısr'a hican *(Muham. XV. 284)*

Beline futa tutucak o nigâr
Kalmadı kârbanda kılca karar *(Yuz. Hamdi. XV. 55-2)*

Göricek كورجك dedim acep bu nice hâl
Bu visâl-i yâr mıdır ya hayâl *(Vahdet. XV. 18-2)*

§ Nâgâh anlar ol günde mağbun oldular göricek كورجك ki putları uvanmış. *(Cev. Es. XV. 50)*

§ Ümmeti hakkında bunun gibi göynüklü haber işidicek اشدجك ol sâat içinde... *(Delil. XV. 159)*

O bağın gölgesi sana yakıncak
Budakları erer göğe bakıncak بقينجاق *(Tennuri. XV. 220)*

Ayak elden gider baş olmayıncak اولمينجق
Kuru tizcek yanar yaş olmayıncak *(Çeng. Dâi. XV. 241)*

Girincek كرنجك oh gezi zıh ortasına
Düşer oh demreni kabza içine *(G. Ra. XV. 45)*

§ ... Meğer kim ölenin hısımları bağışlayalar, ya mala keseler. Eyle olıcak öldürmemek vardır. *(Tuh. Le. XV. 389)*

Dediler şah okudu tiz örü tur
Ahd kıldı sen varıcak وريجق bizi kor *(İbrahim. XV. 52-1)*

Gamını ben yir idim bu cihanın
Ben ölicek اوليجك yiyiserler kamu gam *(Sarıca. XV. 27)*

§ Gece olıcak اوليجق evinde nesne bulunmadı sudan artık kim orucun açaydı. *(Müz. XV. 107)*

§ Nefsin ve evlâdın ve avratın sana düşman olıcak اوليجق sen anlara nice tâbi' olursun. *(Saat. XV. 41)*

§ ...Amma yalnız olıcak اوليجق duâyı tamam ede. *(Saat. XV. 11)*

Katı deme söz diyicek ديجك sen sen ol
Rıfkile de sözü budur Hakk'a yol *(Ruşeni. XV. 115)*

Sûz-ı dil ile idicek ايديجك efgan
Vahşiler olur idi girizan *(Ley. XV. 163)*

Perdeden eğerçi burka-ı şerm
Aşk ateşi olıcak اولجق veli germ
Pür-dûd olup yakar hicabı *(Ley. XV. 171)*

§ ...Alil ağzına sovuk su alıcak آليجق, ağrısı ziyade ola. *(M. Na. XV. 32)*

§ Ömrüm oldukça bu terkibi istimal ettim, amma bulıcak بوليجق kurs-ı ef'i düzüp bir cüz', kurs-ı ef'iden katup terkip ettim. *(M. Na. XV. 8)*

Müslim olana olmaya bundan katı müşkil
Kâfir gazap eyleyicek ایلایجك ol kıla müdara *(Cem. XV. 11)*

Bu zülf-i ser-endazını çevgân edicek ادجك sen
Top gibi düşen yoluna bu bende seridir *(Cem. XV. 5)*

§ ...Ve âdem gelicek گلیجك ayağ üzerine durmak gibi.
(T. E. XV. 7)

§ Ve dahı oğlancıkları muallime götüricek كتوریجك şöyle ısmarlayalar kim oğlancık okumağa meylede. *(T. E. XV. 22)*

§ Yılan karıyıcak قرییجق ejdeha olur. *(Ta. Sel. XV. 74-1)*

§ Sâre Hâcer'e kakıyıcak قاقیجق and içti kim üç uzvun kese.
(Kesir. XV. 63)

Ağyar ile yari göricek كوریجك hayretim artar
(Ruşeni. XV. 248)

Bu sebepten dedi alıcak الیجق vuzû *(Beş. XV. 44)*

Var idi şimdiye dek bir geyicek كییجك
Gelirdi ol geyicek gel diyicek دییجك *(Ravza. XV. 100)*

Kılavuz yoldan azıcak ازیجق kıyas et
Ki yolun kârban doğru vara mı *(K. Ü. XV. 96)*

§ Sofu soğan yemez, bulıcak بولجق sapın komaz.
(Ata. XV. 19)

§ Ev issi evini pâk bulmayıcak بولمیجق yakmaz, arıdur.
(Tazarru. XV. 169)

Cehd ü tâat ol tecelliden gelir
Bağlı olıcak اولیجق yolu kandan gelir *(İbrahim. XV. 61-1)*

Dediler şah okudu tiz örü tur
Ahd kıldı sen varıcak وریجق bizi kor *(İbrahim. XV. 52-1)*

§ Bir kişi bir za'ifi göricek كوریجك gönlünden ana bir şefkat kopa. *(Leys. Dâi. XV. 11)*

§ Göz gözü göricek كوریجك sünnîler gayret idüp haricîleri Derbend ağzına çıkardılar. *(Müslim. XV. 6, 19)*

Düşman şu denlü korkunu almış ki ölicek اولیجك
Kabrinde havf idüp kefen içre olur nihan *(Mesihi. XV. 95)*

Dimişler bizden öndin yaşayan yaş
Dil epsem olıcak اولیجق esen olur baş *(Hikmet. XV. 330)*

Ayak turmaz muayyen gidicek كیدجك baş
Tokunsa sürçülür pes ayağa taş *(Mih. XV. 270)*

§ Erbain tamam olıcak اولیجق mescitten taşra çıktı.
(Bektaş. XV. 133)

Ölüm gelicek كلیجك nâçar dilin tadını şaşar
Erken işini başar tevbeye gel tevbeye
(Eşrefoğlu. XV. 26)

§ Anımla irte toğunca bile olur, irte toğucak طوغجق ol dahı gece amelin alıp Hazrete gider. *(Enfes. XV. 464)*

§ Kıyamette sininden kopucak قوپوجاق dilinde tevhid kelimesi ola. *(Cennet. XV. 10)*

İhtiyarın elde iken fursatı fevt itmegil
İhtiyar elden gidicek كدیجك ihtiyar olmaz kişi
(Dâi. XV. 89)

§ Süleyman'a bir dahı işkence olunmak emr olınıcak اولینجاق sekiz yüz elli akça verip kendüyi tahlis eyledi.
(Sic. B. XV. 3, 7-2)

§ Zaman bir düş gibidir gelir geçer ve cihan bir uyku gibidir kişi ölicek اولجك duyar. *(Maârif. XV. 35)*

§ Tevki-i refi' vâsıl olıcak اولیجاق ma'lum ola kim...
(Sic. B. XV. 4, 16)

§ ...İnkâr idüp beylik yerdir deyicek دیجك mezkûr Mukbil'den sıdk-ı da'vasına beyyine talep olundukta...
(Sic. B. XV. 4, 12)

§ Müfti dahı âcize olıcak اولیجاق nefaka takdir olunup avrat bedel-i ḫul'ı ere vermeğe medyûne olur, deyü fetva verdi.
(Sic. B. XV. 8, 1)

Kılur şah ana doğucak düğünler
Urup düşman yüreğine döğünler *(Salâtin. XV. 151)*

§ Kabrinden kalkıcak قالقيجق şeytan ile bile cehenneme gire. *(Saat. XV. 31)*

§ Bir kişi yiğit iken nefsini hayra ve tâata öğretse pirelicek پيره‌جك anı eder. *(Cev. Ah. XV-XVI. 774)*

§ Kırk yıl hasret olup görmeyicek nice âsayiş eylersin. *(Saadet. XV-XVI. 22-1)*

Kıvırcık saçları panbuk gibi ak
Seğirdir er görüncek كورنجك şöyle yayak *(Şeh. Ş. XVI. 821)*

§ Sabah oluncak Hazreti Musa Fir'avn'in kapısına vardı. *(Mevahib. XVI. 92)*

§ Âdem Aleyhisselâmın bir kerre hürmetini tutmayıp onun bir ferzendini katleden bunca azaba müstahik oluncak اولونجق. *(Raufi. XVI. 23)*

Beni hayran eden yârin lebiyle çeşmidir dâim
Be-gayet hûb olur helva olıcak اوليجق karma bâdamı *(Revani. XVI. 190)*

§ Oğlan karanuda olmak eyü olmaz, aydın olucak اولجق oğlan zirek olur. *(Ta. Şahi. XVI. 115-1)*

Sonra gemi yerleşicek يرلشيجك ol dahı
Azın söyler olur ey sahi *(K. B. XVI. 15)*

Bu devlet konıcak قونيجق başa
Hak anı salar talaşa *(Alâ. XVI. 57)*

Umarın olıcak اوليجق sual demi
Edesin edegeldiğin keremi *(Ş. G. XVI. 7)*

§ En-nekba النكبا [*Ar.*] : Şol yel ki esicek اسيجك âdemi eğip düşürür. *(Ah. XVI. 1105)*

Ki olur yalanın dibi yakıncak
Nice yakın ki görünür bakıncak باقينجق *(Güvahi. XVI. 9)*

Uşşak edemez ol kad-i mevzunu derâguş
Açılmayıcak آچلميجق hayme gibi nice hazine
(Baki. XVI. 222)

La'l-i nâbın añıcak اكيجق hun-ı ciğer eyledi nûş
Serv-i kaddini görüp oldu gözüm yaşı seri
(Muhibbi. XVI. 80)

§ Hâbdan bîdar olıcak اولیجق erkân-ı din ü devleti ihzar ve rüya-yı salihasın ihbar edip. *(Men. Av. XVI. 43)*

Tutiye beñzedicek بكزديجك la'l-i nigârı Ruhi
Söz senindir dediler hep ana ehl-i irfan *(Ruhi. XVI. 322)*

Mezra-ı himmette insaf idicek ايديجك yek-dânesin
Dâm-ı lutfun eylemiştir kâinatı pây-bent *(Ruhi. XVI. 126)*

Ol peri aklımız aldı gelicek كليجك karşımıza
Ne garip olur imiş âdeme âfet gelicek كليجك
(Zati. XVI. 334)

Bakıncak بقنجق kankısı vermeye hayret
Birisinden birisi dahı âfet *(Enis. XVI. 47)*

Urıcak اوريجق her biri tîşe hısara
Tozardı kozlu helva gibi hârâ *(Enis. XVI. 21)*

Ne kılayın acaba bir dahı berdâr olıcak اوليجق
(Figani. XVI. 3)

§ Heftû-reng هفتو رنك [*Fa.*] : Yedi kat göğdür, aslı heft-evreng-dir, terkip olıcak اوليجاق elif hazfolunmuştur.
(Deka. XVI.)

§ ... Şahidim yoktur, odamdan bu miktar nesnem almadığına yemin etsin diyicek ديجك... *(Sic. A. XVI. 2, 56)*

§ Cariyeye Husrev el sunucak صونجق naz yüzünden cariye muti' olmazlandı. *(Câm. Na. XVI. 95)*

§ Teşne olıcak اوليجاق sucağaz verin. *(Zehr. XVI. 53)*

Yüzüne güldüğüne bakma devran
Tutıcak طوتيجاق ağlaması bilmez oran *(Fazilet. XVI. 257)*

§ Za'ur زغور [*Ar.*] : Memesine yapışıcak یاپشیجق o yana bu yana çabalaklanan ve durmayan nâka. *(Bab. XVI. 2, 47)*

§ Şehm شهم [*Ar.*] : Arslan kapanı kapısına korlar bir taştır, içine arslan giriceğiz كرجكز heman basadüşer. *(Bab. XVI. 2, 458)*

§ Melâje ملاژه [*Fa.*]: Dilçik ki ağızı açıcak اچیجاق boğazda görünür emcek ucu bigi. *(Caf. XVI. 157-1)*

Murassa' idi balıkçıl otağası bakıcak باقجق
Misâl-i zıll-i hümâ pür-safa eder canı *(Yahya Bey. XVI. 53)*

Her uç beyine bir kadı koşarlar
Akınlar olucak اولجق bile eşerler *(Hadidi. XVI. 102)*

Pür-tâb olursa tâb-ı ruhunla saçın nola
Olur güneşte yatıcak یاتجق ılan girih girih *(Aşki. XVI. 256)*

§ ...Ve Farisîden çist nedir bilmeyen kimesneye Farisî lûgat yazdırıcak یازدریجق hal ne minvâl üzere olur... *(Deş. XVI. 1-2)*

§ Bu sözü koca işidicek اشدیجك zâr zâr ağladı. *(Yüz. Ha. XVI. 69)*

Bunda şişkinliği ko ey ululuğa güvenen
Leş olıcak اولیجق çukurunda şişebildiğince şiş *(D. B. XVI. 99)*

Dedi bir pîr bana içme güzellerle şarap
Her tolu başına bir bûse kinar olmayıcak *(Revani. XVI. 73)*

§ Ashap bu sözü işidicek اشدیجك güçleri üzüldü. *(Ta. Şahi. XVI. 32-2)*

Nakledicek bu dâr-ı hayretten
El yuyucak kuyûd-ı sûretten *(Şeref. XVI. 431)*

§ Sultan Alâeddin merhum olıcak اولیجق... *(Ev. XVII. I-89)*

§ Bizim gemiler sarıldığın göricek كوریجك dahı imdat edip... *(Ev. XVII. V-30)*

Sandılar Hızr saluptur suya seccadesini
Cûybara düşicek دوشيجك saye-i serv-i gülzar
(Hâleti. XVII. 246)

Taşmasa âb bahri bulmaz imiş
Su bulanmayıcak بولنايجق turulmaz imiş
(Atai. Ha. XVII. 121)

Gül bezmi savuldu nice bir eylesin efgan
Diñlenmeyicek دكلنميجك bülbül-i nâlâna cefadır
(Atai. XVII. 20)

§ Küffarın bayrağın aldılar, dönüp gemilerine firar edicek ardın sürüp nice kâfir kırdılar. *(Tuh. Ki. XVII. 26)*

§ Her biri aklı irişdüğü bir söz söyledi. Söz Avranus Bey'e değicek دكيجك eyitti... *(Solak. XVII. 24-2)*

İşidicek ايشيديجك adını duydu canım dadını
Bildim ki ariflerin esrarıdır varidat *(Niyazi. XVII. 14)*

Rûyi ıkbalini devran dürücek
Mülkünü âhara değmiş görücek *(Nigâ. Ter. XVII. 18-1)*

Basıcak باصيجق üstüne Bürak ile pa
Oldu atlas kabarcığı peyda *(Sabit. XVII-XVIII. 219)*

Va'd eyledi öptürmeğe pâyin gelicek كليجك iyd
Yâ Rap sen o meh-pareyi sâbit-kadem eyle
(Kâni. XVII-XVIII. 115)

Yohsa bir dişleri dür kameti serv olmayıcak اولميجق
Ne biter sahn-ı çemenden, ne çıkar deryadan
(Nedim. XVIII. 208)

Görücek hışm ile bakar yüzüne eyler meze
(Kuddusi. XIX. 179)

Kamu âlemde ne var çift olıcak zevki çıkar
(Hengâmi. XIX. 52)

2. –ıncaya kadar.

§ Ve görmeze urun tâ Allahü Taâlâ'nın emri gelincek كلنجك ceng itmeğe. *(Cev. Es. XV. 29)*

–ıdurmak : → –adurmak.

–ıgelmek : → –agelmek.

–ıgörmek : → –agörmek.

–ılu, (–ilü) : –ılmış.

Sünüğe sarılu صاريلو etsiz deriyem
Semizlükten halâvetten beriyem *(Güvahi. XVI. 55)*

–ımamak, (–imemek; –umamak, –ümemek) : –amamak.

Âlem düşman olur ise beni dostan ırımaya ارميا
Dost kanda ise ben anda, düşmanlar ayırımaya آيرميا
(Yunus. XIII-XIV. 72)

Uçundum heybetin çün gördüm anın
Urımadım ايرمادم nidem terkini canın *(Işk. XIV. 206-2)*

Bu şükrün zikrini dil söyleyümez سيليومز
Gönül bu lutf ilini soylayumaz صيليومز *(Işk. XIV. 254-2)*

La'l leblerine, dişlerine dür diyimezem ديمزم
Eyle kurdun kaşını bir dahı kur diyimezem
(Kadı. XIV. 445)

Gördüm seni vü seni severem seviserem
Ben söyleyimezem سويلاييمزم sözümü tercüman ile
(Kadı. XIV. 302)

Cihan içinde bir âvareven ben
Bilimezem بلمازم ki kanca varaven ben *(Işk. XIV. 207-1)*

§ Eğer sarhoş olmasavuz bizim yöremize uğrayımazduñuz اغرايمزدوكوز. *(Anter. XIV. 36)*

Katlanımadı تحملنيهادى anın hicranına
Okudu bir hadimi eyvanına *(Man. Tayr. XIV. 236)*

§ Eğer ben uyur olsam sen beni gelip uykudan uyarımazsın اويرمازسين. *(Anter. XIV. 61)*

§ Değme kişi vezne i'timat edüp bişürmekte başarımaya بشاريميه deyüp âsancasını dedük. *(Yâdigâr. XIV. 51-1)*

§ Dediler nice kim dürüştük hiç azdurımaduk آزدورمدق.
(Yüz. Ha. XIV. 92)

§ Vardım sın kazdım geldim dervişi yerinde bulımadum بولیادم.
(Tebareke. XIV. 16-1)

Bu resme yürüdü çü on gün olur
Görür bir kadırga denizden gelür
Bilimedi ne nesnedir ilk anı
Geri baktı vü anladı yelkeni *(Süh. XIV. 192)*

Çü dördüncü gün geri üş geldiler
Bulumadılar idi boş geldiler *(Süh. XIV. 245-2)*

Ayak diredi elden alımadı
Dönüp kaçtı arada kalımadı *(Süh. XIV. 292)*

Safayı derununda ey sofi düz
Ki gösterdimez dunuk âyine yüz *(Ferh. XIV.)*

Yaraşır yiğide uru turmak
Koca turımaz طورمز bulmayınca dayak *(Ferh. XIV. 78)*

Saadet nedür Tanrı bahşayişi
Güce görüp anı bulımaz بولیمز kişi *(Ferh. XIV. 46)*

Teni besleyenler bilimezler بیلمزلر uş
Ki hikmetten olur dolu mide boş *(Ferh. XIV. 51)*

§ Çün zahit tonun bulumadı بلومدی, bildi kim ol almıştır.
(Kel. XIV. 17)

§ ...Ve birisinin reyin ve fikrin ve doğruluğun ve öğüdün anlamayınca buların kulluğundan assılanumaz اصلنومز.
(Kel. XIV. 29)

§ ...Tâ şimdiye değin kim taksirlik eyledin, anın kulluğuna gelmedin, af kıla. Eğer eğlenür varımazsañ ورمزسك ben tiz gerü varayın, anı bildireyin. *(Kel. XIV. 15-2)*

Bir kulun tac urunur geymiş harir
Biri döşenmeğe bulımaz بولیمز hasır
(Melhame. XIV-XV. 2-1)

Çeşm-i ser eyleyimez ایلایمز idrâk anı
Görür ancak çeşm-i nûr-ı pâk anı *(Vahdet. XV. 25-1)*

§ Gönlünüz gözü kör oldu, bu zâhir delilleri görüp fehmetmezsiz ve anı anlayumazsız. *(Leys. Ar. XV. 596)*

§ Dedi ki ben sayruyum, illetim var, varımazam. *(Leys. Ar. XV. 322)*

Aceptir bu senin özün ki dönmez dünyadan yüzün
Bakar doymaz ana gözün biliştin olımazsın اولمزسن yad *(Muham. XV. 286)*

Hiç mevcut ana hemtâ olımaz
Kimse ana pest ü bâlâ bulımaz *(Tazarru. XV. 15)*

§ Allahü Taâlâ desturunsuz hiç kimseye zarar değürimez دکورمز. *(Leys. Mu. XV. 12-1)*

§ Mezkûre avrat âcizein, besleyümezin بسلیومزن deyüp ve müfti dahı... *(Sic. B. XV. 8, 11)*

§ ...Uhdesinden gelimezin کلیمزن deyü meclis-i ser'de kaslar emini Kasım Beğ âdemi Piri huzurunda vaz gelüp feragat etti. *(Sic. B. XV. 8, 77)*

§ Ne müşkildir kişi dünyada mü'min müslüman dirilip son demde imanını şeytan mekrinden kurtarımayup قورتارمیوب imansız gide. *(Delil. XV. 116)*

§ Amma bu nevi ma'rifet sebeb-i necat bolumaz بولمز. *(İrşad. XV. 106)*

§ Hergiz bir sineği yaradımazlar یرادمزلر ve eğer bir uğurdan cem' olsalar yaratmağa... *(Cev. Es. XV. 43)*

§ Eğer haftada gelimezseñ کلمزسك Recep ayında gel, Recep ayında gelimezsen کلمزسن Şa'ban ayında gel, Şa'ban ayında gelimezsen کلمزسن... *(Cennet. XV. 147)*

§ Ol eşek yattı, ol Bel'am anı ne kadar ki urdu turgarumadı طوغرومدی. *(Enfes. XV. 162)*

Didim gönül ki kendüden kimse bu yola varımaz وارمز
Didi benim bu varmağım üş anın ile anadır
(Eşrefoğlu. XV. 56)

Cihanı toz ana kıldı karanu
Bilimezdi بلیمزدی ki kancaru tuta rû *(Mih. XV. 373)*

§ Ağaçlar gördü, her birinin özdeğin bin kişi kucaklayumaz قوجاقلیومز. *(Müslim. XV. 6, 160)*

Yok kararım firkate döymen özüm
Sabridemezem صبر ادامازم sana budur sözüm
(Enveri. XV. 55)

Ne idüp neyleyesin bilimedi بیلمادی
Dağıldı aklı özün bulımadı بولمادی *(Ravza. XV. 89)*

Bilimedük بلیمادك deyüben zâr ederler
Münezzehliğine ikrar iderler *(Tennuri. XV. 94)*

Anılıcak ism-i Rahmani'r-Rahim
Ol arada turımaz طوری‌مز Div-i recim *(Beş. XV. 1)*

§ Meğer ki taşı yerde don tutmuş idi koparımadı قوپارمادی.
(Güls. XV. 48-2)

Bulımazdı بولیمزدی işbu âlem hiç nizam *(Mihri. XV. 89)*

Boşalır kâse-i bahr ü dükenir kise-i kân
Bulımaz بولمز nimet-i bî-haddini pâyan-ı kerem
(Şeyhi. XV. 29)

Tevbe vü zühd ü salâh ile bulımadım بولمادم felâh
Hazır ol Şeyhi melâmet ihtiyar etsem gerek
(Şeyhi. XV. 117)

§ Eyle olsa hikâyetinden halâvet bulımazuz. *(Kab. XV.)*

Hem-paye olımaya اولیمیه Nizami
Hem-pa ola mı ya Şeyh'a Câmi *(Ley. XV. 12)*

Bir lâhza Şerif olımaz اولیمز ansız
Çün canıdır ol ola mı cansız *(Ley. XV. 47)*

§ Anınla beni yoldan çıkarımazsın چیقاریمزسن.
(Saadet. XV-XVI. 17-1)

Gelimez کلیمز bezm-i ayşe vâiz ü şeyh
Bunda nâ-saz ü nâ-seza neyler *(Baki. XVI. 122)*

Eline girdi bir helva-yı şirin
Yimeğin bilimedüñ بیلیمدك olma gamgin
(Şeyh. Ş. XVI. 273)

Kimseler hikmetine yol bulımaz بولیمز
Katra deryaları muhit olımaz اولیمز *(Ş. G. XVI. 98)*

Bir ayda eğerçi on iki burcu eder seyr
Mah olımadı اولیمدی azm-i şerifin gibi hâmit
(Zati. XVI. 2)

Sen ol vezir-i mükerremsin ey celilü'l-kadr
Ki kâselis olımaz اولیمز bezm-i kadrine Fağfur
(Ruhi. XVI. 19)

Doldu şâdiden zamanında memalik şöyle kim
Zerre denlü yer bulımaz بولیمز kanda âram ide gam
(Lârendi. XVI. 46)

§ ...Kat'â eser bulımazlardı بولیمزلردی ve mezarından vâkıf olımazlardı اولیمزلردی. *(Hadika. XVI. 76)*

Bulımaz بولیمز binlik at şimdi yüz ekser
Yüz otuzluk eşek üç yüzde oynar *(Güvahi. XVI. 48)*

§ Kavmine da'vet eyledi, kırk kişiden artık kimesne uydurımadı اویدریمدی. *(Ta. Şahi. XVI. 85-1)*

§ Arap dedi ki: Sultanım, ben mubarizleri yüze yüz görücek añlayımaz اکلیمزم amma buyur arkaların dönsünler.
(Câm. Na. XVI. 97)

Esirge beni ey Cibril-i meh-rû
Olımazam اولیمزم ben andan bir dem ayru
(Câm. Na. XVI. 6)

Bulımazsam بولیمزسم binmeğe ben bir gölük
Yeter ayağımdağı eski kelik *(D. B. XVI. 128)*

§ Her ne söz ki hatırına gelse sabreyleyümeyüp صبر ایلیومیوب söyleğen bir hafif ve rezil kimesne idi.
(Rahat. XVI. 136)

§ Ey Âdemîler ağlaşın, eğer ağlayumazsañuz اغلیومزسکوز ağlamsının. *(Rahat. XVI. 500)*

§ Ḫırka خرقة [*Ar.*] : Âcizlik ve işin becerimemeklik یجری‌مکلك, hamakat. *(Bab. XVI. 1, 177)*

§ Neyâred-sited نیارد ستد [*Fa.*] : Alımaz آلیمز ve alımaya آلیمیه.
(Ni'meti. XVI. 608)

Yürü zülfüm kılıyle olma demsâz
Bu ipte oynayımaz iki canbaz *(Yuz. Şems. XVI. 69)*

Bilimez بلیمز kimse zat-ı Kibriyasın
Kim idrâk ede aklın mâverasın *(Hadidi. XVI. 5)*

Olımazsın اولیمزسن hırka vü tac ile ayakdaşımız
Zâhidâ rıtl-ı giran ile sebük-bârız bugün *(Aşki. XVI. 18)*

§ İlâhî şol ölmüş gönülü, kim sen dirgündün, kimesne anı öldürimez اولدرمز. *(Şevahid. XVI. 2)*

Ayru düştüm yârden ayruksı halim var benim
Bilmezem yâ Rab ne verdi alımaz firkat bana
(Yahya Bey. XVI. 132)

–ımnı : –ımı.

Râz-ı aşkı dilde can gimi dilerdüm sahlayam
Gözümün yaşı kesülsün k'eyledi sırrımnı سرمنی faş
(Ruşeni. XV. 251)

Her nice kim râz-ı aşkı dilde candan gizlerem
Yüregüm oynaması ahım eder sırrımnı سرمنی faş
(Ruşeni. XV. 252)

–ımtı, (–imti) : –ımsı, –ımtırak.

§ Es-sule الصلة [*Ar.*] : Nemnâk yerde duran, yahut ıslak olan şişkin lahme denir ki ekşimti اکشمتی rayihası olur.
(Kam. XVIII-XIX. III-264)

-ımtık : → -amtık.

-ın (I), (-in) : -ım, -um.

Aşk dilde genez olur, aşk bilici az olur
Dünya ahret terk gerek âşıkın deyenlere
(Yunus. XIII-XIV.)

Gel imdi dinle sözü şerhideyin شرح ادين
Birin birin anı sana diyeyin ديين *(Yunus. XIII-XIV. 3)*

§ Kaçan kulum bana yürüyü gelse ben kulama yele varurın وررون. *(Zad. XIV. 14)*

§ ...Ko beni, bu kulların hakkından geleyin كلين bunlar senin sınarın değildir. *(Anter. XIV. 20)*

§ Geri gideyin كيدين ardıma kaçanlanayın قچنلناين ve anı ileri çekeyin چكاين. *(Anter. XIV. 302)*

§ Kâfire men varayın واراين. *(Dede. XIV. 49)*

At ile cevşen ile iriserin ايرسارن
Sürüp meydan içine giriserin كيرسارن *(Hurş. XIV.)*

§ ... Ol er avratına eyitti kim : Yarın bir tâife yaranlar okuyayın اقياين, konuklık eyleyeyin ايلياين. *(Kel. XIV. 85)*

§ Nuşirrevan eyitti: Meselâ, eğer hacet reva olursa padişahlığıma artukluk ise kim sen anı umarsın, vireyin ودين. *(Kel. XIV. 7)*

Kişiler salayın صالين düşsün cihana
Ola kim bulalar andan nişane *(Işk. XIV. 204-2)*

§ Bunu göreyin kancaru varur. *(Tebareke. XIV. 20-2)*

§ Sana sovuk suyu acı göstereyin كسترين. *(Anter. XIV. 217)*

Elimden gafilin çıktı nideyin
Avare oldum üş kanda gideyin *(Dah. XIV. 39)*

Ne buyruk kılarsan anı iderin
Ne yol gösterirsen ana giderin *(Süh. XIV. 208)*

Çü dün geçti vü gelmemiştir yarın
Hesap işbu demde idin uş dirin درن *(Ferh. XIV. 81)*

§ Ben varayın واراین, andan haber alabilesi olursam bellü bilin kim gerü gelmezem. *(İhlâs. XIV. 276)*

§ Gece benden kulluk isteme. Her irte sana bir bunun bigi akça getüreyin کتورین. *(Yüz. Ha. XIV. 73)*

Tapunda ömrümü sarf ideyin ایدین ben
Sevüne gönlümü sarf ideyin ben *(Işk. XIV. 232-2)*

Tâ ölünce oturayın اوتراین ser-nigûn
Yüz urayın اوراین Allah'a ben dün ü gün
(Melhame. XIV-XV. 67-2)

§ Tahkik ben Gaffar'ın غفارین yarlıgarın یارلغارین şol kimseyi ki şirki terk idip imana gele. *(Leys. Mu. XIV-XV. 16-1)*

§ ... Dedi kim : Ben andan yeğin ana nite secde kılayın قلاین. *(Müneb. XIV-XV. 13-1)*

§ Ben koşa kişi ayruk senün gibi bulmayısarın. *(Tuh. Le. XV. 315)*

§ Balaban nâm oğlancığı on yıla varınca nefaka talep etmezsizin rıza-yı Hak içün terbiyet ideyin ایدین. *(Sic. B. XV. 4, 188)*

Subh olunca gözlerin seyyare yummaz gözlerin کوزلرن
Göklere erdikçe ey Cem nâle vü efganımız *(Cem. XV. 93)*

Ney değilsin ben seni ney ideyin ایدەین
Mürdesin sen ben seni hay ideyin ایدەین *(Ruşeni. XV. 149)*

Benim derdim dükenmez nideyin ah
Ölünce yana yana gideyin ah *(Muham. XV. 560)*

§ Okuduğun Kur'an ise göneneyin کونەنین dillerine. *(Ata. XV. 41)*

§ Dutalım bir deve bir akçaya ne vireyin ورین. *(Ata. XV. 21)*

§ Ben sana İsm-i Âzamı göstereyin کوسترەین demiş. *(Ac. A. XV. 131)*

§ ... Yâ Üveys ne yerde makam dutayın دوتەین ? Üveys eyitti: Şam'da. *(Tez. Ba. XV. 27)*

§ ...Tiz Ca'fer'i getir öldüreyin الدرین dedi. *(Tez. Ün. XV. 7-1)*

§ Sadır'ı üşendürmegil, yohsa seni bu suffe ile bile yudarın یودارن. *(Tez. Ün. XV. 7-2)*

§ Mâni, kavmine dedi kim yaradılmış nesneyi küllî çift görürin کوروردین. *(Leys. Dâi. XV. 62-2)*

§ Varayın وارین Hasan'ı korkudayın قورقدین ve anı sınayayın صنایین dedi. *(Tez. Ün. XV. 18-2)*

§ Korkarın قورقارین eğer Musa ölmeyecek olursa sizin dininizi döndürüp benden ayruğa taptıra. *(Leys. Mu. XV. 230-1)*

Nice yiyem odun ile letler
Bulayın بولین buğday ile izzetler *(Şeyhi. XV. 67)*

§ Ben size hayır sanıp nasihat ederin ki ادرنکه... *(Enfes. XV. 100)*

§ Yarın kıyamet gününde ümmetim hakkında ne olacağın tefekkür iderin ادرین dedi. *(Delil. XV. 36)*

§ Anın gibi padişahın kapısın koyup senin gibi bey kapısına mı varayın ورین. *(Cennet. XV. 65)*

Çağırıp ey Rumelinli sizi ben
Hasmı koyup kırayın قیرین kalman esen
Ne içün cenk eylemezsiz ok atıp
Şimdi sizi ben kırayın mı قراینمی tutup *(Enveri. XV. 101)*

Sefer-i hicrde dâim gam ile gussa yirin
Doymaz oldum bulara yimelü oldukça yirin یرین *(Mesihi. XV. 86)*

§ Anlara işler ideyin ki ایدینکه dillerde destan olup söylene. *(Müslim. XV. 10, 52)*

§ Nemrud eyitti, ben dirildirin درلدرن ve öldürürin اولدررن. *(Cev. Es. XV. 12)*

Vahdetin şarabından bir cür'a nuş ideyin ایدەین
Ene'l-Hak çağırayın feryad urayım canım
(Eşrefoğlu. XV. 50)

Sorup kimdir bunun issin bileyin
Getürüp bunu issinden alayın *(Salâtin. XV. 98)*

§ ... Eğer bile oturduğum size hoş gelmezse çıkayın, gideyin.
(Leys. Ar. XV. 485)

Ben ölürsem öleyin mihnet ile sana ne gam
(Sarıca. XV. 49)

§ Şimdiki halde Burusa'da durırın دوروزن Mehmet katında.
(Sic. B. XV. 7, 352)

§ ...Ye anda kimseye aman olmaz. İmdi ben de ölürin اولورن bana hesap olur, ne cevap vireyin ویرین.
(Saat. XV. 78)

§ ...İnkâr ederse ben ol akçayı ödeyeyin اودەیین didi.
(Sic. B. XV. 11, 170)

§ Bana âdem koşun varayın واراین ayniyle çıkarayın چقاراین, sahibine teslim ideyin ایداین deyü ikrar eyledi.
(Sic. B. XV. 3, 13-2)

§ Hoca Muslıhuddin oğluna mestle kılıç çekmişin چکمشین, ol dahı kılıcı çekip elimden almış idi. *(Sic. B. XV. 8, 144)*

§ On üç sikke altun lazımü'l-edâ deynimdir, edâ ideyin ایدین.
(Sic. K. XV. 5, 193)

Yandırup aşkın odu bende beni
Göreyin bile ben senile seni *(Yuz. Hamdi. XV. 3-2)*

§ ...Ya ben nice yürüyeyin یوریەین dedüm, İbrahim eyitti: Uş boynuma bingil. *(Tez. Ba. XV. 145)*

Kûy-i nigârı bekleyeyin gice subha dek *(Hayali. XVI. 5)*

Nergis açmaz gözünü uyhudan
Görmeyin کورمین deyü hâk olup gideni
(Nihani. XVI. 13)

§ Üşte ben balığı işbu aradan tutarın طوترين sen dahı bil.
(Câm. Na. XVI. 66)

Her kişi cam-ı mül ile mest olur amma ki ben
İçeli aşkın şarabın olurun اولورن her bâr mest
(Muhibbi. XVI. 15)

Ser-i kûyün sanemâ Cennet-i âlâ bilürin بيلورين
Münteha kametini sidre vü tuba bilürin بيلورين
(Baki. XVI. 193)

İçeyin ölmez isem kanını kana kana *(Baki. XVI.)*

Bilürin بيلورين ben za'if ü âsi vü ak
Rahmete bende yoktur istihkak *(Ş. G. XVI. 7)*

Düşeyin دوشين ayağına yalvarayın *(Ş. G. XVI. 53)*

İdeyin ايدەين cismimi yolunda feda
Can verip hâk-ı râh olayın ana *(Ş. G. XVI. 50)*

Dedi oldur salâh kim evvel
Kılayın قيلەين irtikâb-ı ceng ü cidal *(Fuzuli. XVI. 86)*

Anı taş ile sengsâr ideyin
Sındırup başını gubar ideyin ايدەين *(Fuzuli. XVI. 85)*

Dün dedi raksa gelüp sana vefalar ideyin ايدەين
Döndü ahdine vefa itmedi ol mâh-lika *(Ruhi. XVI. 99)*

Nur-ı lutfiyle karanu dili ruşen kılsun
Varayın ورەين ağlıyayın اغليەين ol meh-i burc-ı himeme
(Zati. XVI.)

Tek göreyin كورەين ol yâri engelle de olursa
Gensiz olunur zira gül birle dikenden haz
(D. B. XVI. 108)

Dir imişsin ki Figani'yi bugün öldireyin اولديرەين
Ne tekellüf sanemâ hizmete yarar olucak
(Figani. XVI. 3)

Bin acığ ile can vereyin her nefes ana
Ey la'l-i dost kılmaz isem sana can feda *(Aşki. XVI. 107)*

§ İstiğşa' استغشآء [*Ar.*] : Kimseyi görmeyeyin کورمیه‌ین deyü sözü hiç işitmeyin اشتمه‌ین deyü nesneyle berk bürünmek ve gizlenmek. *(Bab. XVI. 2, 9)*

§ Sipas سپاس [*Fa.*] : ... Bu ni'meti senden bilürin بلورین demektir. *(Ni'meti. XVI. 394)*

Açayın aşk gülzarında bir gül
Ki düşsün andelib-i cana gulgul *(Yuz. Şems. XVI. 49)*

§ Sende bir zıbun ve bir gümüş küpe ve bir guruş ve bir yapuğum olup talep iderin ایدرین. *(Sic. K. XVI. 8, 128)*

Eyit aktır yüzüm açık alnım
Kızım sana dirin دیرن dinle gelinim *(Güvahi. XVI. 94)*

İyd-i vaslım isteyenler terk-i can etsin demiş
Öleyin اولین önünde anın olayın اولین kurban ana
(Revani. XVI. 5)

Nik ü bed başa gelirmiş yazılan her ne ise
Ne için gam çekeyin چکین zar ü perişan olayın اولین
(Nihani. XVI. 75)

§ Seni bir belâya uğradırın اوغرادرین helâk olursun.
(Zehr. XVI. 108)

§ Mezburdan bir guruş almış idim, kızıl imiş, tebdil olunmasın murat iderin ایدرین. *(Sic. A. XVI. 2, 1512)*

§ Hakikat-i hal nicedir, ahali-i mezbureden süal olunup tahrir olunmak reca iderin ایدرین. *(Sic. A. XVI. 6, 15)*

Kıralın gözü yendi şah alayın
Dedi kim bu alayı da alayın *(Hadidi. XVI. 244)*

§ Ben sizi bir yerden ileteyin التین ki hiç kimse haberiniz almaya. *(Solak. XVII. 13-1)*

Yıldızdan ağların آغلرین deme sendedir anmamak
Ez tüst bîseri zi-sitare mekün gileh *(Genc. XVII. 68)*

Hane-i dilde olan dûd eleminden canımı
Korkarın kim قورقرنکم tüte mülk-i ademe Hâletiya
(Hâleti. XVII. 161)

Bir melek-rû yanında tutsa makam
Viririn ویرین muttasıl o yana selâm *(Hâleti. XVII. 6)*

İstemezsen beni sen öldüreyin اولدوره‌ین kendimi ben
Sana her kim yaramazsa bana dahı yaramaz

(Nasayih. XVII. 82)

Alurın yedekte sürürin demiş *(Kayıkçı. XVII. 19)*

Geceyi gündüzden seçmek isterin
Beni bana komaz divane bahtım *(Kâtibi. XVII.)*

Görün tefâvüt-i himmet nice olur iki kes
Biri Hüma olayın der birisi dahı meges

(Nigâ. Ter. XVII. 84-1)

-ın (II), (-in; -un, -ün) : 1. -ını.

Dirliğim neyidüğin نیدکن aydayın kıldan kıla
Irak yakın işide has u âm cümle bile

(Yunus. XIII-XIV. 87)

Sabır issi bilür ol neyidüğin
Saâdetlü tutar sabrın dedüğin *(Yunus. XIII-XIV.)*

§ Çün Berzaveyh gördü kim Hindu anın mekrin مکرن ve aldamağın الدمغین anladı. *(Kel. XIV. 5)*

§ ...Bağa ol ağacın ortasın ارتسین muhkem tuttu, kazlar ağacın iki yanın یانن ağızları birle dutup uçtular.

(Kel. XIV. 51)

§ Sügüsin سکوسین oynatıp kılıcın قلجن yalabıttı.

(Anter. XIV. 549)

Direm adın آدن anun ki yarattı can
Sözü dilde hikmetten etti revan *(Ferh. XIV. 1)*

Ve ger buldu çıkmaklığın چقمقلغن bilmedi *(Ferh. XIV. 2)*

§ Gemiye binmek ve kanlıya binmek temam rıyazat yerin یرن dutar. *(Yadigâr. XIV. 14-1)*

§ Adımın atmağa dermanı kalmadı. *(Tebareke. XIV. 11-1)*

§ Buyurdu kim ol öküz üstüne ayağın basa.
(Yüz. Ha. XIV. 4)

§ Sefer, kim armak ve evinden ayru olmak ve dostlar firakın görmektir, kimse anun nesin نسن seve.
(Tuh. Le. XV. 225)

Birisin ریسن etti mazhar-ı harekât
Birisin etti mazhar-ı berekât *(Yuz. Hamdi. XV. 2-1)*

§ Kangı yere kim sürseler kılın قلن ağarda. *(Ac. A. XV. 76)*

§ Bu ayların müfredat defteri mucibince hisabın حسابن ve kitabın کتابن gördüm. *(Sic. B. XV. 4, 5)*

§ Ot köklerin کوکلرن ve ağaç yaprakların یپرقلرن yemekle birez kuvvet buldu. *(Güls. XV. 44-1)*

§ Temam bu üç âyet Yahudilerin kelâmın کلامن reddetmek içündür. *(Enfes. XV. 1)*

§ Arûs-ı dehrin gözünden sürmesin uğurlar.
(Müslim. XV.)

§ Kaçan iki kolların قولرین yusa Hak Taâlâ dört keramet vere. Evvel, bitisin بیتیسین sağ eline vereler. İkinci...
(Cennet. XV. 11)

§ Def' iderler eyü ile yatluyu, yâni eyü kelecilerle kâfirlerin yatlu kelecilerin کلجلرن... *(Cev. Es. XV. 102)*

§ Pes Ali kılıcın çekti ki anın başın çala.
(Leys. Ar. XV. 596)

§ Adımın atmadı ve kılın kımratmadı.
(Saadet. XV-XVI. 146-2)

Ey hezar ister isen hâr ü hazansız gül-i al
Kanlu dağım eğer olursa biñin بیکین gör birin برین al
(Âli. XVI. 122)

§ Münâmese مناسه [*Ar.*] : Çivildeşmek ve sır haberin خبرن söyleşmek. *(Bab. XVI. 1, 332)*

Ko beni kendü halinde olayın
Ki yeğ bilür kişi kendü kolayın *(Yuz. Şems. XVI. 222)*

Râkib-i esb-i devletim diyen er
Kuşanır beline belâ sadakın *(Aşki. XVI. 74)*

§ ...Tasarrufuna mâni' olduğun bildirmeğin mukaddemine mukarrer olmasın اوله سن emridüp buyurdum ki...
(Sic. K. XVI. 6, 40)

§ Kış gününde hammam içinde örü tururken işemek bir hekim şerbetin شربتن içmekten menfaatlidir. *(Zad. XVI. 61)*

§ İsa bin Resûl nâm kimesne eyü âdemdir, bu ana gelince nâ-ma'kul nesnesin نسنه سن görmedik. *(Sic. K. XVI. 8, 11)*

§ Nısfü'l-leyl idi, bir arslan geldi ve bunlardan her birin koktu.
(Şevahid. XVI. 72)

Okursun aşkın kitabın
Komadın âşıkın tâbın
Akıttın çeşmimin âbın
Döndü sellere sellere *(Saz. Köroğlu. XVI. 40)*

Ay efendim senin yolun önlerim
Benim gözüm nuru, gönlüm süruru
(Saz. Kul. Mehmet. XVI. 15)

§ ...Bu miktar çuka aldım, lâkin bahasın بهاسن kesmedik deyü cevap verip... *(Sic. A. XVI. 1, 361)*

§ Adana'nın suyuna döküldüler çokın چوقن suda kırdılar.
(Âş. XVI. 231)

Diliran mateminde k'oldular hâk
Gök etti damenin دامنن yer yakasın یاقه سن çak
(Lârendi. XVI. 165)

Nâka Leylî mahmilin çekmiş beyaban seyrine
Eyle Mecnun'u bu haletten haberdar ey ceres
(Fuzuli. XVI.)

Ben eski yarimden ayrı düşünce
Şimdi birin sevdim andan ziyade *(Kara. XVII. 17)*

Yüzün gören kâfir gelir imana *(Kâtibi. XVII. 41)*

Kalenin kapusın Genç Osman açtı *(Kayıkçı. XVII. 33)*

§ Küffarın bayrağın aldılar, dönüp gemilerine firar edicek ardın sürüp nice kâfir kırdılar. *(Tuh. Ki. XVII. 26)*

Dolaşalım şu âlemin her yanın
Yedi iklim, dört köşesin dünyanın
(Saz. Mecnuni. XVIII. 374)

Talib-i marifet çekerse emek
Yüğrük at arttırır yemin giderek *(Saz. Levni. XVIII. 361)*

Sakınma âşıktan kıblegâh yüzün
Geda görmek ister padişah yüzün *(Saz. Emrah. XIX. 608)*

Birin bilir binin bilmez
Bu dünyaya kimse gelmez *(Saz. Emrah. XIX. 635)*

Hanümanın harap etti çokların
Verdi her gönüle nişan kaşların *(Saz. Dertli. XIX. 666)*

Muvazzaf askeri ileri gider
Redif olanlar da talimin ider *(Saz. İlhami. XX. 758)*

Kalfa köyün üstün yel gibi aştık
Yönünü yokuşa döndü boz öküz *(Saz. Talibi. XX. 736)*

2. –leyin, –da, ... zamanında, ... esnasında.

§ Bir kişinün kız kardaşı ölmüş, varmış aḫşamın اخشامن gömekomuş. *(Yüz. Ha. XIV. 182)*

§ Üçüncü beraber döğeler eleyeler, gece yatacak vaktın yiyeler. *(Yadigâr. XIV. 5-1)*

Bu resm ile dün buçuğun geldi ol
Kişi isteyip çevre çalardı yol *(Süh. XIV. 151)*

Güğüm gündüzün değme bir yazıda
Senin gibi bin bin kişi azıta *(Süh. XIV. 250)*

§ ...Ve havâyici aldı yine dönecek vaktın وقتن ecel irdi ve Abdullah Medine şehrinde dâr-ı dünyadan...
(Si. Da. XIV. 121-2)

§ Şerahbil nahif idi, günüzün كوزن oruç tutmaktan, dünin uyanık turup taât etmekten... *(Fütuh. XIV. 86)*

§ Ben miskin, şah katına getürdükleri vaktın وقتن giyip geldüğümdür. *(İhlâs. XIV. 82)*

Yaşım ırmağ edeyim kuyün içinde dünle
Ki sabahın صباحن uyanıp yüzünü şebnem göresin
(Kadı. XIV. 210)

Mukabil olduğu vaktın وقتن iki su
Yimedin etmek ü hem içmedin su *(Işk. XIV. 240-2)*

§ ...Anlanmaz söz ile bî-vecih mesel getirdin ve olmaz vaktın وقتن araya girdin. *(Kel. XIV. 71-2)*

§ Âfet erdiği vaktın وقتن fikrin ve reyin assısı öğüş olmaz. *(Kel. XIV. 40-2)*

§ Şol yıldız kurdu kim dünin دن od bigi ışılar, anı bir arada gördüler, sandılar kim oddur. *(Kel. XIV. 54-2)*

§ Keklik eyitti : Üşbu yakında bir su kıyında bir zahit ve oruç dutucu çetük var, dünin دن namaz kılur, hergiz kan dökmez. *(Kel. XIV. 105-2)*

§ Ve eğer matbu ya nukû ise kuşluğın قوشلغين içe. *(Mü. Şi. XIV-XV. 15)*

§ Öñin اوكين anlamıyan soñın صوكين tanlar. *(Ata. XV. 2)*

§ Resul Hazreti... bunca bin hicabı geçip heybet hicabına yetiştiği vaktin, Ömer Hazreti mescitten baktı gördü kim... *(Müz. XV.)*

§ Ecel üzerimize şol vaktın وقتن takdir olunmuştur ki... *(Saat. XV. 81)*

§ Acaba ben ol tebere ne vaktın وقتين vâsıl olam ve anı bana kim düze. *(Müslim. XV. 1, 109)*

Zâhidi gör ki umar, billâh, Firdevs ey rakip
Bulunduğun vaktın şunun dûzahte yüzün kara kıl
(Sarıca. XV. 25)

§ Ol vaktın Meryem on beş yaşındaydı, kız idi.
(Leys. Ar. XV. 5)

§ Muakkıbât ol ferişte lerdir ki biri gündüz bile olur ki aḫşamın اخشمن ol gündüz amelin alur Hak Taâlâ hazretine gider.
(Leys. Ar. XV. 666)

Ve ger yatsun یتسون eder olsa niyazı
Cemâatle kılur olsa namazı *(Muham. XV. 530)*

Gündüzün yazıda şubanı biziz
Gece dârında pâsbanı biziz *(Yuz. Hamdi. XV. 74-1)*

§ Âdem Aleyhisselâm bihişte ikindüyin اکندوین girdi, gün tulunmadın çıktı. *(Tazarru. XV. 237)*

§ Bir hafta oruç tutgıl şöyle: Günin کونین yimeyesin dahı dünin دون irteye değin namazda turasın.
(Tez. Ba. XV. 66)

Revan olup gözünden her yana seyl
Günüzün کنوزن sâim idi kaimü'l-leyl *(Mih. XV. 63)*

Meğer bir gün sabahın صباحین bûstandan
Sefer azmin kılur Hindûstandan *(Ravza. XV. 36)*

§ Ol gece düşte gördüm... sabahın صباحن durdu...
(Cennet. XV. 32)

Gece yatıp sabahın صباحین cümle turdu
Kuşandı biri birinden önürdü *(Fazilet. XVI. 72)*

§ Beşiç [*Fa.*] : Ve çobanların keçi çağırdıkları vaktın وقتن ittikleri savt... *(Deş. XVI. 50-1)*

§ Surâa سراعة [*Ar.*] : Atıldığı vaktın وقتن katı uzağa cavup giden yufkacık el kayası. *(Bab. XVI. 2, 210)*

Bilmezin hal-i perişanım ne vaktın وقتن arz edem
Ben gubar-ı gamla hayran dilberim mest-i gurur
(Hâleti. XVII. 224)

3. ...olarak, –lıkla, ...iken.

§ Pes Dakyanus buyurdu kim ol mağara ağzın yaptılar ve eyitti: İmdi kon kim acın آجن ve susuzın سوسزن anda kırılsınlar. *(Enb. XIV. 897)*

Yedi ıklim halkını davet kılın
Gelmeyeni geñsüzin ککسزن alıp gelin *(Ga. XIV. 162)*

Nice kim iylik edesin sen ana
Aygutun آیغوتن yavuzluk eder ol sana *(Ga. XIV. 174)*

§ Bir dün kaplan arslan katına halvetin خلوتن varmış idi.
(Kel. XIV. 61-2)

Yarattı seni kulluğun etmeğe
Değil gafilin gelmeğe gitmeğe *(Süh. XIV. 7)*

Der idi kanı sevgülü yarenler
Ner arslan gibi ol gürbüz erenler
Elimden gafilin çıktı, nideyin
Avare oldum üş kanda gideyin *(Dah. XIV. 39)*

§ ...Ve eğer yüklü otursa geñezin ککزن toğura.
(Mü. Şi. XIV. 44)

Kut bulmadın ger acın آجن ölesin
Yeğdurur andan ki hain olasın *(İs. XIV-XV. 88)*

Dönmüş idi Hamza çün kim hamleden
Gafilin غافلن fâriğ gelürdü cümleden *(Muham. XV. 192)*

§ Rahdâr راهدار [*Fa.*] : Bir kimsenin gafilin غافلن üstün urup ve bağlayup öldüren kişiye derler. *(Ni'meti. XVI. 331)*

Musahipten uğrunca lokma mı yedim
(P. S. Ab. XVI-XVII. 40)

Gafilin غافين hâk etmedin canı teni
Bu cihanda yok misali bil seni *(Battal. XVIII. 343)*

4. -ım, -um.

§ Ben ettim bilmez misin ki ben kimin کیمین ? Eder, harâmîler katında bilişlik olmaz. *(Yüz. Ha. XIV. 116)*

§ Mezkûre avrat âcizein عاجزماین, besleyümezin deyüp ve müfti dahı... *(Sic. B. XV. 8, 11)*

§ Bedürüstî ben ol Allah'ın اللهن ki âlemlerin Rabbiyim.
(Leys. Ar. XV. 177)

§ Gerektir kulın قولن deyen kişiler her hâcetini Mevlâ'sından isteye. *(Leys. Ar. XV. 6)*

§ Ben Ma'buduñuzan معبودكزن ve ben Râzıkıñızan رازقكزن (harekelidir). *(Cev. Ah. XV-XVI. 288)*

§ Madâm ki ben hayattayın sana zarar gelmez. *(Saadet. XV-XVI. 23-2)*

§ Ben, sana, saçından köstek eyleyip veren hatunun oğluyın. *(Rahat. XVI. 49)*

Çekmez isem gam-ı hicranını âşık değilin دكلن
Ben bu halimle senin vaslına lâyık değilin دكلن
(Âli. XVI. 155)

§ ...Mezbur zimmi yeniçeri şeklinde olup, ben yeñiçeriyin يكيچريين ben seni alayın deyü bir hile ile mezbure Fati'yi evine iletüp... *(Sic. A. XVI. 3, 178)*

§ Ordu akçasından deyü benün بنون yiğirmi üç altunum hilâf-ı şer' aldı. *(Sic. K. XVI. 6, 3)*

§ Nedânem ندام [*Fa.*] : Ma'na-yı terkibîsi "ben değilin" dir دكلندر. *(Deka. XVI. 29-1)*

Yılduzu düşkün garib ü âşık-ı bî-çareyin
Gün gibi derya-yi hüsnünde gezer âvareyin
(Yahya Bey. XVI. 105)

5. ...üzerinde, ...üzerine, –da.

Gerek ise Fağfur Şahın kızın
Dileyem seninçün ü çökem dizin *(Süh. XIV. 34)*

§ Cemi' beyler ayağın dururlardı. *(Ta. Sel. XV.)*

§ Şunlar kim gecelerler Tanrı içün secdede ve ayağın آياغن turup. *(Cev. Es. XV. 71)*

§ İlâhî örü turdum hazretinde, iki dizin دزن oturdum, yüzüm toprağa kodum... *(Tuh. Le. XV. 267)*

§ Mustafa eydür, İlâhî senin buyruğun sınınca ben sürçeyim, ara kıyam ile, ara rukû' ile, ara dizin düşüp, ara yüzin sürünüp götüreyim. *(Tuh. Le. XV. 274)*

Buyura zebânilere tutalar
Yüzün sürüyü odlara atalar *(Muham. XV. 354)*

Kanı gün görmeyen yüzler yüzün düşmüş yolar saçın
Kanı gül yüz benefşe zülf oluptur kan ile vala
(Muham. XV.)

§ Cılnaz جلناظ [*Ar.*] : Yanın يانن yatmaklık ve çalk koyun yatmak. *(Bab. XVI. 1, 230)*

§ Bağ-ı cihanda âb-ı cûybârdan gayri bir ayağın yürür ve sebze-i bahardan gayri bir oturur turur komayalar.
(Şeref. XVI. 230)

§ El-isbıtrar الاسبطرار [*Ar.*] : Yanın يانن yatmak arîz ve amîk istirahat eylemek. *(Kdeb. XVIII. 500-2)*

6. –daki, –da olanı.

§ Dudaklarım şişti, şöyle kim üstün اسّن dudağım burnumu ve altın dudağım eneğimi örttü. *(Enb. XIV. 325)*

§ Ubûdiyyet, mücâhede makamında değirmenin altın التين taşı gibidir, sâbit olmaktır. *(İhlâs. XIV. 100)*

§ Aldı buları Mekke'nin altın الّن yanından gitti.
(Enfes. XV. 254)

7. –ında.

Gerek karvayıp dutadı kız elin
Dutup çekti amma sakalın kılın *(Süh. XIV. 220)*

Karınca ayağın kara dün için
Kaya üzre basa önün ya kıçın *(Süh. XIV. 4)*

§ Aykur yunt ile yıl artuğın ارتغن otlayup binilmezse döl içün tutulursa... *(Tuh. Le. XV. 346)*

8. ...ile.

§ Kendi kavmi ve çerisi arasında rey za'ifliği ve tedbir eksikliği ile bilindi ve bilüsüzliğin بلوسوزلكن meşhur oldu.
(Kel. XIV. 32-2)

9. -lığını.

Veli Nevbahar ay yüzünden nikap
Götürmezdi zira ki andan sevap
Varın bilir idi... *(Süh. XIV. 108)*

10. -lığında olanı, -lığındakini.

§ Üç arpa ağırın آغرين yılan sokmuş kişiye içürseler. *(Ac. A. XV. 58)*

11. -ı.

§ Eğer yavuz sanıcılar bu kastı eylediyse ve Tanrının takdiri ana muvafık düştiyse yavlak düşvardır kim Tanrının kazası şol şerze arslanı sepete koyar ve gürze yılanı sandık esirin اسيرن kılur. *(Kel. XIV. 46-2)*

Bana sensiz cihan mülkin ملكن gerekmez
Cihan nolur ki can ilkin gerekmez *(Yuz. Şems. XVI. 266)*

-ınan, (-inen; -unan, -ünen) : ...ile, -le.

Yürü bire yürü Antep elleri
Senin yakışığın yazınan gelir *(Kara. XVII. 173)*

Dostunan benim arama
Bir pus döktü duman şimdi *(Emrah. XIX. 32)*

Önü sine-bendli bir al atınan
Düşeyidim o dost ile yola ben *(Saz. Dadaloğlu. XIX. 571)*

-ınca (I), (-ince; -unca, -ünce) : -ıncaya kadar.

§ ...Avrat sısamı yaş eyledi, kabın çıkardı güneşe kodu, kuruyu durgıl. Tâ kuruyunca قرينجه kendi ayruk işe meşgul oldu. *(Kel. XIV. 86)*

§ ...Siz yeriniz beklen oturun tâ ben geri gelince كلنجه. *(Kel. XIV. 48-2)*

Beni istedeler ana yok güman
Ve liykin bulunca uzanır zaman *(Süh. XIV. 240)*

Tan atınca Kaytas uyumadı
Ne gussa kodu kim anı yimedi *(Süh. XIV. 206)*

Ölünce unutmayaven iyliği
Hem iylik edendir kişiler yeği *(Süh. XIV.)*

Sımazsa bu şahzademizin sözün
Gelirse ki göre mübarek yüzün
Ölünce duacı kul ola ana
Temamet ulular katında ana *(Süh. XIV. 51)*

Geyiği çü yer üzre bıraktı ol
Revan çaktı çakmaka od yaktı ol
Pişirdi vü yidi vü derdi öğün
Yiyesi yememişti ana değin
Genince oturdu, doyunca yedi
İğen armış idi birez uyudu *(Süh. XIV. 186)*

§ Kademi kutsuz gelin diyince دینجه utsuz gelin disinler. *(Dede. XIV. 262)*

§ Beni-Sa'dî, dağları, beriyyeleri aşurunca آشرنجه soyladılar. *(Anter. XIV. 388)*

§ Miskin karıcuk, ölünce اولنجه kirpiğin kurumaz. *(Anter. XIV. 407)*

Gemiyi yudu iki gün hakınca
Ki canı çıktı limondan çıkınca چقنجه *(Işk. XIV. 174-1)*

§ Siz bu su kıranında eğlenidurunuz, tâ ben size gelince. *(Fütuh. XIV. 127)*

§ Ol hamrden esrince اسرینجه içtik. *(Fütuh. XIV. 62)*

§ Ne kim Resûl Hazreti ısmarladı, amel eylediler ölünce اولنجه. *(Yüz. Ha. XIV. 8)*

§ Ol varanlar hapsolunup yığılalar duralar tamu kapısında, tâ sonu dahı varıp anlara ulaşınca اولاشنجه. *(Leys. Mu. XIV-XV. 243-2)*

§ Eğer tâam ıssı olacak olursa ürmeyesin, bu dahı menhidir, katlanasın sovuyunca صوینجا. *(Müneb. XIV-XV. 168-2)*

§ Eğer münasebet düştüğünce دوشدکنجه takrir edüp tahrir kılursavuz ne kâğıt yeter ne midad. *(Müneb. XIV-XV. 12-2)*

§ ...Mıskar Ali dahı tarih-ı mezburdan yıl tamam olunca اولنجه alıp kabûl ettiği sebepten deftere sebt olundu.
(Sic. K. XV. 2, 190)

§ ...Beş litreden otuz litreye varınca وارنجه mâbeyindeki a'daddan dahı gerü taş ve hammaliye akçası alınırmış.
(Sic. B. XV. 7, 387)

§ Balaban nam oğlancuğu on yıla varınca وارنجه nefaka talep etmezsizin rıza-yı Hak içün terbiyet ideyin.
(Sic. B. XV. 4, 188)

§ Sene sitte ve tis'in ve seman mie zilhiccesinin evvelinden âhirine varınca وارنجه Balıkbazarı bozahanesin dutar...
(Sic. B. XV. 11, 7)

§ Bir kişi suyu üç kerre ya yedi kerre yudunca یودنجه duası temam ola, meğer şol vakıt uzata ki... *(Saat. XV. 11)*

§ Yakın geldikte ikisini dahı velâyet eliyle başından kuyruğuna varınca وارنجه sığadı. *(Bektaş. XV. 102)*

§ Ötülgen beyliği böğürtlen savılınca سولنجه. *(Ata. XV. 30)*

§ Hatun ele girince كرنجه halayığı hoş görmek gerek.
(Ata. XV. 12)

Bir akçaya satınca صتنجه iki tahta gümüşü
Ver müfte bâri ecrini Allah'dan dile *(Nizami. XV. 50)*

§ Gerü uğruluk eylerse zindanla tevbe eyleyince ایلینجا.
(Tuh. Le. XV. 389)

§ İlerüki ümmetler zahmetler gördüler yol bellüleyince. Muhammed ümmeti sonrarak geldiler yolu eylenmiş buldular.
(Tuh. Le. XV. 238)

Çıkar otağı içinden o server
Ayak durur ta çalınınca mihter *(Salâtin. XV. 31)*

Benim derdim dükenmez nideyin ah
Ölünce yana yana gideyin ah *(Muham. XV. 560)*

§ Talib-i Hak olaldan beri hiç toyunca طوينجه yemek yemedim ve kanınca قانجه su içmedim. *(Müz. XV. 313)*

Nuh'a Âdem'den gelince كلنجه bellü bil
İki bin iki yüz elli altı yıl *(Enveri. XV. 72)*

§ Eğer sen beni kaldırırsan el arkası yerde sana ölünce اولنجه kul olurum. *(Müslim. XV. 34, 66)*

Eğer kim düşmanın ola karınca
Tolu bak toprağa kanın karınca قرنجه *(Hikmet. XV. 552)*

§ Anınla irte toğunca طوغنجا bile olur, irte toğucak ol dahı gece amelin alıp hazrete gider. *(Enfes. XV. 464)*

§ Benim rahmetim anlardan göz açıp yumınca يومنجه ırak olmaz. *(Cennet. XV. 419)*

§ ...Ve yülümen başınızı tâ kurban kavl ittiğiniz yere varınca وارنجه. *(Cev. Es. XV. 51)*

§ Tâatın eyüsü ve yatlusu dudağdan ağıza varıncadır وارنجەدر. *(Tez. Ün. XV. 110-2)*

Bu kitabım, olunca اولنجه ruz-ı kıyam
Ola eğlence ehl-i aşka müdam *(Ş. G. XVI. 132)*

Ayağı üzre turd'olunca اولنجه âhir
Hata idem deyü ditrerdi dir dir *(Enis. XVI. 50)*

Turup kalgırsa sofi nola hop hop
Doyunca دوينجه yir pilâvı çünkü hap hap *(D. B. XVI. 48)*

Ki yok evinde toyunca طويونجه yeyesi
Ne hot ehlinde var bütün giyesi *(Fazilet. XVI. 281)*

§ Ḫuşk-âmar خشكامار [*Fa.*] : İstifsar-ı beliğ... Bir nesneyi gayetine irince ايرنجه sorup teftiş etmek. *(Ni'meti. XVI. 280)*

Gönlün alınca آلنجه gülersin yüzüne âşıkların
Gördüğün aldarimişsin böyle bilmezdim seni *(Yuz. Şems. XVI. 269)*

Dün gece subh olunca eşiğini bekledim
Sovukluk etti bir yana ol, bir yana seher
(Hayali. XVI. 5)

§ Delügöz ile Receplü nam karyeler kurbunda ahz olunan toru, kıç ayaklarının birer miktarı beyaz olan bargiri, sahibi zuhur idince ایدنجه emanet vaz' olunmak içün mahfil-i kazaya getürmeğin... *(Sic. A. XVI. 6, 1581)*

§ İsa bin Resûl nâm kimesne eyü âdemdir, bu ana gelince کلنجه nâ-ma'kul nesnesin görmedik. *(Sic. K. XVI. 8, 11)*

§ Dört nesne bedene kesel ve zahmet verir: Sarp yola gitmek, eşmez tavara binmek, yorulunca یورولنجه yürümek...
(Tibr. XVI. 182)

Gösterüp mir'at-ı hüsn-i yârden didârını
Sen beni yâ Rab ölünce âşık-ı dildâr kıl *(Aşki. XVI. 208)*

Yenile âşık oldum eski derdim tazelendirdim
Ölünce bendesi olmalu bir şah-ı cihan buldum
(Yahya Bey. XVI. 145)

§ Ey melekler, bu ikisine küyün tâ aralarında barışıklık olunca اولونجه. *(Rahat. XVI. 385)*

Gamınla göz yaşıdır huşk ü ter nevâle bize
Geçiniriz döke saça ölünce اولنجه minnetsiz *(Âli. XVI. 95)*

§ Ferseng فرسنك [*Fa.*]: Yiğirmi beş ok atımı yerdir. Her ok atımının nihayet-i bu'du üç yüz zira'dan dört yüz zira'a varıncadur وارنجهدر. *(Cinas. XVI. 42-1)*

§ Ulalıp büyüyünce بوییجه ihtimam ile besleye.
(Mevahib. XVI. 162)

Yavuz günler yavaşır yatlu âdem
Komaz yatluluğun ölünce اولنجه her dem
(Güvahi. XVI. 31)

§ Yedikule'den tâ Sarayburnu kalesi rüknüne gelince کلنجه şahrahın tarafeynine... *(Ev. XVII. I-45)*

§ Evvel-i bahar olunca اولنجه bu diyarda karar edem ba'dehu işaret-i aliyyeleri sudûr bulduğu mahalle dek gidem.
(Solak. XVII. 51-2)

§ Kemankeş Ahmet Bey kuvvet-i bazu ile meşhur olup koyunu yüzülünce bir eli ile tutar ve dahı eyü ok atardı.
(Tuh. Ki. XVII. 22)

Yar dâmenin komam elden ölünce
Sahn-ı mahşer, rûz-ı ceza olunca
(Saz. Mecnuni. XVIII. 374)

§ El-minser المنسر [*Ar.*] : Otuzdan kırka varınca وارنجه ricâl ki asker-i kebirin çarhası makamında giderler.
(Kdeb. XVIII. 436-2)

Aldı Seyyid'i heman rahî olur
Göz yumup açınca ol yire gelür *(Battal. XVIII.)*

–ınca (II), (–ince; –unca, –ünce) : –ı kadar, –ı gibi.

§ Gücünüz yetdüğünce یتدوکنجه dünyayı hor dutun.
(Yüz. Ha. XIV. 227)

§ ...Eğer kumlar ve kayırlar sağışınca ساغشنجه dahı olursa.
(Anter. XIV. 321)

§ Bir şehir uramınca اورمنجه yer konmuştu, söktüler, şeştiler.
(Fütuh. XIV. 425)

Kilimince kösülen ayağını
Sovuk günde tondurmaya yağını *(Süh. XIV. 220)*

§ İbni Abbas eyitti : Adam başınca باشنجا bir dördül ve yeyni taş idi, buyurulmuş idi kim anı bile götürür idi.
(Enb. XIV. 507)

§ Tâ kıyamete değin Kâ'be'ye varan hüccacın her kılı sağışınca.
(Tazarru. XV. 242)

§ Rebia ve Madar kabilesi ılkısının tüsü ve kılı sağışınca ساغشنجه.
(Tez. Ün. XV. 10-2)

§ Yâ Cebrail var tamudan bir iğne yurdusunca بردسنجه od al. *(Tuh. Le. XV. 212)*

Gel berü deryaya seyran edelüm
Sır bilindüğünce i'lân edelüm *(Vahdet. XV. 66-1)*

§ Ey bizim Tanrımız ver anlara iki bize virdüğüñce ويرد ككجه azabdan. *(Cev. Es. XV. 140)*

§ Hak Taâlâ beş vakıt namazı buyurdu, tâ ol ferişteler ve ol mü'minler sağışınca صاغشنجه cevap vere. *(Cennet. XV. 16)*

§ Hak Taâlâ gerü bayağılayın kılup tamuya ata ve her birisi günahlı günahınca كناهنجه cehennemde azâb-ı elîm çekeler. *(Delil. XV. 157)*

§ Haber didüklerince دد كلرنجه olmaz. *(Ata. XV. 11)*

Zıya arturduğunca آرتوردوغنجه şems-i İslâm
Verirsin zulmet-i küfrüne ahkâm *(Enis. XVI. 17)*

§ Halk vasf itdüklerince اتد كلرنجه var mı? *(Rahat. XVI. 10)*

§ Sayh صيح [*Ar.*] : Kişi gücü yetdüğünce يتدوكنجه katı çığırmak. *(Bab. XVI. 1, 415)*

§ Ol hurmadan diledüklerince yidiler. *(Şevahid. XVI. 103)*

Edepsizliği kâr edinme kesil
Katı uzanma yorganuñca يورغانكجه kösül *(Güvahi. XVI. 25)*

§ Hak Taâlâ ol kişiyi yarlıgar eğerçi günahı denizler köpüğünce كپكنجه olursa. *(Zad. XVI. 21)*

2. –ı sıra, –ından, –ında.

§ Boynuna bir urkan dakıp gemi ardınca اردنجه gemi öñünce اوكنجه gezdirdiler. *(Anter. XIV. 446)*

Yanınca ينجا beğleri giderdi gamgin
Süâl edenlere vermez cevabın *(Işk. XIV. 150-2)*

Eğer atım düşer olursa sığa
Suyumca صويمجا durma gir kolunu sığa *(Işk. XIV. 152-2)*

Komadılar sanevberi yanınca salına
Ol derdmendin ayağına balta urdular *(Sarıca. XV. 12)*

Çü vakt-ı göç ola âgâhın olmaz
Yanunca birisi hem-rahın olmaz *(Tazarru. XV. 125)*

§ Ulu'ların sözü Kur'an'a girmez, illâ yanınca يانجه yiler. *(Ata. XV. 2)*

Gitti ahım Arş kandilin çıkup uyarmağa
Dûd-ı ahım anın ardınca اردنجه götürdü nerdüban
(Figani. XVI. 6)

§ Nehaz نهاز [*Fa.*] : ... Ve kösem ki koyunun öñünce اوكنجه yürür. *(Caf. XVI. 167-2)*

§ Talîa طليعة [*Ar.*] : Leşker öñünce اوكنجه gönderilen karavul ve gözcü. *(Bab. XVI. 1, 239)*

§ ...Gerçi her kişinin öñünce ednâ işaretle yuvalanur. *(Şeref. XVI. 228)*

Bu ak libas ile nevrûz-ı âlem olmuşsun
Rakıb-i rû-siyeh ardınca benzer ahşama
(Yahya Bey. XVI. 201)

§ Dükeli anda olanlar evlâdından ve gayriden rikâbınca ركابنجه yayak revane oldular. *(Şevahid. XVI. 208)*

§ Ol kuşcuğaz anun cenazesi ardınca kabrinün üzerine geldi. *(Şevahid. XVI. 300)*

Bilesince yürürdü dâye gibi
Yanınca sürünürdü sâye gibi *(Yuz. Şems. XVI. 61)*

3. –lığınca, –lığı kadar.

§ İki kendü ağırınca اغرنجه burçak unıyle karışturalar. *(Yadigâr. XIV. 61-2)*

§ Bal ile sirkeyle yoğuralar bir koz kadarınca ve gölgede kurutalar. *(Yadigâr. XIV. 49-2)*

§ ...Ve helilenün ağırınca اغرنجه katalar. *(Mü. Şi. XIV. 66)*

§ Ol beş dağın taşından yapılan Kâ'be'yi sana kıble kıldım ki ol beş vakit namazı ana karşı kılasın, tâ beş dağın ağırınca آغرنجه sevap verem. *(Cennet. XV. 15)*

§ ...Anın müzdü terazuda yedi kat gök ve yedi kat yer ağırınca آغرنجه ola. *(Cennet. XV. 174)*

§ Tâ yetişem Fâris deniziyle Rum denizi uğraştığı yere, yahut gezem ömrüm varınça وارنچه. *(Cev. Es. XV. 400)*

Bu zevk saldı Zeliha-yi lâleye bir şevk
Ki la'l ü müşk döküp verdi ağırınca آغرنجه baha
(Fuzuli. XVI. 11)

4. –ı sürece, –dıkça.

Yanılup bûseyi ahd itdüğünce ایتدوکنجه
Kemâl ağzında yâri öpmelüdür *(Sarıca. XV. 13)*

Üşüp mey sohbetin etdüklerince اتدکلرنجه
Dil-i nalânımı sâzende eyle *(Mesihi. XV. 34)*

Sahn-ı çemende eyledüğünce ایلدوکنجه karar serv
(Mesihi. XV. 17)

§ İblis eydür... sol yanından gelem günahların gönlüne tatlı gösterem, itdüklerince ایتدکلرنجه hoş gele. *(Cennet. XV. 7)*

§ Dünyanın gencleri âkıbet dükenür amma tevbe bir gencdir hergiz dükenmez, varduğınca واردغنجه ziyade olur.
(Cennet. XV. 62)

§ Reâyâ evlâdından taze yiğitler intihap olunup bin nefer piyade yazıldı. Sefer seferledüklerince dirliğe mutasarrıf olup günde bir akça-i Osmanî ki rub' dirhemdir, vazife ta'yin olundu. *(Solak. XVII. 11-1)*

§ Kaçmak istedüklerince ayakları lâmelif gibi birbirine dolaşır.
(Solak. XVII. 128-2)

§ Hükemâ ve etıbbâ, ilâcı hususunda bezl-i makdûr edüp tekayyüt etdüklerince ömr-i azizleri hebâ olup...
(Solak. XVII. 416-1)

5. –acağına, –acağı yerde.

Eğer ol kadar biledim kim Süheyl
Benim kızıma eylemiş idi meyl
Dökünce vü saçınca çok malini
Bana az u çok kendi ahvalini
Dese nite dek duradım dinedim
Anı hot güyeğü ben edinedim *(Süh. XIV. 180)*

§ Ol İsrafil ürdüğü Sûr ba'se sebep olunca اولنجه ölüme sebep olaydı ki ben bu şiddete ve mihnete sataşmayaydım. *(Leys. Mu. XIV-XV. 419-1)*

§ Ali'ye söğünce سوكنجه Mervan-ı Har'e söğsene, dedi. *(Müslim. XV. 1, 41)*

6. –ı gibi.

§ Kangı surette ki diledi seni terkip eyledi dileğince دلكنجه. *(Cev. Es. XV. 327)*

Çü bunlar sözlerince سوزلرنجه söz işitir
Didiler bu gelenler ne kişidir *(Battal. XVIII. 330)*

7. –dığı kadar.

Nedir zulm yerince hayretmemek
Dürüşüp el irince hayretmemek *(Süh. XIV. 16)*

–ıncağaz : → –ıcağız.

–ıncağız : → –ıcağız.

–ıncağzın : → –ıcağız.

–ıncak : → –ıcak.

–ında, (–inde) : 1. –ı içinde.

§ Dimne eyitti: Getirmişlerdir kim deniz kuşlarında قشلرنده bir dürlü kuş olur kim ana taytoy derler. *(Kel. XIV. 50)*

2. –sında.

§ Gördü bir avrat uyur, bir çar kıyında قيندە turur. *(Tuh. Le. XV. 220)*

–ını, (–ini) : –ıyı, –ısını.

§ Yâni key kuvvetli anddır ki Allah'la dahı gayrini غیرنی bile şerik etmişlerdir. *(Enfes. XV. 60)*

§ Andan gayrini غیرنی Ma'bûd mu tutunayın ki...
(Enfes. XV. 11)

–ınılmak, (–inilmek) : –ılmak.

§ Ümittir kim kabûl gözüyle bakınıla بقینیله.
(Yüz. Ha. XIV. 2)

§ Ol helâk olduklarından sonra görenler eyle zannettiler ki bu mekânda kimse yaratınılmadı یرتنلمدی.
(Leys. Ar. XV. 432)

§ Od söyündürinilmez سویندرنلمز illâ kim su ile söyündürinilür سویندرنلور. *(Rahat. XVI. 135)*

§ İncidinildim انجدنلدم Allah dininde bir incidinilmekle انجدنلمکله kim bir kimesne ol incidinilmek ile incidinilmemiştir.
(Rahat. XVI. 151)

§ Bin yıl dahı yandurınıldı یاندرنلدی, tâ kim apbak oldu.
(Rahat. XVI. 497)

§ Anlara tayyibatları ivdürinilmişdür ایودرنلمشدر.
(Rahat. XVI. 150)

§ Cehennemden çıkarınılup چقرنلوب cennete givirinilür کیویرنلر.
(Rahat. XVI. 83)

§ Lâkin merkeze götürünilmeleri کوتورونلماری henüz dahı ne bedahetle ma'lûmdur. *(Cihan. XVII. 35)*

–ın ... –ın, (–in ... –in) : 1. –ar ... –ar, –şer ... –şer.

Âşıklara ne diyem aşk haberinden şirin
Aşk ile dinler isen söyleyin birin birin *(Yunus. XIII-XIV.)*

Gel imdi dinle sözü serdideyin
Birin birin برین برین anı sana diyeyin *(Yunus. XIII-XIV. 3)*

§ Tanrı Taâlâ Ebrehe'nin tenine bir renç veribidi kim parmakları birin birin برن برن düştü. *(Enb. XIV. 951)*

§ Âdemiler ikin ikin اك اك (harekelidir) ilerü gelip davaların söyleyip hüküm dilediler. *(Enb. XIV. 635)*

§ ...Ol mertebeyi ve menzili oldu olaldan ve bir gezden bulmadılar belkim azın azın ازين ازن dürüşmek ve ayak ayak ağmak... *(Kel. XIV. 27)*

Anın çün ki bu aşka katlanmazın
Eridi tenim külli azın azın *(Süh. XIV. 120)*

Temamet birin birin eyledi arz
Ki hiç nesne kalmadı yanında farz *(Süh. XIV. 277)*

Birin birin çıkın taşra varunuz
Olun hazır yolunuzu görünüz *(Dah. XIV. 33)*

§ Uzatmıyalım, sahabeler birin ikin برين ايكن göçtüler. *(Si. Da. XIV. 491-2)*

Veli durmaz azın azın آزين آزين girer ol
Kılur san gördüğün yerden güzer ol *(Hikmet. XV. 501)*

Zebaniler birin birin برين برين tutalar
Götüreler bile nâre atalar *(Hikmet. XV. 410)*

Yerin yerin يرن يرن ana koparlar idi
Gelüp gözlerini öperler idi *(Muham. XV. 241)*

Sonra gemi yerleşicek ol dahı
Azın azın آزين آزين söyler olur ey sahi *(K. B. XVI. 15)*

§ Sârî ساری [*Ar.*] : Kimseye azın azın ازين ازين ulaşan marazdır. *(Bab. XVI. 1, 596)*

2. ... tarafına doğru, ... üzerine.

§ Boğa götün götün gitti. *(Dede. XIV.)*

§ Tebliğ-i meram olduktan sonra kalkup ardından آردين آردين gider. *(Cihan. XVII. 155)*

–ınsuz, (–insüz; –uñsuz, –üñsüz) : –ı olmaksızın.

§ Üç yıl gök hazinesin senin elinde kılam, senin duañsuz دعاكسز bir bulut kopmaya ve senin şefa'atüñsüz شفاعتكسز bir katra yere dammaya. *(Enb. XIV. 534)*

İşine kimsene hergiz karılmaz
Yoluna kendi emrinsüz امرنسز varılmaz *(Hurş. XIV. 1)*

§ İran-duht'un şol can artırıcı didarınsuz ve cihan bezeyici cemalinsüz kim güneş gözünün suyu anın eneği çukurundandır. *(Kel. XIV.)*

§ Din yolun sürmek ve hak nişanların zâhir eylemek padişah korkusunsuz olmaz ve anın siyaseti heybetinsüz hergiz mümkin değildir. *(Kel. XIV.)*

§ ...Eyittiler kim: Yavlak görklü reydir ve liykin yardımuñsuz یردمکسوز daşınamazız. *(Kel. XIV. 34-2)*

§ ...Mestur halâlinin dileğünsüz دلکنسوز hiç iş kılmaya kim anın duâsı müstecap ve makbuldür. *(Kel. XIV. 20)*

Ben ü ya benim gibi yüz bin kişi
Çalap buyruğunsuz başarımaz işi *(Süh. XIV. 81)*

§ Koz yağınsuz یاغنسز bir iğne yurdusunca değürseler şişer, ziyan eder. *(Yadigâr. XIV. 129-1)*

Nedir İskender, Süleyman kim ola
Kim Hak emrinsüz امرنسز elimden iş gele *(İs. XIV-XV. 320)*

Kimse ef'âline medhal idemez
Anın emrinsiz امرنسز bir adım gidemez
(Melhame. XIV-XV. 36-2)

§ ...Bir dahı, eri desturunsuz دستورنسوز evden çıkıp kancasaya gitmek, eğer yanında konşu dahı olursa.
(Müneb. XIV-XV. 171-1)

§ Ol, cisim olmaktan ve muhadesattan münezzehtir, nitekim kabaksız, karaksız görür ve kulaksız ve kulak delüğinsüz دلوکنسوز işitir. *(Müneb. XIV-XV. 97-2)*

§ Galip budur kim ol anı Resûl emrinsüz امرنسوز işlemedi, eğer emrinsüz işlediyse çün Resûl gördü ol fi'line inkâr kılmadı, heman ol dahı emir menzilesindedir.
(Müneb. XIV-XV. 213-2)

Yahu(t) tâat ehlinedir iki el
Pes birinsüz ola tâatta halel *(Tazarru. XV. 59)*

Dil ruhlerin gamınsız feryad ü nâle etmez
Bûy-i gül ile bülbül mest olmayınca ötmez *(Sarıca. XV. 18)*

Anın içün ferâizdendurur haccetmek ey mü'min
Biri birinsüz بیرنسز olımaz bular din içredir mısbah
(Delil. XV. 87)

§ Bu yer ehli vücuda gelmeğe sebep bulardır, bularınsuz بولرنسز hiç iş temam olmaz. *(Leys. Mu. XV. 204-1)*

§ Anın dileğinsüz دلکنسز bir çöp deprenmez.
(Leys. Mu. XV. 397-1)

Hesabınsuz حسابنسز azabınsuz عذابنسز oların
Erer anlara lutfu Girdigâr'ın *(Tennuri. XV. 78)*

Anın tanışığınsuz طانیشیغینسز yoğ idi iş
O leşkerde eğer yaz u eğer kış *(Tennuri. XV.)*

§ Çünkü Hak isminsüz اسمنسز ebterdür her iş. *(Beş. XV. 1)*

§ Halk töhmetini çekmeğe âsan gördüm anın didarınsuz دیدارنسوز olmağa sabretmekten. *(Güls. XV. 52-1)*

Gamından gerçi âsandır mematım
Gamınsuz غمنسز bir dem olmasın hayatım
(Lârendi. XVI. 134)

Bu vâdide Huda emrinsiz امرنسیز etmez bir meges cünbüş
Ki derya mevcine tabi'dir eyler hâr ü has cünbüş
(Tibr. XVI. 13)

§ Çünkü senin kalbin Allahü Taâlâ'nın yâd ve zikrinsüz ذکرنسز ola... *(Saa. Pend. XVI.)*

§ Dilemezem ki anlarun meşveretinsüz bir iş işlemeyem.
(Şevahid. XVI. 64)

Mürid oldur ki bir kem zerre bâri
Muradınsuz مرادنسز değil âlemde câri *(Şevahid. XVI. 3)*

§ Hayâ ve iman biri biriyle koşulmuştur, biribirinden ayrılmaz ve biri birinsüz برنسز olmaz. *(Nasayih. XVII. 196)*

–ır, (–ir; –ur, –ür) : 1. –ar, –er.

Bulasın istediğin gire ele
Bunu işitti hoca girür كيرر yola *(Yuz. Şeyd. XIII. 13)*

İrte oldu tanlacak Yusuf turur
Tâzisin eyerleyü Yusuf binür بنور *(Yuz. Şeyd. XIII. 58)*

Bir gece yatur ياتور iken ol düş görür
İrte turur anı Ya'kub'a sorur صورر *(Yuz. Şeyd. XIII. 2)*

Bize yavlak doğru söyler el verür
Yazuğa eğri okuyanlar girür كرور *(Man. Tayr. XIV. 164)*

§ Ol demür ki bağlamışlardı, şeşilmiş yerde yatır يتر. *(Si. Da. XIV. 560-1)*

§ Aşk bir kuştur ki her kimin gönlü evine girür كرر, âşiyane eyler. *(İhlâs. XIV. 66)*

Durur ol sâatte giyür tonların
Arâyişlerin düzdü birin birin *(Süh. XIV. 91)*

Anı duttular hali oldu yavuz
Yatur üşte zindan içinde henüz *(Süh. XIV. 255)*

Yüzü güneşe der idi dek otur
Boyu serv illâ uzanıp yatur *(Süh. XIV. 152)*

§ Bir karıcuk ağlayu girür كرور çıkar. *(Yüz. Ha. XIV. 27)*

§ Bir kişi yünden gönlek geyür. *(Yüz. Ha. XIV. 178)*

§ Bir gece yaturdu, bir çetük pençesiyle urdu iki gözün çıkardı. *(Tebareke. XIV. 69-1)*

§ Ef'ânın envâı çoktur. Ol ki tiryak-ı Faruk'a girür, Türkçe'de engerek yılanı derler. *(Yadigâr. XIV. 62-1)*

Gönül uğurluğa vardı asıldı zülfünde
Cezasıdır zira ohumadın dükâna girür كيرر *(Kadı. XIV. 382)*

Her ağaç döker pelas atlas giyür كيور
Şazılık ider kamu vahş ü tuyûr *(Melhame. XIV-XV. 16-2)*

Az ola bu yıl sular dir ey veli
Yad çeri girür كيرور yıkılır Şam ili
(Melhame. XIV-XV. 64-2)

§ Pes hüthüt gelip ol yaturken يتوركن kitabı anın göksü üzerine bıraktı. *(Leys. Mu. XIV-XV. 97-1)*

§ Eline dünyalık girürse كررسه sevinmeye ve eğer elinden çıkarsa yerinmeye. *(Tez. Ün. XV. 35-1)*

§ ... On direm kem-ayar gümüş değir دكر . *(Güls. XV. 48-1)*

§ Buncılayın ulu assı kimin eline girür ki sevab-ı ve necat-ı mutlaktır. *(Leys. Ar. XV. 548)*

Gâh giyürdü hâtem ü huff na'l ol
Geh kara dülbent sarınurdu Resûl *(Muham. XV. 120)*

Ele girmedi anda kaçtı Honyat
Girür küffar içine ah ü feryat *(Salâtin. XV. 143)*

Tıfl ol kanlu çepel suda yatur
Rahm zindanında kısuda yatur *(Vahdet. XV. 37-2)*

Miyanında yatur mûyi, bilinmez
Ki mû kangıdurur kangı miyanı *(Sarıca. XV. 47)*

§ Sadaka bir sabundur ki günahlar anunla yunur يونور .
(Maârif. XV. 195)

Yunur يوز ser-çeşmesinde her gün ahter
Ne yanar ısısından ne olur ter *(Mih. XV. 280)*

Halâyık ol savuğu çün görürler
Göçerler taşradan eve girürler كيرورلر *(Hikmet. XV. 385)*

§ Eyitti ki : Gökdere yörelerinde Mustafa bin Abdullah yaturdı ياتوردى . *(Sic. B. XV. 5, 334)*

Gördüler bir kişi yatur ياتر key za'if
Renc ü aclıktan teni olmuş nahif *(İbrahim. XV. 52-1)*

§ Gece yaturken یاتورکن katı yeller esti, bulutlar geldi, şimşekler oynadı... *(Bektaş. XV. 274)*

§ ... Eli bağlı yaturlar یاتورلر pes bunların elin şeşti, ol kalan kumaşı divşirdiler gittiler. *(Tez. Ba. XV. 113)*

§ Yavuz kul oldur kim kulluğu uçmak ve tamu içün kılur قلور. *(Tez. Ba. XV. 105)*

§ Üzerinde bir kirli don giyür کیور. *(Enfes. XV. 19)*

§ ... Yâni tamuya kim girür کرور, uçmağa kim girür کرور ol günde maʿlûm olur. *(Cev. Es. XV.)*

§ Bilür şunu ki yere girür کرر, şunu ki göğe çıkar. *(Cev. Es. XV. 265)*

§ Anlar uçmağa girürler کرورلر ve zulüm olunmayalar. *(Cev. Es. XV. 5)*

§ Şeyh katına girdim gördüm önünde bir sınık bardak yatur یتور. *(Cennet. XV. 210)*

§ Her ne ki mîzan-ı akla girür, âdet ve resmdir. *(Tazarru. XV. 48)*

§ Eğer gevheri su eyleyüp uçmak altunun mürekkep, huriler alınların kâğıt eyleyüp gök mukarrepleri ol huriler alınlarında yazarlar ise değir دکر. *(Tuh. Le. XV. 394)*

§ Olar dediler: Nite söyleyelim bir kimseye ol henüz beşikte yatur یاتور oğlana. *(Leys. Mu. XV. 4-1)*

Âsitanında yaturdum یتوردم üstüme geldi habip
Hasta sağalmalu olsa kapıya gelir tabip *(Revani. XVI. 10)*

Zulm ile hayvana girürmüş کیررمش kıran
Zulm ile bal etmez olurmuş kovan *(Zehr. XVI. 238)*

§ Şahan-ı cihan senin havfinden ne yaturlar یاتورلر ne uyurlar. *(Tibr. XVI. 27)*

§ Ḫaftan خفتان [*Fa.*]: Giyim ki ceng gününde giyürler کیورلر, geçim dahı derler. *(Caf. XVI. 50-1)*

§ Gideyorurken ıraktan bir kişi yatur gördüm. *(Şevahid. XVI. 61)*

Lihaf-ı sebz ile gonca yatur gülzara yasdanmış
Eğilür karşısında hasta bülbül hâra yasdanmış
(Aşki. XVI. 179)

Tekür, Türk kaçtı deyü işret etmiş
Yatur ياتور yanında esrik aklı gitmiş *(Hadidi. XVI. 69)*

Gamzesi oku anın ü gönülden geçüben
Kimse fehmetmez anı ben bilürem kanda yatur
(Hayali. XVI. 59)

§ Bu kelimatı eden kişiler cennete ön girürler كررلر.
(Zad. XVI. 23)

§ Kasap kalkar bir eve girür كرور bir zaman eğlenür.
(Rahat. XVI. 80)

Gül ile bülbülün arasına girür mi كرورى gurap
Alur mı ağzına şekkerden özge hiç bebga *(Âli. XVI. 39)*

Çü böyle ittiler tedbir sefer itti iki mel'un
Halife ol gece ey can yaturdu şehri yanında
Yaturken şehr-i Bağdad'ın önünde bastı kâfirler
Kaçup şehre gider ol dem alıp hem hanümanın da
(Battal. XVIII.)

2. –acak, –mağa yarar.

§ Siz bir koyun karnını getürün anın önünde silkin, yinür ينور taâmı üstüne dökün... *(Si. Da. XIV. 442-2)*

3. –maktadır.

§ Şimdi gördüm kanatları uvanmış inleyip yatur ياتور.
(Cev. Ah. XV-XVI. 198)

4. –mıştır.

Bir yiğit uğradı deve binür بنور
Anı göreli bu canım sevinür *(Yuz. Şeyd. XIII. 71)*

–ırak, (–irek; –urak, –ürek) : –arak.

§ Çünkim sütün kesmek dileyeler, anul anul öğredirek اوكردرك keseler, ol bapta mamılar bildiği yeter. *(Hazain. XV. 12-2)*

Ulaşurak اولاشورق irişti birbirine
Ulaştı vü girişti birbirine *(Hadidi. XVI. 98)*

Deyürek söyleyürek ederek ah
Yolunu uyhu düzdü urdu nâgâh *(Yuz. Şems. XVI. 106)*

§ Ḫazrefe خزرفة [*Ar.*] : Yayan olup koşmaklık ve fahrile salınırak صالىرق yürümeklik. *(Bab. XVI. 2, 177)*

§ Nâgâh anı gördük kim bir pîr bir kara cariyenin omuzuna tayanurak طيانورق çıkageldi. *(Rahat. XVI. 18)*

–ısak : –isek.

Severiz Rumeli gerçeklerini gerçekten
Hele her kanda ısak ايسق zevk u safa etmedeyiz
(Âli. XVI. 97)

İçelim subha değin onmaz ısak اسق onmayalım
Karşımızda hele bal mumları par par yansın
(Revani. XVI. 112)

–ısar, (–iser; –usar, –üser) : 1. –acak.

Yusuf eydür sâkıye bilgil düşün
Hayr olısar اوليسر oñısar اوكيسر senin işin
(Yuz. Şeyd. XIII. 43)

Gördüm seni vü seni severem seviserem سويسرم
Ben söyleyimezem sözümü tercüman ile *(Kadı. XIV. 302)*

Âşıkların cânanesi Hak'tur Hak'a ver canını
Niçün ki cansız kalısar قاليسر her can ki bî-cânanedür
(Nesimi. XIV. 30-1)

Beni çünkü Tanrı ana veriser
Biribirimizden tiz ayırısar *(Süh. XIV. 43)*

Ya ol bir yol azmış kişi olısar
Yahut bir acayip işi olısar *(Süh. XIV. 193)*

Kim atası bigi koyup nimeti
Gidiser كديسر , bile iltiser التيسر hasreti *(Ferh. XIV. 70)*

§ Her birisi fasih dil ile eydiser ki ايدسر yâ veliyallah ben senin amelinven diyiser ديسر. *(İhlâs. XIV. 123)*

§ Ol sen gördüğün iki mürsel peygamberler ki vücuda geliserdür كليسردر , ayruk avrattan mı olısardur اولیسردر.
(Si. Da. XIV. 50)

Âhirette yüzü kara kopusar قوپسر
Ağzının dudağını od öpüser اوپسر *(Man. Tayr. XIV. 150)*

§ Eydür kim vay Ömer nice halifedir, ben irteye değin olımazın gussa ile ölüserin ارلسرن. *(Yüz. Ha. XIV. 32)*

§ Nitekim ayruktan sana değdi dahı ayruğa değiser.
(Yüz. Ha. XIV. 151)

Eydür işimiz varısar وریسر ilerü
Devletimiz atı yüğürdü gerü *(Melhame. XIV-XV. 13-2)*

Pes raiyyetler kılısar قلیسر oh u ah
İde sergerdan bulara zulm-ı şah *(Melhame. XIV-XV. 32-1)*

§ Her nesne ki gelecektir, ol yakındır, ırak oldur ki gelmeyiser كلمیسر. *(Müneb. XIV-XV. 7-2)*

§ Bir gün var ileyinde ki geliser كلسر ne izzet koyısar قویسر ne mal koyısar, belki hasret, firak koyısar.
(Müneb. XIV-XV. 3-2)

§ Bu ni'met ki sana direm yalınız göz hakkına değil, belki ol yedi a'zana, sana beyan kılısaruz قلسرز.
(Müneb. XIV-XV. 3-1)

§ Kaçan ol dost katına bu hâl ile varasın, sana ol mahabbetten sorarsa utanmadan ne cevap virisersin ویرسرسن.
(Müneb. XIV-XV. 5-2)

§ Sen bağçen içinde ağaç dikersin, kim bilir yemişini kim yiyiser ییسر. *(Maârif. XV. 176)*

Dinle bir bir vasfediserin وصف‌ادیسارن sana
Can kulağın açar olursan bana *(Anasır. XV.)*

§ Ve dahı ben size peygamberler gönderiserem bu ahdi añdırısarlar اکدورسرلر ve dahı size kitap gönderiserem کوندرسرم.
(Kesir. XV. 37)

Bugün bunda yiyen az anda yir çok
Aç olan bunda anda olısar اولیسر tok *(Ruşeni. XV. 36)*

Kim men' idiser ایدسر Ruşeni'yi yarın evinden
Her eve girer ruşenî için yasağ olmaz *(Ruşeni. XV. 247)*

§ ...Anlardan ulu ve muazzam olısardur اولسردر.
(Ta. Sel. XV. 5-2)

§ Kimin ki yükü yeynidir kurtuldu, kimin ki yükü ağır ise helâk_ olusardur اولسردر. *(Tez. Ba. XV. 67)*

§ ... Kime kulavuzluk ediserdür ادسردر. *(Güls. XV. 29-2)*

Didi bir merd-i hâsa iriserem ایرسارم
Mübarek yüzün anın göriserem کورسارم *(Ravza. XV. 37)*

Didi altı oğlun olısar اولیسر senin
Âleme han olısar اولسر biri anın *(Enveri. XV. 75)*

§ Her yapracuk ağaçtan ne vakıt düşiser دوشسر bilür.
(Enfes. XV. 31)

Çü bildi kim giriser کریسر kara sine
Vasıyyet-name yazdı anasına *(Hikmet. XV. 454)*

Eşrefoğlu Rumî sen de âhir toprak olısarsın اولیسرسن
Toprak olmadın toprak ol aldanma bunun alına
(Eşrefoğlu. XV. 33)

Ana kim ol virmedi kim viriser ویرسر
Konmadık nesneye el mi iriser ایرسر *(İbrahim. XV. 28-1)*

§ Ol Yunus, balık karnında tesbih edici değilmise, izzetim hakkı tâ kıyamete değin balık karnında kalısardı قلسردی.
(Leys. Mu. XV. 201-1)

§ Cemi'isini Allahü Taâlâ katında hazır bulısarsız بولسرسز.
(Leys. Dâi. XV. 54-1)

Ger edersem kadd ü ruhsarın yolunda can revan
Bitiser بیتسر sinümde sinem üzre serv ü ergavan
(Nizami. XV. 43)

§ Yâ ferişteleriم, benim bir habibim dünyaya geliserdür کلسردر ol dahı ölüm acısın dadısardur دادسردر kim Musa anın kapıcısı olısardur اولسردر. *(Cennet. XV. 385)*

§ Hak Taâlâ halkı öldürdükte gerü dirildiser درلدسر âhiret ni'metlerinden yidüriser یدورسر. *(Cev. Es. XV. 4)*

§ Anın şerhi geliser کلسر kendi makamında...
(İrşad. XV. 21)

§ Âdemîler içün ağlaşıp eydeler ki ey diriga dünya issüz kalısar تالسر. *(Delil. XV. 143)*

§ Hayf sana ki hammallık edip çalışırsın, âhir biregüler yiyiser ییسر. *(Maârif. XV. 209)*

Aşkın yolunda düştüğüm ayaklara bu kim
Ya baş geliser ele ya baş vara âkıbet *(Sarıca. XV. 3)*

Bu dehre bir gözünü açuban bak
Neden geldün neye ilediser ایلادسر Hak *(Salâtin. XV. 40)*

Geliser bin temam saf saf melekler
Getüriser ana dürlü belekler *(Muham. XV. 530)*

Benden olsun sana beşaretler
Geliserdir başına devletler *(Yuz. Hamdi. XV. 48-1)*

§ Çare oldur kim kızı öğütleyem, münazara idüp galip geldikte şefaat idiserem ایدیسرم. *(Ferec. XV. 326)*

§ ...Senin dostun anın püseridir, sen anın ucundan gani olısarsın اولیسرسن. *(Ferec. XV. 463)*

İrte bunda iriser şeyh-i kebîr
Suret ü ma'nide oldur bî-nazîr *(Vahdet. XV. 104-2)*

§ Ne denlü diri olursan yakında ölüsersin اولسرسن.
(Cev. Ah. XV-XVI. 293)

Koyulduktan hısara bunca leşker
Hısar ehli bulara neyleyiser *(Hadidi. XVI. 344)*

Olma cemal ü hüsnüne mağrur ey bahar
Bir gün hazan erüp bozusardur بوزوسردر tecemmülün
(Lâmii. XVI. 50)

Karı düşman kaçan dost olısardur اولیسردر
Çü fursat bula kinin alısardur الیسردر *(Fazilet. XVI. 332)*

§ Zehr-i kahr-ı dehri nûş idüp can viriseremdür ویرسرمدر.
(Hüs. Dil. XVI. 151)

§ Bilmezem bundan anaru nice çeng-i belâya giriftar ve ne âheng-i cefa ile zâr olusaramdur اولسرمدر.
(Hüs. Dil. XVI. 75)

Eylemen ey dil ü can hançeri müjgânına meyl
Bilirem nolısar نولیسر âhır gelin andan kesilin
(Fuzuli. XVI. 167)

Urmadı deyü kamet-i yar ayağına baş
Nevruz erişip ellediser اللدیسر cümle çınarı *(Zati. XVI. 3)*

Gelecek hod geliser کلیسر elbette
Her ne kim yazmış ise başta kalem *(D. B. XVI. 2)*

§ Göresin sana ne azaplar olunusardur اولنوسردر
(Rahat. XVI. 330)

Şahın misli ne geldi ne geliser کلیسر
Pes anın medhi câvidan kalısar قلیسر *(Enis. XVI. 10-1)*

§ Hudâ-yi Taâlâ anı yarlıgayısardır. *(Saa. Pend. XVI. 22)*

§ Ümmet mâbeyninde bî-had ihtilâf ve millet içinde çok dürlü i'tisâf zuhur ediserdir. *(Sefer. XVI. 89)*

Başım üstüne tapun her ne ki ferman buyurur
Kul kaçan tutmayısar anı ki sultan buyurur
(Solak. XVII. 80-1)

Bil geliser کلیسر Seydi Battal zatı pâk
Hem idiser ایدیسر ol lâini ol helâk *(Battal. XVIII. 348)*

Destimizde var mı hüccet ki nolusar halimiz
(Kuddusi. XIX. 106)

2. Şimdiki zaman eki –ıyor ve geniş zaman eki –ır değeriyle kullanılır.

Hayrım şerrim yazılısar ömrüm ipi üzüliser اوزولیسر
Suret bendi buzulısar بوزولیسر ah nideyim ömrüm seni
(Yunus. XIII-XIV. 129)

Ne ki senin cevrin ile geçirmişem ben günümü
Aşkın odu çıkarısar چیقاریسر arşa değin dütünümü
(Yunus. XIII-XIV. 107)

§ Pes gündüzün aydın ve dünün karanu olısar اولسر.
(Enb. XIV. 37)

Göriser mi کوریسری gözlerim ayruk acep *(Yuz. Da. XIV. 16)*

§ Çün arslan Dimne'nin sözün işitti, yavlak acepledi, sandı kim öğüt veriser ورسر. Pes yüzün kendi mukarreplerine döndü. *(Kel. XIV. 29)*

§ ...Ol kişi feryat kıldı ve eyitti: Muhal kelleci ve yalan söz niçin söylersin, doğan, bir oğlanı nite götüriser کتورسر.
(Kel. XIV. 59)

§ Sünükleriniz yer altında çürüyüp toprak olısardur اولیسردر.
(Müz. XV. 117)

§ Bilir misin kim anda varıp ne idisersin ایدیسرسن. *(Müz. XV.)*

Bunu seven bulısar بولسر andan yarın
Rahmeti vü rif'ati vü re'feti *(Mevlit. XV. 31)*

Kim ölüm ayırısar آیرسر sizden bizi
Böyle dedi yaş ile doldu gözi *(Mevlit. XV. 70)*

Seylâb-ı mihnet akıtır üş ebr-i gussa-bâr
Tufan-ı fitne mi olısar اولسر yâ Rap aşikâr *(Şeyhi. XV. 54)*

§ Zerk u riya ateşi din harmanını yakısardur یاقیسردر.
(Ha. Ş. XV. 173)

–ısı, (–isi): –ı, –u.

§ ... Ba'zılar kanadıdır dirler, mecmû'ısı مجموعیسی zîba ve görklüdür. *(Cev. Es. XV. 5)*

Melik Zâhir torunısıydı تورنی سیدی Osman
Bir ay u hem dokuz gün oldu Sultan *(Hikmet. XV. 581)*

§ Hak Taâlâ'nın tamu odundan azatlu kulları vardır, Beni-Kilâp kabilesinin koyununun tüyisi تویسی sağışınca.
(Cennet. XV. 182)

Bilmedi kimin kızıdır âşık oldu can ile
Duttu gönlü murgısını مرغسنی zülf-i perişanları
(Battal. XVIII. 43)

–ıyom, (–iyom) : –ıyorum.

Karacoğlan der ki Hasan Paşalı
Aşkın deryasını boydan aşalı
Ben de sevdiğimden ayrı düşeli
Uyuyup da uykuya kanamıyom *(Kara. XVII.)*

Yâre haber saldım gidiyom deyü
Giderse karayı bağlarım demiş *(Saz. Derdiçok. XX. 766)*

–ıyon, (–iyon) : –ıyorsun.

Sen de benden daha fazla yanarsın
Utanıyon, bildirmiyon ne fayda *(Kara. XVII. 7)*

İ

–i (I) : → –ı (I).

–i (II) : → –ı (II).

–ibe : –ene.

Gördüler Yusuf Nebi her Araba
Etmek verir her bir yoldan eribe اربه
(Yuz. Şeyd. XIII. 64)

–ibilmek : → –ıbilmek.

–iceğez : → –ıcağız.

–iceğiz : → –ıcağız.

–iceğizlik : –ici halde olma.

§ ...Türk kasırga didiği yele ki çevrüliceğizliğinden چورلی‌جکزلی کندن girdibâd dir. *(Deka. XVI. 116-2)*

–iceğzin : → –ıcağız.

–icek : → –ıcak.

–idurmak : → –adurmak.

–igelmek : → –agelmek.

–igörmek : → –agörmek.

–ilü : → –ılu.

–imemek : → –ımamak.

–imişse : → –mısa.

–imtık : → –amtık.

–in (I) : → –ın (I).

–in (II) : → –ın (II).

–ince (I) : → –ınca (I).

–ince (II) : → –ınca (II).

–incek : → –ıcak.

–inde : → –ında.

–ine : → –ına.

–inen : → –ınan.

–ini : → –ını.

–inilmek : → –ınılmak.

–in... –in : → –ın... –ın.

–insüz : → –ınsuz.

–ir : → –ır.

–irek : → –ırak.

–ise : ...olunca, ...olursa, ...olsa da, –ında, –dığı içün, –dığı zaman.

Beni'l-asfer anınçün tartamaz baş
K'ağ ider başın şah ise شاهیسه şâbâş *(Muham. XV. 550)*

§ Kaçan Kabil Hâbil'i depeledi ise دپلدیسا Âdem Peygamber yavlak incindi. *(Cennet. XV. 47)*

Benden özge yoh hicab baḫdum ise بخدومسه her yana
Anın içün benliği salmışam önden sona
(Gülşeni. XVI. 7)

–iser : → –ısar.

isevüz : → –savuz.

–isi : → –sı.

–iyom : → –ıyom.

–iyon : → –ıyon.

–iyorur : → –ıyorur.

K

-kan : -ken.

Çıkarıp giyesim ol suya girdim
Yunarkan يونرقن nâgehan baktım ne gördüm
(Fazilet. XVI. 181)

-kı : → -gı.

-kiden : -kinden.

§ Dahı buyurdu ki yâ Muhammed çün biz sana Kur'an ni'metin verdük, bir harfi dünyadan ve dünya içindekiden ايچنده كيدن yeğrektür. *(Leys. Ar. XV. 705)*

§ Anın gibi Gani ve Cevvad var iken muhtaç kul elindekiden النده كيدن nesne ummak gayet delülüktür. *(Leys. Ar. XV. 6)*

L

–la, (–le) : 1. ...iken, ...olarak, –lıkla.

Kişi nesnesin nice alır kişi
Uyanıkla görmüş olasın düşü *(Süh. XIV. 267)*

Düşü görmeğe uyku olur sebep
Uyanıkla ol düş görürdü acep *(Süh. XIV. 219)*

§ Eğer acla اجله bir miskal yiyeler, cima' şehvetin getirir. *(Edviye. XIV. 14)*

§ Eğer şeker karıp açla آچله ılıca su ile içseler. *(M. Bay. XIV. 33)*

§ Eğer bir avrat kırk güne dek arı olduktan sonra açla آچله eri yanına gelmezden öndin her gün üç dirhem içse. *(M. Bay. XIV. 134)*

§ Sarḫoşla سرخوش‌له depelemeğe kastetmişlerdi. *(Anter. XIV. 418)*

Nice mü'mindir acep gaybet diyen
Kardaşınım dirile دیرلا etin yiyen *(Man. Tayr. XIV. 149)*

§ Acla آچله hamama girmek aruk eyler. *(Teshil. XIV-XV. 15)*

§ Acla آچله susuzla taâm yiyüp. *(Teshil. XIV-XV. 17)*

§ Ve taâm yirken ve acla اجله su içmiyeler. *(Mü. Şi. XIV-XV. 136)*

§ Ve hacet vaktında ısıcakla اسجقله içeler. *(Mü. Şi. XIV-XV. 136)*

§ Ayak sundun, ayıkla آیقله koma. *(Tazarru. XV. 129)*

§ Kızların ere vermekten ar edüp hamiyyet yönünden dirile درله gömüp öldürürlerdi. *(Lesy. Ar. XV. 394)*

Veli kast ile ayıkla آیقله şu kim söylerse küfrü ol
Budur dedüğümüz kişi muhakkak bil ey âli-rây
(Muham. XV. 425)

İrüp tokuştu bunlar birbiriyle
Ki bulsa birbirin yirdi diriyle دریله *(Salâtin. XV. 109)*

Doyunca yidiler ol tut ağacın
Çü dokla دقلا sayru yeğ ölmekten acın *(Çeng. Dâi. XV. 230)*

Bu derdin şerbetinden esrüdük biz
Çekeriz aşk ile esrükle اسرکله yük biz *(Çeng. Dâi. XV. 260)*

§ Beni sarḫoşla سرخوشله aseslerden Seydi bin Yusuf ve İlyas bin Abdullah ve Bayezit bin Hamza dutmuşlar idi.
(Sic. B. XV. 7, 247)

§ Hoca Muslihüddin bin Abdi ki, Sivâkci oğlu dimekle ma'ruftur, sâbika kızın çıkarup düğün idüp ben dahı mestle مستله atla gelirken ev önünde halktan geçmeğe yol bulımayup... mezkûr Hoca Muslihüddin'in oğluna mestle kılıç çekmişin.
(Sic. B. XV. 8, 144)

§ Ey kardaşım can acısın nice gördün. İdris eyitti öyle gördüm ki eğer bir canverin derisin dirile درله yüzeler, andan dahı katırak gördüm. *(Cennet. XV. 338)*

§ Alile acla آجله veresin ança bir nice gün yiye.
(M. Na. XV. 19)

§ Firengin dirile دریله derisin yüzdüler. *(Ta. Sel. XV. 2-113)*

§ Zira esrükle اسرکله namaz kılmak yoktur, tâ ayılmayınca.
(Cinan. XV. 97)

§ ...Oğlu Gazi esrükle اسروکله üzerine girdi, dört yerde bıçağ ile urdu. *(Kesir. XV. 311)*

§ Eşek eti dirile درله tatlıdır. *(Ata. XV. 29)*

§ Ey şah-ı âlem düş gördüm... ta'birini buyurun. Uyhuda sevindim, ümittir ki uyanıkla اویانقله yerinmeyem.
(Ferec. XV. 519)

§ Yumurta sarısın çiğle چکله gül yaprağıyle karıştıralar, tepesine ya boğazına vuralar. *(Hazain. XV. 15-1)*

§ Yürüyüp kızmışla قزمشله su içmek a'zanın kuvvetin keser.
(Hazain. XV. 33-1)

Anı kim edemez hâsıl düşünde
Uyanıkla اویانقله diler göre döşünde *(Yuz. Şems. XVI. 168)*

§ Râ'ık رائق [*Ar.*] : Halis nesne ve acıla اجله yinen.
(Bab. XVI. 2, 336)

Dirile دریله ölmeyen bilmez hayat-ı câvidanîyi
Nişün dirilüben ölmez olanlar bî-dili aşkın
(Gülşeni. XVI. 121)

§ Gerek hamr ve arak gibi bir müskir içip sarḫoşla سرخوشله disün. *(Nasayih. XVII. 108)*

2. Zaman belirteçlerine eklenir, anlamı pekitmeye ya da "...vakti" anlamını belirtmeye yarar.

Niceler aydur Yunus'a kocaldın sen aşkı kogıl
Aşk bize yeñile یکله geldi henüz dahı türvendedür
(Yunus. XIII-XIV.)

Tañla طکله turup başın kaldır ellerini suya daldır
Tamudan azatlı oldur kullar azat olsa gerek
(Yunus. XIII-XIV.)

§ Tañla طنکله turdum, bu düşümü yoldaşlaruma hikâyet ediverdim. *(Yüz. Ha. XIV. 146)*

§ Şol kul kim fâsık ola, dahı dünle دونله irteye değin murdar gövde bigi yata. *(Yüz. Ha. XIV. 161)*

Hem seninçün terkeder uyhusunu
Uyumaz dünle دونله uyusun dip seni *(Ga. XIV. 397)*

Elime güneş dünle girmiş iken
Kişi görmediğini görmüş iken *(Süh. XIV. 157)*

§ Hastalıktan yeñile يكله kalmışların tedbirini bildirelim.
(Mü. Şi. XIV-XV. 10)

§ Yanıma su dahı korun, dünle دونله durup namaz kılmağa amma gene kalkamazven. *(Müz. XV. 371)*

§ Her tañla طكله evvel emzirmedin bu âdeti tuta, andan emzire.
(Hazain. XV. 11-1)

§ Mansur Halife bir dünle دنله vezirin kığırdı eydür : Var Ca'feri Sadık'ı getir kim depeleyem. *(Tez. Ba. XV. 6)*

§ ...Ol akçalarından aldı ki Dakyanus akçasıdır, üzerinde anın adı darp olmuştur, büyüklüğü yeñile يكله doğmuş deve köşeğinin tabanı gibidir... *(Leys. Ar. XV. 787)*

Nasibe irmeyen her bir ülüden
Kefen soyucular dünle دونله ölüden *(Çeng. Dâi. XV. 231)*

Yeñile يكيله mevlidim çıksun cihana
Eğerçi söylenür dehren fe-dehrâ *(Muham. XV. 5)*

§ Ve dahı dünle دنله namaz kılın uçmağa giresiz.
(Cennet. XV. 323)

§ Dün yarısı oldu, ol gelen kavim dağıldı evlerine gittiler. Hoca dünle دونله havlusunu gezerken ol kulun höcresine geldi.
(Cennet. XV. 13)

§ İşlerin yavuzrağı yeñile يكله belüren iştir; her iş kim yeñile belürse, yâni sünnetimde olmaya, ol bid'attır.
(Cennet. XV. 321)

§ Sîdî سيدى [*Fa.*]: Dünle دونله öten çekirge. *(Deş. XVI. 376-2)*

3. ...vakit.

§ Bu şarabın menfaatleri çokla چوقله i'tidâle yakındır.
(Yadigâr. XIV. 57-2)

-laca, (-lece) : 1. -leyin, ...vakti.

§ Tesehhur تسحر [*Ar.*] : Sâim kişi seher taâmını dünlece دونلجه kalkıp yimek. *(Bab. XVI. 1, 28)*

§ Bekür بكر [*Ar.*] : Kimseye sabahlaca صباحلجه varmak. *(Bab. XVI. 1, 21)*

§ İğtidâ اغتدا [*Ar.*] : Kimseye tanlacak varmak ve sabahlaca صباحلجه gıdalanmak, yâni evvel-i neharde taâm yimek. *(Bab. XVI. 1, 13)*

2. ...olarak.

§ Rayyık ريق [*Ar.*] : Nesne yimeyüp acılaca آجلهجه turan erdir. *(Bab. XVI. 2, 337)*

§ Ittıraf اطراف [*Ar.*]: Kişi yeñilice يكيلجه nesne satun almak. *(Bab. XVI. 2, 287)*

§ Mübtedi مبتدى [*Ar.*] : Yiñilice يكيلجه bir işe başlayan kimse. *(Bab. XVI. 2, 617)*

§ İbtidâ ابتدا [*Ar.*] : Yeñilece يكيلجه bir nesneye başlamak ve nesnenin evveli. *(Bab. XVI. 1, 2)*

3. -a özgü olan, -lık.

Zîver: bezek, ev: hane, gündüzlece كوندزلجه : rûzâne [*Fa.*] Kışlak evi: kâşane di un aşına: uğra *(Genc. XVII.)*

-lağı, (-leği) : ...olarak.

§ Size nice kim anlardan cerahat erişti elem çekersiz, sizden dahı olara erişti kim olar dahı sizcileyin elem çeküp incinürler, amma artuklağı ارتقلغى size bunca sevaplar yazılur, anlara heman acıları kalur. *(Leys. Ar. XV. 267)*

§ İzdihak ازدهاق [*Ar.*] : Habere artuklağı ارتوقلغى söz katıp kizbetmek. *(Bab. XVI. 1, 280)*

§ Zema' زمع [*Ar.*] : Artuklağı آرتوقلغى biten barmak. *(Bab. XVI. 1, 254)*

-lak, (-lek) : Azıcık..., birazcık...

§ Buradan birez dahı ilerilek yürüyerek gördü kim bir avrat bir kapıdan başın çıkarmış bakar. *(Enb. XIV.)*

§ Peygamber Hazretinin kabri mukabelesine gele ki kızıl mermer üzerine gümüşten mıhlar kakılmıştır, arkasın kıbleye vere, üç dört arşın miktar tırabzandan gerilek كرلك dura. *(Faza. XV.)*

Donlarım al gönleğimi at beri
Çıkayım sudan añarlak اكارلق git geri *(Cam. XV. 75)*

-lan, (-len) : -la, ...ile.

Dilersen âlem içre kadr-i âli
Dürüş ilme k'anuñladur كانكلندر meâli *(Mih. XV. 86)*

-lar (I), (-ler) : 1. -ları, -larda, -leyin.

Kimdir geceler كجەلر tapuna mahrem
Gündüz kim olur refik ü hem-dem *(Ley. XV. 167)*

§ ...Sini kıranına bile gelirler, ol bî-çareyi sine koyarlar, kendüler كندولر kaçarlar. *(Ta. Şahi. XVI. 18-2)*

2. Sayı sıfatlarıyle kullanıldığı zaman, tekil olması gereken "belirtilen"in aldığı çoğul eki.

Ki tâ haddâ bir er başına üşe elli avratlar الى عورتلر
Kaçan kim ümmete kılıç gire olmaya ayruk dur
(Muham. XV. 291)

§ Yolda birkaç müşriklere sataştı. *(Leys. Ar. XV. 118)*

§ Eğer iki yayak kişiler كشيلر اكى پياق dahı tokuşup ikisi dahı helâk olsa anda dahı hüküm atlılar tokuşup helâk olmak gibidir. *(Ter. Kurt. XVI. 434)*

Dediler padişahım olun agâh
Ki karındaşlaruz biz iki ايكى بز قارنداشلرز rubah
(Güvahi. XVI. 61)

§ Evin sakfı yarıldı iki ak kuşlar قوشلر içerü girdiler كيردىلر.
(Şevahid. XVI. 65)

§ El-fecec الفجج [*Ar.*]: İki dizlerüñ ايكى ديزلرك biri birinden ırak ve ayrık olması. *(Kdeb. XVIII. 290-2)*

§ El-ketid الكتيد [*Ar.*] : İki omuzları اوموزلری beraber olan kimse. *(Kdeb. XVIII. 383)*

-lar (II), (-ler) : -ırlar, -urlar.

Dirice banı hem tutup getürler كتورلر
Rikâbına şehenşahın yetürler يتورلر *(Hadidi. XVI. 250)*

Saçından kâfirin başın götüreler كتورلر
Kızıl kan ile gûya odlu mecmer *(Hadidi. XVI. 98)*

Götürler كتورلر şahı Ca'ber kal'asına
Be-resm-i şer' korlar anda sine *(Hadidi. XVI. 30)*

Gelür beyler, ağalar âli divan
Girüp çıkup alup verler ورلر kemâkân *(Hadidi. XVI. 180)*

-layın, (-leyin; -layınca, -leyince) : 1. ...gibi, -ca, -casına.

Oddan zencir bellerine takılur
Kömürleyin كومرلاين kamu yanmış yakılur
(Yuz. Şeyd. XIII. 53)

Akar sulayın صولين çağlaram dertli ciğerim dağlaram
Şeyhim anuban ağlaram gel gör beni aşk neyledi
(Yunus. XVIII-XIV.)

Güneşten tulunur gizlenir aydan
Sulayın سولاين kim yuyınur değme çaydan
(Işk. XIV. 140-1)

§ Pes Tanrı buyruğınlayın بيرغلين Musa işledi. *(Enb. XIV. 407)*

§ ...Şöyle ümit dutarven kim menziletim senin gönlün içinde umduğumlayın امدغملين ola. *(Kel. XIV. 1-90)*

§ Biregüye eyitseler kim yüz yıl azap çekmek gerek kim her gün senin endamın biri birinden ayırtlana, gerü bayağılayın بيغلين bütün ola. *(Kel. XIV. 2-14)*

§ Berzaveyh taht ayağında baş koyup dua kıldı, eyitti kim: Hemişe padişahın işi dostlar dileğinleyin olsun. *(Kel. XIV.)*

§ Uğurlayın اوغورلين can aldığın duymaz idim. *(Dede. XIV. 82)*

§ Kazılık koca kal'aya yetdüğinleyin يتدوكينلين cenge başladı. *(Dede. E. XIV. 203)*

Av avlamağa dürüş arslanlayın ارسلانلين
Sökel dilkü bigi uzatma boyun *(Ferh. XIV. 29)*

Karıncalayın قرنجالين nice bir irkesin
Yiyügör aya yimedin seni sin *(Ferh. XIV. 30)*

Eli çekmeğe aşktan çare yok
Yağar ise yağmurlayın يغمرلين taş u ok *(Ferh. XIV. 35)*

Saâdet değil mi ki tutup boyun
Sözü düze Mes'ud Sa'di'leyin سعديلين *(Ferh. XIV. 5)*

Atası gözünden öpüp ağladı
Gözü yaşı ırmaklayın çağladı *(Süh. XIV. 37)*

Süci içti az az yedi taam
Ki bayağılayın hoş oldu tamam *(Süh. XIV. 29)*

§ Çün evüme yeldim ki yine bayağılayın بياغيلين tesbihim okuyam, namazım kılam. *(Yüz. Ha. XIV. 30)*

§ Ol destileyin دستلين yemişi bir elmalayın المالين eliyle tutup Şah nazarına getirdi. Şah dahı eline aldı, ırgadıgördü kim sulayın سولين içi çalkanır. *(İs. H. XIV-XV. 856)*

§ Nefis münkesir olmaz ve zelil olup münkad olmaz hiç bir nesne ile, açlığ ile zelil olduğunlayın اولدغنلين, kaçan ki açlık ola Tanrı'sına muti', münkad olup dâim andan havf içinde olur. *(Müneb. XIV-XV. 5-1)*

§ Kaçan senin bir dostun düşmanınla dost olsa gönlün anı hiç hoş görmez, dostluğuna dahı inanmazsın andan nefret edüp evvelkileyin اول كلين yakışmazsın. *(Müneb. XIV. XV. 5-1)*

§ Ol kaya harekâta gelüp iki yarıldı, ol deve didüklerinleyin دد كلرنلين çıkageldi. *(Leys. Ar. XV. 427)*

§ ...Dedim ki yâ Resûlallah "âmin" mânası nedir? Resûl Aleyhisselâm buyurdu kim yâ Rab didüğümleyin ديدوكلين eyle, demek olur. *(Leys. Ar. XV. 25)*

§ Pes ya niçün anlara virdüğileyin ویردوکیلین bize de virmedi. *(Leys. Ar. XV. 117)*

Ensesinden görünür ak'asleyin
Şol uyuz olmuş karı kerkesleyin *(Vahdet. XV. 116-1)*

Taştı yaşım deñizleyin دکزلین sahili vü kenarı yok
Mevc-i gam-ı zamanede fülk-i dilin kararı yok
(Ah. Pş. XV. 87)

Ben bilirim sizleyin سیزلین miskin kişiler halini
(Ta. Sel. XV. 1-108)

Eğer bülbülleyin بلبللین pür-gam değilsin
Ne içün gül gibi hurrem değilsin *(Mesihi. XV. 84)*

Halka gavga salayım ben dahı Mansur'layın منصورلین
Zülfünde asılayım dâre varayım canım *(Eşrefoğlu. XV. 30)*

§ Ol saat meşhet yine örtüldü, evvelkileyin اولکلین oldu.
(Faza. XV.)

§ Bu dedüğümleyin ددکلین olmayıcak diriler yatışı ölü yatışından fark olmaz. *(Kab. XV. 166)*

Bâtının zâhirleyindür ظاهرلیندر bî-hilâf *(Beş. XV. 48)*

§ Gün toğusuna karşı bir deriçesi var idi, gün toğduğunlayın طوغدوغنلین andan ana gün tokunurdu.
(Leys. Mu. XV. 97-1)

§ An şol günü ki ben senin ileyinde turduğumlayın طوردغملین sen dahı Allahü Taâlâ ileyinde turasın. *(Leys. Mu. XV. 95-2)*

§ Ağız hokkalayın حقەلین, lep yakut-ı rengîn, iki kolu şâh-ı Tûba... *(Ferec. XV. 282)*

§ Ser-güzeştim uzun ve acîptir, dirsem inanacaklayın اینانجقلین dahı değil. *(Ferec. XV. 388)*

§ ...Şartım oldur ki evvelkileyin اولکیلین azarlanmayam. Avrat eyitti: Kadrini bildik. *(Ferec. XV. 486)*

§ ...Üşbu didüğümüzleyin دیدکزلاین olursa gayet eyü sudur.
(Hazain. XV. 32-2)

§ Ve Hazreti Cebrail ol meyyite mekânına avdet et dedi; gerü bayağılayın بياغلين oldu. *(Dil. XV. 36)*

§ Atası dahı anasınlayın اناسنلين cevap verdi. *(Enfes. XV. 43)*

§ Ve eğer biz ol didüklerinleyin ددكلرنلين âyet indirevüz... *(Enfes. XV. 22)*

§ Şol yaratduğumuzlayın يرتدغزلين ki ana rahminden dünyaya geldiniz. *(Enfes. XV. 53)*

§ Bu nevi' keramet hiç yaradılmışa olmadı dahı olacaklayın değildir. *(İrşad. XV. 188)*

§ Ol tâat etse eğerçi sevap bulur ve liykin ol kişileyin كشيلين kanda olur. *(İrşad. XV. 446)*

Bu esnada beyan eyle özünü
Heman bülbülleyin بلبللين söyle sözünü *(Salâtin. XV. 20)*

§ Ashab-ı şimâl ve erbab-ı dalâl deryalayın دريالين temevvüç edüp. *(Şeref. XVI. 41)*

Şahinleyin yüksek uçar
Kaplan gibi kanlar saçar
Gökte buluttan nem kapar
Ben gönlümü bilmez miyim *(Saz. Köroğlu. XVI. 56)*

§ Kengal كنغال [*Fa.*] : Uğurlayınca اوغورلاينجه dostun ve avın gözeten ve hem ruspuya dahı derler. *(Şamil. XVI. 493)*

Yazmaya nergisleyin نركسلين çeşmi humarın haşre dek
Küştegân-ı sayd-ı tirin şöyle sekran eyledi *(Lâmii. XVI. 36)*

§ Sizden evvel gelen ümmetler üzere farz olunduğınlayın اولوندغنلين size dahı farz olundu. *(Rahat. XVI. 14)*

§ Süt emcekten çıktıktan sonra hergiz ol süt yine emceğin depesinden içeri girmek mümkün olmaduğınlayın اولمدغنلين... *(Rahat. XVI. 267)*

§ Ta'birinde hatâ itdüğinleyin اتدكنلين istişhadında da isabet etmemiştir. *(Deka. XVI. 93-2)*

Ne var Yusuf'leyinsem يوسفلينسم çâk-dâmen
Benem İsa gibi çün pâk-dâmen *(Hüs. Dil. XVI. 191)*

§ İlâhî, ol sultan kim reddün eli oklayın اوقلين attı, hava yolunda düşüp hâksar oldu. *(Şevahid. XVI. 2)*

Varlık cibalin kesüp dost iline yol eder
Ferhad'leyin فرهادلين gözünün yaşları pınar olur
(Niyazi. XVII. 31)

§ Nısfü'l-leylde uğrılayın اوغريلين şehre getürdüler.
(Nigâ. Ter. XVII. 54-2)

Bende-i sâdıklayın صادقلين ilter beni ol şahıma
(Kuddusi. XIX. 82)

2. –inci olarak, –inci kez.

§ İkileyin اكلين bir dirhem sûsen dahı katalar.
(M. Bay. XIV. 73)

Buğur şimdiki eşiğe ırıldım
Revan buldum ikileyin اكيلاين dirildim *(Hurş. XIV. 66)*

§ Andan Kureyş Kâbe'yi ikileyin اكلين yaptı ve anın sebebi ol idi kim. *(Enb. XIV. 175)*

Daniyal eydür birezcik dur ahi
Nice dersen ikileyin اكلين sor dahı *(Cam. XV. 7)*

§ Pes Âdem ikileyin اكلين dert kilimin çiğnine aldı.
(İrşad. XV. 60)

§ Ol cüz'den ki akıldan kopmuş idi, seçilip ayrıldı ve şevk buna galip olmuş idi ol nazardan ikileyin اكلين kasteyledi ulüvve. *(İrşad. XV. 56)*

§ Her ânın bekası olmayısar; pes gönlün ana vermedi, geri döndü ikileyin اكلين nazar eyledi gördü ki bir ev gayet dar ve karanu. *(İrşad. XV. 56)*

§ Gerü ikileyin اكلين dönder gözünü birbiri ardınca göğe bak.
(Tebareke. XIV. 48-2)

3. –ınca, –ır, –maz, –dığı vakit.

§ Nekir ü Münkir'i gördüğünleyin كردككنلين anların heybetinden aklı zail olup... *(Cinan. XV. 80)*

§ Zira gündüz ferištesi çıkar namaz kılduklayın قلدقلين. *(Cev. Es. XV. 386)*

§ Şol gün içün ki gözler anda çererü kalur; yâni ol zalimler ve kâfirler kaçan ki ol odu göreler, korkudan gözleri çererü kala, yummağa korkalar ki yumduğumuzlayın بومدغمزلين od tuta deyü. *(Enfes. XV. 503)*

§ Re'âde رعادة [*Ar.*] : Bir cins güccük söbüce balıktır. Sayyat ağını tutup tururken ol balık ağa girdüğinleyin كردكنلين avcının heman eli ditrer. *(Bab. XVI. 1, 199)*

§ Nıdnad نضناض [*Ar.*] : Civ civ dilini oynadan ılan, sokduğınlayın صوقدغنلين katleder. *(Bab. XVI. 2, 205)*

4. ...olarak.

Hani gerçekleyin كرچكلين bir Hakk'a âşık
(Nesimi. XIV. 170)

5. ...kadar.

§ Ulu ırmaklar olur gemi yürüyecekleyin يوريه‌جكلين.
(Ta. Şahi. XVI. 21-2)

–le : → –la.
–lece : → –laca.
–leği : → –lağı.
–lek : → –lak.
–len : → –lan.
–ler (I) : → –lar (I).
–ler (II) : → –lar (II).
–leyin : → –layın.
–leyince : → –layın.

–lu, (–lü) : 1. –dan gelme, –a ilişkin.

İblis etti senlüdür سنلودر bu cümle iş
Senden olur kamu âlem perveriş *(Ga. XIV. 97)*

2. –lıklı.

Dünyelikten kimsede hiç nesne yok
Yoğ iken şol varlılardan gönlü tok *(Ga. XIV. 304)*

Ud ola sağven demek sayru kişi
Aybola bayven demek yoklu يقلو kişi *(Ga. XIV. 304)*

Çok ḫastaludur خسته‌اودر fevâkih ekser
Olduğu bu bazının ruhu zer *(Ley. XV. 197)*

–lü : → –lu.

M

–madıcak : –madıkça, –madığı sürece.

Tazece goncadır açılmadıcak آچلمدجق
Yüzü gül serv-kamet olsa gerek *(Revani. XVI. 85)*

–madın, (–medin) : –madan, –maksızın, –mayarak, –madan önce.

Canım aşkın külhanıdır dartınmadın درتنمدين at odunu
Kamu suyu şeker eyler od bırağıcak külhana
(Yunus. XIII-XIV. 54)

Bu tedbire bir çare etmek gerek
Atam duymadın yola gitmek gerek *(Süh. XIV. 246)*

Ben iş görmemiştim öğüt almadın
Bilirim ki yanılmışam bilmedin بيلمەدين *(Süh. XIV. 195)*

§ ...Uyanığı hem iki türlüdür : Anın birisi oldur kim iş başa gelmedin كلمدن ve gözükmedin كزكدن işin niteliğin anlamış olur. *(Kel. XIV. 2-39)*

§ Melikin her vakit anın içün kaygusu artadurur ve gönlünde geçer kim bu işi yavlak bir gerçek tanık ve bir doğru hüccet çıkmadın چقمدن işledi. *(Kel. XIV. 2-62)*

§ Ve bir niceler azığı dükenmedin دوكنمدن geçtiler.
(İhlâs. XIV. 38)

Mukabil olduğu vaktın iki su
Yimedin يمادن etmek ü hem içmedin ايجمدن su
(Işk. XIV. 240-2)

§ Eğer kan sağdan yana akarsa yüreği üzerine çizmedin چزمدن kuru şişe çekeler. *(Mü. Şi. XIV-XV. 19)*

§ Ol bu ortada durmuştur, kayurmadın قیورمدن ratb u yâbis diline ne gelirse söyler ne menfaatın bilir ne mazarratın. *(Müneb. XIV-XV. 60-2)*

§ ...Gördü kim kimse toldurmadın طولدورمادین câm gerü toludur. Halif taaccüp idüp... *(Ferec. XV. 7)*

§ Zeyn, Mübarek'e eyitti : Yalancılığınız tuyulmadın طویلمادین melik-i Cinn'in hediyyesini iletelim dedi. *(Ferec. XV. 149)*

§ Adn Cennetlerine ki va'detti Tanrı kullarına gayibden yâni anlar anı görmedin کورمدین. *(Cev. Es. XV. 5)*

Zuhura gelmedin کلمدن dahı felekler
Sücût etmezdin اتمزدن önürdü melekler *(Ravza. XV. 67)*

Hem Muhammed gelmesi oldu yakın
Çok alâmetler belürdü gelmedin کلمدین *(Mevlit. XV. 19)*

Niderem ben dahı hûr-ı cinanı
Çü buldum ölmedin المدین dünyada anı *(Hikmet. XV. 148)*

Yer, gök dahı olunmadın اولنمدین Kaalû-belâ söylenmedin سویلنمدین
Kendi cemalin görmeğe gözgü bizi düzüpdurur
(Eşrefoğlu. XV. 54)

§ Anın havfinden kaçarız, tuymadın طویمدین bolayki geçebilelim. *(Müslim. XV. 1, 127)*

§ Benim konuğum oldur kim okumadın اوقادن kendi gele. *(Cennet. XV. 452)*

§ Henüz ayaklarım yerinden ırılmadın ایرلدن bildim ki... *(Enfes. XV. 202)*

§ Tosun yük götürmediğin andan bildim : Aluklamadın tersledi. *(Ata. XV.)*

§ İştiha dükenmedin دکنمدن ta'amdan ellerin çekeler. *(Güls. XV. 33)*

Şuna benzer ki oruç tutmadın طتمدن kul
Sahur aşın yemeğe ola meşgûl *(Tennuri. XV. 29)*

Boşatmadın بوشمادين sebûn aparma suya *(Ruşeni. XV. 68)*

Görensin bakmadın بقمدن cümle cihanı
Hem aşkâre kılansın her nihanı *(Anasır. XV. 402)*

Su görmedin كورمادن kişi çermenmek olmaz
Kaya yankusile deprenmek olmaz *(Mih. XV. 364)*

Bir cür'a mey içmedin اچمدن dilersin
Laf urmağa mest-vâr ya'ni *(İbrahim. XV. 113-1)*

§ Bugünü ganimet bile ahşam irmedin ايرمدن maslahatını göre karanu olmadın. *(Maârif. XV. 167)*

§ Karnı acmadın اچمدن hırsından gözüne her nenin gibi yiyecek görünürse kisesinden akçasın vere satın ala. *(Hazain. XV. 45-2)*

§ Her tanla evvel emzürmedin امزرمدين bu âdeti tuta, andan emzire. *(Hazain. XV. 11-1)*

§ Sizin ma'rifetiniz olmadın اولمدين bir akçaya ve bir habbeye dahl ve taâruz etmeyeler. *(Sic. B. XV. 7, 63)*

§ ... Ağrıyan dişe ursalar zahmet etmedin اتمدين çıkara demişler. *(Ac. A. XV. 44)*

Gel vücudun mülkü elden çıkmadın چقمەدين *(Beş. XV. 89)*

Süci içmedin ايچمدين korkudan cümle mest
Olup, kanla candan kamu yudu dest *(Ta. Sel. XV. 431)*

§ Eğer akrep suya düşse bilmedin بلمدن ol suyu içenin bedeni bart baş ola. *(Hay. XV. 139)*

§ ... Va'de temam olduğunlayın olar bulara bir gün geçmedin كچمدن gelür. *(Leys. Ar. XV. 731)*

Kendüzün güm eyledin buldun fütur
Seni gayr istemedin isteyigör *(Vahdet. XV. 132-2)*

§ Hiç er ile avrat bir araya gelmedin كلمدن çık avrattan ersüz oğlan vücuda getürdüm, İsa gibi. *(Tuh. Le. XV. 32)*

Sakalım bitmedin بتمدن saç baş ağartıp
Cefadan iç karartıp taş ağartıp *(Çeng. Dâi. XV. 240)*

§ Nefs-i şûm mancılığı bizi kaldırıp atmadın اتمدين, sürülmüş şeytan bize gülüp temaşamıza bakmadın بقمادين ...
(Saat. XV. 2)

§ Âdem Aleyhisselâm bihişte ikindüyin girdi, gün tulunmadın طولنمدن çıktı. *(Tazarru. XV. 237)*

Aç gözün tur yukaru hâbından
Nergis açılmadın اچلمدن türabından *(Yuz. Hamdi. XV. 22-2)*

Hatı irişmedin ايرشمدين sabreyle ey dil
Tekâsül eyleme gün gecelidir *(Sarıca. XV. 13)*

§ Her kim bu ismi tan yeri ağarmadın اغرمدن evinin dört bucağında ikişer kez okusa... *(Cev. Ah. XV-XVI. 15)*

Gelmedin كلمدين dahı fena ıklimine
Mihnet olmuştu nasibi Âdem'in *(Saadet. XV-XVI. 7-2)*

§ Eyyam-ı cülûsundan iki sene geçmedin كچمدين kemer-i himmeti meyanı... *(Men. Av. XVI. 2)*

Zenin meylini bil ana göre yil
Ki çöp deprendiği yok esmedin اسمدن yil *(Güvahi. XVI. 106)*

Meta'ın satma bulmadın بولمادن bahasın
İt içer bil ucuz et şorbasın *(Güvahi. XVI. 93)*

Dürüş ev hizmetine geç eğer er
Keçi yatmaz yatakta eşmedin اشمدن yer *(Güvahi. XVI. 74)*

Vehm-i kabr eylemedin ايلمدين tab'ımı dem-beste vü lâl
Kılmadın قلمدين hayl-i ecel hâk-i vücudum pâmâl
(Ruhi. XVI. 3)

Tûl-i emelden el çekegör irmedin ايرمدين ecel
Menzil uzak durur yol igen katı korkuluk *(Nihani. XVI. 49)*

Mihnet beriyyesinde kalam gibi ey diriğ
Sa'y-i tavaf-ı Ka'be-i ulyaya irmedin ايرمدين
(Hüs. Dil. XVI. 151)

§ ... Müteveffa-i mezburun oğlu Mahmut rüşt haddine irişmedin ایریشمدین bikr Yasemin nam cariyesin...
(Sic. A. XVI. 4, 452)

§ Bağ temam olmadın اولمدین ben hıssamı işbu mezbur Bayram'a sattım. *(Sic. K. XVI. 5, 166)*

§ Umman-ı belâ kaynayıp taşmadın طاشمدین ve seylâb-ı fitne baştan aşmadın اشمدین ... *(Hüs. Dil. XVI. 69)*

Tefekkür itmedin ایتمدین bir işe dönme
Refikından önürdü aşa sunma *(Letaif. XVI. 72)*

Ki tâ Hak'tan irişmeye azabın
Sorulmadın صورلمدین sin içinde hisabın *(Fazilet. XVI. 167)*

Ölmedin اولمدین dutun karasın dünyeye can verenin
Bu sebepten ağlar oldum görüben hursendine
(Gülşeni. XVI. 107)

§ Ve râyız-ı fitne-i zeman inan-ı ihtiyarınızı elden almadın المدین bir canibe gidip kurtulasız. *(Hadika. XVI. 118)*

§ Ve hil'at-i hilkat giyip efser-i keramet birle ser-efraz olmadın اولمدین melâike zeban-ı ta'n uzattılar. *(Hadika. XVI. 4)*

Görmek ile sâkiyâ Hak ne keramet verdi kim
İçmedin ایچمدین câm-ı şarab-ı la'lini kanzilleriz
(Aşki. XVI. 164)

Derd-i bî-derman-ı hicrandan tenim dûr olmadın اولمدین
(Fuzuli. XVI. 209)

Hisap rızkını kılmış temami-i beşerin
Henûz Âdem peyvend kılmadın قیلمدین Havva
(Fuzuli. XVI. 12)

Zamâne hâkimizden düzmedin دزمدین câm
Alalım câm ile eyyâmdan kâm *(Yuz. Şems. XVI. 76)*

İlede reh-güzar-ı şaha beni
Ölmedin اولمدین şad ede bu can ü teni *(Ş. G. XVI. 111)*

Anınçündür soğuk bu kasr-ı dilgîr
Yerün ısıtmadın ایستمدین her demde tur dir
(Şeref. XVI. 345)

Âb-ı hayat ile dahı hâkim bulanmadın بولانمدین
Can rişte sine târ-ı beden hem ulanmadın اولنمدین
(Âli. XVI. 160)

Uyar gönlüm gözün hâb-ı emelden
Gözüm yumulmadın یوملمدین hâb-ı ecelden *(Enis. XVI. 3)*

Kıldı viranelerde me'vasın
Ölmedin اولمدین tuttu kendinin yasın *(Atai. Ha. XVII. 23)*

Kühl-i Sıfahan elemin görmedin کورمدین
Didesi hemvâre olur pür-safâ *(Nigâ. Ter. XVII. 50-2)*

§ Kâfire süâl ettiler ki mümkin midir kâfir tuymadın طویمدین biz sizin hısarınıza girevüz. *(Solak. XVII. 13-1)*

Gelmedin levh-i hecaya kelimat-ı eb ü cat
(Nabi. XVII-XVIII.)

Şu resme medheder ol kız yaraşık
Olur Seyyit ana görmedin کورمدین âşık *(Battal. XVIII. 275)*

-maduk, (-medük) : -mamış.

§ ...Ol ağu temamet ol avratın boğuzuna gitti, şoluk saat avrat helâk oldu. Güzaftın eyitmedüklerdür ایتمدکلردر üşbu meseli kim... *(Kel. XIV. 18)*

§ Sen henüz azad olmaduksın اولمدقسن. *(Fütuh. XIV. 26)*

Veli canına irmedükdi ارمادکد eli
O cana açmadukdı kimse yolu *(Tennuri. XV. 196)*

Yaradırsın dürüdürsün düzersin
Yaradılmaduğa یرادلمادغا döner bozarsın *(Hikmet. XV. 3)*

§ İşlenmedük اشلنمدك minder : 10. *(Sic. B. XV. 2, 164)*

Şu denlü mâide ire taâmından şarabından
Kim anı tatmaduk طتمدق ola kamu cennette şeyh ü şâb
(Muham. XV. 498)

Verem şol mülkümü size ki gözler görmedük كورمدك ola
Visâlim kılam erzâni ki serpiser nikap Allah
(Muham. XV. 505)

Güler yüzüm kokulmaduk قوقلمادق gül-i ter
Açılmaduk dehanım dolu sâğar *(Yuz. Şems. XVI. 272)*

Yazılmaduk يزلمادق yazuya nokta konmaz
Açılmaduk varaktan hat okunmaz *(Yuz. Şems. XVI. 103)*

–mağı, (–meği) : –ması, –maklığı.

§ Eyitmişlerdir kim: İsa'nın doğmağı دغمغ Efsertis melikliğinin kırk iki yıl geçtiğinden sonra idi. *(Enb. XIV. 809)*

Bunu dedi şol halde kan ağladı
Kim ağlamağından felek ağladı *(Süh. XIV. 228)*

§ Çok hünerli, şol hünersizlerin hasedi ve günülemeği كنلمكى sebebiyle helâklik yerine düşer, üründülerin ve ulu̇ların düşmanı yatlular ve geri kalmışlar olağandır. *(Kel. XIV. 2-46)*

§ Düşmanın münafıklığına ve aldamağına الدمنه iltifat eylemeye. *(Kel. XIV. 2-42)*

§ Şol yemişli ağaç, şol yemişi tatlılığı, budaklar sınmağına سمنه sebep olur ve tavusun cemali, yünleri kopmağına قپمغنا sebep olur. *(Kel. XIV. 46)*

§ Âlem baki olmağına المنه adl ve siyaset yavlak kavi sebeptir. *(Kel. XIV. 2-2)*

§ ...Ol iki ten olmayınca ol düşmanlığın kesilmeği كسلمكى mümkin olmaz ve ol düşmanlığın kesilmeği كسلمكى ve dükenmeği ol iki zat dönmeğine دكنمكنه taalluk tutar. *(Kel. XIV. 81)*

Hicran oduna taş dahı ger uğrar olursa
Her nakşi kabul itmeği اتماكى âsan ola çün sem'
(Kadı. XIV. 161)

Toğmağını طوغماغينى batmağını باتماغينى güneşin
Ahsenü'l-vechile gösterdi yüzü *(Kadı. XIV. 311)*

§ Kaçan kulumu sevsem anın işitmeği اشتاکی ben olurum, görmeği کورمکی ben olurum. *(Tebareke. XIV. 10-2)*

§ Tanrı'nun hoşnutluğu ata, ana hoşnutluğundadır. Tanrı'nun kakımaklığı ata, ana kakımağındadur قصمنلدر. *(Yüz. Ha. XIV. 60)*

§ Sıfat-ı süfûf, kim gönül dönmeğini ve kusmağı قوصمغی giderür, pâk olmuş kadun tuzluğu, sumak her birinden on direm. *(Yadigâr. XIV. 87-1)*

Çünkim evvel işitir bu sözleri
Kakımağından قاقاغندن olur kan gözleri
(Man. Tayr. XIV. 10)

§ Nice ki ol Musa deyü yalvarırdı, Musa'nın kakımağı dahı arttı. *(İhlas. XIV. 238)*

§ ...Âlimler sa'yinin zararı âmdır dükeli halâyıka, anınçün kim bular halkın muktedasıdır. Bu halâyıkın oñmağı اوکنی ve azmağı ازمغی buların sebebiyledir. *(Müneb. XIV-XV. 267-1)*

§ Senden sorarlar ya Muhammed kıyamet gününden ki kaçandır anın gelmeği کلمکی. *(Cev. Es. XV. 232)*

§ Zeyn eyitti: Melikin gelmeği کلمکی alâmeti nedir? Mübarek eyitti: Hışm ile gelirse afârît suretinde gelir, ceza' feza' âlemi tutar. *(Ferec. XV. 140)*

§ Urviyye eyitti: Eyü zahmet çektün, dön git. Cüvan eyitti: Senden ayrılmağım ایریلمغم yok. *(Ferec. XV. 418)*

Her ki şubanın işitir kıssasın
Alsa gerektir özünün hıssasın
Hıssası budur ki ola gey selim
Coşmağını جوشمغنی terkede ola halim *(Ruşeni. XV. 106)*

§ Beşinci bap, müfret devaların yumağını یومغنی ve güyündürmeğini کویندرمکنی ve... bildirir. *(Akr. XV. 32)*

§ Evvel gülü arıtalar andan yuyalar, anın yumağı یوماغی şoldur kim... *(Akr. XV. 29)*

Nizam olmamağından اولمامغندن saltanatta
Yeğ, aluyı yir oldu memlekette *(Hikmet. XV. 556)*

§ Hak Taâlâ buyurur ki ol iman getüren mu'minler dahı ümitlerin kesmediler mi şol kimselerin imana gelmeğinden کلمکندن ki ... *(Leys. Ar. XV. 674)*

§ ... Şol sırçadan düzülmüş kap kacak gibidir ki sınup fenâya varmağı yakıncaktır ve sındıktan sonra bütün olmağı dahı mümkün değildir. *(Leys. Ar. XV. 673)*

§ ...Amma Hak Taâlâ kendü kendüyi öğmeği اوکمکی revâdur ki... *(Leys. Ar. XV. 15)*

Görmeğinden کورمکندن gözlerin lezzet bula *(Beş. XV. 88)*

§ Sultan anların ağlamağına katı rikkat etti. *(Ta. Sel. XV.)*

§ Müslim gördü ki hazret-i İmamın rızası gitmeğindedür کتمکندەدر. *(Raufi. XVI. 324)*

–mağın, (–meğin; –mağuñ, –meğüñ) : 1. –manın, –maklığın.

§ Ululuk ve yükseklik derecesine irmeğün zahmeti ve emeği çoktur. *(Kel. XIV. 2-26)*

§ Meliklere yakınlık istemeğüñ faidesi derece yüksekliği içün olur. *(Kel. XIV. 2-25)*

Dedi ağlamağın hiç assısı yok
Birez sabredegör ü kayurma çok *(Süh. XIV. 285)*

Nice baktığımızca sandık seni
Değil idi benzemeğin oranı *(Süh. XIV. 140)*

§ Aklın, anlamağuñ اکلمغك, fehmin, meta'larını bilüsüz kişilerin zihnine derceylemegil. *(Fütuh. XIV. 8)*

§ Amma sen bu kelimeyi genez buldun, genez bulmağın بولمغن kadrin bilmezsin. *(İhlâs. XIV. 154)*

§ Çün kim dükeli nesneler Tanrı'nın takdiriyle ola, gussalanup kaygu yimeğüñ یمکك faidesi ne? *(Yüz. Ha. XIV. 173)*

§ Almağuñ الماغك satması dahı vardır. *(Ata. XV. 31)*

§ Vaktı su içmeğüñ اچمكك ol vakıttır kim gıdâ sinmeğe yönelmiş ola. *(Hazain. XV. 33-1)*

Meseldir çok yimeğüñ يماكوك imtilâsı
Acın ölmekten artıktır belâsı *(Çeng. Dâi. XV. 231)*

§ Ve dahı bilesin ki ol riyâ amelle cemi-i cihan içinde aziz olmağuñ اولماغوك fâidesi olacak değil. *(Leys. Ar. XV. 5)*

§ Yâni ol aldamağuñ الدامغوك vebâli âkıbet kendülere irişür ki... *(Leys. Ar. XV. 31)*

Çoktur sevabı seni lebinden bir öpmeğüñ اوپمكك
Şerh etmişiz veli biz anı ihtisar ile *(Sarıca. XV. 35)*

§ Oruç susalığına katlanmağuñ قتلماغوك çok müzdü vardır. *(Cennet. XV. 212)*

§ Hak Taâlâ, Recep ayı benim ayımdır, dedi. Pes ol ayda tâat ve ibadet kılmağuñ قلمغك çok müzdü vardır. *(Cennet. XV. 139)*

Zî miskin Âdem oğlu gör bu fikri
Ki gelmez ölmeğün المكوك diline zikri *(Hikmet. XV. 125)*

§ Eğer dostlar ile oturmağuñ اوتورمغك fâidesi var imişse gerek kim düşmanlara değeydi. Nitekim Nuh ve Lût karıları kâfirler idi, Nuh Lût birle olmaktan bunlara fâide değmedi. *(Tez. Ba. XV. 15)*

Eya merg, ölmeğüñ اولمكك irdi zamanı
İriş tiz muntazır eyleme canı *(Lârendi. XVI. 359)*

§ ...Tasarrufuna mâni' olduğun bildürmeğin بلدرمكن mukaddemine mukarrer olmasın emir idüp buyurdum ki... *(Sic. K. XVI. 6, 40)*

Yine sorar bunun kaddi yücedir
Bunu yükletmeğüñ يوكلتمكك aslı nicedir *(Güvahi. XVI. 5)*

Zeliha gördü Yusuf'dan güler yüz
Bu kez yalvarmağuñ يلورمغك oldu biri yüz *(Yuz. Şems. XVI. 280)*

2. –makla.

Zekeriyya ağaca sığınmağın صغنمغن
Bıçkı ile iki dildirdin anı *(Yunus. XIII-XIV. 108)*

Şehin sevdük kulu olmağın اولماغن ol can
Yarar ger âleme olursa sultan *(Işk. XIV. 26-1)*

§ Burusa'da olan Tanrı'dan hamamlardan akca hamam katında bir yerde ısıcak su akıp intifa'-ı nâse kabil olmağın اولماغن hasbeten-lillah anda bir ton yuyacak yer yapıp... *(Sic. B. XV. 8, 205)*

§ Cezireler havası gayet ter olur, veli, tuzlu su olmağın اولغن ufûneti olmaz. *(Hazain. XV. 23-2)*

§ Açlık ve kızlık sebebiyle gıda bulmamağın بولمامغين ol avratın sütü gelmedi. *(Ta. Sel. XV. 17)*

§ Âlem karış muruş olmağın اولغين... *(T. Oruç. XV. 5)*

§ Acaip mesail-i câmia olmağın اولماغن. *(Ac. A. XV. 3)*

Güneş çıkmamağın چقمامغن anınla başa
Çalardı tığını her subh taşa *(Mih. XV. 235)*

Sözü her birinin gelmeğin كلماكن acı
İğende anmaz oldum tok u acı *(Mih. XV. 30)*

§ Zaman-ı ikametleri nihayet ve encâm bulmağın بولغين ferraş-ı ecel raht-ı hayatların... *(Saadet. XV-XVI. 12-1)*

§ Bûr بور [*Fa.*] : Fıstıkî reng. Hasır, yaşıl sazdan işlenmeğin اشلنمكين bûryâ denilmiş. *(Cinas. XVI. 12-1)*

§ Dîmas ديماس [*Fa.*] : Serdâb ki yer altında eşribe tebrîdi içün va'z olunur. Karanu olmağın اولغين dîmas derler. *(Cinas. XVI. 66-1)*

§ ...Mâna-yı mezkûrun lâzımı olmağın اولماغن perişan-hale de dijem دژم [*Fa.*] dirler. *(Deka. XVI. 137-2)*

Alma eneğin görmeğe özenmeğin اوزنمكين anın
Benzim sararıp soldu sanasın ki bir ayva *(D. B. XVI. 24)*

§ ...Babası olan merkum Kemâl, ben kefil olmazın, aklı başına gelsin deyü bir miktar haps olunsun dimeğin دیمکین, merkum Hüseyin zindana gönderilip... *(Sic. A. XVI. 4, 289)*

§ Zikr olunan oğlan bize gelip: Ben anamdan ve babamdan razı değilin, beni bir eyüce yere yanaştır dimeğin دیمکن ben dahı alıp benim hısımımdır deyü Sinan Halife'nin oğluna iletip vermiş idim. *(Sic. A. XVI. 1, 989)*

§ Delügöz ile Receplü nam karyeler kurbunda ahz olunan toru, kıç ayaklarının birer miktarı beyaz olan bargiri, sahibi zuhur idince emanet vaz' olunmak içün mahfil-i kazaya getürmeğin کتورمکین. *(Sic. A. XVI. 6, 1581)*

§ ... Ziyadesi ile kendüye verilmek babında reca etmeğin اتمکین timar-ı mezbur vech-i meşruh üzre... *(Sic. A. XVI. 2, 723)*

§ ...Nâm kimesne eyü âdem değildir, yaramazdır, ehl-i sazdır deyü ihbar etmeğin اتمکین hâlâ şehir subaşısı olan Rıdvan Ağa canibinden... *(Sic. K. XVI. 8, 268)*

§ Abdullah'ın etmeği çiğ olmağın اولمغین kayd-ı sicil olundu. *(Sic. K. XVI. 8, 38)*

§ Kalın olmağuñ اولماغك haddi incik üzerine bağlamadan turmaktır. *(Ter. Kurt. XVI. 32)*

Zülfüne öykünmeğin اویکنمکن müşkin derisin yüzdüler
Kellelenmeğin lebine ezdi yâran şekkeri *(Revani. XVI. 172)*

§ ... Lâkin her lûgatin tahtine mânasını icaz üzere yazmağın یازمغین müptediler fehm edemeyip ve Karahisar lisanı fesahat üzere olmamağın اولمامغین ba'zı Türkî lûgatleri ki ol vilâyette mütedavildir, fehm olunmaz ve hem muhtasardır. *(Deş. XVI. 2-2)*

§ Ol bî-çareler mekşûfü'l-avre kalıp hayâ kılmağın قلمغین her dırahte kim penah içün müteveccih olurlardı, anlardan firar ederdi. *(Hadika. XVI. 5)*

§ ...Ve keyfiyyet-i ahval-i şüheda Farisî ve Tâzî ibaretinde beyan olmağın اولمغین eşraf-ı Arap ve ekâbir-i Acem temettü' bulup... *(Hadika. XVI. 3)*

Fasl hem bir fasl kim serd olmağın اولمغين âb ü heva
(Fuzuli. XVI. 35)

Bulmağın بولمغن kadr ü şeref lûtfile sayende senin
Mihr ü mah üzre felek veş geçinir hoş hâtem
(Lâmii. XVI. 43)

§ Gün günden din ü devlet şöhret bulup asker-i islâm kesret ü vefret üzre olmağın اولمغين müstakil kadıasker ta'yin olunup... *(Solak. XVII. 15-2)*

Sîlî-i bâdi gör ki nice attı toprağa
Gonca götürmeğin كوتورمكين iki üç gün külâh-ı kec
(Nigâ. Ter. XVII. 50-1)

§ Ez-kadîm mazhar-ı nevaziş-i kâmilleri olup gerden-beste-i hizmet-i duâları olduğumuz ifadesiyle tasdî-i ser-i iclâlleri kılınmağın قلنمغن. *(Kâni. XVII-XVIII. 20)*

3. –masını, –acağını.

Yine çare hem sen kılasın meğer
Nite olmağın sen bilesin meğer *(Süh. XIV. 105)*

Devenin depmeğini دپمكينى sanan etmek
Olan katında etmek deve depmek *(Ruşeni. XV. 33)*

4. –man.

§ Hayâ seni men' eyledi ahvalini bize i'lâm eylemeğüñi ايلمكوكى.
(Rahat. XVI. 115)

§ İy Hüseyn, bu diyara gelmeğüñden كلمكوكدن garaz nedir?
(Raufi. XVI. 410)

–mağına, (–meğine) : –maya.

Direm doğrusun sana ey şehriyar
Çü söz hak ola dimeğine دمكينه yarar *(Ferh. XIV. 19)*

Gül gimi güle güle gel aradan perde götür
Ki yüzün görmeğine كورمكنه dide-i giryan susadı
(Nesimi. XIV. 25)

Buyura anı Firdevs uçmağına
Gide hûra-yi azrâ koçmağına قچمغينه *(Muham. XV. 166)*

Varırdı ayda bir gez görmeğine كورمكينه
Gelirdi yerine dönerdi gine *(Şeh. Ş. XVI. 38)*

–mağum, (–meğüm) : –mam, –maklığım.

§ Benim ol dostluk üzerine durmağum درمغوم ve ol hakları saklamağum سقلمغم sana malûmdur. *(Kel. XIV. 2-44)*

§ Üş ben pir oldum âhirete nakletmeğüm نقل اتمكوم yakın oldu. *(Ta. Sel. XV. 28)*

§ Hiç bir görünür nesne benim görmeğümden كرمكومدن ve işidmeğümden ايشدمكومدن mahfi değil. *(Enfes. XV. 506)*

Didim gönül ki kendüden kimse bu yola varımaz
Didi benim bu varmağum وارمغم üş anın ile anadır
(Eşrefoğlu. XV. 56)

Hüsnümde çü yok kabul-i âşık
Noksan ile olmağum اولمغم ne lâyık *(Fuzuli. XVI.)*

§ Vâcip oldu benim sevmeğim سومك, benim rızam içün biri birini sevenleri. *(Rahat. XVI. 188)*

–mağuñ : → **–mağın.**

–mağuñuñ, (–meğüñüñ) : –manın.

§ İçmeğünüñ اچماكنك vaktı şol vakıttır kim gıdâ mi'deden gide, andan süciyi süzeler, andan sonra... *(Hazain. XV. 34-1)*

–mak itmek, (–mek itmek) : –mak.

§ ... Yâni kendü nefsinizi arılayup medhitmek itmeñ ايتمك ايتمك. *(Leys. Ar. XV. 15)*

Bana incinmesi ol sevdiğimin niceye dek
Niçe bir ya beni incitmek idüp انجتمك ادوب durmaya dek
(D. B. XVI. 130)

–maklar, (–mekler) : –malar.

§ Cehennem içün yaratılan mahlûkun bir bölüğü de kalbleri olup añlamakları آكلامقلرى olmayanlardır.
(Nasayih. XVII. 57)

–maksuz, (–meksüz) : –maksızın.

§ İlim okumaksuz اقمسوز ve eyitmeksüz hasıl olmaz.
(Kel. XIV. 43)

Ki olumazdı bir sâat vuzûsuz
Bıyığın sığamaksuz صيغمقسز şüst ü şûsuz *(Ruşeni. XV. 65)*

Cihanı cümle halk etti emeksüz امكسز
Verir mahlûka rızkını dimeksüz ديمكسز *(Şeh. Ş. XVI. 2)*

–malı : → **–malu.**

–malıca olmak, (–melice olmak) : Hemen hemen –acak hale gelmek.

§ İnkızaz انقضاض [*Ar.*] : Divar yarılıp yıkılmalıca يقلمهليجه olmak ve il dağılup gitmek. *(Bab. XVI. 1, 195)*

§ Ḫaş' خشع [*Ar.*] : Ildız tulunmalıca olmak طولنمهلجه اولمق.
(Bab. XVI. 1, 249)

§ Mihmah محاح [*Ar.*] : Kimse ile dostluğu sâfi kılmak ve avrat toğurmalıca olmak طوغرمليجه اولمق. *(Bab. XVI. 2, 421)*

–malı etmek, (–meli etmek) : –acak hale getirmek.

§ İnhad انهاد [*Ar.*] : Kabı kacağı toldurmak veya toldurmalı etmek طولدرملى اتمك. *(Bab. XVI. 2, 446)*

–malı olmak : → **–malu olmak.**

–malu, (–melü; –malı, –meli) : –acak, –mağa lâyık, –ması gereken.

§ Garip kıssadır ve tuhfe hikayettir, altun suyıyle yazmalu يازملو ve mermere kazmaludur قازملودر. *(Anter. XIV. 694)*

§ ... Sovuk mideye fâide ede ve istiska olmalu اولملو kişiye fâide ede. *(Yadigâr. XIV. 48-2)*

§ Bedenini ıssıya ve sovuğa ve susuzluğa ve açlığa ve yayak yürümelü يورملو kişi ise yürümeğe, bularun gibi nesnelere öğrede. *(Yadigâr. XIV. 32-2)*

Sanma sen bûse-i la'lin gibi ben can sakınam
Hamdü-lillâh ki bu dahı satun almalı المالى değil
(Sarıca. XV. 26)

§ ...Hazreti Hünkâr'a eyitti : Benim eve varmalu وارملو bir ta'cil hizmetim düştü. *(Bektaş. XV. 136)*

Dostum düşmanımın boğazına takmışlar
Şol bir asılmalu آصلملو uğru gibi urgan neyiki
(D. B. XVI. 198)

§ Sakat سقط [*Ar.*] : Her nesnenin mühmeli ve terk itmelüsi اتملوسى. *(Şamil. XVI. 456)*

Yenile âşık oldum eski derdim tazelendirdim
Ölünce bendesi olmalı اولمالى bir şah-ı cihan buldum
(Yahya Bey. XVI. 145)

§ Derya-yi gazabı cûş edüp eyitti, bak şu öldürmelünüñ اولدورملونك hey'etine ve kıyafetine ki henüz eli ayağı beste iken... *(Solak. XVII. 130-1)*

Beni bağlamalu بغلمەلو divane kıldı âkıbet hasret
(Kuddusi. XIX. 11)

Hep türab olmuş şenliği
Gezmeli seyrangâh yerler *(Saz. Kahraman. XX. 720)*

–malu olmak, (–melü olmak; –malı olmak, –meli olmak) : –mak, –mak halinde bulunmak, –ır hale gelmek, –ır halde bulunmak, –cak olmak, –mak lâzım gelmek, –mağa lâyık olmak.

§ Bir makkaş üstat kim âlem içinde suret yazmakta ve kalem urmakta parmak ile göstermelüyidi كسترملويدى. *(Kel. XIV. 2-66)*

§ Eğer satmalu olsañ صتملو اولسك benim gibi müşteri eline girmez. *(Anter. XIV. 240)*

§ Eğer ussu gitmelü olsa كتملو اولسه tavuk yünün boğazına soka kustura. *(Yadigâr. XIV. 20-2)*

§ Hap yutmalu olsa يوطملو اولسه üzerine bir kaşık ılıcak su içmek münasiptir. *(Mü. Şi. XIV-XV. 16)*

§ Matbuh içmelü olsa ايچملو اولسه ılıcağın içmek gerek. *(Mü. Şi. XIV-XV. 16)*

§ Ay çünkü nikapsız teenni birle cemâl gösterdi, bundan ötürü anı ehl, nâ-ehl barmağ ile göstermelü oldı كسترملو اولدى. *(İrşad. XV. 75)*

Sefer-i hicrde dâim gam ile gussa yirin
Doymaz oldum bulara yimelü oldukça يملو اولدقچه yirin
(Mesihi. XV. 86)

§ ...Ben avratıma talak vermelü olsam ne kethuda gerek dedi. *(Ferec. XV. 289)*

§ Çün sa'lûk göçmelü oldu, diledi Urviyye'yi deveye ura ala gide. *(Ferec. XV. 412)*

§ Sitti bint Firuz ve Gülpaşa bint Abdullah örfe salınup işkence olmalu olıcak اولملو اوليجاق hamlimiz vardır dediler, ol sebepten işkence olmadı. *(Sic. B. XV. 7, 416)*

§ Kaçan ki Hak Taâlâ bir eve rahmet ve bereket virmeli olsa ويرملى اولسه ol eve evvel konuk gönderir. *(Saat. XV. 27)*

§ Vah ki üş üşle ömür âhir olmalu oldı اولمالو اولدى. *(Maârif. XV. 51)*

§ Dahı sakınalar şunun gibi gıdâdan ısırıp kesmelü ola كسملو اوله diş zahmet göre. *(Hazain. XV. 12-2)*

§ Miskin Kelîme gine yüklü idi, karnı burnunda idi, toğurmalu idi طوغرملو ايدى. *(Müslim. XV. 1, 45)*

§ Ölüm karşuma gelmelü oldı كلملو اولدى. *(Tazarru. XV. 168)*

§ ...Yapı yerine komalı olucak Resul Aleyhisselâm aldı yerine kodu. *(Kesir. XV.)*

§ Ve kimseyi öğersen şöyle öğme ki sonra yermelü olıcak يرملو اوليجاق yermiyesin. *(Kab. XV. 268)*

§ Sen gönülden taşra değilsin ki seni añmalu olam آكلو اولم. *(Güls. XV. 51)*

§ Raht döşürüp memleketten gitmelü olucak كتملو اولجق ikisi beraberdi. *(Güls. XV. 31)*

§ Ol sâat ne hâl ola ki can-ı gövdeden çıkmalu ola چقملو اوله. *(Güls. XV. 58)*

§ Eres kenarında cenk itmelü oldular. *(Ta. Sel. XV. 105)*

Ölmelü oluncağaz الملو اولنجغاز hem ol yiğit
Güldü ol vaktin katı sen gey işit *(Mevlit. XV. 27)*

§ Ve kaşık değişmelü olsa دكشملو اولسه sapını yana koya. *(T. E. XV. 59)*

§ Ve dahı şol sözü söylemeyeler ki sonra teessüf edüp söylemesem yeğ idi dimelü olmaya ديملو اولميه. *(T. E. XV. 56)*

§ ...Ve hocadan bir miktar korka ve hocadan kaçıp eve gelmelü olmaya كلملو اولميه. *(T. E. XV. 22)*

§ Şeyh müridine hırka giydürmelü كيدرملو اولسه olsa, hırkayı eline alıp, yakasından elin geçirip Allah'ı anıp, bu el benim elim değil, Şeyhim filân kişinin elidir, deyip giydirmek gerek. *(Müz. XV. 488)*

Demiştin ey peri ki Cem'i vasla irgürem
Dimelü olmasun ديملو اولمسون sana tekrar unutma gel *(Cem. XV. 136)*

§ ...Kırk yük akmeşe-i Kârzun bile viribidim harçlık için. Eğer gelmelü isen becit gelmek ardınca ol, eğer anda teehhül idip kalmalu olursañ قالمالو اولورسك. *(Ferec. XV. 295)*

§ ...Attar eyitti : Eyle olsun... Elimi boynuna bıraktım, kendimi ana verdim, halâlim gelmelü oldı كلمەلو اولدى, bir ot verdi : Erin gelicek bu nafeyle karşı var... *(Ferec. XV. 392)*

§ İşkence olmalu olıcak اولملو اولیجاق hamlimiz vardır dediler, ol sebepten işkence olmadı. *(Sic. B. XV. 7, 416)*

§ ...Bir defa dahı hüküm ve kul varmalu olmaya وارمالو اولمیه. *(Sic. B. XV. 7, 79)*

§ Bir atı meydana seğirdime salmalu olsalar صالملو اولسه‌لر alikını (yemini) perhiz ederler kim meydanda hafif ola. *(Cev. Ah. XV-XVI. 251)*

Âsitanında yaturdum üstüme geldi habip
Hasta sağalmalu olsa صاغلمالو اولسه kapıya gelir tabip
(Revani. XVI. 10)

§ Irağ olsun ol endişe hatırdan ki eğer âşikâre olup bilinmelü بلنملو olursa kişiyi utlu ide. *(Câm. Na. XVI. 105)*

§ Melâbi' ملابئ [*Ar.*] : Botlamalı olan بوتلمه‌لی اولن develer. *(Bab. XVI. 1, 55)*

§ Asver اصور [*Ar.*] : Eğilüp yıkılmalı olan یقلمه‌لی اولن divar. *(Bab. XVI. 1, 11)*

§ Duha ضحا [*Ar.*] : Gün yukarı kalkmaklık ve öyle olmalı olmaklık اولملی اولقلق. *(Bab. XVI. 1, 39)*

§ Mukrıb مقرب [*Ar.*]: Toğurmalı olan طغورملی اولن deve ve iki yaşına girmeli olan کرملی اولن köşek ve kulun. *(Bab. XVI. 1, 111)*

§ Kızı babasından isteyüp nişan korlar ve âyin-i akd-i nikâh her ne ise olur ve kız ere varmalu olur وارملو اولور. *(Letaif. XVI. 46)*

§ El-iczazü الاجزاز [*Ar.*] : Ağacın yemişi dirmeli دیرملی ve divşürmeli olmak دیوشرملی اولق. *(Terceman. XVI. 17)*

§ El-iczazü الاجزاز [*Ar.*] : Ağaç budamalı olmak بدامل اولق. *(Terceman. XVI. 17)*

Şehâ öldürmelü اولدرملو isem gel öldür
Yeter düşmanlarımı bana güldür *(Lârendi. XVI. 132)*

Gelmelü olsa کلملو اولسه âdeme devlet
Yedilür bir kıl ile bî-zahmet *(Ş. G. XVI. 83)*

§ Cedvel جدول [*Fa.*] : Bir ma'ruf doğru tahtadır, çizi çizmelü olsalar چزملو اولسەلر anınla çizerler. *(Ni'meti. XVI. 227)*

§ Şükûh شکوخ [*Fa.*] : Ol kimsedir ki ayağı bir nesneye ilişe, düşmeli ola دشملی اولا , barmağıyle saklaya, düşmeye. *(Ni'meti. XVI. 446)*

§ Üsküdar اسکدار [*Fa.*] : Çapar ulak ve peyk. Zaman-ı evvelde salâtin her menzilde atlar ve peykler saklarlardı, tâ bir haberi ve mühürlü mektubu ale't-ta'cil bir murat olan yere ulaşdurmalu olıcak اولشدرملو اولیجاق birbirine ulaştırırlardı. *(Deş. XVI. 89-2)*

§ Acem, seni kığırdı dimelü olsa دیملو اولسه "turâ hand" der, "betu hand" demez. *(Deka. XVI. 173-2)*

§ İçinde dimelü olıcak دیملو اولیجق Acem "der" ile bay-ı mezkûru cem'ider; meselâ deniz içinde diyecek yirde "bederyader" dir. *(Deka. XVI. 172-2)*

§ Türkîde bir kimsenin halinden sormalu olsalar صورملو اولسەلر "nicesin" dirler. *(Deka. XVI. 83-5)*

§ Zekât virmelü olsa ویرملو اولسه âdem bulamazdı ki müstehakk-ı zekât olaydı. *(Solak. XVII. 14-1)*

§ Şahzadeyi Rim Papa'ya teslim ettikten sonra vilâyetine gitmeli olıcak کیتملی اولیجق . *(Solak. XVII. 155-1)*

§ El-hasâ الحسا [*Ar.*] : İçmeli olan şeyler. *(Kdeb. XVIII. 24-1)*

-mamağın, (-memeğin) : -madığını.

§ ...Tâ ki ol Ma'bud'larının âciz olmamağın اولمغن bileler, ol resûlümüz tasdik edüp imana geleler. *(Leys. Ar. XV. 432)*

-ma mı?, (-me mi?) : -maz mı?

§ Ve dahı görme misin کورمه مسین Hak Taâlâ nice zemmeyledi bir kavmi kim... *(Müneb. XIV-XV. 210-2)*

§ Ol bilirdi ki anda ne hazâin gizlemiştir. Görme misin کورمیسن suret padişahları dileseler ki bir imaret bünyat edeler. *(İrşad. XV. 63)*

Dostum beni ündedi benden yana gel dedi
Yoldaş oluban bile gitme misiñ كتمه‌مسك ey gönül
(Gülşeni. XVI. 121)

Hayal-i kamet-i yâre seni emin etsek
Diye gönül nice sen istikamet etme misin اتمه‌ميسن
(Âli. XVI. 158)

Şermsar olma mısın اولميسن zerrece akranından
Ma'siyet yollarının fâsik-ı bî-ârı mısın *(Âli. XVI. 21)*

Perde-i râzını çâk etti heva-yi gönlün
İhtiraz etme misin اتمه ميسن nefs gibi bed-hûdan
(Âli. XVI. 52)

Ahd kıldındı vefa etmeğe Âli kuluna
Ey cefa-pişe dahı etme misin اتميسن ahde vefa
(Âli. XVI. 77)

Ne gece belli ne gün belli hâb-ı nazdasın
Kapında bunca figan eylerüz uyanma mısın اويانمه‌ميسن
(Âli. XVI. 147)

Nedir bu nisbetin ol âfitabe ey hurşit
Behey zavallı sen ön son türaba girme misin كرميسن
(Âli. XVI. 153)

Görme misin كورميسين nergisi kim subh u şâm
Huzret ile çeşmine verir cilâ *(Nigâ. Ter. XVII. 50-2)*

Kız da der ki Sarı yıldız doğma mı?
Doğup doğup orta yere gelme mi?
Bir gecem de bin geceme değme mi?
Bozulmuş bahçada nasıl gül olur *(Kara. XVII. 195)*

Yürü behey Bolgar dağı
Senden yüce dağ olma mı? *(Kara. XVII. 240)*

Gayri bana bakma mısın?
Yangına su dökme misin?
Sen Tanrıdan korkma mısın?
Yok mu kalbinde imanın *(Kara. XVII. 244)*

Nice yakar görme misin كورمسن zergeri
Sîmi için eski seraserleri *(Atai. Ha. XVII. 132)*

Sevip sevip ayrılanlar
Yanıp yanıp kül olma mı? *(Saz. Kara. XVII. 310)*

Bakma mısın küffar kurduğu fende
(Saz. Seferli Oğlu. XVIII. 442)

-man, (-men) : 1. -mam.

Kim cihanı yarden özge dilemen ديلەمن *(Nesimi. XIV. 136)*

Yok kararım firkate döymen دويمن özüm
Sabridemezem صبرادامازم sana budur sözüm
(Enveri. XV. 55)

Eğer sad-pâre tığ-ı Mihr ederse
Irılman ايرلمن gölge veş başım giderse *(Mih. XV. 210)*

İkidir gerçi dilim birdir sözüm
Özgenindir ol da söz bilmen بلمن özüm *(Ruşeni. XV. 205)*

Men rakibe çün itinden kem demen دمن artuh derem
(Ruşeni. XV. 249)

Ehl-i ten içinde tenden söylerem
Can demę bilmen بلمن bedenden söylerem
(Ruşeni. XV. 150)

Sakınman صقمن canımı ben ol güzeller hanı hanımdan
Ki zira yeğ severven anı ben bu kendi canımdan
(D. B. XVI. 156)

Ben beni andan bilemen بيلەمن
Arayubanı bulaman بولامان *(Âlâ. XVI. 41)*

Tenimde rişte-i canımdır ol zülf
Feragat itmen اتمن imanımdır ol zülf *(Lârendi. XVI. 83)*

Esir-i dam-ı aşkın olalı senden vefa görmen كورمن
Seni her kanda görsem ehl-i derde aşina görmen كورمن
Vefa vü aşinalık resmini senden reva görmen كورمن
Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım
(Fuzuli. XVI. 210)

Sayyad dedi budur maâşım
Açman آچمن ayağın giderse başım *(Fuzuli. XVI. 272)*

Yar ebrusuna benzetmen seni ey mah-ı nev
Sen güneş birle görünmezsin sana ne itibar
(Fuzuli. XVI.)

Men mektebe re'yim ile gitmen كيتمن
Bir şuğli hilâf-ı re'yin itmen *(Fuzuli. XVI. 253)*

Sensiz olman اولمن ayrı mihnetten belâdan bir zaman
(Fuzuli. XVI. 203)

§ Hâliyâ istemen استمن ki size nâire-i mihnetimden şerar-ı mazarrat ire. *(Hadika. XVI. 128)*

Rıbka-i hükmünden itmen اتمن inhiraf
Nite kim perverde-i ihsanınam *(Raufi. XVI. 157)*

Ol rûz ki dervâze-i kûyuna varam ben
Maksud nasip ola mı olmaya mı bilmen بلمن
(Nigâ. XVII. 95-1)

2. –ım, –yım.

§ Ol arap aydur: Ya Zülkarneyn, ben dahı Hak Taalâ'nın sencileyin bir kulımen قولمين. *(İs. H. XIV-XV. 774)*

–mañ, (–meñ): 1. –mayın.

Yunus Emre yok oldu, külli varı Hak oldu
Andan artık nesne yok kalmañ güman içinde
(Yunus. XIII-XIV.)

Tanışık eyleyelim şah ile biz
Yamanlamañ bizi, biliştirin siz *(Dah. XIV. 41-18)*

§ Dahı şol evi, kim koyup gidisersiz, yapmañ يپمك.
(Yüz. Ha. XIV. 7)

§ Resûl Hazreti buyurdu kim yâ halâyık eyle dimeñ دمنك.
(Yüz. Ha. XIV. 36)

§ Eğer sizi size gerekse kimseniz hareket itmeñ اتمك.
(Anter. XIV. 248)

§ Bunu göklere yukarı götürmeñ, iletin bunu yer altına. *(Müz. XV.)*

§ Kullarına gafillerden olmañ demiştir. *(Müz. XV)*

Halimi size ben ettim ilâm
Lûtfeyleniz ayruk etmeñ ibram *(Ley. XV.)*

Aldamañ الدەمك siz beni yalan sözle
Ben inanmam size heman sözle *(Yuz. Hamdi. XV. 37-2)*

§ Ve üşenmeñ اوشمك ol hakkı yazmaktan gerek küçük, gerek büyük. *(Cev. Es. XV. 80)*

Dünyaya gönül bağlamañ بغلمك sonra ah idüp ağlamañ آغلمك
Her kıssadan emin olun şad ü hurrem gülügörün *(Eşrefoğlu. XV. 58)*

Olupturur Nebimizden rivayet
Yele söğmeñ سكمك deyü kıldı işaret *(Hikmet. XV.)*

§ Hak Taâlâ'nın hilmine yâni yavaşlığına, sabrına garre olmañ الملك. *(Cennet. XV. 38)*

İdün birbirinizle ittifakı
Yürün elden komañ قومك râh-ı Irak'ı *(Mih. XV. 164)*

§ Bana iri sözle ta'nedip söylemeñ سويلمك *(Enfes. XV. 444)*

§ Cebrail'e Mikâil'e ün geldi kim ilerü gelmeñ كلمك yohsa göynersiz. *(Tuh. Le. XV. 197)*

Dahı öğmeñ اگمك bize cam-ı şarabı
İşitmez gûşumuz çalmañ چالمك rebabı *(Ruşeni. XV. 27)*

Baḫmañ بخمك bize siz igen dahı hâr
Biz bende-i şah-ı bî-nişanız *(Ruşeni. XV. 221)*

§ Şeytana uymañ اويمك, kâfir sıfatların etmeñ اتمك, dilsiz imansız koparsız. *(Saat. XV. 89)*

§ Her kaçan kim karıcıklara ve kocacıklara uğrasa beni duadan unutmañ اونتمك der idi. *(Saat. XV. 6)*

§ Kon işbu sözü söylemeñ سويلمك. *(Leys. Dâi. XV. 395-2)*

§ Ey ulular, erenlere hakaret nazariyle bakmañ باقمك.
(Ferec. XV. 98)

§ Koz ağacı dibinde, bınar üzerinde uyumañ اويومك, dün karanu hammama, karanu eve girmeñ كيرمك, yalnız yürimeñ يورمك. *(Ferec. XV. 387)*

Ellerini bağlayuban keşkeşan
Katıma iriştirin virmeñ ويرمك aman *(İbrahim. XV. 24-2)*

§ İçmeñ ايچمك, içmeyelim, yol komañ قومك biz dahı geçmeyelim. *(Letaif. XVI. 44)*

§ Ey ikindi namazın kılanlar, bizim nurumuz size kılavuzdur, korkmañ قورقمك, kayırmañ قيرمك. *(Ta. Şahi. XVI. 96-1)*

Sanmañ صنمك ki kûstur çalınan halk-ı âleme
Gel dest-i şahı öp deyü eyler salâ-yı iyd *(Zati. XVI. 17)*

Da'vet itmeñ آتمك gülşene ben âşıkı dildârsız
(Figani. XVI. 3)

Dimeñ ديمك Mecnun'a fenn-i aşkı tekmil etti kâmildir
(Hayali. XVI. 42)

Sanmañ صانمك bizi kim şîre-i engûr ile mestiz
Biz ehl-i harabattanız mest-i elestiz *(Ruhi. XVI. 74)*

Dostlar ah u figan eylediğim aybitmeñ عيب ايتمك
Nar-ı hicr ile gönül yandı Muhammet Şahın
(Ruhi. XVI. 13)

Ey mülâyim sananlar ol şuhu
Yanına uğraman اوغرمن ki yavuzdur *(Ruhi. XVI. 154)*

§ Erde ve geçte geldiğime incinmeñ انجنمك.
(Müslim. XVI. 1, 130)

K'ey derd ü gam-ı zamane billâh
Olmañ اولمك bu gice benimle hem-rah *(Fuzuli. XVI. 324)*

Hublar mihrab-ı ebrusuna meyletmez fakih
Ölse kâfirdir Müselmanlar ona kılmañ قيلمك namaz
(Fuzuli. XVI. 152)

Vefa ummañ اومك cihandan bî-vefadır
Cihan âdem yiyici ejdehadır *(Hadidi. XVI. 35)*

Dünyede dünyam yok ukbâda bilmen بلمن halimi
Oñdu âlem ah kim kaldım ben oñmadık heman
(Nihani. XVI. 72)

Süciden ırağ olun olmañ اولماك hânis *(Men. Cev. XVII. 10)*

§ Gördün mü mel'un ne acep iş etti, bire komañ قومك, demeğe kalmayup. *(Solak. XVII. 27-1)*

§ Yarın ki henuz buk'a-i ademdedir, hayat günlerinden añlamañ آلماك. *(Nigâ. Ter. XVII. 60-1)*

Kınaman komşular yatamaz oldum
Giriyor sevdiğim düşüme benim *(Saz. Kara. XVII. 302)*

Durun imdi buna çare eylenüz
Katı söz dimeñ دمك müdarâ eylenüz *(Battal. XVIII. 38)*

Şu yalan dünyada istemen malı
Olmak isterseniz o nardan hali
(Saz. Silleli Devami. XIX. 519)

2. –mazsın.

Ta ezelden çalınmışsın kaleme
Küçücüksün dayanaman belâma *(Kara. XVII.)*

–manam, (–menem) : –mam.

Kara saçın dağılmış ağ yüz üzre
Ne kılam bilmenem بلمنم ol karalardan *(Ruşeni. XV. 266)*

Halim gör pîrim bakma fi'lime
Dönmenem ikrardan yüzseler beni *(Kâtibi. XVII. 73)*

Bir dahı içmenem bade
Sırrımı vermenem yade *(Saz. Emrah. XIX. 637)*

–mañuz, (–meñüz) : –mayınız.

Girmeñüz كرمكوز bir kapıdan key sakının
Diñmeñüz دكمكوز Tanrı adını takının
(Yuz. Şeyd. XIII. 69)

Âbit midir ol işlemedi tâatı ihlâs
Fâsık demeñüz دمكوز kendisini suçlu bileni
(Yunus. XIII-XIV. 139)

İkinci nişanı oldur kim nefsini semirtmeye
Zinhar siz andan olmañuz اولمكز nefsine kul olanlara
(Yunus. XIII-XIV. 94)

Geld'ilerü dedi hey uruşmañuz ارشمكوز
Sabredin birbirinize buşmañuz بوشمكوز *(Ga. XIV. 73)*

Varalım düşmana döndürmeñüz دندرمكز yüz
Kayurman ger olur ise bire yüz *(Işk. XIV. 235-1)*

Ayıplamanuz her ki aşka uya
Meseldir kilimin bırağır suya *(Süh. XIV. 83)*

§ Kavmine ısmarladı ki eğer basam ve basılam siz fariğ olunuz, şer ü şûr koparmañuz قوپرمكز. *(Si. Da. XIV. 392-2)*

§ Nâgâh Abdullah'ın kulağına bir ün geldi kim ol taâmdan yimeñüz يمكز kim ana ağu kattılar. *(Si. Da. XIV. 86)*

Çokluğundan düşmanın bâk etmeñüz اتمكوز
Korkudan yüreğiniz çâk etmeñüz اتمكوز
(İs. XIV-XV. 81)

Yeğdir ölmek kaçmañuz قچمكوز siz ölmeden
Yavuz ad ile cihanda kalmadan *(Enveri. XV. 34)*

Ger ola ömrüm cihanda sad-hezar
Sanmañuz صانمكز benden gide bu derd-i yâr
(Eşrefoğlu. XV. 57)

§ Ey feriştehlerim ol kullarımın alnındağı toprağı silmeñüz سلمكز. *(Cennet. XV. 27)*

§ Eydürler ey mü'minler kayurmañuz قيرمكز dünyadan çıktığınıza kim iman ile gidersiz. *(Cennet. XV. 124)*

Ben kara yazılıya gönderdiğin hat sanmañuz صنمكوز
Yâre ma'lum oldu yüzler suret-i halimdir ol
(Hüs. Dil. XVI. 164)

Lâle vü gül sanmañuz صانمه كوز her cânibi zeyneyleyen
La'l-i dilber hasretinden kanlar ağladı zemin
(Yahya Bey. XVI. 31)

Ölürsem kılmayam ben râzımı fâş
Ki derler vermeñüz ورمكوز râzı verin baş
(Yuz. Şems. XVI. 243)

Fark-ı Mecnun'da görünen âşiyandır sanmañuz صنمكوز.
(Hayali. XVI. 53)

Versem karar terk-i şaraba inanmañuz اينانمكز
Zira bahar irişti gönül bî-karardır *(Ruhi. XVI. 158)*

Sanmañuz صمكوز kim kocalık büktü belin Zati'nin
Nakd-i ömrünü yitürmüş eğilip anı arar *(Zati. XVI.)*

Virmeñüz ويرمكوز tığ ile âşıklara korhu beyler
Sanmañuz صمكوز âşıkı korhu ile kor hû beyler
(Zati. XVI. 197)

Çâkler göğsünde tıg-ı aşktan aybitmeñüz عيب ايتمكز
(Fuzuli. XVI. 147)

§ Sarfolunan emvalin defatîrini on sekiz re's şütüre tahmil edüp önüne ilettiler, getürmeñüz كتورمكز deyü ib'adını emredüp. . *(Men. Av. XVI. 220)*

§ Zinhar meydan-ı dîne olanı yaklaşdurmañuz ياقلشدرمكز.
(Nasayih. XVII. 76)

§ Dünki günü ki berk-vâr geçmiştir, ömürden addeylemeñüz ايلمكوز. *(Nigâ. Ter. XVII. 59-2)*

Anı levmitmeñüz لوم ايتمكز dostlar ki aşk ana sitillendi
(Kuddusi. XIX. 196)

-mas, (-mes) : -maz.

§ Ve eğer niyyet hiç yoğusa hiç fâide bulmas بولس.
(Yüz. Ha. XIV. 4)

-massavuz, (-messevüz) : -mazsak.

§ ...Eğer kamumuz el ele verip bu iş yarağı içün arka birikdürmessevüz بركدرمسوز deniz vekili bu işi âdet edinir.
(Kel. XIV. 52)

-masuz, (-mesüz) : -maksızın.

Kim ebet dirlik bulasın ölmesüz اولمسز
Hem gül olup açılasın solmasuz صولمسز *(Ga. XIV. 118)*

Ne ki devlet var ise birliktedir
Birlik ehli ölmesüz اولمسوز dirliktedir *(Ga. XIV. 45)*

-maya, (-meye) : 1. -maz.

§ Şol kişiler kim kasmak ellerinden gelmeye کلمیه üç gün öndin her gün on direm şırluğan ve on direm sırf şarap karışdura içe. *(Yadigâr. XIV. 18-1)*

§ Bir yayak gelir ki önünden tavşan kurtulmaya قورتلمیه ve ardından it yitmeye یتمیا. *(Anter. XIV. 557)*

§ Yer eğer taş gibi katı imişse kimse menfaat dutmaya دوتمیا idi. *(Tebareke. XIV. 64-1)*

Ay olup karşısına doğsam eğer
Aylar geçe eylemeye ایلمایه nazar *(Yuz. Hamdi. XV. 120-2)*

Dil ki seni añmaya اکمیه ol dil değil
Dil ki sevük câyi değil dil değil *(Ruşeni. XV. 127)*

Musa'ya çün oldu çobançün itap
Olmaya mı اولمیه‌ی bize anınçün ikap *(Ruşeni. XV. 115)*

§ İhlâs bınarın anun gönlünde akıdam, ayruk riyâ yöresine yörenmeye یرنمیا. *(Tuh. Le. XV. 305)*

Dedi haşrola kamu başı kaba yalın ayak
Ben dedim aybolmaya mı عیب اولیای avrata üşbu sıfât
(Muham. XV. 313)

§ Mal ki anın âhirete fâidesi olmaya اولیه kuru vebâl olur. *(Maârif. XV. 213)*

§ ...Bulara bilen padişah kulların sırrın nite bilmeye بلمیه. *(Leys. Mu. XV. 408-2)*

§ Ol kim hiç bir vechile kabiliyyeti olmaya اولمیا ol dahı yoktur. *(Hazain. XV. 3-2)*

§ Gıdâ önüne gelicek su dilerse, kim içe ziyan eylemeye ایلمیا.
(Hazain. XV. 60-1)

Bağbana irmeyince çare yok
Terbiyetsiz üzüm olmaya اولمایه koruk *(İbrahim. XV. 98-2)*

§ Mervan, eğer benim de ayağım düz basarsa bu intikam sizin evlâtlarınıza kalmaya قلمیه dedi. *(Müslim. XV. 1, 33)*

Düşmana iylik mürüvvet olmaya اولیه
Akrep ohşamak mürüvvet olmaya اولیه
(Müslim. XV. 6, 195)

Çoğ olmağ ile söz olmaya اولمایه mergub
Kelâmın az u uz olduğudur hûb *(Salâtin. XV. 201)*

§ Âhen-rubâ آهن ربا [*Fa.*] : Mıknatis taşı ki anun hassası budur ki bir kimse götürse asla nisyan ârız olmaya اولیه.
(Caf. XVI. 10-1)

Ölüm üstüne ölüm bundan ziyade olmaya اولیه
Can verirken deyeler geldi rakib ile habib
(Yahya Bey. XVI. 123)

§ Elbette bize de bir cây-i âsâyiş bulunmaya mı بولنمایمی.
(Solak. XVII. 88-1)

2. –masın.

§ Şimdiki halde Burusa'da dururun, Mehmet katında kendi ihtiyarımla kaldım, benin içün bunu kimesne incitmeye انجتمیه dedi. *(Sic. B. XV. 7, 352)*

§ Kulağı ardın, koltuğun, oyluğu arasın sileler kim su eseri kalmaya قالمیه. *(Hazain. XV. 10-2)*

§ Hayıf değil mi kişi kendüyi bilmeye بلمیه, cevherini yavı kılıp bulmaya بولمیه. *(Maârif. XV. 181)*

§ Hiç kimesne benden ön çıkmaya چقمیه. *(Tez. Ün. XV. 28-2)*

§ Size bir iş idem ki âleme ibret olasız kim dahı kimse kimsenin hakkında bühtan itmeye ایتمیه ve pârsa kadınlar hakkında yalan söylemeye سویلمیه.
(Ferec. XV. 65)

§ Min-ba'd da'vamızdan geçtik geçiştik, eğer da'va dahı idersevüz inde'ş-şer' mesmu' olunmaya اولنیه .

(Sic. K. XVI. 4, 129)

Şefi'i her günehkârın çü sensin
Nişe pes Gülşeni olmaya bî-bâk *(Gülşeni. XVI. 40)*

-mayadum, (-meyedüm) : -mazdım.

§ Eğer ben kendüzümde suç varını bilsedim hergiz sormağı ve katı irdemeği istemeyedüm اسمیدم . *(Kel. XIV. 2-65)*

§ Dünya kâfirlerine dünyada dizârını göster disedün ben senün sözün sımayadum سمیادم . *(Tuh. Le. XV. 205)*

-mayam, (-meyem) : -mayayım.

Yusuf eydür ben bu yerden gitmeyem کتمیام
Tâ ki suçum Malik'e eytdürmeyem ایتدرمیام
(Yuz. Şeyd. XIII. 50)

Sen andan olursan zafer içre gür
Zebuna dimeyem دمیام ki zahmet değür *(Ferh. XIV. 20)*

Gönül kuyusu içredir söz div
Dimeyem دمیام ağıza getirmeğe iv *(Ferh. XIV. 58)*

§ Resûl Hazreti Aleyhisselâm buyurur kim her ki menzile irmeyem ایرمیم deyü korka, dünleden gider, menzile irer.
(Yüz. Ha. XIV. 162)

§ Eğer yıllarla gaip olasın, senden ve Tanrı'dan utanacak işde bulunmayam بولنمیام dedi. *(Ferec. XV. 45)*

§ Melik eyitti: Âdetin, huyun husun ve neden i'raz etmek gereğin bildir, ben dahı iveceklik itmeyem ایتمیم dedi.
(Ferec. XV. 218)

§ ...Deynimi eda etmeyince şarap içmeyem اچمیم dedi.
(Sic. B. XV. 11, 202)

§ Kutnu binti Yunus nâm avratımı atası mezbur Yunus'tan ayırmayam ایرمیم, ben kanda gidersem giderem.
(Sic. B. XV. 4, 4)

Çünkü bir sâat geçe handan yüzünü görmeyem كرميم
Hiç göz gözüm bigi bu resme giryan olmasun
(İbrahim. XV. 135-2)

Ger sifâl-i seg-i kûyünden içem cür'a senin
Bakmayam باقيم Âb-ı hayat ile dolu câm-ı Cem'e
(Sarıca. XV. 36)

§ Sana güçleri yetdükçe uyanları korkutmayam قرقتميم, susatmayam سوسقيم. *(Tuh. Le. XV. 182)*

-mayasuz, (-meyesüz) : -mayınız.

§ Cüz'î ve küllî her ne hasıl olursa zapta gelmedik nesne komayasuz قوميياسز. *(Sic. B. XV. 7, 63)*

§ Kimesneye hılâf-ı şer' iş itdürmeyesüz اتدرميهسز.
(Sic. E. XVI.)

Ulaklar saldı Bursa tahtına tiz
Ki Bursa beği gafil olmayasuz اولميهسز *(Hadidi. XVI. 214)*

-mayaydı, (-meyeydi) : -mazdı, -amazdı.

§ Eğer dükeli denizleri burnuna dökelerdi, burnu delüğün ölitmeyedi التميادى. *(Tebareke. XIV. 47-2)*

§ Yâ Musa, Muhammed ol kişidir kim ol olmasaydı yeri, göğü, tamuyu, uçmağı ve ayı, günü, geceyi gündüzü yaratmayaydım يرتمايدم. *(Cennet. XV. 400)*

§ Eğer senden oğlan doğmak mümkin değülmisse bizi gönderip size beşaret kılmayaydı قلمياييدى. *(Leys. Mu. XV. 331-1)*

§ Ali eydür, eğer bu talak vermek tarikın onat saklasalar hiç bir kişi avratına talak verdiğine peşiman olmayaydı اولمايدى.
(Leys. Ar. XV. 117)

§ Eğer gircek âşıkmıssadun hergiz uyku sana yol bulmayadı بولماياد. *(Tuh. Le. XV. 311)*

§ Günahtan geçermisse atanız Âdem'den günahın sormayaydı صورمييدى didi. *(Ta. Şahi. XVI. 114-2)*

–mayıgörmek, (–meyigörmek) : –mamağa bakmak.

Dürüş çürütmeyigör چورو تمیی کور gel ekinin
Ekinine eğer yoğ ise kinin *(Ruşeni. XV. 31)*

–mayu, (–meyü) : –mayıp, –mayarak, –maksızın.

§ Devsem دوسم [*Ar.*]: Yağmur ulayı diñmeyü دکیو yağıp turmak. *(Bab. XVI. 2, 452)*

–mazam, (–mezem; –mazın, –mezin; –mazvan, –mezven; –mazvanın, –mezvenin) : –mam.

Yusuf eydür dönmezem دونمزم Tanrı hakı
Varuram bunlarun ile ben dahı *(Yuz. Şeyd. XIII. 5)*

Edemezven anı ki kişi salam
Viribiyem atama benden selâm *(Süh. XIV. 240)*

Yeğenimi dahı kınamazvanın
Değil sınaya hem sınamazvanın *(Süh. XIV. 21)*

Bakıp gördü bir kal'a anda yüce
Ki yüksekliğin deyümezem nice *(Süh. XIV.)*

Yüreğim dolu kan gözüm oldu boş
İdimezven ادیمزون in'amının şükrün uş *(Ferh. XIV. 74)*

Şöyle mestem tâ kıyamet dahı huşyar olmazam اولمزم
(Nesimi. XIV. 204)

Vasl-ı ruhundan özge men kevn ü mekânı sevmezem سومزم
(Nesimi. XIV. 31)

§ Hiç anun yavuz işin bilmezin بلمزن. *(Yüz. Ha. XIV. 182)*

§ Ben iğen za'ifin, yüz kamçı götürümezin کتورمزن.
(Yüz. Ha. XIV. 209)

§ Hiç bilmezem بلمزم noldum. *(Tebareke. XIV. 11-1)*

§ Dedi, kim? Bilmezin بلمزین didi ve hem dahı bilmezdi ve esirik idi. *(Si. Da. XIV. 48)*

Samana saymazam صیمزم hergiz cihanı
Ki hasıl kılmışam hur-ı cinanı *(Işk. XIV. 92-2)*

Cihan içinde bir âvareven ben
Bilimezem بلیمازم ki kanca varaven ben *(Işk. XIV. 207-1)*

§ Eğer Şam'a ve Irak'a beğ olursam dahı size ululanmazam. *(Anter. XIV. 45)*

§ Bilmezem بلمزم noldum uzlukum kalmadı. *(Anter. XIV. 14)*

§ Beni-Fezâre ve anların sınarı düşmanları kendime güldürmezin کلدرمزین. *(Anter. XIV. 224)*

§ Eğer işbu dağlar âdem suretine dönüp gelirse dahı yüz döndermezin دوندرمزین. *(Anter. XIV. 64)*

§ Ben varayın, haber alabilesi olursam bellü bilin kim görü gelmezem کلمزم. *(İhlâs. XIV. 276)*

§ Ebân, Osman'a eyitti: Dilersen sen tavaf eyle. Osman: Ben Resulullah'tan önürdü tavaf itmezin اتمزن dedi. *(Leys. Mu. XIV-XV. 306-1)*

Fikr idüp çok ey acep nitsem didim
Bilmezem بلمزم hiç kancaru gitsem didim *(Melhame. XIV-XV. 13-1)*

Ben bulara iftira eylemezem ایلامزم
Çün muayyen bilmedim söylemezem سیلامزم *(Melhame. XIV-XV. 8-2)*

§ Sen dahı bizimle gel dediler, İmre gelmedi, eydür: Ben varmazım وارمزم siz varırsanız varın dedi. *(Bektaş. XV. 113)*

§ Ve dahı Hak Taâlâ buyurur ki, kabul kılmazın قبلازن şol kişilerin duasını kim... *(Saat. XV. 12)*

§ ...Uhdesinden gelimezin کلیمزن deyü meclis-i şer'de haslar emini Kasım Beğ âdemi Pîri huzurunda vazgelüp feragat etti. *(Sic. B. XV. 8, 77)*

§ Ol Tanrı kim ben anı görmezin کورمزین ana dapmazın دپمزین. *(Tez. Ba. XV. 12)*

§ Hiç nesne dilemezven دلزون ve hiç nesne istemezven استمزون. *(İrşad. XV. 242)*

§ Zâil olmazam اولمزم tâ yetişem Fâris deniziyle Rum denizi uğraştığı yire... *(Cev. Es. XV. 400)*

§ Eyit ki tahkik ben nezrettim hergiz ben söylemezin سويلمزن bir âdeme. *(Cev. Es. XV. 3)*

Demezem دمازم hiç ana ben ehl-i irfan
Kılur söz tercüme Farsîden ey can *(Salâtin. XV. 188)*

§ Yanıma su dahı korun dünle durup namaz kılmağa amma gene kalkamazın قلقامزن. *(Müz. XV. 371)*

§ Bilmezin بلمازن dediğin dedi ve hem dahi bilmez idi esrük idi. *(Müz. XV. 419)*

§ Rızıkların kesmezin كسمزن eksüksüz veririn. *(Müz. XV. 250)*

§ Kâfirler çok günah işlediği ile rızkın kesmezem كسمزم ve ayıpların açmazam ve inayetim anlardan diriğ etmezem. *(Cennet. XV. 8)*

§ Benden korkmayanı ben sevmezin سومزن. *(Cennet. XV. 448)*

§ Hoca eyitti, bu harap evi nidersin? Kul eyitti, kayurmazvan قايورمازوەن dünya evi harap ise, âhiret evi imaret ola dedi. *(Cennet. XV. 13)*

§ Ol gelenler bilmezem بلمزم ne karın ağrısı acep zamanda geldiler, dedi. *(Müslim. XV. 34, 46)*

§ Kimseye halimi dahı diyemezem دييەمزم, yüz urup nesne dileyemezem ديليەمزم. *(Ferec. XV. 171)*

§ Bu şehirde benim işime rağbet yok, ayruk şehre dahı seni koyup gidemezem كيدەمزم. *(Ferec. XV. 45)*

Ben uykumu fikritmezem فكرايتمزم düş görüp ta'bir itmezem ايتمزم
Ben gelmezem كلمزم ben gitmezem كيتمزم beka, fena neme gerek
(Eşrefoğlu. XV. 4)

Hubların tığ-ı cefasından yüzüm döndürmezem دوندرمزم
(Mihri. XV. 117)

§ ...Dedi ki, yâ kavm, ne kavmsiz ki ben sizi bilmezem بلمزم gönlüm sizden aktarıldı. *(Leys. Ar. XV. 702)*

Nesne bilmezem nolaydı biledüm
İş kılmazam nolaydı kıladum *(Vahdet. XV. 149-1)*

Ey gönül dimezem دیمزم feragat kıl
Özünü var dahı melâmet kıl *(İbrahim. XV. 136-2)*

§ Kirtündükleri lâilâhe-illâllah'ı gövdeleriyle amele getürmeyince hışmım kılıcın kınına katmazın قتمزن.
(Tuh. Le. XV. 212)

§ Benümle karşu olanlarun duâsın müstecap eylemezven ایلمزون. *(Tuh. Le. XV. 338)*

Bilürem içimin murdarını ben
Ve liykin arıdamazam آردامازم anı ben *(Tazarru. XV. 88)*

Ey beğim ben de senin bir boynu bağlı bendenim
Dutaram her ne buyursan çıkmazam چیقمزم buyruktan
(Ruşeni. XV. 264)

Görelden berli gözüm Kaf-ı aşkı
Unuttum añmazam اکزم deşt-i Dımışk'ı *(Ruşeni. XV. 164)*

Bilmezem بلمزم câm-ı şarap içmekten özge hiç kâr
Kişi tekmil etmeğe ömründe bir san'at yeter
(Sarıca. XV. 14)

§ Ve izzetim, celâlim hakkıyçün sizi hor kılmazın قلمزین, günahlarınız yarlıganmıştır. *(Delil. XV. 47)*

§ Bunun gibi Ma'bud'u koyup ben ayruğu dost tutmazın طوتمزن. *(Enfes. XV. 11)*

§ ...Ben anlardan yarınkı ameli istemezem استمزم anlar benden yarınkı rızkı niçin isterler. *(Cev. Ah. XV-XVI. 265)*

§ Bilmezem بلمزم benden sonra başlarına ne gele.
(Saadet. XV-XVI. 58-1)

Âfet-i devr-i zamansın sanemâ devr-i zaman
Sezmezem سزمزم sencileyin bir dahı âfet getüre
(Aşki. XVI. 258)

Çekmezem چکزم hâlin tururken misk-i hoş-bû minnetin
Ey gazâlim salmışam sahraya âhu minneti
(Âli. XVI. 161)

Yine hiç cevr ü cefasından anın ağlamazın اغلمزين
Terk idüp ol sanemi gayriye dil bağlamazın باغلمزين
(Âli. XVI. 61)

§ Sulhu elbette bozup ceng eyle diyicek. "Ben ahdimi bozamazın بوزامزين, zira padişah ve padişah zadelere ahdin sımak gayette ayıp ve ârdır" deyü Keykâvüs'e haber gönderdikte...
(Deş. XVI. 100-1)

§ Bilmezin بلمزن, ol vakıt kim kabirde yatasın huzur üzere mi ya hasret üzere mi olasın. *(Rahat. XVI. 11)*

§ ... Ben bu isnadı kabul etmezin اتمزين. *(Sic. A. XVI. 4, 53)*

§ Ben mezbur Muslı'ya varmazın وارمازين.
(Sic. A. XVI. 5, 468)

§ Babası olan merkum Kemâl, ben kefil olmazın اولمازين, aklı başına gelsin deyü bir miktar haps olursun dimeğin merkum Hüseyin zindana gönderilip... *(Sic. A. XVI. 4, 289)*

§ ...İçlerinden biri bir bıçak ile belinde urup mecruh idüp ve liykin kankısı urduğun bilmezin بلمزين deyicek.
(Sic. A. XVI. 6, 430)

§ Cümlemiz mezbur Musa'ya taş attık, bilmezem بلمزم kangımızın taşı tokundu. *(Sic. A. XVI. 2, 1116)*

§ ...Bu hususdan benim haberim yoktur, ben bilmezem بلمزم.
(Sic. A. XVI. 4, 933)

§ Eğer göklerin yerlerin ehli, dağlar denizler bana âsi olsalar yerlerini oddan kılıram, hergiz kayırmazam قيرمزم.
(Ta. Şahi. XVI. 62-1)

§ Zikr olan evler benim babamdan kalmıştır, kendinin mülkü idüğün bilmezem بلمزم. *(Sic. K. XVI. 5, 131)*

§ Bilmezem bundan anaru nice çeng-i belâya giriftar ve ne âheng-i cefa ile zâr olusaramdır. *(Hüs. Dil. XVI. 75)*

Bilmezem بلمزم ben neyledim şol gamze-i hun-rizine
Kim bizimle dostum kanlı bıçaklı yağıdır
(Revani. XVI. 19)

Ey Gülşeni dimezem دیمازم adın o türk şûhun
Çün korharam kahısa anın gibi yavaştan *(Gülşeni. XVI. 103)*

Kaykusuz bakmazın باقازین cana
Yok olup geldim cihana *(Âlâ. XVI. 54)*

§ Benüm hergiz bâkim yoktur, yâni ben hergiz kayurmazam قیو رمزم. *(Şevahid. XVI. 168)*

Rızanı gözlerin senden gelen derd ü belâ hakkı
Sözümden dönmezem دونمزم ölsem Şehid-i Kerbelâ hakkı
(Hayali. XVI. 167)

Demezven دمزون cürmümü affet bağışla
Ne lûtfuna sığarsa anı işle *(Yuz. Şems. XVI. 16)*

Şafak veş kanlu yaşa eyledin gark
Ki gecemden günümü etmezem اتمزم fark
(Yuz. Şems. XVI. 106)

Çekmezem چکمزم gam dökse kanım tığ-ı bürranın senin
Vehmim andandır ki pür-hun ola damanın senin
(Raufi. XVI. 36)

§ Ey Mâlik ben bend ü zencirden ağlamazam آغلمزم.
(Raufi. XVI. 58)

§ Bana dedi ki, bu kapı üzerinde mektup olan nedir bilir misin? Ben dahı bilmezem بلمزم dedim. *(Men. Av. XVI. 192)*

§ Didi ki, sizde sultan ve kadı görmezem کورمزم, sebebi nedir? *(Men. Av. XVI. 162)*

Kaçmazın قاچمزین cismimi hâk itmedin amma bilirin
Padişahım reh-i aşkında olur cümle heba *(Ruhi. XVI. 99)*

Ey kılan nâleyi ta'n, eylemezem ایلمزم ayb seni
Hal-i dilden bilirem zerrece yok agâhın *(Ruhi. XVI. 13)*

İtmezin ایتمزین zâhid-i salûs gibi bahs-i nesep
Kendimi öğmeği mahza bilürün terk-i edep *(Ruhi. XVI. 3)*

Fuzuli istemezem ایستمزم mesned-i Cem ü Cemşid
(Fuzuli. XVI. 140)

Öyle sermestim ki idrâk itmezem ایتمزم dünya nedir
(Fuzuli. XVI. 331)

Canâ bugünkü âlemi dünyaya virmezin ویرمزین
Şimden gerü cihanda ölürsem kayırmazın قیرمزین
(Yahya Bey. XVI. 171)

Ayru düştüm yârden ayruksı halim var benim
Bilmezem بلمزم yâ Rab ne verdi alımaz firkat bana
(Yahya Bey. XVI. 132)

Zâhidâ bak dilbere meyl itmezin میل ایتمزن dirsin veli
Bir gözün yerde biri şuh-ı dilâradan yana
(Zati. XVI. 69)

Başımı senden sakınmazam صقنمازم kesersen başımı
Dönmüşüm yoktur sözümden üşte tîgın, üşte baş
(Zati. XVI. 266)

Çarh ururken canımı alursa dilber dönmezem دونمزم
Parelerse cismimi ol mâh-peyker dönmezem دونمزم
(Zati. XVI. 382)

Etti canâne firakı beni candan bîzar
Bilmezem بلمزم ah beni ala mı âlâm-ı firak *(D. B. XVI. 121)*

Bilmezin بلمزن hal-i perişanım ne vaktın arzedem
Ben gubar-ı gamla hayran dilberim mest-i gurur
(Hâleti. XVII. 224)

Karanfilin ben dermezem
Seni tenhada görmezem
Hatırcığın da sormazam
Bire karanfilli dilber *(Kâtibi. XVII. 54)*

Eylemezin ایلمزین: nemikünem [*Fa.*], yola yürü : bürev bereh
(Genc. XVII. 61)

Cennette hûri mi bilmezem nesli *(Kayıkçı. XVII. 67)*

Göz göre vermezem ben yarim ile
Durup da düşmezem ben öyle dile *(Saz. Gevheri. XVII. 159)*

Neden ta böyle dilkeştir o gisû bilmezem بیلمزم yoksa
(Nedim. XVIII. 27)

Yok dir isen ben de bunda durmazam دورمزام
Emin olup düşmanına varmazam ورمزم *(Battal. XVIII. 289)*

Ben senden gayriye gönül vermezem
Sensin gönlümdeki mihman olan yar
(Saz. Bursalı Halil. XVIII. 421)

Dedim malım canım senin ey âfet
Dedi inanmazam kuru sohbettir *(Saz. Kemali. XIX. 554)*

Esriğim aşkın meyinden bir nefes ayılmazam آیلمزم
(Kuddusi. XIX. 3)

-mazda, (-mezde) : -madığı yerde, -madığında.

§ Nitekim su bulunmazda بولنمازده teyemmüm abdest yerine geçer. *(Cennet. XV. 80)*

-mazdan, (-mezden) : -madan.

§ Eğer ot içmezden اچمزدن üç gün önürdü kusa, ot içtüğü vakıt gönlü dönmek ve kusmak olmaya. *(Yadigâr. XIV. 31-2)*

§ Ecel müfarakat içündür, yâni halkı birbirinden ayırıcıdır, ölmezden اولمزدن öndin uş seninle ahdederim.
(Si. Da. XIV. 36)

§ Peygamber Hazreti kopmazdan قپمزدن öndin bir acep nesne gördüm kim peygamberün haklığına delildür.
(Yüz. Ha. XIV. 110)

§ Gün toğmazdan طوغمزدن ön irte namazın kılgıl ve tulunmazdan طولمزدن ön öyle ile ikindi namazın kılgıl.
(Leys. Mu. XIV-XV. 328-1)

§ Ecel üzerimize şol vaktın takdir olunmuştur ki toğmazdan طوغمزدن önürdü. *(Saat. XV. 86)*

§ Kişi kim kendüzünde mizacına muvafık değil hılt sezer, bahar faslında gidermeğe cehdeylesin ziyan eylemezden ایلمزدن öndin. *(Hazain. XV. 25-1)*

§ Eyitti ki: Emanet-i mezkûre bana virilmezden ویرلمزدن beş gün önürdüden ki... *(Sic. B. XV. 5, 247)*

§ Benim karındaşım mezkûr Mehmet, mûrisim Hacı Ya'kup vefat itmezden ایتمزدن öndin ön dört yıl miktarı dahı ziyade var kim ... *(Sic. B. XV. 3, 330)*

§ Uçmağa girmezden کیرمزدن öndin cennet kokusu burnuna irişe. *(Cennet. XV. 11)*

Dahı olmazdan اولمزدن öndin âşinalık
Yaraklarsın nice yerden cüdalık *(Mih. XV. 164)*

Ölmezden اولمزدن önürdü ölüben fakre kılan sabr
Bilsün ki libası kefen ü hanesidir kabr *(Letaif. XVI. 70)*

§ Seni yaratmazdan یرتمزدن iki bin yıl öndünden...
(Zad. XVI. 9)

Ki sen ölmezden اولمزدن öndin ölmeyesin
Yakin bil ehl-i cennet olmayasın *(Fazilet. XVI. 88)*

Gülünü taze dut solmazdan صولمزدن öndin
Baharın vaktı savulmazdan صاولمزدن öndin
(Yuz. Şems. XVI. 95)

§ Yatmazdan یتمزدن evvel Beytü'l-Makdis'in cemi'i kapuların yapardım. *(Şevahid. XVI. 108)*

Biz bahr-i aşka dalmışız ölmezden اولمزدن öndin ölmüşüz
(Kuddusi. XIX. 62)

-mazın : → -mazam.

-mazlanmak, (-mezlenmek) : -maz görünmek.

§ Şürbü'l-yahud شرب اليهود [*Fa.*] : Gerçekten âdetince içmeyüp mahfice içüp içmezlenmeğe ایچمزلنمکه dinür.
(Caf. XVI. 101-1)

-mazsızın, (-mezsizin; -mazsuzın, -mezsüzin) : -maksızın, -madan, -mayarak.

§ ...Zevcinden nafaka istemezsizin استمزسزن beslemek üzere muhâlaa edilmiş imiş. *(Sic. B. XV. 8, 1)*

§ ... Nam oğlancuğu on yıla varınca nafaka talep etmezsizin اتمزسزين rıza-yı Hak içün terbiyet ideyin. *(Sic. B. XV. 4, 188)*

§ İkinci bölüğü fesad işlemezsüzin اشلمز سوزين hacceden hacılar ola. *(Delil. XV. 62)*

§ Ol günde yimezsüzin يمزسزين ve içmezsüzin إچمزسزين göğe nazar edici oldukları halde kırk yıl ayağın duralar dedi. *(Delil. XV. 151)*

§ Ve her katra kim iner kimi iri, kimi uvak, her birisi bir dürlü şekil üzerine, birbirlerine ulaşmazsuzın اولشماز سزين mufâsale ettiği Hak Taâlâ'nın emriyledir. *(Delil. XV. 93)*

§ Kevâkibin deveranını tefekkür etmektir ki seyirleri tagayyür olmazsuzın اولمزسزين ale'd-devam hareket üzerine olup. *(Delil. XV. 92)*

§ Mü'minin ruhu dahı Bâri Taâlâ'nın ismi berekâtında ve ana katı iştiyakı olduğundan zahmet çekmezsüzin چكمزسزين hurûc ede. *(Delil. XV. 136)*

-mazsuzın : → **-mazsızın.**

-mazuz, (-mezüz) : -mayız.

Ettiler bu sarp bitidir bilmezüz بلمزوز
Hattı yavuz ma'nisin añlamazuz اكلامزوز
(Yuz. Şeyd. XIII. 86)

§ ...Eyittiler kim : Yavlak görklü reydir ve liykin yardımınsız daşınamazuz دشنمزز ve derman edinemezüz ادنمزز .
(Kel. XIV. 2-34)

Tanrı bilir kim bayık biz sevmezüz سومزز hiç sizleri
Ayıp değildir sen dahı ger sevmeyesin bizleri *(Kel. XIV. 2-81)*

Bilmezüz بیلمزز aşüfte oldu nâgehan *(Yuz. Da. XIV. 18)*

§ Biz kendi sınarumuzu belâya uğratmazuz اغرتمزز.
(Anter. XIV. 375)

§ Biz anları bilmezüz بلمزز ne kavimdir ya ne diyardan gelürler ki bilevüz. *(Si. Da. XIV. 58)*

§ Ol kavm ettiler, biz birbirimize güç etmezüz اتمزز.
(Fütuh. XIV. 163)

§ Biz belâyı sevdiğimiz dostlara veririz, kime gerekse vermezüz ورمزز. *(İhlâs. XIV. 172)*

Bizi ihsan ile andın yerince
Unutmazuz انتمازز seni sine girince *(Işk. XIV. 175-1)*

Biz onu ışk erine saymazuz صیمازوز ki
Bu yola can ile yacana geldi *(Kadı. XIV. 274)*

Âşık ki uyar aklına divane dirüz biz
Yazmazuz یازمازوز anı deftere divane dirüz biz
(Kadı. XIV. 286)

§ Ehlimiz üzerine emin olmazuz اولمازز uğrudan, haramîden ki anlara zarar irgürürler. *(Leys. Mu. XIV-XV. 152-1)*

§ ...Ölürüz gideriz ayruk gerü kopmazuz قپمازز.
(Leys. Mu. XIV - XV. 278-1)

Şeyh sofilerle gice hayli kavga eyledi.
Bilmezüz بلمزز âhir neye irgürdü amma sohbeti
(Mesihi. XV. 101)

Didi Paşaya senindir bu diyar
Biz seninle eylemezüz ایلمازز kârzar *(Enveri. XV. 36)*

§ Ağyar nüktesinden kayurmazuz قیرمزز. *(İrşad. XV. 51)*

§ Biz dilemezüz دلزز senden rızkı, biz veririz sana.
(Cev. Es. XV. 20)

§ Biz öldükten sonra gerü kopmazuz قوپمازوز. *(Enfes. XV. 18)*

§ Deniz yüzünde birkaç gün yürüdük, bilmezüz بلمزز kancaru gidevüz. *(Ferec. XV. 242)*

§ Ol melikin kızı dahı bu haramzade ucundan mah gibi âvare oldu, hemişe anı isteriz bulımazuz بو لیمازز *(Ferec. XV. 124)*

§ Biz verdiğimizi geri almazuz المازز. *(Tez. Ün. XV. 9-1)*

§ Üç gündür henüz anın müzdün üleşemezüz اولشمزز. *(Tez. Ün. XV. 61-2)*

Böyle geçüptür bizim ahvalimiz
Bilemezüz بیلەمزز nolasıdır halimiz *(Ruşeni. XV. 115)*

§ Bilmezüz بلمزز ki nedir. *(Güls. XV. 57)*

§ Ya bize ne oluptur kim anın şeriatine uymazuz ایمازز. *(Müz. XV. 371)*

Yâ İlâhi bilmezüz بلمزز ne kılavuz
Niceye dek bu oda yakılavuz *(Mevlit. XV. 90)*

§ Eyle olsa hikâyetinden halâvet bulımazuz بولیمزز. *(Kab. XV. 1)*

§ Biz, sen bildirmediğiniz nesneyi bilmezüz بلمازوز. *(Kesir. XV. 31)*

Hele gel zevk u safâyı yine baştan tutalım
Bilmezüz بلمزز nice ola çünkü serencam beğim *(İbrahim. XV. 136-1)*

§ Bizleri esirgerler, biz kendimizi esirgemezüz اسرگزز. *(Tuh. Le. XV. 178)*

§ İlâhî sen bizimle bilesin, biz bilemezüz بلامزز. *(Tazarru. XV. 139)*

§ Bir toğan, ya bir serçe olsa bu bağa koymazuz قویمازز. Bu bağ nigârındır. Her pâremizi kulağımızca eyler didi. *(Müslim. XV. 23, 38)*

§ Recep ayında tâat kılanları biz sininde yalınız komazuz قازز. *(Cennet. XV. 143)*

§ Biz bunun gibi zalim padişahın hüküm ettiği yerde olmazuz اولمازز başımızı alıp bir gayri diyara gideriz.
(Bektaş. XV. 234)

§ Bu makamda i'tikâf niyyetini etmişizdir, gayriye varmazuz وارمازز dedi. *(Bektaş. XV. 132)*

Girye kılsak dimezüz دیمزز bunca ne giryanız biz
Gülücek fikrederiz kim neye handanız biz *(Ruhi. XVI. 220)*

Gayre açılmazuz اچلمزز şikâyetimiz
Yine senden sanadır ey vâız *(Ruhi. XVI. 264)*

Yürütmezüz Akdeniz'de gemini
Hakk'ı koyup puta tuttun yönünü
(Saz. Geda Muslu. XVI. 61)

§ ...Biz bilmezüz بلمزز mûrisimiz zimmetinde kaldığına ikamet-i beyyine edin. *(Sic. K. XVI. 5, 98)*

§ İşbu Derviş bin Bayram'a kefil olamazuz اولمزز.
(Sic. K. XVI. 8, 135)

§ Biz ihsanımızdan dönmeziz دونمزز ve ağzımızdan çıkan lokmaya sunmazuz صونمزز. *(Tibr. XVI. 167)*

Biz müttekâ-yi zerkeş-i caha tayanmazuz طیانمزز
Hakk'ın kemal-i lûtfundadır istinadımız *(Baki. XVI. 129)*

Baş eğmezüz اکزز edaniye dünya-yı dûn içün
Allah'adır tevekkülümüz, itimadımız *(Baki. XVI. 129)*

Çiger boş kisemiz nakd-i amelden
Komazuz قومازز dâmen-i ihsanın elden
(Yuz. Şems. XVI. 11)

Sunsalar içmezüz ایچمزز hayat âbın
Sen Mesiha-lebin ölümlüsüyüz *(Âli. XVI. 102)*

§ Su götürüntüsü gibi arz ile ma'an hareket ider olduğumuzdan hareket-i arzı hissidemezüz حس ایدمزز. *(Cihan. XVII. 35)*

Dönmeziz ne denlü çok olsa âsi
Hamdülillah din ü imanımız var
(Saz. Âşık Ömer. XVII. 227)

Yalvarmazuz يلوارمازز biz ana buna bîm-i can ile
Sîr oluruz piyaz ile vü nîm nân ile *(Nigâ. Ter. XVII. 19-2)*

§ Guzat-ı müslimin dahı "paralamazuz پارالامزز bütün alırız" derler. *(Ev. XVII.)*

Bakmazuz باقزز biz yüzünün karasına ağyarın
Bir tebaşir ile ruy-i siyehin ağ ederiz
(Sabit. XVII-XVIII. 126)

İtmezüz ايتمزز her şûleye pervaz-ı küstahane biz.
(Nedim. XVIII. 345)

–mazvan : → –mazam.

–mazvanın : → –mazam.

–medin : → –madın.

–medük : → –maduk.

–meği : → –mağı.

–meğin : → –mağın.

–meğine : → –mağına.

–meğüm : → –mağum.

–meğüñ : → –mağın.

–meğüñüñ : → –mağuñuñ.

–mek itmek : → –mak itmek.

–mekler : → –maklar.

–meksiz : → –maksız.

–meli : → –malu.

–melice olmak : → –malıca olmak.

–meli etmek : → –malı etmek.

–meli olmak : → –malu olmak.

–melü : → –malu.

–melü olmak : → –malu olmak.

–memeğin : → –mamağın.

–me mi? : → –ma mı?

–men : → –man.

–meñ : → –mañ.

–menem : → –manam.

–meñüz : → –mañuz.

–mes : → –mas.

–messevüz : → –massavuz.

–mesüz : → –masız.

–meye : → –maya.

–meyediim : → –mayadum.

–meyem : → –mayam.

–meyesüz : → –mayasız.

–meyeydi : → –mayaydı.

–meyigörmek : → –mayıgörmek.

–meyi ... –meyi : → –mayı ... –mayı.

–meyü : → –mayu.

–mezde : → –mazda.

–mezden : → –mazdan.

–mezem : → –mazam.

–mezin : → –mazam.

–mezlenmek : → –mazlanmak.

–mezsizin : → –mazsızın.

–mezsüzin : → –mazsızın.

–meziiz : → –mazuz.

–mezven : → –mazam.

–mezvenin : → –mazam.

-mısa, (-mise; -mıssa, -misse; -mışsa, -mişse; ... imişse) : ...ise, ...olsa, ...olsaydı.

Kulmısam قولمسم bahane kim yetürürdü
Beni gören var malın yitürürdü *(Yuz. Şeyd. XIII. 13)*

§ Eğer yarak kılurmışsañ قيلورمشسك kılaydın.
(Tebareke. XIV. 31-1)

§ Bu beylik sana ebet kalmaz, eğer ebet kalurmıssadı قلورمسدى sana hiç değmeyedi. *(Yüz. Ha. XIV. 151)*

§ Andan Dakyanus kendi yarenlerine eyitti : Kığırın bulara, eyidin, eğer gerçekmise كرچكسا buların Tanrı'sı, bu aradan bulara çıkarsın. *(Enb. XIV. 884)*

§ Eğer benimle âdemîler bir kıl çekişürmissedi چشكورمسدى hergiz üzülmeyedi anınçün eğer bular genşediverseler ben çekeydim, eğer bular çekseler ben genşediverem.
(Kel. XIV. 2-174)

§ ... Eğer bende suç varmısadı ورمسدى sizin şol dınmayıp durduğunuzçün sevinedim. *(Kel. XIV. 70)*

§ ... Selâmetlik deminde sana öğüt vermekte taksirlik eylemişmisem ايلمشمسم ve gafilliği reva dutmuş mısam دتمشمسم bunun bigi gün senin ile hiyanatlıkta ortak olasıdım.
(Kel. XIV. 2-68)

Bu kez çün bilindi kim ol kız imiş
Şah-ı Çin kızıdır zehi müşkil iş
.....
Ol anın kızımıssa hem biz dahı
İşite idik Çin yakındır ahi *(Süh. XIV. 203)*

Yiğit kişi nice ki zirek ola
Koca ile tanışsa yeğrek ola
Ben andamısam çareler ededim
Ki kurtaradım aladım gidedim *(Süh. XIV. 163)*

§ Eğer sevdüğün gerçek imişse emrine muti' olaydın.
(İhlâs. XIV. 97)

§ Kayser, saltanat tahtında değülmisseydi دكلمسيدى ben bu vilâyete niçün gelirdim. *(Fütuh. XIV. 141)*

§ Tur git, elçi değülmisseydüñ دكولمسيدك işbu sâat senin boynun ururdum. *(Fütuh. XIV. 582)*

§ Eğer çeri çokluğu birle saltanat izzeti pâyidar olurmıssa اولرمسه Kayser'in olaydı. *(Fütuh. XIV. 148)*

Ger varmısa وارمسه peyveste kaşıyle kara gözü
Güneş yüzü benzeye idi yüzüne direm *(Kadı. XIV. 43)*

Geh hasta vü geh hufte değülmise دكلميسه gözü pes
Işk ehli gönülünde kaçan illet olaydı *(Kadı. XIV. 149)*

§ Vallahi, eğer yüze vurmak menhi değülmisse دكولسه şimdi ol şatrancı hep suretinize ururdum. *(Müneb. XIV-XV. 186-2)*

§ Ol Yunus, balık karnında tesbih edici değilmise دكلمسه izzetim hakkı tâ kıyamete değin balık karnında kalısardı. *(Leys. Mu. XIV-XV. 201-1)*

§ Eğer senden oğlan doğmak mümkin değülmisse دكولسه bizi gönderip size beşaret kılmayaydı. *(Leys. Mu. XIV-XV. 331-1)*

§ Eğer hak peygambermisse پيغامبرمسه niçin bilesince bir ferişte gelip ana mütâbaat kılıp anın kelâmın tasdikleyeydi. *(Leys. Mu. XIV-XV. 268-2)*

§ Dediler ki eğer bu kendü zu'mettükleyin peygambermisse پيغمبر مسه ... *(Leys. Ar. XV. 676)*

§ İmdi eğer nefsinden yandın ölmüşmissedüñ اولمش مسدك bizüm ile diri oladun. *(Tuh. Le. XV. 311)*

§ Eğer girçek âşıkmıssaduñ عاشق مسدك hergiz uyku sana yol bulmayadı. *(Tuh. Le. XV. 311)*

§ Eğer riya olmayıp Tanrı içün işlemiş imişseñüz امش‌سكوز Hak Taâlâ'nın dostu olup azâp görmezdiniz. *(Delil. XV. 156)*

§ Zira eğer gerçekmisse كرچكسه azâp inerdi, dirsiz. *(Cev. Es. XV. 32)*

§ Musa ve İsa dirimisse درمسا bana ittiba' iderler idi.
(İrşad. XV. 128)

§ Eğer bugün hevadan toğup âzad olmuşlarmışsa اولمش‌لرمسا yarın Hâviye'den halâs bulsa gerek idi. *(İrşad. XV. 111)*

§ Hak Taâlâ yarattığı suretimi beğenmedin ise bozgıl, gönlün nice dilese eyle düzgil. Eğer iş benim elümdemisseydi الومدەمسایدی kendi suretimi gökçek düze idim, dedi. *(Cennet. XV. 77)*

İğen hûb idi ol kasr-ı muazzam
Kalurmısaydı قالورمیسیدی Behram'a müsellem
(Hikmet. XV. 153)

Kevneyne zatı illet gaai değilmise دکلمسه
Levlâk ile hitap ola mıydı acep ana *(Nizami. XV. 3)*

Eğer bundan öñürdimise اوکردیمسه bu kâr
Olunurd'evvelâ sultana ikrar *(Mih. XV. 361)*

Derâğuş itti candan Mihri Keyvan
Elindemise النده‌میسه verirdi ana can *(Mih. XV. 37)*

§ Bihruz eyitti : Hoş cariye aldık amma nidelim niyyet yâr-i Bağdadî degilmisse دکیلمیسه. *(Ferec. XV. 259)*

§ Gönlüm üşbu kele ,mâil oldu, bilmezem aslı nedir? Bâri kel değilmise دکیلمیسه. *(Ferec. XV. 459)*

§ Anı zikretmekte Âdem oğlanlarına fâide varmıssa وارمسه Allahü Taâlâ anı beyan ederdi. *(Kesir. XV. 32)*

§ Eğer senin kavmin yenile ölmüş değülmişse دکولمشسه.
(Kesir. XV. 65)

§ Eğer kendi nefsimize malikmissevüz مالکمسوز vâdeye hilâf etmezdik. *(Kesir. XV. 103)*

Yahut yimiştir ola canavarlar
Dirimişse دریمشسه bulunurdu mukarrer *(Lârendi. XVI. 160)*

§ Ol sovuk yerler değülmisse دکلمسه cehennem ıssısından yanıp kül olurdum. *(Ta. Şahi. XVI. 10-2)*

§ Eğer on bin akçaya dahı malikimissem sana gönderirdim dedi. *(Rahat. XVI. 107)*

§ Eğer beni ziyarete gelmişmisseñ كلمشمسك kapıyı açardım. *(Rahat. XVI. 174)*

-mıssa : → -mısa.

-mışam, (-mişem; -muşam, -müşem) : -mışım, -dım.

Hem üç gevher getirmişem dahı üş *(Dah. XIV. 42-5)*

Üş imdi nice gündür otlardım ot
Yemiş bulmuşam bugün ol oldu kût *(Süh. XIV. 194)*

Deyem uğradım dürlü tufana ben
Sonuç olmuşam şah Tufan'a ben *(Süh. XIV. 240)*

Mustafa'nın hazretine kılmışam قيلمشم men iltica *(Nesimi. XIV. 61)*

Can verdim başı koydum virmişem ويرمشم ikrar bir *(Nesimi. XIV. 38)*

Samana saymazam hergiz cihanı
Ki hasıl kılmışam قلمشم hur-ı cinanı *(Işk. XIV. 92-2)*

Şu resmile ki didi varmışam ورميشم ben
Siyüme başımı hem sarmışam صرمشم ben *(Işk. XIV. 54-2)*

Elüm al ey düşenler destgiri
Ayaktan düşmüşemdür دشمشمدر dest-girî *(Muham. XV. 529)*

Men beyazü'l-vechi elden salmışam صالمشم
Hoş sevadü'l-vech donun almışam آلمشم
Salmışam telvin ü telkin hırkasın
Almışam bir özge telvin hırkasın *(Ruşeni. XV. 202)*

Bu bir pare yünü eğirmişem اكرمشم ben
Benimçün gendüm al bunu verüp sen *(Ruşeni. XV. 38)*

Ben hocamdan ders almışam
Üstattan öğüt almışam
Ben kanadım bağlamışam
Çözebilirsen gel beri *(P. S. Ab. XVI-XVII. 68)*

-mışı, (-mişi) : -dığı.

Veli her ağacın bir yemişi var
Bilir ol kim yemişten yimişi يمشى var *(Çeng. Dâi. XV. 183)*

-mışsa : → **-mısa.**

-mıyaydı, (-miyeydi) : -mayacaktı.

Urmasa pervane terk-i bal ü per
Bulmıyaydı بوليدى şem'a ermeğe zafer *(İs. XIV-XV. 313)*

-mise : → **-mısa.**

-misse : → **-mısa.**

-mişem : → **-mışam.**

-mişi : → **-mışı.**

-mişse : → **-mısa.**

-miyeydi : → **-mıyaydı.**

-muşam : → **-mışam.**

-muşlar değil idi, (-müşler değil idi) : -mamışlardı.

§ Cühutlar kamusu ana bakadururdu ve hergiz anın gibi görmüşler değil idi كرمشلر دكلد ve anın yiyisinden görklü yiyi bulmuşlar değil idi. *(Enb. XIV. 839)*

-muşum yok, (-müşüm yok) : -mış değilim, -acak değilim.

Başımı 'senden sakınmazam kesersen başımı
Dönmüşüm yokdur دونمشم يوقدر sözümden üşte tığın, üşte baş
(Zati. XVI. 266)

-müşem : → **-mışam.**

-müşler değil idi : → **-muşlar değil idi.**

-müşüm yok : → **-muşum yok.**

N

–ñ : –yın, –yun.

§ Ünüm anlañ beyler, sözüm dinleñ. *(Dede. XIV.)*

§ Kon meni bu ağaçla söyleşeyim. *(Dede. XIV.)*

§ Zağ eyitti : Bu söze bahane bulmağa yarar ve arslanı ol kavlinden çıkarmağa yarar; siz yeriniz bekleñ oturun tâ ben gelince. Pes zağ arslan katına vardı... *(Kel. XIV.)*

Zâhid-i nâdana söyleñ özünü terkeylesin *(Nesimi. XIV.)*

Benim halime tap nâdanlık eyleñ ايلك
Bana yâri kılın yâranlık eyleñ ايلك *(Yuz. Şems. XVI. 328)*

Görücek bir güzelde bir güzel saç
Yüzün sür ana neñ var ise dök saç *(D. B. XVI. 64)*

Acıñ ol bî-dili kim gitti cihandan nevmit
Ağlañ ol bî-kesi kim gurbet evinde öldü *(Ruhi. XVI.)*

Dest-bûsu arzusiyle ölürsem dostlar
Kûze eyleñ toprağım sunun anınla yâre su
(Fuzuli. XVI.)

Haraca kesüp beni eyleñ âzad
Size kasdetmeyem idem yemin yâd *(Battal. XVIII. 315)*

–na, (–ne) : 1 –ya (tek sözcük durumuna gelmiş tamlamaların çekiminde).

§ Bir al kancık tayı dutmuşlar ağalar yeniçeri Ahmed'e teslim etmişler, mezbur Ahmet, subaşına صوباشنه teslim etmiş, deftere sebt olundu, vakt-i hacette ihticaç oluna.
(Sic. K. XV. 2, 279)

§ Curmuk [*Ar.*] : Huff üzerine giyilen çizmeye denir... Huff, topuğa kadar olup ayağın arkasını setreden ayakkabına denir ki hâlâ giydiğimiz mest olacaktır. *(Kam. XVIII-XIX.)*

2. –sına.

§ Allahü Taâlâ'dan gayrine tapası olursam... *(Enfes. XV. 11)*

§ Peygamberle Cebrail ol kişinin elinden dutalar Arş kıyına iledeler. *(Cennet. XV. 88)*

–ne : → –na.

–nel : Eylemlerden sıfat türeten ek.

Ben iyd ederim her gece gisuları ile
Değnel دکنل gözü bizden dileğim ol ki baid et *(Kadı. XIV.)*

§ Bir dönüm bitnel بتنل arı yer yeğrektir ki timar idip ana tohum saçasın bite, yüz dönüm çorak yerden ki timar idip tohum saçasın bitmeye. *(Leys. Mu. XIV-XV. 266-1)*

§ Şûr-çeşm شورچشم [*Fa.*] : Gözü değnel دکنل adam. *(Miftah. XV. 106)*

–nı, (–ni) : –ı, –yı.

Bir kızım var gidermez dilden seni
Sendeı artık hiç beğenmez kimseni کسنی
(Yuz. Şeyd. XIII. 24)

Karanuda gördüler Hak nurunu
Div içinde buldular hem hurini *(Velet. XIII-XIV.)*

Men özümni اوزمنی yoluna kıldım fida
Nola çün insaf ana ger yâr ise *(Kadı. XIV. 607)*

Muhammed'ni Ali'den farkedenler
Yakın bilgil ki merdud-ı Huda'dır *(Nesimi. XIV.)*

§ Andan gayrini mi Maʿbûd tutunayın ki...
(Enfes. XV. 11)

–ni : → –nı.

-ñuz, (-ñüz) : -yınız.

Çün varasız atanıza söyleñüz سويلكوز
Ne ki gördünüz hikâyet eyleñüz ايلەكوز
(Yuz. Şeyd. XIII. 81)

Müşerref eyleñüz ايلكوز tahtınızı siz
Genimizce yarak idinelim biz *(Işk. XIV. 137-1)*

Bu bir canımı canâne verürem
Diñüz ديكوز kadıya ki yazsun kabâle *(Kadı. XIV. 270)*

Bir zaman diñleñüz beni ki size
Uluyu vü giçiyi kıldı gani
Dahı dedi kim siz dileñüz anı *(Süh. XIV.)*

Yiñüz içiñüz hoş temaşa kılın
Beni dahı eyle içerven bilin *(Süh. XIV.)*

Geld'ilerü dedi hey uruşmañuz
Sabredin bir birinize buşmañuz *(Ga. XIV.)*

Temürlenk ulu düşmandır bilürsüz
Diñüz دكوز buna nice tedbir kılursuz *(Salâtin. XV. 89)*

§ Fikreyleñüz kim ana hiç bendeş ve adına benzer bir kimsenin adı var mı? *(Leys. Ar. XV. 10)*

§ Bir yerden hamle eyleñüz. *(Enfes. XV. 242)*

§ Ey ferişteleriim, bu ay içindeki kıldığınız namazlar ve tesbihler müzdün dükelin Muhammed ümmetine bağışlañuz. *(Cennet. XV. 214)*

§ Esirgeñüz bizi, Hak Taâlâ sizleri esirgesin. *(Delil. XV. 65)*

Ey dostlar beni anıcak matem eyleñüz *(Cem. XV.)*

Nayînin sırrını neyden dinleñüz
Diñleñüz ney gimi siz de inleñüz *(Ruşeni. XV.)*

Mevt yakındır size sanmañuz ırağ *(Mihri. XV.)*

Didi kandadurur imdi sürünüz
Varalım üzerine tiz yürüñüz يروكز *(Güvahi. XVI. 61)*

Gerdun-ı dûna zar u zebun oldu sanmañuz
Maksudu terk-i cah ile kurb-ı İlâh idi *(Baki. XVI.)*

Bir mutavvel hikâyetim vardır *(Ruhi. XVI.)*

Acınız o bî-kesi kim ola yari gayre mail
Ol esire rahmedin kim düşe sevdiğinden ayrı *(Ruhi. XVI.)*

Ana verin tevazu ile selâm
Eyleñüz meskenetle feth-i kelâm *(Ş. G. XVI.)*

Kapınız bağlañuz beklen yeriniz
Yerinizden ırılmañuz biriniz *(Şeh. Ş. XVI.)*

Sürüp atları ılgar eyleñüz tiz
Reh-i Hindusitan'a soylañuz tiz *(Şeh. Ş. XVI.)*

Deyr-i aşkın ser-i kûyüne koñuz ترک tâbutum
Göresiz tâ orada bûy-ı Mesiha ne ide
(Nigâ. Ter. XVII. 166-1)

Nâmede yazmış ki gafil olmañuz
Düşmanı asla alu da bilmeñüz *(Battal. XVIII. 13)*

Durun imdi buna çare eyleñüz
Katı söz dimen müdâra eyleñüz *(Battal. XVIII. 38)*

Sanmañuz tebhaledir la'linde bad-ı ah-ı serd
Eylemiş yah-beste ab-ı gevher-i rahşendesin
(Nedim. XVIII.)

–ñüz : → –ñuz.

P

-p : -(y)ıp.

Ruzigâr âfetleri uğrap اغرب belin sıysun anın
Tâ ki bunun beteri bayıkturur ol kişiye *(Kel. XIV. 143)*

Durdu hatun döşeğinden sarmuru
İçi kaynap قينب gözleri yaş tormuru *(Ga. XIV. 76)*

§ Yer kamusu bir topa benzer pes. Senin milkin ve ayruk padişahlar mülkü bizim çevgânımız içinde bir top gibi ola dip yum tuttuk. *(Enb. XIV.)*

§ Kaçan Davud'un ibadeti günü oldu pes kapu bağlap oturdu. *(Enb. XIV.)*

Geyürdüm ben dahı cevşen zırıhlar
Çukal pulât ışık bağlap بغلب girihler
(Çeng. Dâi. XV. 240)

Benim gibi medetsiz bî-nevâyı
Esirgep اسركب derdine kılsan devayı *(Muham. XV. 459)*

R

–ra, (–re) : –ına, –ı üzerine, –a doğru, –ında.

§ Deli Beğ diledi ki Dede'yi depere دپره çala. *(Dede. XIV. 44)*

Kanat ile yüzüre یوزرا anı uram
Kıynağım ile gözünü çıkaram *(Man. Tayr. XIV. 70)*

Kişi örs bigi katı etse yüz
Depere دپارا çekiç zahmini yir yavuz *(Ferh. XIV. 42)*

§ Ardından yetişip depere دپره urdu. *(Ta. Sel. XV. 1-28)*

Bir yıl içre اچره ol dahı olur revan
Bes Gıyasüddin olur mülk içre اچره han *(Enveri. XV. 8)*

§ Resûl Hazreti höcresine girdi, dişi keseğin, kim kâfirler ağzıra اغزره urdukları vaktın sındı idi... *(Tuh. Le. XV. 183)*

§ Yani, galebe halk arasında öğüt vermek başra başra بشره بشره kamçı ile urmaktır. *(Kab. XV. 48)*

§ Çünkü gönüle girmeğe yol vermediler İblis'e, belki red tapancasıyle yüzüre urdular. *(İrşad. XV. 74)*

§ Ardından yetişip depere urdu. *(Ta. Sel. XV.)*

§ Ebumüslim her kime irer idi depere دپره çalar idi, iki böler idi. *(Müslim. XV. 6, 59)*

§ Her kime depere دپره bir tığ ururşa kemergâhına varınca iki pâre ederdi. *(Müslim. XV. 15, 20)*

§ Kılıcım çıkardım, saldım boynura بویڹره fi'l-hâl başı kesildi, ardında düştü. *(Cinan. XV. 139)*

§ Bir kul kamçı ile birkaç kez Mâlik'i başıra باشره urdu. *(Tez. Ba. XV. 62)*

§ Kamçı ile urdu kaç kez başıra باشره, başı yarıldı.
(Tez. Ba. XV. 157)

§ Ardınca bir kimse kodu kim kayış ile ardından eñsere اكسره urdu giderken. *(Kesir. XV. 20)*

§ Anlardan birisi hamle eyleyip bıçağıyle Sultan Salâhaddin'i başra باشره çaldı. *(Kesir. XV. 206)*

§ Andan sonra başra çaldı, andan sonra karnıra قرنره dürttü.
(Kesir. XV. 24)

§ Ebubekr'i yüzre يوزه ve karnıra قرنره urup belirsiz eylediler. *(Kesir. XV. 302)*

Ki bir bî-çareyi karnıra قرنيره muhkem
Döğerlermiş der imiş vay arkam *(Güvahi. XVI. 30)*

İnşaallah ben dahı yarın gelem
Meydan içre ايچره kendimi ayan kılam *(Battal. XVIII. 169)*

-rak, (-rek) : **1.** daha..., daha çok..., çok..., pek...

İmdi dinlen sözüme tutun kulak
Bir söz aydan kim şekerden tatlurak طاتلوراق
(Yuz. Şeyd. XIII. 2)

Dostu seven âşık gerek aşka ulaşa tizrek تيزك
Aşktır yerden göğe direk ayruğu hep söz öküşü
(Yunus. XIII-XIV. 113)

§ Çün birez añarurak اكارورق vardı. *(Fütuh. XIV. 12)*

Kamu evlerden bu ev ayruksırak آيرقسرق
Ev içinde kapıya yavlak ırak *(Ga. XIV. 524)*

Yüzleri nuru güneşten görklürek كركلورك
Değme birin boyu nurdan bir direk *(Ga. XIV. 318)*

§ Pes Tanrı eyitti : Kullarım içinde senden âlimregi عالمرك vardır. *(Enb. XIV. 453)*

§ Üşbu yakında bir göl bilürven kim anın duruluğu âşık gözünden dururakdur دررقدر ve safiliği subh-ı sadıktan ruşenrakdur روشنرقدر. *(Kel. XIV. 2-34)*

§ Kamusun üşbu bir âyet içinde yad kılmış, bundan yukarurak يقرورق ne mûcizat ola. *(Kel. XIV. 2-2)*

§ Her yer ki yüce ola anun havası ve nesimi sovukrak صوقرق ve eyü ola. *(Yadigâr. XIV. 3-1)*

Bana can hemin anın için gerek
İverem meğer göreven tizrek *(Süh. XIV. 225)*

Kadem ilerürek ايلرورك bas u gökten aş
Geri kalma hayvanlayın çekme baş *(Ferh. XIV. 85)*

§ Anın letâifi şekerden tatlurakdur طتلورقدر. *(İhlâs. XIV. 3)*

§ Senden yeğrek يكرك Kadır bize oğul vermez.
(Dede. XIV. 75)

§ Değer şerli gözlerden ise, anların dünyada bakdığından bakmadığı ḫayırlurakdur خيرلورقدر pes bunda dahı çokrak چوقرق ağlamaklık vâciptir. *(Müneb. XIV-XV. 10-1)*

§ İman derecesinden ilim derecesine terakki idesin zira ilim derecesi i'tikat derecesinden yücerek يوجرك ve ulurakdur اولورقدر. *(Müneb. XIV-XV. 105-1)*

§ Dahı eydürdü kim: Zîreklere ve uslulara hiç bir nesne yoktur ki dinine ve dünyasına açlıktan menfaatlurak منفعتلورق ola.
(Müneb. XIV-XV. 103-2)

Âlimin zühdü ola ger ey sahi
Ne ola andan ulurak اولورق bir dahı
(Melhame. XIV-XV. 119-1)

Kime kim sohbet-i halvet gerektir
Varırlar anda kim halvetlürekdür خلوتلوركدر
(Çeng. Dâi. XV. 238)

§ Esna-yi sohbette Nasr'a eyitti: Benim bir kız kardaşım vardır, sana lâyık görüp verirem, yok deme, dedi. Nasr eyitti: Bunun gibi teşrife lâyık değilem, dedi Şah eyitti: Ziyaderek زيادەرك lâyıksın... *(Ferec. XV. 132)*

§ Melâikede mekân yönünden Hazret-i İsrafil'den Arş'a yakınrağı يقينراغى yoktur. *(Delil. XV. 142)*

§ İlimden azizrek عزيزك dünyada nesne yoktur. *(Delil. XV. 104)*

§ ...Ol geç gelir, gelin biz taâmı yiyelim tâ kim bugünden gerü tizrek تيزرك gele. *(Tez. Ba. XV. 145)*

§ ...Atan hot şol kişidir kim halk arasında andan yavuzrak ياوزرق yoktur. *(Tez. Ba. XV. 71)*

§ Yaşta kiçireği كچيره‌ى idim ve gözü çapaklurağı idim ve karnı gebereği idim ve incikleri incereği idim. *(Kesir. XV. 310)*

§ Buğday eñlü, etlürek اتلورك orta boylu... *(Sic. B. XV. 5, 42)*

Ne kim kılsa muhibbe dilistanı
Gönülden sevgülürek سوكلورك bile anı *(Hikmet. XV. 465)*

§ Sarhoşun lâtifesinin şerri artuğrak آرتغرق olur. *(Kab. XV. 136)*

§ Dahı kendüzünü ol bildiğin mıktardan aşağrak آشغرق göster. *(Kab. XV. 92)*

§ Benden kerimrek كريمرك Tanrı gördün mü? *(Cennet. XV. 26)*

§ Mü'minler dahı dediler ki biz sizden haklurağuz حقلورغز Allah katında keramet bulmağa. *(Leys. Ar. XV. 58)*

Hem zinadan fuhş u gıybet söylemek
Katırakdur قاترقدر dahı bühtan eylemek *(K. Ü. XV. 107)*

§ Anın içün ki cem'iyyet her birinde artuğrak ارتغرق olur öndünkiden. *(İrşad. XV. 39)*

§ Dahı vezinde andan kiçi ve andan ulurak اولورق hiç nesne yoktur. *(Enfes. XV. 331)*

§ Ve ol kırk kişi ki deve yelerlerdi sizden aşağarağdı. *(Cev. Es. XV. 243)*

§ Sahâyif-i rûzgâra vâkıa-i şüheda-yi Ehl-i Beyt'ten cansûzrek جانسوزرك bir kıssa-i pür-gussa tastir olunmamıştır. *(Saadet. XV-XVI. 195-1)*

Meğer bir dili turuban ıraktan
Buları gözler idi karşurakdan قرشورقدن *(Güvahi. XVI. 50)*

§ Cisme takvâdan eyürek ايورك libas yoktur.
(Saa. Pend. XVI. 62)

§ Dünya bir veyranedir ki bundan veyranrak ويرازق nesne yoktur. *(Ta. Şahi. XVI. 18-2)*

§ Kih كه [*Fa.*] : Mânası kiçidir. Kihter mânası kiçirekdür كچيركدر. *(Deka. XVI. 42-2)*

§ Mihter مهتر [*Fa.*] : Ulurak اولورق. Sıyga-i tafdildir.
(Caf. XVI. 157-2)

§ Rebiʿ bizden çok namaz kılıcırağ idi قليجرغدى, ıssı günlerde bizden çok oruç tutucurağ idi طتوجرغدى. *(Rahat. XVI. 244)*

§ Âfir عافر [*Ar.*] : Levni akcılrak اقجلرق olan nesne.
(Bab. XVI. 2, 65)

§ Enderune اندرونه [*Fa.*] : İçerürek ايچرورك ve çarşaf.
(Deş. XVI. 300-1)

§ Pelâs پلاس [*Fa.*] : Eskirek اسكيرك çul ve şal ve sâir anlara müşabih nesneler ki fukara libasıdır. *(Deş. XVI. 154-2)*

§ Kelânter كلانتر [*Fa.*] : Büyükrek بويكرك demek olur.
(Deş. XVI. 119-2)

§ Berîn برين [*Fa.*] : Her nesnenin lâtifreği ve yücereği يوجرى, zâtta olsun mertebede olsun. *(Niʿmeti. XVI. 143)*

§ Ekber اكبر [*Ar.*] : Büyükrek بويكرك. *(Müntehab. XVII. 6-2)*

§ Aʿzam اعظم [*Ar.*] : Büyükrek بيكرك. *(Müntehab. XVII. 4-2)*

§ Ekser اكثر [*Ar.*] : Çoğrak چوغرق. *(Müntehab. XVII. 6-2)*

Fitrâk : terki, âsip : ürkü
Hafrik : çirkin, eyrek ايرك : nigûter *(Genc. XVII. 39)*

2. –ca, az..., daha az...

§ Ömer ilerü vardı, kapu kaktı, içerüden avaz geldi ki kimdir o diyü. Ömer eyitti ben miskin taksirli kul. Eyle deyicek bir karırak قرىرق avrat çıkageldi. *(Yüz. Ha. XIV. 33)*

§ Hasbanın beşreleri uvacuk olur ve deriden yukaru kalkuğ olur, yumru olmaz ve hatarlurak خطرلورق olur.
(Yadigâr. XIV. 115-1)

§ Bu dahı bir matbuhtur kim anlardan ulurakdur اولورقدر.
(Akr. XV. 365)

§ Eğer bir sebeple bir bahane olup ḫastarak خسترق olursa...
(Hazain. XV. 13-2)

§ Bir zaman dahı turmağ ile dahı katırak قترق olur şol aruk kanlurak قنلورق et çürüğü gibi *(Hazain. XV. 7-2)*

§ Bir zaman dahı turmağ ile dahı katırak قترق olur şol arık kanlurak et çürüğü gibi. *(Hazain. XV. 7-2)*

§ Hayrebolu subaşısı İmirze Beğ'in dahı Mübarek nam sarışın, köserek كوسەرك, gök gözlü oğlanı kaçmış...
(Sic. B. XV. 5, 83)

İşini tizrek تيزرك dut koma gece
Geceyi gündüz et gündüzü gece *(G. Ra. XV. 30)*

§ Dam başlarında ve duvarlarında bitegen olur acırak اجرق ottur. *(Ac. A. XV. 73)*

Kişi bilse makamın yaḫşırakdur يخشىراقدر
Özünü bilmiyenden iş ırakdur ايراقدر *(Şeh. Ş. XVI. 12)*

§ Kelef كلف [*Ar.*] : Yüzde belüren karasağı sarurak صارورق reng ki ana çığıt derler. *(Bab. XVI. 2, 313)*

§ Esmer اسمر [*Ar.*] : Karayağızrak قارەيغزرق buğday enlü recül.
(Bab. XVI. 2, 7)

§ Şûḫkin شوخكين [*Fa.*] : Kirlirek كرلرك ve paslırak پاسلرق.
(Caf. XVI. 102)

§ Fâm فام [*Fa.*] : Bir lâfızdır ki renklere delâlet eden lûgatler âhirine getürürler. Meselâ : Kebud-fâm derler şol nesneye ki gökrek كوكرك ola, koyu gök olmaya. *(Caf. XVI. 112-2)*

§ Ol kalenin önünde bir kiçirek كچرك limancığı var.
(K. B. XVI. 769)

§ Pelâs پلاس [*Fa.*] : Eskirek اسكرك çul ve şal ve keşişler kaftanı. *(Ni'meti. XVI. 151)*

§ Dîjek ديژك [*Fa.*] : Ekser bozrak بوزرق renklü nesnede isti'mâl olunur. *(Ni'meti. XVI. 314)*

§ Rîbas ريباس [*Fa.*] : Uşhun dedikleri ottur ekşirek اكشرك! yirler. *(Ni'meti. XVI. 340)*

3. ...taraf.

Bu sözü söyleyüp vardı ilerü
Göründü karşurakdan قرشورقدن ol peri-rû
(Yuz. Şems. XVI. 187)

4. –ımsı, –ımtırak.

§ Süci... kekre olmaya kim kabız eylemeye, sevda eylemeye acırak آجرق gibi ola, illâ ağız beyene tadını. *(Hazain. XV. 34-1)*

–re : → –ra.

-rek : → –rak.

S

–sa, (–se) : 1. –ınca.

§ Pes bunu işitse اشتسا Ebrehe ant içti kim vara Kâ'be'ye yıka. *(Enb. XIV. 940)*

§ ...Kul, hocaya eyitti, senden üç dileğim vardır. Evvel, dilerem ki namaz vaktı gelse كلسه beni namaz kılmaktan yığmayasın. *(Cennet. XV. 12)*

2. "Kaçan, vaktî ki" ile birlikte gelince bugünkü kullanışa göre gereksiz kalmaktadır.

§ Vaktî ki böyle olduysa اولديسه eydinildi kim mevt hali katı haldir. *(Delil. XV. 8)*

§ Vaktî ki can dimağına girdise كرديسه ahsurup elhamdü-lillâh dedi. *(Delil. XV. 33)*

§ ...Yâni rahmetim ol kişileredir kim bana şirk getirmekten korkarlar, dahı benim âyetlerime inanırlar. Kaçan bu âyet geldiyse كلدسا, İblis rahmetten nevmit oldu. *(Cennet. XV. 95)*

§ Kaçan Kabil Hâbil'i depeledi ise دپلديسا Âdem Peygamber yavlak incindi. *(Cennet. XV. 47)*

–sadı, (–sedi) : –saydı.

Ne anlayadın yokuş ü inişi
Bu kapıyı açmasadı اچماسدى ey kişi *(Ferh. XIV. 76)*

İşitse na'ramı aslan kaçardı
Hayalim görsedi كورسدى şeytan kaçardı
(Çeng. Dâi. XV. 257)

-sa gerek, (-se gerek) : 1. -malı, -sa yeri vardır.

§ Sana yüz kamçı ursavuz gerek اورساوز كرك dediler.
(Yüz. Ha. XIV. 209)

§ Uçmağ uman kişi, tamudan korkan kişi hergiz genince uyumasa gerek اويومسه كرك gaflet uykusun terkeylese gerek.
(Yüz. Ha. XIV. 26)

§ Seni koyun gibi boğazlar, keşkek içinde bişirip şaha yidirse gerekdür كركدر. *(Hamza. XIV-XV. 12, 95)*

§ Ben kişizadeyim, bu, cariyedendir, mal buna değse gerektir.
(Hamza. XIV-XV. 1, 75)

Bugün doğduk bugün ölsek gerekdür اولسك كركدر
Ya baş verüp ya baş alsak gerekdür الصق كركدر
(Salâtin. XV. 222)

Mest olup âhir-i Şa'ban'da yatam şöyle harap
Ana dek kim şeb-i iyd-i Ramazan olsa gerek اولسه كرك
(Sarıca. XV. 23)

§ İnşâallah bu ulu taşı Müslümanların yolundan götürsem gerek كتورسم كرك didi. *(Müslim. XV. 1, 146)*

§ ... Temam gele, eksik gelmeye, sonra i'timat ettiğim âdemler gönderip teftiş ettirsem gerekdür.
(Sic. B. XV. 4, 409)

§ Vücut canbazı niceye dek ömür urganına binip oynasa gerek bir gün ipi üzülür. *(Maârif. XV. 34)*

§ Nâyire-i gazabını âb-ı mükâfat birle söyündürsem gerekdür.
(Saadet. XV-XVI. 205-1)

§ Namazı terk edenler kıyamet gününde Fir'avn ile kopsa gerekdür. *(Zad. XVI. 99)*

Ben ölende vasiyet etsem gerek kâtiplere
Yazalar kabrim taşına ah ü zarım Mustafa
(Kuloğlu. XVII. 49)

2. –acak.

§ Sular ki görürsün, soğulsa gerek صوغلسه كرك, yıldızlar yere düşse gerek ve yer gök birbirine karışsa gerek.
(Tazarru. XV. 104)

Nazmi sana ne çağa dek usanlık ile yürümek
Hot ansızın irse gerek ارسه كرك bir gün ölüm diyince ha
(D. B. XVI. 30)

Ben ölende vasıyet etsem gerek kâtiplere
Yazarlar kabrim taşına ah ü zarım Mustafa
(Kuloğlu. XVII. 49)

–sağı, (–sağu) : 1. –ımsı, –sı, –ımtırak.

§ ...Kızılsağu قزل صاغو kabı olur, anı kesüp sürmek gayette eyüdür. *(Yadigâr. XIV. 128-1)*

§ Sürḫ-fâm سرخ فام [*Fa.*] : Kızılsağı قزيل‌ساغى. *(Miftah. XV. 97)*

§ Fâm فام [*Fa.*] : Bir lâfızdır ki renklere delâlet eden kelimelerin âhirine lâhık olur, ol renge mâil olana delâlet eder. Kebüd-fâm derler gökcül mânasına, siyah-fâm derler karasağı قراساغى mânasına. *(Miftah. XV. 111)*

§ Siyah-fâm سياه فام [*Fa.*] : Karasağu قاره‌صاغو.
(Şamil. XVI. 619)

§ Ḫaşiyne خشينه [*Fa.*] : Karasağı قره‌ساغى adam yâni karayağız.
(Şamil. XVI. 424)

§ Kalkatar قلقطار [*Fa.*] : Kara boyanın sarısı ki kızılsağu قزل ساغو ola. *(Şamil. XVI. 128)*

§ Sürḫ-fâm سرخ فام [*Fa.*] : Kızılsağu قيزل‌صاغو.
(Şamil. XVI. 188)

§ Sincab سنجاب [*Ar.*] : Sıçandır ya böcek. Kuyruksuz bir canavardır, derisinden kürkler edüp giyerler. Tatarda çok olur, katı hilekâr bir canavardır. Karasağı قاره‌صغى, morsağı مورصغى rengi olur. *(Bab. XVI. 1, 91)*

§ Asham اصحم [*Ar.*] : Sarusağı صاروسغى kara nesne veya karasağı boz nesne. *(Bab. XVI. 2, 430)*

§ Ekheb اكهب [*Ar.*] : Karasağı قره‌صغی boz renkli nesne.
(Bab. XVI, 2, 68)

§ Mağra' مغراء [*Ar.*] : Aşı renkli kızılsağı قزلسغی saç.
(Bab. XVI. 2, 54)

§ Asbah اصبح [*Ar.*] : Kızılsağı قزلسغی veya kırkılrak veya akcılrak olan kara renkli nesne. *(Bab. XVI. 2, 400)*

§ Sürḫâ-reng سرخا رنك [*Fa.*]: Kızılsağı قزلساغی . *(Caf. XVI. 89-1)*

§ Mîgûn میكون [*Fa.*] : Kızılsağı قزلسغی kızıla mâil.
(Ni'meti. XVI. 587)

2. –gan.

§ Gündüz üyümek benzi sarı eyler... gıdayı sinmez eyler, aklı deng eyler, unutsağu انتسغو eyler, bedeni süst eyler.
(Hazain. XV. 4-1)

–sağu : → –sağı.

–sañana, (–señene) : –san a!

§ Ey kerîm Peygamber binsene ivseñene اوسكنه , kuşansañana قوشنسكنه biz sana müştakız. *(Tuh. Le. XV. 182)*

§ Çün Hakk'a kulluk etmezsin, fariğ epsem yüriseñene يورىسكنه .
(Maârif. XV. 210)

§ Çün mühimmin görmezsin, abes zahmet görmeseñene كورمسكنه . *(Maârif. XV. 210)*

§ Çün anlar sensiz sohbetler edip gülseler gerek, sen de anda gülecek iş etseñene اتسكنه . *(Maarif. XV. 45)*

§ Şimdiden terk edip vaz gelseñene كلسكنه.
(Maârif. XV. 45)

–savuz (I), (–sevüz, isevüz) : 1. –sak.

Görüturur her ne kılsavuz قلساوز günah
Ger kılavuz ol günaha bir kez ah *(Yuz. Şeyd. XIII. 1)*

Virür isevüz ویرسه salavat biz arı
Töküle bizden günah ne kim varı *(Yuz. Şeyd. XIII. 1)*

§ Neylersevüz نیلرسه eyledik. *(Anter. XIV. 43)*

Olmasın ayb sorarsavuz سورسه ki nedir tutağın
Mey mi ya la'l midir yahu şekerdir tutağın
(Kadı. XIV. 227)

§ ...Eğer varıp kendüzümüzü ana arzeylemezsevüz ایلمزسه ve canımızı anın zatına fida kılmazsavuz قلمزسه ispâssızlığa mensup olmuş olavuz. *(Kel. XIV. 49)*

§ Eğer anı şerhidersevüz ایدرسه söz uzanur. *(İhlâs. XIV. 124)*

§ Sana yüz kamçı ursavuz اورسه gerek dediler.
(Yüz. Ha. XIV. 209)

§ Bizim işimizde "niçün" yoktur, ne dilersevüz دلرسه işlerüz.
(Tebareke. XIV. 13-2)

§ Eğer biz bu tâifeye tınmayıp korsavuz قورسه bunlar tamuyu söyündürürler. *(Si. Da. XIV. 46)*

Ki bir gün kamumuz çıkavuz yola
Kime uğrar isevüz ol şah ola *(Süh. XIV. 235)*

§ Eğer Hak Taâlâ inayet ederse anı sırsavuz صرساوز ...
(Anter. XIV. 80)

§ ...Elhasıl şerif dualar çok, eğer her birinden yazarsavuz یزرسه müfret başına bir kitap olur. *(Müneb. XIV-XV. 310-2)*

§ Bu bapta söz çok, hatıra düşeni söylersevüz سویلرسه kelâm tavil olur. *(Müneb. XIV-XV. 18-2)*

§ Eğer münasebet düştüğünce takrir edüp tahrir kılursavuz قلرسه ne kağıt yeter ne midad. *(Müneb. XIV-XV. 12-2)*

§ Bunun gibiler bize bilinmez ve bu asıl kişiler bize görünmez, meğer görsevüz کورساوز bilmeyiz. *(Maârif. XV. 290)*

§ Hepisin dirsevüz درسوز kitap mutavvel olur.
(Müz. XV. 149)

§ Her birini dirsevüz دیرسوز söz uzar. *(Müz. XV. 133)*

§ Bu işten padişahın mübarek re'yine ne düştü bilsevüz بلسوز. *(Kab. XV. 148)*

Ne tan ki biz geda senden umarsavuz اومارساوز atâ senden
Çü her şah, ağniya senden umar ey kamudan ağna
(K. Ü. XV. 31)

§ Bu âdemde yaratılan acayipleri söylersevüz سیلرسوز anı yazmağa ne kalem yeter ne kâğıt. *(Leys. Mu. XIV-XV. 280-2)*

§ Sen bize nâsıhsın, ne buyurursun, eğer sulh idersevüz ایدرسوز nite ola. *(Leys. Mu. XV. 154-1)*

§ Eğer biz gerü ol sevmediğin işlere süru' idersevüz ایدرسوز... *(Leys. Mu. XV. 53-2)*

§ Bu dediğin işleyesi olursavuz اولورسوز bize ecir ne olur. *(Leys. Mu. XV. 152-1)*

§ Terahhüm kılıp anları helâktın necat verip kurtarsavuz قورتارسوز gerü karar tutdursavuz طوتدرسوز göresin gerü şirk getirip inkâr ederler. *(Leys. Mu. XV. 128-2)*

§ Ve anın isminde söz söylesevüz سویلسوز gerektir. *(Kesir. XV. 335)*

Didi paşa kaçsavuz قچسوز bular yeter
At ayağında cemi'imiz yiter *(Enveri. XV. 52)*

§ Kaçan ki dilesevüz bir köyü harap idevüz. *(Cev. Es. XV. 376)*

§ Biz, anlar söyledikçe kalkıp gidesi olursavuz اولرسوز. *(Enfes. XV. 37)*

§ Şunlara etmek ve su virsevüz ویرسوز ola mı dedi. *(Müslim. XV. 1, 50)*

§ Takdir bizim elimizdedir. Biz ne kim dilersevüz دلرساوز ol olur. *(Cennet. XV. 389)*

§ Ve havada muallak kimseneler azâp olunurlar, eğerçi kim biz anların azâbına muttâli' olmazsavuz اولمازسوز dahı.
(Delil. XV. 132)

§ Tamam Bağdad'ı zaptetsevüz gerektir.
(Ta. Sel. XV. 1-60)

Ger kabûl olursavuz اولورسوز devlet bizim
Azlolunmaz mansıb u izzet bizim *(Vahdet. XV.)*

§ ...Ve biz sana inanmayası olursavuz اولورسوز bize azâp iner. *(Leys. Ar. XV. 695)*

§ Eyittim : Bizden hata vücuda gelmedin helâkimize kastedersiz, eğer böyle işde bulunursavuz بولنورسوز melik bizi pâre pâre eder. *(Ferec. XV. 121)*

§ Gemimiz dağa yakın varıcak kement atalım, bir nesneye ilişe, çekip kenarına varalım, ne olursavuz اولرساوز kuruda olavuz. *(Ferec. XV. 508)*

§ Meğer görsevüz كورساوز bilmeyevüz belki bir fâsık-ı müdber sanavuz. *(Maârif. XV. 290)*

Buncılayın dahı nice dürlü var
Anları ger dirsevüz درسوز gey söz uzar *(Mevlit. XV. 38)*

§ Bir delâlet etsenüz ol erin huzuruna bile alıp gitseniz, biz dahı erenler ile olsavuz اولساوز. *(Bektaş. XV. 259)*

§ Her kankımız ki vefat idersevüz ادرسوز yerinde kalanımız vekildir. *(Sic. B. XV. 3, 415)*

§ Kışlamız ortasından olan yerlerden yeniden yer sürecek olursavuz اولورسوز sancak subaşısı elinden sancak beğine beş yüz akça cerime lâzım ola. *(Sic. K. XVI. 4, 235)*

§ Min-ba'd da'vamızdan geçtik, geçiştik, eğer da'va idersevüz ايدرسوز inde'ş-şer' mesmu' olunmaya. *(Sic. K. XVI. 4, 129)*

§ Ayu dedi, sonra gine acıksavuz اجفسوز gerek nidelim.
(Hay. XV. 78)

Ger utarsavuz اوترسەوز olavuz biz sait
Ger ölürsevüz اولورسەوز olavuz biz şehit *(Cam. XV. 100)*

§ Biz dahı sıdk ile tevbe kılursavuz قلورسوز Hak Taâlâ kabul kılur. *(Cev. Ah. XV-XVI. 179)*

§ Zira nazımla beyan idersevüz ایدرسه وز tatvil-i kelâm olur.
(K. B. XVI. 85)

§ ...Eğer ta'bir idersevüz ایدرسه وز nefsimizden korkarız dediler. *(Mevahib. XVI. 72)*

§ ...Amma aksini idüp şerre sarf idersevüz ایدرسوز ziyan ve husran mukarrerdir. *(Nasayih. XVII. 24)*

2. –sa idik, –aydık, –mış olsaydık.

Biz âhir gelirdik size tapuya
Gecirek erişmesevüz kapıya *(Süh. XIV. 50)*

§ Eğer biz sana bunu haber virmesevüz ویرمسوز sen kanda bilürdün. *(Leys. Ar. XV. 181)*

§ Eğer biz olar didüğünleyin ferişte indirsevüz اندرسوز.
(Enfes. XV. 61)

§ Eğer tursavuz طورسوز hep kırardı dediler.
(Müslim. XV. 1, 33)

–savuz (II), (–sevüz) : –sak.

Biz neye âşıksavuz عاشقسوز âlemler ana âşık
Kimse değül diyelim bir kapıdır bir tarik
(Yunus. XIII-XIV. 184)

§ Bizi, yer dibindeysevüz دبندەیسوز dahı bulur.
(Anter. XIV. 12)

Aşkınla taşsavuz طاشسه وز nola âşık değil miyüz
Deryaya Nil gibi ulaşık değil miyüz *(Aşki. XVI. 172)*

–savuz gerek, (–sevüz gerek) : –acağız, –malıyız.

§ Dediler ki... toprak olup çürüdükten sonra hayat bulup sinlelerimizden gerü mi çıksavuz gerek چقسوز كرك .
(Leys. Ar. XV. 167)

–sayuz, (–seyüz) : –sak.

§ Bu ef'ali biz iderseyüz ايدرسيوز ıvaz nedir, bize ne âid olur.
(Zehr. XVI. 126)

§ Habibim, emr-i dinde biz senin kalbini sabit itmeseyüz ايتمسهيوز yakın oladın anlara azacık meyl ede idin.
(Nasayih. XVII. 246)

–se : → **–sa.**

–sedi : → **–sadı.**

–señene : → **–sañana.**

–sevüz (I) : → **–savuz.**

–sevüz (II) : → **–savuz.**

–sevüz gerek : → **–savuz gerek.**

–seyüz : → **–sayuz.**

–sı, (–si) : ... gibi.

§ Merd-âsâ مرد آسا [*Fa.*] : Ersi ارسى yâni er gibi.
(Caf. XVI. 155-2)

–sımak, (–simek) : ... yerine koymak.

Basarsa mastabayı dâmenim alır demedi
Şarap-hare bu şep şahneyi köpeksimedi كوپكسمدى
(Sabit. XVII-XVIII. 191)

–sız (I), (–siz; –suz, –süz) : –sınız, –sunuz.

Yusuf eydür satmışsız صاتمشسز bir oğlanı
Üç aybı var deyü yazmışsız يازميشسز anı
(Yuz. Şeyd. XIII. 86)

Kalasız قالسز tamu dibinde siz ebed
Kılmaya hergiz size kimse meded *(Yuz. Şeyd. XIII. 6)*

§ İmdi ey azizler, dilersiz دلرسز kim ol şerden emin olasız, suçtan sakınınız. *(Yüz. Ha. XIV. 171)*

§ Ol vaktın kim bir darlığa sataşasız صتەشاسز , ser-gerden olursuz gelürsüz. *(Si. Da. XIV. 278-1)*

Dedi balıkçı kutludur deminiz
Çalap'tan bulasız بولاسز dürlü umunuz *(Işk. XIV. 299-1)*

Birez gün dürüşesiz دورشاسز arayasız ارياسز
Kaçan kim varasız وارەسز ol araya siz *(Işk. XIV. 152-1)*

Dediler ey kavim kandan gelürsüz كلرسز
Ne satarsız صاترسز bu yerde ne alursuz الرسز
(Işk. XIV. 125-2)

§ Pes size vâciptir ki toylar idesiz اداسيز gamgin olmayasız اولمياسز . *(Anter. XIV. 348)*

Hele bir sözdurur kim söyleşürsiz سويلشورسيز
Yol azmış gibi yolu soylaşursız صويلشورسيز *(Fütuh. XIV. 358)*

§ Niçün dirsiz şol nesneyi ki işlemezsiz. *(İhlâs. XIV. 42)*

Sanır mısız bunu bizim bigidir. *(Dah. XIV. 40-14)*

Ne tururbut, turun bir bir kuşanın *(Dah. XIV. 26-9)*

§ Mürüvvet ve kerem hükmü oldur kim bir vecih bulasız بلسيز ve bir hile eyleyesiz ايلياسيز kim beni dakı bile iledesiz الدسيز . *(Kel. XIV. 51)*

İki bedre altun iki eyü at
İki kul kim ayı kılurlardı mat
Verip der ayıplamayasız bizi
Ululursız öğüş göresiz azı *(Süh. XIV. 52)*

§ Malcuğazınızı getirince nice zahmet çekmişsizdür چكەشسزدر .
(Anter. XIV. 402)

Aydur idim siz inanmazsız اينانمزسز bize *(Yuz. Da. XIV. 84)*

§ Siz ol Kur'an'ı istihzaya alıp teganni edersiz ادرسز ezgiye tutarsız طوترسز . *(Leys. Mu. XIV-XV. 344-1)*

§ Salih anlara dedi ki: Yâ kavm niçin iversiz اورسز bu belâ ve ukûbet size gelmekliğe. *(Leys. Mu. XIV-XV. 101-2)*

§ ...Ve muhakkak bilesiz بلاسز necat ehli siz misiz سزمسز yohsa biz miyiz? *(Leys. Mu. XIV-XV. 21-2)*

§ İşbu öğütleri işitmez misiz اشتمزمسز kim bununla ibret alıp öğütlenesiz اوکوتلنمز. *(Leys. Mu. XIV-XV. 116-2)*

§ ... Çün emir böyledir, siz niçün bu hüküm üzre kaim olmazsız اولمزسز? *(Müneb. XIV-XV. 275-2)*

§ Hilâfeti bir kişiye virirmişsiz وررمشمز ki işi kan döküp fesat etmek. *(İrşad. XV. 50)*

§ Siz anı nite yalanlayıp inkâr edersiz ادرسز.
(Enfes. XV. 54)

§ Anı kim ben bilirim, siz bilmezsiz بلمزسز. *(Münteha. XV. 18)*

Ger dilersiz دلرسز bulasız بولسز oddan necat
Aşk ile dert ile edin es-selât *(Mevlit. XV. 4)*

§ Kuluma cavmartlık mı gösterürsüz کسترورسز.
(Tuh. Le. XV. 163)

§ Gaflet uykusundan gönlünüz uyarasız اویرسز.
(Tez. Ün. XV. 47-2)

Kimse kovmaz ardınızdan at ile
Yüğürürsüz یوکوررسز ok bigi kim atıla *(İbrahim. XV. 74-1)*

§ ...Nice emredersem ana göre amel idesiz ایدهسز.
(Sic. B. XV. 7, 63)

§ Mezkûrlara ulak viresiz ویرهسز, seğirdim idüp padişahımız maslahatın eda idüp yerine koyalar. *(Sic. B. XV. 4, 473)*

§ ...Bî-kusur alıp emin yerde emanet koyasız قویاسز dahı kapuma i'lâm idesiz ایدهسز. *(Sic. B. XV. 8, 166)*

§ Tevkı-i refi'-ı cihan-muta' vasıl olucak bilesiz بلاسز ki...
(Sic. B. XV. 3, 53-2)

§ ...Zikr olan kimesne kuldur deyü incitmek isterse incitdirmeyesiz انجتدرمیهسز. *(Sic. B. XV. 3, 88)*

Tâ ki dirlik nice gerek bilesiz بيلەسز
Ölümü gözden ileri alasız *(K. Ü. XV. 103)*

§ Melekler ideler, niçin yakmazsız يقمازسز âsileri.
(Müz. XV. 415)

Ger diler misiz دلرميسز ki âzat eyleyem
Bu melâletten sizi şad eyleyem *(İbrahim. XV. 51-2)*

§ Gücünüz yeterse bir yerde sâkin olasız اولەسز oturasız اوتورەسز ki ne halk bilesiz بلەسز ve ne halk sizi bile.
(Tez. Ba. XV. 124)

Tutun deyü depinip na'ra urdu
Ne tursursuz طوررسز deyü çağırdı turdu *(Mih. XV. 227)*

§ Ey kavm, bu kamu acayipler, kudretler kim siz görürsüz كوررسز niçün Cercis'e inanmazsız اينمزسز, cazudur dersiz درسز.
(Cennet. XV. 360)

§ Andan bir sâat kadar gecikmek istemezsiz ايستمزسز ve bir sâat kadarı andan becit dutmazsız دتمزسز.
(Cev. Es. XV. 145)

Neye taparsız طاپرسز ola bilsem ben
Dediler ana kim tapardın sen *(Yuz. Hamdi. XV. 176-2)*

Puttan istersüz استرسز talep siz nusreti
Nef'i yoktur bir kuyumcu âleti *(Enveri. XV. 60)*

§ Bâri ne bilürsiz بلورسز eğer cümle haramîlerden birisi bu ise.
(Güls. XV. 45)

§ Siz namazda rukû' ediciler gibi tevazu' idesiz ايدەسز.
(Leys. Dâi. XV. 40-2)

§ Kendinizi gaflete vermeyesiz ol değildir kim malinizi yığasız يغەسز.
(Saat. XV. 61)

§ Ol melek çağırup eydür ki: Görürsüz كوررسز haliniz kıyamet gününde. Hak Taâlâ buyruğun tutmayıp yalan söylersiz سويلرسز.
(Saat. XV. 20)

§ Eyitti: Ey kavim, benim beğliğime razı mısız راضیمیسز, buyruğum tutar mısız طوتارمیسز? Kamusu: Razıyız dediler.
(Ferec. XV. 184)

§ ...Şahzade taâma sunmadı, kız eyitti: Niçin yimezsiz یمزسز?
(Ferec. XV. 130)

§ Cariye eyitti : Bana ne söylersiz سویلرسز ve kakırsız قاقرسز benim elimde ne var? *(Ferec. XV. 62)*

§ Zeyn eyitti: Ey büzürgvâr, siz âdemî dilin söylersiz سویلرسز, bu halk dilin söylemezsiz سویلمزسز. Melik eyitti...
(Ferec. XV. 151)

Temürlenk ulu düşmandır bilürsüz بلورسز
Dinüz buna nice tedbir kılursuz قلورسز *(Salâtin. XV. 89)*

Diye eylese vâcip oldu sizi affedem
Beni göresiz کورسز idesiz ایدسز şimdi uçmak lihaz
(Muham. XV. 352)

§ Gelin müslüman olun ... siz dahı dünyada ve âhirette oñasız اوکاسز. *(Cev. Ah. XV-XVI. 213)*

§ Evlerinizin kapısı yok kapamazsız قپامزسز.
(Cev. Ah. XV-XVI. 289)

§ ...Yohsa kıyamet ola sanmaz mısız صانمزمیسز?
(Saadet. XV-XVI. 185-2)

§ Halilu'llah redd-i selâm edüp buyurdu siz kimsiz?
(Saadet. XV-XVI. 14-2)

§ ...Ve kaide-i ahkâmına ihtilâf-ı ârâ ile halel yetürmiyesiz یتورمیهسز. *(Hadika. XVI. 41)*

Benim tavarlarımdan ayırasız آیراسز
Pes iltüben efendiye viresiz ویراسز *(Güvahi. XVI. 22)*

§ Sicil elinizde, nice yazarsanız yazarsız یازرسز.
(Sic. K. XVI. 8, 374)

§ ...Muhtac-ı arz olanı yazıp bildiresiz بلدیرەسز.
(Sic. A. XVI. 2, 711)

§ ...Nâm kimesneleri ahali-i vilayet muavenetleri ile ele getirip kayd-ı bent edip malimi tahsil idesiz ایدەسز.
(Sic. A. XVI. 5, 456)

§ Bunların sınırında ziraat eden reâyaya tenbih idesiz ایدەسز ki terekelerin akreb bazara ileteler. *(Sic. A. XVI. 1, 86)*

§ İmdi buyurdum ki şer' ile teftiş idüp fetvasına nazar idüp göresiz گورەسز. *(Sic. K. XVI. 6, 7)*

§ ...Mezburun cârihi kimdir ve kimden mazanne idersiz ایدرسز ve keyfiyet-i katil ne vechiledir? *(Sic. A. XVI. 3, 41)*

§ ... Tahsil olunan akçayı her yiğirmi günde bir yarar âdemle gönderip dahil-i hazine ettirmeğe ikdam eyleyesiz ایلیەسز.
(Sic. A. XVI. 3, 1139)

§ Elinde olan suçluları mezbur Pîri Beğe teslim eyleyesiz ایلیەسز.
(Sic. K. XVI. 4, 1)

§ Sicil elinizde, nice yazarsanız yazarsız یازرسز.
(Sic. K. XVI. 8, 374)

§ Olmasun kim süci içesiz اچەسز, olmasun kim zina idesiz ایدەسز.
(Ta. Şahi. XVI. 61-1)

§ Oğlanlarım, kiçiyken okumak öğrenin, tâ büyüyücek menfaat göresiz گورەسز dirdi. *(Ta. Şahi. XVI. 74-2)*

§ Ac olsayuz taam virirsiz ویررسز, teşne olsayuz su in'am idersiz.
(Zehr. XVI. 153)

§ Bu yıl gökcek duâlar idersiz ایدرسیز sebebi ne oldu.
(Şevahid. XVI. 199)

Şular kim her sözüm kaydın yimişler
Bilürsüz بلورسز ön uran okçu demişler
(Yuz. Şems. XVI. 128)

İzar-ı yâri öğersiz اوکرسز benim yanımda deyü
Efendi şem-i bezm hep bizimle yağıdır *(Âli. XVI. 90)*

Aşki verirse çeşm ü kadin hasretiyle can
Nergisler ile serv dikesiz دكاسز mezarına *(Aşki. XVI. 262)*

Gelibolu bilürsüz بلورسز zabtoluptur
Gemiler hep limon içre doluptur *(Hadidi. XVI. 164)*

Dedi kimdir bu, niçin bendidersiz بندايدرسز
Bunu makhur edip böyle nidersiz نيدرسز *(Zati. XVI. 279)*

§ Biyamûzid بياموزيد [*Fa.*] : Öğrenesiz اوكرهنهسز.
(Şamil. XVI. 364)

§ İmam eydür: Behey fülan füstanlar, şu sizin hot imamınızdın bilürsüz بيلورسز. *(Letaif. XVI. 24)*

Ya irsal idesiz ايدهسز Veyse'yle a'zâr
Ya hazır olasız اولهسز irdim kaza-vâr *(Veyse. XVI. 46-1)*

§ Sizden ikrar-ı tav-ı imamet ve ızhar-ı kabul-i bi'at ister, ne dirsiz ديرسز. *(Raufi. XVI. 264)*

Dedim ne sayarsız صيرسز ne alursız آلورسز ne satarsız صتارسز
K'asla dilinizde ne Nebi var ne hod Allah *(Ruhi. XVI. 77)*

Vardığı takdirde arslan yer anı
Kurtarımaz bilesiz بيلهسز anda canı *(K. B. XVI. 34)*

§ Len-tef'alû لن تفعلو [*Ar.*] : Hergiz işlemezsiz اشلمزسز.
(Müntehab. XVII. 83-1)

§ Bu babda siz nice tedbir idersiz ايدرسز. *(Solak. XVII. 13-1)*

Deyr-i aşkın ser-i kûyüne konuz tâbutum
Göresiz كورهسز tâ orada bûy-i Mesiha ne eder
(Nigâ. Ter. XVII. 166-1)

§ Bu başları, davulları, haçlı bayrakları kande götürürsüz كوتوررسز ? *(Ev. XVII. 161)*

Hep bilürsiz بلورسز ki kad-i rastımı hame gibi
(Nabi. XVII-XVIII. 27)

§ Reayâ üzerlerinden tesâllutlarını men' ü def' eyleyesiz ايلهيهسز.
(Kâni. XVII-XVIII. 339)

Didi kim yâ kavm niçün kaçarsız قچارسیز
. Gemilerle bu deryayı geçersiz کچارسیز *(Battal. XVIII. 99)*

Acep sizler hangi ilden gelirsiz
Bir haber sorayım durun turnalar *(Saz. Ruhsati. XIX. 496)*

–sız (II), (–siz; –suz, –süz) : –sınız, –sunuz.

Sual ettim bulara ne kişisiz کشیسز
Ulunuz kimdurur kimin eşisiz *(Yunus. XIII-XIV. 6)*

§ Dükelinüz elinüz altındağınun çobanısuz, bekcisisüz. *(Yüz. Ha. XIV. 32)*

§ Siz akar su gibisiz کبی‌سز ki başı ve gözü ola, anlar ol suya benzer ki bir yerde irkilmiş ola. *(Anter. XIV. 438)*

Küyün ey olar kim yiğitsiz یکتسز ü cüst
Güç içinde var kocalar katı süst *(Ferh. XIV. 11)*

Ettim ahir ne kişilersiz کشیلرسز acep
İşbu mevzı'da ne eylersiz ایلرسز talep
(Man. Tayr. XIV. 177)

§ Sanır mısız ki bizim hazretimize gelecek değülsiz دکولسز. *(Cinan. XV. 44)*

§ Kimlersiz کیملرسز, böyle bun deminde bizlere gelip imdat edersiz. *(Müslim. XV. 2, 116)*

§ ... Zira siz onsuz اونسوز amma on bin kişiye cevap edersiz, biriniz bin kişi yerinedir. *(Leys. Ar. XV. 644)*

§ Ben sizünem, siz benimsiz بنم‌سز, gelün. *(Tazarru. XV. 77)*

§ Tamu mâliki bunlara sona kim kankı ümmetdensiz امتدنسز. *(Delil. XV. 156)*

§ Vaktî kim Nazar bunları gördü, kimlersiz کیملرسز ve kimin ḫaylindensiz خیلندنسز deyü sordu. *(Hüs. Dil. XVI. 42)*

§ Dükeliniz çobansız چوبانسیز ve çobanlık eyleyip güttüğünüz nesneden sorulsanız gerektir. *(Rahat. XVI. 295)*

§ Ne diyardansız دیاردنسز Ken'an'danız, dediler
(Zehr. XVI. 256)

§ Şumâyî شمایی [*Fa.*] : Sizsiz سزسز. *(Şamil. XVI. 254)*

§ Şumâyî شمایی [*Fa*] : Sizsiz سزسز demektir.
(Ni'meti. XVI. 447)

§ Künendîd کنندہ اید [*Fa.*] : Edicilersiz ادجیلرسز.
(Caf. XVI. 212-2)

§ Siz Rabbinizden beyyine ve huccet üzresiz اوزرہسز mademki sizden iki esriklik zâhir olmaya, biri dünya muhabbeti esrikliği ve biri cehl esirikliği. *(Rav. Ah. XVI. 205)*

Her biriniz âleme padişahsız
Niçin kaçarsınız kullarınızdan *(Kâtibi. XVII. 21)*

–si : → –sı.

–simek : → –sımak.

–siz (I) : → –sız (I).

–siz (II) : → –sız (II).

–sun idi, (–sün idi) : –aydı, –saydı.

Giderse gitsün idi کتسونیدی mal ü ni'met
Tek olalım idi sağ ü selâmet *(Mih. XV. 268)*

–suz (I) : → –sız (I).

–suz (II) : → –sız (II).

–suzın, (–süzin) : –sız, –sız olarak.

Geñsüzin ککسوزین girdim yola halimdir gelen dile
Bir dem derdim demeğe bir dertli bulımazam
(Yunus. XIII-XIV. 232)

Kişi kendi kendüzüne ansızın
İş eder anın gibi bilüsizin *(Süh. XIV. 262)*

Ki seninle görürem ben cihanı
Niderven sensizin سنسزن ruh-ı revanı *(Mih. XV. 431)*

Ne yerde kim olam benden ayırma
Bana anlarsuzın آنلرسزن uçmakı verme *(İbrahim. XV. 15-1)*

–süin idi : → –sun idi.

–süz (I) : → –sız (I).

–süz (II) : → –sız (II).

–süzin : → –suzın.

T

–taş : → daş

turur : → durur.

U

-u : → -ı.

-ubam, (-übem) : -dım, -mışımdır.

Ma'lûm idübem ایدوم ki Kaf tâ Kaf *(Fuzuli. XVI. 297)*

Bî-kes kalubam قالوم men-i sebük-rey
Sen eylemesen bana medet vay *(Fuzuli. XVI. 283)*

Ilan gimi çü sancar gönlümü aşk
Dönübem دنوم yaradan ağulu mâra *(Gülşeni. XVI. 64)*

-uban, (-üben; -ubanı, -übeni; -ubanın, -übenin) : -arak.

Kamu tedbir ettiler öldürmeğe
İmdi dilerler aluban الوبن gitmeğe *(Yuz. Şeyd. XIII. 3)*

Çünkü Mamil Yusuf'un yüzün görür
Beşir dapa dönübeni دونبانی çağırır *(Yuz. Şeyd. XIII. 14)*

Akar sulayın çağlaram, dertli ciğerim dağlaram
Şeyhim añuban آکوبن ağlaram, gel gör beni aşk neyledi
(Yunus. XIII-XIV. 116)

Kanı bana sabr ü karar senin sözünü dinleyem
Kanı bana akl ü bili, tutubanı طتوبنی seni sevem
(Yunus. XIII-XIV. 209)

Varam ol dosta kul olam hem açıluban آچلوبن gül olam
Hem ötüben اوتوبن bülbül olam durağım gülistan ola
(Yunus. XIII-XIV. 49)

Ağzına şeker alıp gözü sana tuş olan
Unuda şekerini çiğneyüben چیکنەیوبن yutmaya
(Yunus. XIII-XIV. 71)

Mest olup söyler ene'l-hak aşk ile âlemde bil
Yâni kim Mansur-ı âşık oluban اولبن berdâr, mest
(Nesimi. XIV. 1-73)

Ümmetine dönüben دونوبن dedi budur asl-ı kitap
(Nesimi. XIV. 1-113)

Komaya ol bizi geri dönmeğe
Sarmaşuban سرمشوبن dünyada eğlenmeğe *(Ga. XIV. 346)*

Kaçuban قاچيا Ebrehe kanda kurtulur
İsteyici Tanrı'dır anı bulur *(Enb. XIV. 950)*

Haramiler çün ol odu görürler
Tanışuban ol arada dururlar *(Dah. XIV. 29-8)*

Bana ağyar oluban اولوبن artırdılar
Zâr ü hasret derd ü efganım benim *(Yuz. Da. XIV. 12)*

§ Bir inamlu kişini veliahd ediben اديبن yerinde dikesin.
(Fütuh. XIV. 13)

Bunlar eydür biz ölüm ne görmedik
Ölüben اولبن sinin içine girmedik *(Man. Tayr. XIV. 59)*

Gel kaçalım kim bize yetmeyeler
Tizrek kim irüben ايربن dutmayalar
(Man. Tayr. XIV. 148)

Dedi ol peri yüzünü görmedi
Senin ile oturuban turmadı *(Süh. XIV. 29)*

Eğer sezdiğimiz ise işbu iş
Dökelim kanını bunun kış kış
Bilüben hele dek oturmayavuz
Gücümüz yeter güç götürmeyevüz *(Süh. XIV. 137)*

Ki görmüştü düşte yine Nevbahar
Doğan olubanın havaya ağar *(Süh. XIV. 61)*

Bana şimdi çih kuru vü çih deniz
Hiç aldırmazam, korkubanın, beniz *(Süh. XIV. 248)*

Cevabından ağlayuban اغلايبن zar ü zar
Dedi ko eteğim elinden i(ey) yar *(Ferh. XIV. 38)*

Ecel karvayuban قروايبن dutmuş yakasın
Çü bildi ömrü bünyadın yıkasın *(Işk. XIV. 182-1)*

Çü gördü bunları leşker temamı
Sınıktılar koyuban قيوبن neng ü nâmı *(Işk. XIV. 212-1)*

§ Aldayuban الدايوبن er tutmak avrat işidir. *(Dede. XIV. 150)*

Böyle azmetti ki terk-i bezm ede
Bes varıban وريبن divler ile rezm ede *(İs. XIV-XV. 285)*

Bedri dönüben hilâle ahir
Pehlûsu hilâli oldu zâhir *(Ley. XV.)*

Ehl-i diller kim zevâyâda kılurlar i'tikâf
Her taraftan seni gözler cem' oluban saf saf
(İrşad. XV. 32)

Affeyle bizi gark edüben ادوبن nice atâya *(Delil. XV. 134)*

§ Yâ Muhammed eyit kim, eğer ol ivüben ايوبن istediğiniz azâp... *(Enfes. XV. 31)*

Kızım deyü depesinde bir öptü
Tevazu' birle dönüben دونوبن yer öptü *(Mih. XV. 50)*

Ya katran dürtüben درتبن cisminde rişe
Anı korlar idi güne hemişe *(Hikmet. XV. 352)*

Kanı bunda gelenler mülk benimdir diyenler
Şimdi gör nice anlar toprak oluban اولوبن yatur
(Eşrefoğlu. XV. 44)

Çok esir anda buluban بولوبن aldılar
Dönüben. دونبن andan gemiye girdiler *(Enveri. XV. 27)*

Buzları külüng ile uvattılar
Yol idübenin ادوبانن gemiye gittiler *(Enveri. XV. 47)*

Aldı Bermek kızını han götürür
Dine girübenin كروبانن iman getirir *(Enveri. XV. 76)*

Ol yiğidi alubanın آلوبان döndüler
Gelüben کالبن derya katına kondular *(Enveri. XV. 29)*

Odlar yakuban یقوبن düşmanının başına tığın
(Mesihi. XV. 3)

Uzun endiş'özüne ne revâdır
Ecel ökçeni basuban یاصوبن kovadur *(Salâtin. XV. 105)*

Tâ ki halvet-sara-yı şaha irem
Çıkuban چقوبن benliğimden ana girem
(Yuz. Hamdi. XV. 4-1)

§ ... Sen meğer kuş oluban اولوبن uçtun dedim.
(Bektaş. XV. 65)

Koyuban قیوبن kıbleye karşı ol eri
Turdu yetmiş safla hem Rum erleri *(Bektaş. XV. 426)*

Birisinden gusl edüben ادوبن birisinden içeler
Tayyib ü tâhir olalar zâhir ü bâtın aru *(Muham. XV. 404)*

Bulduğunu coşubanı جوشوبنی döğmegil
Her ne gerekse diyüben söğmegil *(Ruşeni. XV. 116)*

Gözleye daim rızasın dostun
Çeküben چاکوبن cevr ü cefasın dostun *(Ruşeni. XV. 209)*

Sa'y idüben ایدوبن sımasa elvahı ol
Dakı ne yerden bulur ervaha yol *(Beş. XV. 31)*

Varuban واروبن kuyumcuyu soyladılar
Her ne söz kim var ise söylediler *(İbrahim. XV. 92-1)*

Ellerini bağlayuban بغلیوبن keşkeşan
Katına iriştirin vermen aman *(İbrahim. XV. 24)*

§ Koşuluban قوشلبن birer şeytanla bir zincire.
(Cev. Es. XV. 66)

§ Cadular düştüler yüzleri üzerine secde idübeni ادوبنی .
(Cev. Es. XV. 13)

Veli şeyhi komaz cennete anı
Ki nefse aldanuban الدنوبن kala canı *(Tennuri. XV. 56)*

Anın yoluna uyıban اوییبن gideler
Kamu talipleri ana yedeler *(Tennuri. XV. 20)*

Sinemden alup gönlümü zülfüne takarsın
Canâ tamudan od aluban الوبن kanda yakarsın
(Sarıca. XVI. 32)

Gam pisterinde can virüben ویروبن can alur gönül
(Figani. XVI. 3)

Girüben کروبن dirmeyince güllerinden
Safa vermez ıraktan seyr-i gülşen *(Yuz. Şems. XVI. 214)*

Gamzesi oku anın can ü gönülden geçüben کچوبن
Kimse fehmetmez anı ben bilürem kanda yatur
(Hayali. XVI. 59)

Mağrur tutmayıp kendini
Alçak tutuban gönlünü
Arayıp dertmendini
Bulan dilberin kuluyum *(Saz. Kul Mehmet. XVI. 22)*

Nâfe gibi düşüben دوشوبن müşkin saçı sevdasına
Bir deriye sarlınup terk-i diyar etsem gerek
(Hüs. Dil. XVI. 89)

Sahra idüben ایدوبن ana tevellâ
Eylerdi maişetin temenna *(Fuzuli. XVI. 271)*

Safâ-yi meşrebine i'timad eyleyüben ایلیوبن
Bir iki nükte beyan eylesem ben-i efgâr *(Fuzuli. XVI. 20)*

Makbûl duâ gibi varup Hazreti Hakk'a
El götürüben کوتوروبن ümmetini kıldı temennâ
(Yahya Bey. XVI. 3)

Nâkkaş-ı tabiat ezüben ازوبن reng-i melâhat
Resmeyledi gül levhasına nakş-ı nigârı *(Zati. XVI. 3)*

Anı kim sevmez ise kahr idüben ایدوبن
İki âlemde natüvan etsin *(Ş. G. XVI. 23)*

Ey Muhibbi bu gözüm merdümü gavvas gibi
Taluban طالوبن bahr-i gama dürr ile mercan getirir
(Muhibbi. XVI. 43)

§ ...Yalısı akça yunt atını şimdiki halde ödeşüben اودشبن almışsın. *(Sic. K. XVI. 4, 48)*

Meğer bir dilki turuban طوروبن ıraktan
Buları gözler idi karşuraktan *(Güvahi. XVI. 50)*

Oluban اولوبن Pend-name adı bunun
Pür olsun her mezaka tadı bunun *(Güvahi. XVI. 5)*

Şu kim tedbir ü akl oldu kanadı
Uçuban اوچوبن doğru bular her muradı *(Câm. Na. XVI. 18)*

Ölmezden önürdü ölüben الوبن fakre kılan sabr
Bilsün ki libası kefen ü hanesidir kabr *(Letaif. XVI. 70)*

Bu fikri idüben ايدبن şeyh örü turdu
Gidip ol şahsın ardınca yüğürdü *(Fazilet. XVI. 47)*

Dahı dört yüz katır elli at ile
Düzüben دوزوبن elçi yarağ u yat ile *(Fazilet. XVI. 134)*

Acep mi ey peri yüzün görende
Güneş sararuban صاراروبن karara mehtap *(Gülşeni. XVI. 8)*

Geçirme men gimi sarhoşluğ ile
Ayığ olmayuban اولمايوبن eyyam-ı aşkı *(Gülşeni. XVI. 70)*

Ölmedin dutun karasın dünyeye can verenin
Bu sebepten ağlar oldum görüben كوروبن hursendine
(Gülşeni. XVI. 107)

İn'am-ı âmını anuban آنوبن cümle kâinat
Eylerse haşre dek yeridir zâr zâr ah *(Lâmii. XVI. 51)*

Hicrinde sirişkim şu kadar aktı ki Hamdi
Cûş eyleyüben ايليبن Kulzüm ü Umman'ı beğenmez
(Lârendi. XVI. 62)

Gâh akuban gâh bulanıp çağlasan *(Kayıkçı. XVII. 67)*

Bizim aşımıza ağu kattılar
Ayağımız bend edüben gittiler *(Kâtibi. XVII. 21)*

Aşkın deryasına açuban yelken *(Ak. XVII. 28)*

Be felek senin elinden
Ah edüben ben ağlarım *(Kara. XVII. 290)*

Bulanmasam çağlayuban akmazdım
Gözüm yaşın ummanlara katmazdım
(Saz. Gevheri. XVII. 148)

§ Bir kaç kerre mektup tahrir ittikçe bizden dahı mahsus duâ ve niyaz ü senâ tahrir eyle deyüben دیو بن .
(Kâni. XVII-XVIII. 11)

Çünkü kâfirler kaçuban gittiler
Babik'e varup şikâyet ettiler *(Battal. XVIII.)*

Çağlayuban akan seller
Garip midir bencileyin *(Saz. Bursalı Halil. XVIII. 422)*

Bulunur gül gülistanda ararsın sen dağıstanda
Gezüben کزو بن çölde yabanda çobandan sorayım dersin
(Kuddusi. XIX. 147)

Beş mecidiye verüben
Bir öpücük istemeli *(Emrah. XIX. 36)*

-ubanı : → -uban.

-ubanın : → -uban.

-ubilmek : → -ıbilmek.

-ucağız : → -ıcağız.

-ucak : → -ıcak.

-ukomak : → -akomak.

-umamak : → -ımamak.

-umtık : → -amtık.

-uñ (I), (-üñ) : 1. Bu ek, bu türlü söz kuruluşlarında bugün kullanılmaz.

§ İlâhi, eğer benim ümmetimin kocalarını tamuya koyarsan, anlaruñ انلرك için Ebubekir'i koygıl. *(Si. Da. XIV. 18)*

§ Müslümanlık çerisi güçlendi, kuvvetlendi, cemi'i silâhlandı, atlandı; imden gerü bunlaruñla بونلركله müdarâ birle dirilmek gerektir. *(Si. Da. XIV. 597-2)*

§ Anlaruñ ilen آنلروكلن cengedemezsin. *(Anter. XIV. 2, 43)*

§ Arabın üstüne çokup bularuñla بولاركله uruş itmegil. *(Fütuh. XIV. 64)*

§ Bilüsüzlük idüp bunlaruñla بونلروكله uğraşasın. *(Fütuh. XIV. 37)*

§ Olaruñ اولارك gibi içleri taşları münevver kavmi bulasın, dahı olardan yine ayrılasın. *(Fütuh. XIV. 11)*

§ Bedenini ıssıya ve sovuğa ve susuzluğa ve açlığa ve yayak yürümelü kişi ise yürümeğe, bularuñ بولرك gibi nesnelere öğrede. *(Yadigâr. XIV. 32-2)*

§ Ve tizcek gıdâ tedbir ede karucu veya oğlak eti bile şorba ve dahı bunlarun gibi. *(Yadigâr. XIV. 109-1)*

§ Revâ görmezin kim bunlaruñ بنلرك gibi murdarlardan ötürü sen ayruksıyasın. *(Tuh. Le. XV. 184)*

§ ... Halk zenginleri kırdı beni kurtardılar, bir yıl anda kaldım, sonra bu vilâyetin tâcirlerine sataştım, anlaruñla انلركله bunda geldim. *(Ferec. XV. 358)*

§ Ben bir garibim bî-kesim, senin atan ve kardaşların ve ekarîbin ululardır, ben anlaruñ ile ايله آنلروك nidebilem. *(Ferec. XV. 287)*

§ Yürekten çıkan damar her endamın nice kim her yerine varır, ciğerden çıkan damarlar dahı anlaruñla bile varır yürek damarlarının üzerine. *(Hazain. XV. 61-2)*

§ ...Ve başmakçıları anlarun içün انلروکچون edük ve başmak dikmekten menetti. *(Kesir. XV. 311)*

§ Fâcir müfsitler sohbetinden kaçgıl, anlarunla انلاروکله konşu olmagıl. *(Cennet. XV. 478)*

§ Anların sebebinden melûl oldu ve anlarun انلرك içün tarılgandı. *(Cev. Es. XV. 110)*

§ Eğer şeytan sana Hak Taâlâ vasiyyetin unutturası olursa ki anlarunla آنلركله oturasın, kaçan ki anasın, anduktan sonra oturmagıl, turgıl gitgil. *(Leys. Ar. XV. 368)*

§ Zebaniler elinden mü'minlerin âsilerini kurtardıkları vakit bunlar dahı anlarunla انلروکله bile olısarlardır. *(Müz. XV. 35)*

§ ...Bunların içinde büyüyüp ve bunlarunla بونلروکله içüp yiyüp rûzgâr bu hâl üzre ve ömrü bu minvâl üzre gideyorurken... *(Tazarru. XV. 275)*

§ Melûl oldu, tarıktı anlarunla آنلركله gönlü. *(Cev. Es. XV. 306)*

§ Anlarun gibilere günah yoktur, ba'zı tonlarını erenler katında giderüp oturalar. *(Leys. Ar. XV. 104)*

Değşürüp suret bular gelmiş idi
Hem bular paşa gelür bilmiş idi
Bunlarunla بونلركله söyleşürler bir zaman
Aldılar ahbarı kâfir bî-aman *(Enveri. XV. 34)*

Yine paşa çok gemiler yapturur
Düşman ilin anlarunla انلروکله deptürür *(Enveri. XV. 33)*

Ebubekr ü Ömer, Osman, Ali kim çâr-yarındur
Seni her kim sever candan bularunla بولاركله muvafıktur *(Ruşeni. XV. 211)*

Birkaç uğruya sataştı nâgehan
Yoldaş oldu anlarunla انلركله bir zaman *(İbrahim. XV. 22-1)*

§ Ol dehkanlardur ki anların mali ve mülkü olur ve muhtaç ekinciler ve şâgirdler anlarunçün انلروکچون müzareate ve imarete meşgûl olurlar. *(İrşad. XV. 511)*

Kılurdu taşra bunlarıñla bazar
İçerde yâre olmuştu hıridâr *(Yuz. Şems. XVI. 156)*

Meh gümüşten bir kilindirdir güneş altun tabak
Anlarıñla انلركله bu felek zeyneylemiş hum-hanesin
(Revani. XVI. 122)

§ Eğer sen dahı anlarıñla bilemişsen az olurdu sen de ederdin. *(Câm. Na. XVI. 30)*

Eğerçi anlarıñçün انلركچون bunca te'lif
İdüp lâyık değildi böyle tahfif *(Güvahi. XVI. 23)*

§ Anlarıñçün انلركچون koğa ve urgan yaraklayup... *(Ter. Kurt. XVI. 20)*

§ Ahkem [*Fa.*] : Kasnak ki çember dahı derler. Meselâ eleğin galbırın ve sâir bunlarıñ gibinin... *(Deş. XVI. 226-1)*

2. –ının, –ısının.

Kimüñ كك başına tac urur bahttan
Kimi toprağa indirür tahttan *(Ferh. XIV. 1)*

§ Senün evüñ اوك içide üş kırk günden beri Tanrı'dan ayruğa tapup secde kılurlar. *(Yüz. Ha. XIV. 203)*

§ Bir gökçek yiğitcük ki senün bağruñ بمرك pâresidür. *(Yüz. Ha. XIV. 69)*

–uñ (II) : → –añ.

–un (III) : → –ın.

–unan : → –ınan.

–uñca : → –ınca (II).

–unca : → –ınca (I).

–uñsuz : → –ınsuz.

–upbilmek : –abilmek.

§ Allahu Taâlâ tamunun kapıcısına eyde, ey Mâlik cehennem dibinde kalan fülan kulum çağırupbilür misin چاغرب بلورمسن ? *(Cennet. XV. 33)*

-updı, (-üpdi) : 1. -mıştı.

Kimisi adam başlı, gövdesi at
Kimi kuş gibi urunupdı kanat *(Süh. XIV. 222)*

Kim Allah eylediydi ser-zenişler
Ferişteler idüpdi ادبدی ilenişler *(Muham. XV. 416)*

Sikender kim tutupdurdı طوتبدردی cihanı
Olupdı اولبدی âlemin sahib-kıranı *(Hikmet. XV. 456)*

Koptu deryanın yüzünde ra'd ü berk
Az kalupdı قلپدی cümle leşker ola gark *(Enveri. XV. 42)*

Şu denlü kürsiler konmuştu zerrin
Ki bezmin ferşi reşk-i Arş olupdı اولبدی
(Hüs. Dil. XVI. 186)

Bu âlem cümle müstağrak kalupdı قلوپدی küfr ü zulmette
Cihanı nura gark ettin eriştin bu kemalatla
(Battal. XVIII. 58)

2. -mıştır.

§ Ya bize ne olupdı اولبدی kim anın şeriatine uymazız.
(Müz. XV. 371)

-updur, (-üpdür; -updurur) : -mıştır.

Kapıdan daşra iletir kor anı
Şimdi anda koyulupdur قویولپدر Yusuf teni
(Yuz. Şeyd. XIII. 102)

Senin aşkın beni benden alupdur آلوپدر
Ne şîrin dert bu dermandan içeri *(Yunus. XIII-XIV. 111)*

On ikidir oğlu Yakub'un tamam
Altı avrattan toğupdur طوغبدر ey hümam *(Yuz. Da. XIV. 2)*

§ Amma meşayih-i azam bu arada çok türlü kavl idüpdürler ایدبدرلر. *(Si. Da. XIV. 13)*

§ Ol kubbenin altında bir sinle düzedüpdür دوزدپدر.
(Fütuh. XIV. 222)

§ Dağlı taşlı yoldan gelüpdurursın کلبدررسین, armışsın, çeriniz dahı argundur. *(Fütuh. XIV. 98)*

§ Şikâyeti nedür, niçün gelüpdür كلپدر. *(Yüz. Ha. XIV. 261)*

§ İmam taşra geldi gördü mescidin önünde bir arucak deve çöküpdurur چكپدرر. *(Yüz. Ha. XIV. 261)*

Benim ayağıma dolaştı işim
Benim hot elimden çıkupdur kuşum *(Süh. XIV. 232)*

Dönüp kavmine eydür ol beynisüz
Ki bilmezsiz içim olupdur yavuz *(Süh. XIV. 260)*

Ulular bu sözü böyle deyüpdür *(Dah. XIV. 52-14)*

§ Hiç bir tâife yoktur illâ içinde bir korkuducu geçüpdür كچوپدر. *(Cev. Es. XV. 151)*

Dürüş sa'y eyle ey âkıl nazar kıl kudret-i Hakk'a
Kılupdur قلبدر Hâlık-ı âlem yeri göğü tolu hikmet *(Delil. XV. 17)*

Karşına secde kıldığım oldur k'olupdurur كاولبدرر
Mihrab-ı Kıble-i dil ü can ü cihan kaşın *(Şeyhi. XV. 181)*

§ ... Öleli çok zamandır, sünüklerinden nesne kalmayupdur قلمايوبدر. *(Cennet. XV. 359)*

§ Bu tiryakın hali budur kim hârdan ve bâritten ve râtıptan ve yâbisten terkip olupdur اولبدر. *(M. Na. XV. 3)*

Dü-cihana tolupdurur طولبدرر lâ-şek *(Mihri. XV. 88)*

Dil ü cana seni aşkın çakuptur چقبدر
Kokun ile akıl elden çıkupdur چقوبدر *(Ravza. XV. 7)*

Dedin gönül can oynaram ol dem ki ola vakt-ı kâr
Oyna ne oynun var ise kim vakt-ı kâr olupdurur اولبدرر *(Sarıca. XV. 10)*

Lûtfile yap dilin Zeliha'nın
Ki olupdur اولوپدر ezelden eyvanın *(Yuz. Hamdi. XV. 111-2)*

Meğer şimşirin anın gün çalupdur چلپدر
Ki tığ-ı Mihr böyle çöngelüpdür چونكلپدر *(Mih. XV. 234)*

§ Ey niceler ki bu yolda gark olupdururlar اولبدررلر.
(İhlâs. XV. 38)

§ Bunları Hak Taâlâ Kur'an içinde öğüpdür اوکبدر.
(Tez. Ün. XV. 3-1)

§ Hayvanat nüfusunun hilâfınca ki anâsır-ı erbaadan doğupdururlar, دغبدرورلر, anlarda ruhaniyetten hiç çâşni yoktur.
(İrşad. XV. 168)

§ Envâ-ı ni'metleri Hak Taâlâ bundan size bitürüpdurur بتوربدورر.
(Leys. Ar. XV. 275)

Kopupdur قپبدر dirler ol mülk-i Acem'den
Harac ü bac alupdur her ümemden *(Hikmet. XV. 458)*

Girdi deryaya Alâüddin gider
Mevc-i derya az kalupdur قلپدر gark eder *(Enveri. XV. 10)*

Yer, gök dahı olunmadın, Kaalû-belâ söylenmedin
Kendi cemalin görmeğe gözgü bizi düzüpdurur دوزبدرر
(Eşrefoğlu. XV. 54)

Şunun kim aşk alupdur آلوبدر cümle varın
Olupdur اولوبدر deyr ü Ka'be ana yeksan *(Eşrefoğlu. XV. 6)*

Gözüm gönlüm karanuluk olupdur اولوپدر hicrin irelden
Nitekim gice iriştikte dolar bahr ü ber zulmet
(Mesihi. XV. 40)

Felek gerdanına gerdan idüpdür ادبدر
Bu sırda âlemi hayran idüpdür ادبدر *(Çeng. Dâi. XV. 160)*

Arş-ı A'lâdan gelüpdür کلپدر bu kelâm
Hak Taâlâ'dan gelüpdür کلپدر bu kelâm
(Vahdet. XV. 75-1)

Dâi şu resme aşkın ile mest olupdurur اولبدرر
Kim sûr ünün işitse meğer anda ayıla *(Dâi. XV. 116)*

§ ... Atını bir bucağa iletti bağladı, uykusu gelip âciz olupdurdı اولپدرردی.
(Hazain. XV. 26-1)

§ ...Bir muhterem hoca Hint tarafından gelüpdür کلوپدر gel varalım görelim.
(Ferec. XV. 258)

§ ... Ey peder, benim için çok zahmet çektin, maksudum hasıl oldu; imdi bir iş kalupdur تلپدر buyurursan diyeyim.
(Ferec. XV. 349)

§ ...Atan seni bana namzet idüpdür ایدپدر imdi rıza ver, nikâh olsun. *(Ferec. XV. 74)*

§ ...Rıdvan şaha eyitti : Ey mihnet-zede-i rûzgâr ser-güzeştini söyle işitelim, ben garipleri severem, benim dahı başımdan çok işler geçipdurur کچپدورر dedi. *(Ferec. XV. 79)*

§ ... Bir ulu kişi üşbu mahalle konmuş... Buyurursan, hediyyeler ve armağanlar getürüpdurur کتورپدورر varayım getireyim dedi. *(Ferec. XV. 52)*

§ ... Bir yiğit anı dileyü gelse mes'ele sorar, cevap vermezse başını alır, şimdiye dek beş yüz kan idüpdurur ایدپدورر.
(Ferec. XV. 323)

§ Bir oğlum vardır, nice zamandır kim rencûrdur. Ne kadar Hindistan tabib-i hâzıkları var ise getirdim, kimse çare edemedi; bu işde âciz kalupdururam تلپدورورم imdi dilerem ki...
(Ferec. XV. 99)

§ Vezirlerin üçü dahı padişaha senalar okudu ve eyittiler : Biz ol avrat ile sohbet ve işret idüpdururuz ایدپدوررز eğer isterseniz nişan diyelim, dediler. *(Ferec. XV. 50)*

§ Eyittiler ki : Geyiklübaba'dan gelüp yer ve yurt edinen Karabaşlu Seyyit on sekiz ay vardır ki Geyiklübaba'dan gidüpdurur کیدوبدورر. *(Sic. B. XV. 5, 25)*

§ Cihanın sakfında zamanlar geçmiştir ki bir günbed-i âli gerdân edüpdururşun ادبدررسن, bir kimsenin takatı yok ki anı bir lâhza durgura. *(Tazarru. XV. 46)*

Lâ-cerem canı olupdur اولبدر âlemin *(Beş. XV. 27)*

Dedi uçmaktan çıkupdur چقبدر bu hacer *(Beş. XV. 81)*

§ Size beşaret olsun, şol cennet ile va'd olunupdururduñuz اولنوبدررد کوز Hak Taâlâ anı size verdi.
(Cev. Ah. XV-XVI. 88)

Olaldan arpanın okuna amaç
Olupdur اولوپدر başı boynu kavs-i hallâç
(Saadet. XV-XVI. 174-2)

Yoğrulupdur یوغرولبدر hazer et zehr ile dehrin nânı
(Zati. XVI. 38)

Gelibolu bilürsüz zabtolupdur ضبط اولبدر
Gemiler hep limon içre tolupdur طولبدر *(Hadidi. XVI. 164)*

§ Benim zevcem Hatice'nin anası evlerinden ve dükkânlarından hıssası vardır, kendüye vâsıl olmayupdur.
(Sic. K. XVI. 3, 38)

§ Cüst ü cûy جست و جوی [*Fa.*] : ...Ve güft ü gûy'ün dahı tafsillerinde beyan olunupdur اولنوبدر. *(Deş. XVI. 371-1)*

Çâk olupdur اولوبدر, fikr-i zatında kamu aklım benim
Ben ne yüzden vasfını edem ki oldum bî-mecâl
(Muhibbi. XVI.)

Dediler Ka'be şehrinden bir âdem
Kopupdur قوپبدر şimdi bil ey şah-ı âlem *(Fazilet. XVI. 109)*

Senin reşkin ile gavga-yı âlem
Başıma arıdan bedter üşüpdür اوشپدر *(Gülşeni. XVI. 86)*

§ ... Zira tâat, odu söyündürüpdurur سیندرب‌درر, tevhit, issiliğini duncukdurupdurur دنجقدرب‌درر ayruk göyünmeye.
(Ta. Şahi. XVI. 67-2)

Nakleder bu hadisi raviler
Buyurupdur بیوربدر Resul-i Rabb ü Mecit *(Ş. G. XVI. 16)*

Şol Süleyman'sın ki İbrahim olupdur اولپدر âsafın
Enbiyanın himmeti üstünde hazır dem-be-dem
(Figani. XVI. 1)

§ Kıran mânasına keran ki bu beyitte vâki' olupdur اولوبدر...
(Deka. XVI. 166-1)

Beni şeyda kılupdur قلبدر bir peri-şan
Ki ahvalim gibi fikrim perişan *(Enis. XVI. 11-1)*

Zar zar ağlamayıp haline anın nidelim
Bu sitem kime olupdur اولوپدر gelin insaf edelim
(Ruhi. XVI. 67)

Nifak u buğza şimdi yüz tutupdur طوتبدر her biri halkın
Aradan ref' olupdur dostluk âlem adavette
(Ruhi. XVI. 329)

Kisri-i lûtfu çeküpdür چکوبدر âleme zencir-i adl
Saye-i adlinde olmuştur cihan asûde-hâl *(Ruhi. XVI. 22)*

O sahip-hüner kim bulupdur بولبدر suhandan
Mezid-i menasıp ulüvv-i meratip *(Ruhi. XVI. 39)*

Reng-i izarı gitti yatur kendi huşk-lep
Şol gül gibi ki ayrı düşüpdür درشوبدر gülâptan *(Baki. XVI. 13)*

Oklarınla kim tolupdur طولوبدر bu göğüs
Ey kaşı yayım olupdur اولوبدر çün bilik *(D. B. XVI. 128)*

§ İşnud اشنود [*Fa.*] : ... İki dürlü tarih üzerine ki bundan öndin zikrolunupdur اولنبدر. *(Caf. XVI. 11-1)*

§ Ben pîr olupdururam اولپدوررم, unuttum. *(Şevahid. XVI. 215)*

§ Ben pür-derd ü gam neler çeküpdururam چکوبدررم.
(Şeref. XVI. 118)

§ Amma Suhuf-ı âsmânîde ve kütüb-i Sübhânîde bulupdururum بولوبدررم. *(Şeref. XVI. 88)*

Güneş yüzün açalıdan nikabı
Cihan için yakupdur یاقپدر sûz-ı tâbı *(Yuz. Şems. XVI. 126)*

Saâdet-mend-i âlem Zirek Ağa
Cihanı nâm-ı nîk ile tutupdur طوتبدر *(Saa. Pend. XVI. 3)*

Yaşım biri birine katupdur قتوبدر denizleri
Irmağlarda su gözünün mâcerasıdır *(Hayali. XVI. 64)*

Sıyırupdur صیروپدر kılıcın kaşlarının resminden
Gözleri âşık-ı mazlum ile kılmağa savaş
(Yahya Bey. XVI. 170)

Olupdurur اولوبدرر sözümün nazm ü nesri na'tinde
Hemişe gevher-i manzum ü lü'lü'-i mensur
(Fuzuli. XVI. 15)

İşidüpdür ایشیدوبدر galiba kaddinle şem'in bahsini
Her kaçan gördüyse eyler şem'a kasd-ı ser saba
(Fuzuli. XVI. 18)

Kararupdur قرارپدر tütün tek rûzgârım ol zamandan kim
(Fuzuli. XVI. 168)

§ ... Seyl ağzındağı çaya benzer ki şeytan vesvesesi anı yazuk kumıyle ve yavuzluk taşıyle toldurupdur طولدربدر .
(Ta. Şahi. XVI. 85-2)

Anlar ki ezel gözleri zülfünde kalupdur قالوبدر
Bunda seni hiç bilmeyüp بیلمیوب inkâra gelirler
(Niyazi. XVII. 29)

Halk benzetmiş ana koncolozu
Gayretinden götürüpdür کوتورپدر kopuzu
(Atai. Ha. XVII. 60)

Sandılar Hızr salupdur صالبدر suya seccadesini
Cûybara düşücek saye-i serv-i gülzar *(Hâleti. XVII. 246)*

Karacoğlan der ki böyle olupdur
Ala gözün kan yaş ile dolupdur
Ol asırdan beri âdet olupdur
Ergen kızlar yiğitlerle yan gider *(Kara. XVII. 168)*

Tevahhüd : yalnız olmaktır, olupdur اولوبدر birlemek: tevhid
(Cev. Ke. XVII. 74)

Kaçan kim dedik elveda'
Yanuptur dil ü can oda *(Saz. Bursalı Halil. XVIII. 423)*

Ab-ı zemzeme dalupdur
Yavru aklımı alupdur *(Emrah. XIX. 32)*

Cemalinden kemâl olupdur ızhar
İbretle bakılsa bin nişane var *(Saz. Dertli. XIX. 690)*

–updurdı, (–üpdürdi) : –mıştı, –makta idi.

Geçüpdürdi کچبدردی dokuz yüz hem yedi âm
Zemane gitmek ü gelmekte hengâm *(Hikmet. XV. 402)*

Beni mahzun idüpdürdi ایدپدردی zemane
Yüreğim hûn idüpdürdi ایدپدردی zemane *(Hikmet. XV. 595)*

Bu resme kıldılar te'vil anı
Demektir kim tutupdurdum طوتپدردم cihanı
(Hikmet. XV. 131)

Sikender kim tutupdurdı طوتبدردی cihanı
Oluptu âlemin sahib-kıranı *(Hikmet. XV. 456)*

–updurur : → **–updur.**

–upduruz, (–üpdürüz) : –mışızdır.

Yapupduruz یاپبدورز bunu biz himmet ile
Temam altmış yıl içre müddet ile *(Hikmet. XV. 121)*

Gerimize atıpturuz
Namus ile arımızı *(Kara. XVII.)*

–upken, (–üpken) : –mış iken.

Bulara geldi pes ol Nûr-ı Kevneyn
Çıkupken چیقوبکن göklere ta "kabe kavseyn"
(Muham. XV. 160)

–upsın, (–üpsin) : –mışsın, –dın.

Nakaş der ki ivmek değildir reva
Dahı dün gelüpsün sen üşbu eve
Bugün ol senin olduğun dilemek
Dahı görmedin ana diş bilemek *(Süh. XIV. 78)*

Bugün nazm meydanının yüğrüğüsün
Olupsun اولوپسن belâgat semendine râkip *(Ruhi. XVI. 40)*

Ey hâme sirişk-bâr olupsun اولوبسن
Ser-geşte vü bî-karar olupsun اولوبسن *(Fuzuli. XVI. 256)*

Hicran ile nizar olupsun اولوبسن
Ser-geşte-i rûzgâr olupsun اولوبسن *(Fuzuli. XVI. 277)*

Ki hayal-i nifak idüpsün ایدوبسن sen
Beng ilen ittifak idüpsün ایدوبسن sen *(Fuzuli. XVI. 84)*

Ey besa ehl-i taht ü sahib-taç
Ki kılupsun قیلوبسن bir etmeğe muhtaç *(Fuzuli. XVI. 93)*

–ur : → –ır.

–urak : → –ırak.

–ur olmak : → –ar olmak.

–usar : → –ısar.

–uyorur : → –ayorur.

–uz, (–üz) : –uruz.

Dedi Osman çemende oturuz اوتروز biz
Ne varsa mâ-hazardan getürün siz *(Hadidi. XVI. 50)*

Ü

–ü : → –ı.

–übem : → –ubam.

–üben : → –uban.

–übeni : → –uban.

–übenin : → –uban.

–übilmek : → –ıbilmek.

–üceğiz : → –ıcağız.

–ücek : → –ıcak.

–ümemek : → –ımamak.

–üñ (I) : → –uñ (I).

–üñ (II) : → –añ.

–ün (III) : → –ın (II).

–ünce (I) : → –ınca (I).

–ünce (II): → –ınca (II).

–ünen : → –ınan.

–üñsüz : → –ınsuz.

–üpdi : → –updı.

–üpdür : → –updur.

–üpdürdi : → –updurdı.

–üpdürüz : → –upduruz.

–üpken : → –upken.

–üpsin : → –upsın.

–ür : → –ır.

–ürek : → –ırak.

–ür olmak : → –ar olmak.

–üser : → –ısar.

–üyorur : → –ayorur.

–üz : → –uz.

V

-vam (I) : → -vam (I).

-vam (II) : → -van (II).

-van (I), (-ven; -vanın, -venin; -vam, -vem) : -ım, -um.

Ger yazıkluvan یازیقلوەن bağışla ey Kerim
Kuluna dutma katı bu kez geç *(Velet. XIII-XIV. 12)*

Bu benven بنون dediğim eğer ben isem
Niçin bu benliğe elim urulmaz *(Yunus. XIII-XIV. 378)*

Seni anmaklığa benden fariğven فارغون
Niderem anuban ben ne lâyıkvam لایقوم
(Yunus. XIII-XIV. 205)

§ Derviş eydür ben olvan اولون ki fülân yıl bana in'am, ihsan kıldın idi. *(İhlâs. XIV. 74)*

§ Her birisi fasih dil eydiser ki yâ veliyyallah ben senin amelüñven عملکون deyiser. *(İhlâs. XIV. 123)*

Ol ten ki canı olmaya diri geze benven
Kişi ki igen can ü gönülden beze benven
Şol kim dürüşe dün gün ü bir lâhza içinde
Uykusunu yenmeye yolundan aza benven *(Süh. XIV. 187)*

Dedi bir dahı gevherim gizli var
Göresin ki nicesi olur tavar
.....
Çıkardı vü verdi vü dedi ana
Satagör ki müflisvenin vakt dar *(Süh. XIV. 256)*

Elinde vü hükmündeven dün ü gün
Ne var dumru yok ise eyle düğün *(Süh. XIV. 210)*

§ Veheb ibn-i münebbih eydür: Zülkarneyn Kaf dağına geldi yöresinde uşak dağlar gördü. Eyitti: Sen kimsin? ol eyitti : Kaf tağıvan قاف طاغوأ . *(Enb. XIV. 8)*

Raygândır kendinin bilmek anı
Kimse yığmaz ben anuñvan آنكون deyeni *(Ga. XIV. 517)*

Acmayınca kulluğa boy vermedi
Allah'a kulvan قولون deyü oy vermedi *(Ga. XIV.)*

§ Bu benim avım yeridir ve bunu almağa ben hakluvan حقلون . *(Kel. XIV. 38)*

Firak oduna tap yakgıl beni sen
Ki cismin yakıcıvan ياقجيون mum gibi ben
(Işk. XIV. 127-2)

Cihan içinde bir âvareven اوارەون ben
Bilimezem ki kanca varaven ben *(Işk. XIV. 207-1)*

Yüzün güldür ben anın bülbüliven بلبلون
Niçeme şah isem tapun kulıvan قلون *(Işk. XIV. 170-2)*

Çü kimse tama' her kişiden üzer
Kuluñvan قلكون deyü kime biti yazar *(Ferh. XIV. 52)*

Mücerret nam ü neng ü can ü dilden bir kalenderven قلندرون
Hevan içinde gark ü aşkın oduna semenderven سمندرون
(Kadı. XIV. 177)

§ Ben bir za'if kulvan قلون ki ol padişah beni yarattı. *(Müneb. XIV-XV. 22-2)*

§ Yazmak, okumak bilmezven بلمزون ben bir ümmî kişiven كشون. *(Tez. Ün. XV. 5-1)*

§ Eğerçi kim bunlardan değülven دكلون bâri kendüzümü bunlara benzetmiş olam. *(Tez. Ün. XV. 4-1)*

§ Ben bu mahallenin ketḫudasıvan كتخداسيون. *(Güls. XV. 48-1)*

§ Bir gün gök ile yer çekiştiler. Gök eydür, senden ben yiğven يكوأ. *(Tuh. Le. XV. 189)*

§ İlâhî ben bir avuç toprakvan طبرقون senin hazretinde muti', münkadvan منقادون gerekse uçmağa givür, gerekse tamuya koy. *(Tuh. Le. XV. 233)*

Ben senüñven سنكوك bil hakikat bî-güman
Dünyi vü ukbi tufeylindir heman *(İbrahim. XV. 26-2)*

Ki ben kimven كون bana benden haber kıl
Ne demektir ki sen sende sefer kıl *(G. Ra. XV. 45)*

§ Ol pîr kim namaz kılar İlyas peygamberdir, ben Hızırvan حضرون. *(Ferec. XV. 385)*

§ Anda nidâ olunup denildi ki ben ol Allahven ون الله ki âlemlerin Perverdigârıyım. *(Leys. Ar. XV. 8)*

§ Şeytan dedi ki ben sizden bî-zârım, sizden değülven دكلون. *(Leys. Ar. XV. 492.)*

Benven بنون ol andelib-i gülşen-i "Kün"
Tuti-i şehd-gû vü kand-sahün *(Tazarru. XV. 42)*

§ Bir kişi bir kişiye kulluk eylese ben ol kişiden yeğven يكون. *(Cev. Ah. XV-XVI. 228)*

Didi çün benven بنون bu bağa bağban
Sovuk el girmek buna olur ziyan *(Selâman. XVI. 72)*

§ Murtaza etti, ben Resûl değilven دكلون. *(Raufi. XVI. 211)*

§ Yâ râhip, emir-i asker-i ehl-i islâm benven بنون. Bana ne diyeceksen söyle, dedi. *(Raufi. XVI. 215)*

§ Resûl Aleyhisselâm Ali'ye sen bendensin dahı ben sendenven dedi. *(Rahat. XVI. 438)*

§ Etti sen şol Kur'an okuyucu Ebubişir dedikleri yiğit misin; ben ettim, olvan. *(Rahat. XVI. 256)*

Benven بنون şu mahv-i mahz-ı zat
Buldum vücudumda necat
Ben içmişem Âb-ı hayat
İrmez bana hergiz memat *(Niyazi. XVII. 13)*

–van (II), (–ven; –vanın, –venin; –vam, –vem) : –ım, –um.

Ben ki sözün söylervem سويلروم gün ü gece göynürvem كوينوروم
Bu umuda kim kişiler anı bula anı bula *(Velet. XIII-XIV.)*

§ Ben dahı benim sınarım ile otururvan اوتورورون.
(Anter. XIV. 601)

Halâs ettim seni urmazvanın ارمزون bent
Tanık olsun bu sözüme Hudavent *(Işk. XIV. 206-1)*

Cihan içinde bir âvareven ben
Bilimezem ki kanca varavan وارون ben
(Işk. XIV. 207-1)

Çü işitti Nakkaş bildi sebep
Dedi kulluk edem ve liykin acep
Değil tan bu mânide ger azavan
Bunun gibi suret kaçan düzeven *(Süh. XIV. 241)*

Bunu bilüben fariğ olmışvanın
Kanâat bucağında kalmışvanın *(Süh. XIV. 18)*

Gerek sen bana buş gerekse kakı
Ben açmazvanın sırrı Tanrı hakı *(Süh. XIV. 244)*

Ben andan yüzüm nite döndüreven
Dilerse atasına göndüreven *(Süh. XIV. 181)*

§ Ol eyitti : Melik dergâhında mukim olmuşvan المشون ve anı hacetlerimin kıblesin ve ümitlerimin Ka'besin idinmişven ادنمشون ve muntazır oturmuşvan اترمشون. *(Kel. XIV. 28-2)*

Benvenin toprak ile su, sen güneşisin bil bunu
Vireven ويرون güller çiçekler besler isen sen beni
(Kel. XIV. 29-2)

Vallahi şad olmazvanın المزون düşman ölümiyçün bayık
Ölüm acısın dadısar uslu, deli, esrük, ayık *(Kel. XIV. 38-2)*

Yıllar anın hizmetin kılmışvanın قلمشون
Tapusunda geceler olmuşvanın المشون *(Man. Tayr. XIV. 283)*

Temamet cihan mülkü değmez ana
Ki bir kan tama yere dirven درون sana *(Ferh. XIV. 20)*

Kitabımda her satrı dirven درون size
Nikap oldu bir hûp görklü yüze *(Ferh. XIV.)*

Nedir demezem ey karındaş sema'
Meğer bileven بيلون kim eder istima' *(Ferh. XIV.)*

Hemin illet oldur bilirven بلرون sözün
Haset çıkarır anlamaklık gözün *(Ferh. XIV. 7)*

Eğer dünyam ola bî-bâk olurvan اولرون
Ve ger olmaya kaygudan ölürven الرون *(Hurş. XIV. 2)*

Çalap ger kılar ise zihnim aru
Uravan اراون nazm meydanında caru *(Hurş. XIV. 49)*

Bir ucu yukarı olsa dik örü
Tapuna söylerven سيلرون işit rû-be-rû
(Melhame. XIV-XV. 129-2)

Az ola panbuk veli kettan ona
Taşa ırmak hem pınar dirven درون sana
(Melhame. XIV-XV. 26-1)

§ Ben korkarvan قرقرون kim kıyamet gününde dedem bana eyde... *(Tez. Ün. XV. 7-2)*

Beni çün gördü gitmişven كتمشون özümden
Cihan oda yanar ah ü sûzumdan *(Ravza. XV. 17)*

Dilerven anı güftara gelesin
Geh ağlarsan cihanda geh gülesin *(Mih. XV. 33)*

Ki sinünle görürem ben cihanı
Niderven ندرون sensüzin ruh-ı revanı *(Mih. XV. 431)*

§ Feriştelere buyura kim bu kulum benim rahmetimle uçmağa iledin diye. Zâhit eyide yok; ben kendi amelim ile uçmağa varurvan. *(Cennet. XV. 106)*

§ Ne kadar ki anın sayesinde rahat olup durурvan دررون dahı ziyade korku içindeyim. *(Güls. XV. 15-1)*

§ Ben ivmezven اومزون sen dahı ivecük olmagıl.
(Tuh. Le. XV. 328)

Gerü Rabbime lâhık olurvanın اولورون
Garip idim ana ulaşurvanın الاشرون *(Muham. XV. 237)*

Hak dedi şol kimseyi kim anı ben
Kudret elümle yaratmış olaven اولون *(Muham. XV. 55)*

§ Bilmezven kim بلمزونكم kankı yola iletirler.
(Tez. Ün. XV. 200-2)

§ ...Çün bunu böyle diler, ben dahı böyle dilerven ديلرون
(Tez. Ba. XV. 108)

Cürmümüz aşkın ise gözlerin öldürdüğüne
Dilemezven kim ola kimse günahıma şefi'
(Şeyhi. XV. 115)

Dilin efsun okur sihrin müessir
Bilürven بلورون sende vardır bir acep sır
(Çeng. Dâi. XV. 209)

Şefâatte bilürven بلوروأ müctebadır
Ümidimiz kamu yarın anadır *(Güvahi. XVI. 4)*

Ki nedir aşk, ey bânu-yı devran
Uş adın senden işidürven ايشدرون el'an *(Lârendi. XVI. 91)*

§ Anların iniltilerini ve ağlamalarını işidürven ايشدرون.
(Rahat. XVI. 12)

Sakınman canımı ben ol güzeller hanı hanımdan
Ki zira yeğ severven سورون anı ben bu kendi canımdan
(D. B. XVI. 165)

Bana di gizleme râzın nihanî
Ki senden dahı yeğ saklarvan صقلرون anı
(Yuz. Şems. XVI. 97)

–vanın (I) : → –van (I).

–vanın (II) : → –van (II).

–vem (I) : → –van (I).

–vem (II) : → –van (II).

–ven (I) : → –van (I).

–ven (II) : → –van (II).

–venin (I) : → –van (I).

–venin (II) : → –van (II).

–vuz, (–vüz) : 1. –yız.

Yalıncak budak gibi boş ellivüz
İgen berk-sûz halimizdir yavuz *(Ferh. XIV.)*

§ Bizim hazretimize yüz dutup rızkını bizden dileyesin... Biz sana rızkını vermeyevüz ورمیاوز mü sanırsın...
(İhlâs. XIV. 108)

Bu kim bunda durduk değildir yavuz
Dahı yerde bunu edemeyevüz *(Süh. XIV. 130)*

Kodum anı anda vü girdim yola
Biz üş böylevüz, hali anın nola *(Süh. XIV. 169)*

Ki bunda garibiz ü bî-çarevüz
İlimiz, günümüzden avarevüz *(Süh. XIV. 309)*

Senin haylin içinde bî-nevâvuz بی نواوز
Nice toprakta yatıp yil kovavuz *(Işk. XIV. 7-2)*

§ ... Biz lâyıkız kim yüksek menzilet isteyevüz ایستەیەووز ve bu bilinmezliğe ve aşağalığa razı olmayavuz اولمایەووز.
(Kel. XIV.)

§ Tanrı'dan ayruğa iltifat itmeyevüz ایتمیەوز hiç kimseye söy söylemeyevüz سویلمیەوز, Tanrı'dan gayrı nesne endişe kılmayavuz قلمیەوز.
(Tez. Ba. XV. 134)

§ İlâhenâ ne müşkil zamandavuz زماندەوز. *(Tuh. Le. XV. 291)*

2. –ayız.

§ Bu sene içinde her kim artırırsa vermeyevüz ورمیاوز.
(Sic. K. XV. 2, 458)

–vüz : → –vuz.

Y

–ya, (–ye) : –na.

§ Sa'y edüp halktan nesne ummak ve anların elindekiye النده کیه tama' kılmak kapusun yapasın. *(Leys. Ar. XV. 6)*

§ Her kimse kim ben indürdüğüm Kur'an'ı okusa, anın içindekiye اچنده کیه mütâbaat kılsa Allahü Taâlâ ana dalâletten hidayet vere. *(Leys. Ar. XV. 32)*

–ye : → –ya.

–yı, (–yi) : –nı.

§ Samire dahı geldi eyitti : Avcumdağıyı bırağayım mı? Harun sandı kim... *(Enb. XIV.)*

§ Lâf لاف [*Fa.*] : Kendüyi کندوی öğmek. *(Şamil. XVI. 506)*

–yi : → –yı.

–yorur : –yor.

§ Gördü kim kendi sakka-hane önünde abdest alıyorur آلیورور, şeyhin seccadesi dahı ağaç üzerinde durur. *(Müz. XV. 454)*

§ Anın tarik-ı irşat ve tasavvufu bu âlemde henüz turıyorur طوری یورر. *(Müz. XV. 458)*

Ne belli ölüyorur الیورر ho(d) ne diri
Ne bilir ki gönül kimin esiri *(Tennuri. XV. 374)*